

Kế Sách Theo Đuổi Phu Quân Sau Khi Sống Lại

Contents

Kế Sách Theo Đuổi Phu Quân Sau Khi Sống Lại	2
1. Chương 1: Bức Ép Phế Hậu	3
2. Chương 2: Gặp Lại Cổ Nhân	6
3. Chương 3: Gặp Lại Sau Khi Sống Lại	9
4. Chương 4: Nguy Hiểm Gặp Phải Gấu	12
5. Chương 5: Thoát Khỏi Nguy Cơ	15
6. Chương 6: Rất Không Đáng Tin	18
7. Chương 7: Vô Liêm Sĩ	20
8. Chương 8: Hoài Nghi Phòng Bị	23
9. Chương 9: Tình Giác Nói Chuyện	26
10. Chương 10: Chèo Thuyền Sóng Gió	28
11. Chương 11: Gặp Lại Nam Cạn Bã	32
12. Chương 12: Phân Công Hành Động	35
13. Chương 13: Phát Hiện Bí Mật	37
14. Chương 14: Muốn Làm Như Thế Nào	39
15. Chương 15: Quyết Định	42
16. Chương 16: Đường Về Kinh	46
17. Chương 17: Phủ Định Quốc Công	49
18. Chương 18: Đối Chất Tại Chỗ	51
19. Chương 19: Người Kia Như Thế Nào	54
20. Chương 20: Xuất Phủ Nhờ Giúp Đỡ	57
21. Chương 21: Không Hề Tin Tưởng	61
22. Chương 22: Chương 22	64
23. Chương 22: Đến Phú Quý Lâu	67
24. Chương 23: Chương 23	71
25. Chương 23: Tranh Giành Người	74
26. Chương 24: Chương 24	78
27. Chương 24: Nam Tử Thọt Chân	81
28. Chương 25: Chương 25	86
29. Chương 25: Thân Phận Của Hắc Ta	89
30. Chương 26: Chương 26	93
31. Chương 26: Mượn Tay Đưa Đến	97
32. Chương 27: Chương 27	102
33. Chương 27: Đến Hàn Sơn Tự	105
34. Chương 28: Chương 28	109
35. Chương 28: Chứng Có Xác Thật	113
36. Chương 29: Chương 29	118
37. Chương 29: Đến Hàn Sơn Tự	121
38. Chương 30: Chương 30	125
39. Chương 30: Lục Soát Đủ Chưa	128
40. Chương 31: Chương 31	133
41. Chương 31: Mỹ Nhân Cười Một Tiếng	136

42. Chương 32: Chương 32	139
43. Chương 32: Người Đình Hiếu Lâm	142
44. Chương 33: Chương 33	145
45. Chương 33: Là Một Kẻ Đoạn Tụ	148
46. Chương 34: Chương 34	151
47. Chương 34: Giáp Mặt	154
48. Chương 35: Chương 35	156
49. Chương 35: Hấn Ta Không Cần Thể Diện	159
50. Chương 36: Chương 36	161
51. Chương 36: Ruột Gan Đứt Từng Khúc	164
52. Chương 37: Chương 37	166
53. Chương 37: Có Suy Tư Riêng	169
54. Chương 38: Chương 38	171
55. Chương 38: Có Nỗi Buồn Riêng	174
56. Chương 39: Chương 39	177
57. Chương 39: Trí Nhớ Rối Loạn	180
58. Chương 40: Chương 40	183
59. Chương 40: Sinh Lòng Hoài Nghi	186
60. Chương 41: Chương 41	189
61. Chương 41: Đến Phủ Bái Phỏng	192
62. Chương 42: Chương 42	195
63. Chương 42: Hai Tướng Nói Chuyện Với Nhau	198
64. Chương 43: Chương 43	201
65. Chương 43: Lén Lút Gặp Mặt	203
66. Chương 44: Chương 44	205
67. Chương 44: Hiểu Được Tâm Ý	209
68. Chương 45: Chương 45	212
69. Chương 45: Hạ Lệnh Lùng Băt	215
70. Chương 46: Chương 46	217
71. Chương 46: Loạn Trong Giấc Ngoài	220
72. Chương 47: Chương 47	223
73. Chương 47: Nghị Sự Trên Thuyền	226
74. Chương 48: Chương 48	229
75. Chương 48: Thế Cục Đại Biến	232
76. Chương 49: Chương 49	234
77. Chương 49: Nguy Cơ Tứ Phía	237
78. Chương 50: Chương 50	239
79. Chương 50: Khoa Trường Đến Cửa	242

Kế Sách Theo Đuối Phu Quân Sau Khi Sống Lại

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, 52c, nữ chính sống lại, nam chính lạnh lùng, hài, sủng, ngược nhẹ, giải trí ok. Conv

1. Chương 1: Bức Ép Phế Hậu

“Lâm Thư làm Hoàng hậu mười năm, không có một đứa con, không thể khai chi tán diệt cho bệ hạ, đây là tội lớn. Lâm Thư xin bệ hạ phế truất thiếp thân, gạch tên Lâm Thư ra khỏi gia phả. Cũng xin bệ hạ nể tình thiếp thân vất vả năm năm giúp bệ hạ tranh đấu giành thiên hạ, lên Vương vị, ban thưởng cho thiếp thân rời khỏi hoàng gia, áo vải về quê.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong triều đều không khỏi kinh hãi, không khỏi tò mò, nhất thời xôn xao hẳn lên, các thần tử nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Mà ngồi ở trên ngôi cửu ngũ chí tôn, Triệu Á Thanh mất hết kiên nhẫn nhìn chằm chằm người phụ nhân vừa nói ra những lời kia. Nàng mới ba mươi tuổi nhưng đã mang khuôn mặt bốn mươi tuổi. Triệu Á Thanh áp chế tức giận, trầm giọng mở miệng: “Hoàng hậu! Nàng đang náo loạn gì chứ! Triều đình là nơi đàm luận chuyện hậu cung sao, có chuyện gì chờ trẫm hạ triều rồi nói!”

Đối với phản ứng của nam nhân trên Đế vị kia, Lâm Thư chỉ cười một tiếng thê lương, đây chính là nam nhân nàng yêu đấy! Đây chính là nam nhân đã hứa hẹn cả đời chỉ yêu một mình nàng, sẽ không có những nữ nhân khác đấy! Nàng dốc hết tất cả, tặng của hồi môn và tính mạng của tộc nhân lại đổi lấy một nam nhân thế này đây!

Thở nhẹ một cái, khuôn mặt Lâm Thư đầy kiên định nhìn Triệu Á Thanh đang khoác Long bào đứng ở trên cao, lạnh giọng nói: “Thiếp thân không có âm ý! Nếu như hôm nay bệ hạ không đồng ý, thiếp thân sẽ không sống sót bước ra đại điện này nữa!” Nói xong, Lâm Thư lấy đoản đao đã chuẩn bị trước ra, kề ở trên cổ.

Nếu như không đồng ý, nàng sẽ chết ở trên triều đình này, chết trước mặt nam nhân cận bã, ghê tởm kia để cho sau này hẳn vào triều, đều bị ám ảnh bởi cái chết của nàng ở trong triều này.

Thấy Lâm Thư không giống như đang nói đùa, đã bắt đầu động đao, Triệu Á Thanh liền đứng ngồi không yên, chỉ vào quần thần, lớn tiếng mắng: “Đều sống sờ làm gì! Không nhìn thấy Hoàng hậu cầm đoản đao à! Còn không mau đoạt đao của nàng! Nếu Hoàng hậu có mệnh hệ gì, các ngươi cũng không cần sống nữa! Trẫm sẽ cách chức tất cả các ngươi!”

Thấy Hoàng thượng tức giận, mọi người nghe xong liền nhanh chóng hồi hồn, vây quanh Lâm Thư, cố gắng đoạt lấy đoản đao trên cổ Lâm Thư.

Bị mọi người bao vây, Lâm Thư cũng gấp gấp, đoản đao kề sát cần cổ, lưỡi dao sắc bén vạch một đường trên làn da nhẵn nhụi, dòng máu đỏ tươi chói mắt lập tức chảy ra. Dùng chân đá văng một người đến gần mình, hai mắt Lâm Thư đầy căm hận nhìn chằm chằm Triệu Á Thanh trên Đế vị, hô to: “Tất cả cắt hết cho ta! Triệu Á Thanh, ta hỏi ngươi lần cuối, có đồng ý hay không?”

“Thư nhi, nàng bỏ đao xuống trước, có gì chúng ta từ từ nói! Ngoan, nghe lời trẫm, bỏ đao xuống.” Thấy dòng máu đỏ không ngừng chảy xuống, trong lòng Triệu Á Thanh như bị dao đâm. Triệu Á Thanh dịu dàng khuyên bảo, cố gắng khiến Lâm Thư buông đoản đao xuống.

“Tên lừa gạt! Ta không tin ngươi đâu! Triệu Á Thanh, Lâm Thư ta đã bị ngươi lừa gạt mười mấy năm, ta không bao giờ tin ngươi nữa! Hiện tại hãy cho ta một đáp án, rốt cuộc ngươi có đồng ý phế truất và thả ta đi không?” Lâm Thư vô cùng chán ghét biểu hiện này của Triệu Á Thanh, vừa thấy bộ dạng đó, nàng lập tức cảm thấy bản thân rất ngu xuẩn. Rốt cuộc, năm đó nàng đã ngu ngốc đến mức độ nào mà để một nam nhân cận bã như vậy lừa gạt mất trái tim chứ!

Thấy Lâm Thư lại đâm đao sâu thêm một chút, trong lòng Triệu Á Thanh như bị lửa đốt, không nhịn được nữa. Bỏ xuống dáng vẻ Đế vương, bước về phía Lâm Thư, nói: “Thư nhi, nàng bỏ đao xuống trước, trẫm lập tức sai người đi làm, được không?”

“Chó má! Trừ khi người gạch tên ta ra khỏi gia phả của Triệu gia người, phé truất ta, nếu không ta sẽ không buông đao đâu!” Thấy Triệu Á Thanh đi tới, Lâm Thư lui nhanh về phía sau hai bước.

“Được! Trẫm đáp ứng nàng, nàng đừng tổn thương mình nữa, trẫm lập tức sai người đi làm. Lễ Bộ Thượng Thư, dựa theo lời Hoàng hậu nói, lập tức làm ngay cho trẫm!” Lúc Triệu Á Thanh nói lời này thì đã nhảy mắt với Lễ Bộ Thượng Thư.

Động tác nhỏ này bị Lâm Thư thấy được, kích động lớn tiếng nói: “Triệu Á Thanh, nếu như người dám lừa gạt ta, hôm nay cho dù ta còn sống thì vẫn còn sau này. Chỉ cần Lâm Thư ta còn sống ngày nào, ta vẫn sẽ nghĩ cách rời khỏi hoàng cung này, không tiếc cả tính mệnh!”

“Thư nhi, nàng cần gì phải như thế! Có gì thì chúng ta từ từ nói, tại sao nhất định phải ép trẫm chứ?” Vừa nghĩ tới Lâm Thư muốn rời khỏi mình, trong lòng Triệu Á Thanh liền trầm xuống, giống như bị tảng đá lớn đè ép, khiến hắn không thể thở phào. Đã nhiều năm như vậy, gã ta sắp quên mất cảm giác này rồi.

“Ta ép buộc người? Triệu Á Thanh, người tự vấn lương tâm mình đi! Lâm Thư ta vì người mà trả giá nhiều như vậy, người thân một tộc đều không còn, ngoại trừ nhận được ngôi vị Hoàng hậu mà mọi người mơ ước, thì còn gì nữa? Ban đầu là ai hứa hẹn với ta là nhất sinh nhất thế nhất song nhân? Đây đều là một mình ta nằm mộng, nằm mơ chăng? Người nói cho ta biết! Người nói cho ta biết đi!” Nước mắt tuôn rơi, Lâm Thư oán hận, cắn thù nhìn nam nhân trước mặt.

“Thư nhi, nàng đừng kích động! Nàng bình tĩnh một chút, nếu như nàng không thích đám nữ nhân trong hậu cung của trẫm, trẫm sẽ không cần nữa.-ll;;lquuydoon,,nnon,, Nàng đừng rời khỏi trẫm, trẫm không thể không có nàng!” Nhìn thấy trước ngực Lâm Thư xuất hiện vết máu lớn, Triệu Á Thanh thật sự hoảng sợ, thật sự sợ mất đi Lâm Thư.

“Người câm miệng! Ta không muốn nghe người nói chuyện, lời của người thật sự khiến ta ghê tởm!” Lâm Thư vô cùng kích động hô to.

Thấy Lâm Thư giống như đã mất cảm giác đau, đao sắc lại đâm sâu một chút, dòng máu hồng chói mắt chảy xuống, Triệu Á Thanh thấy mà đau lòng phải trong lòng, lại không dám phản bác, chỉ có thể tùy theo Lâm Thư.

“Được, trẫm không nói nữa. Thư nhi đưa đoản kiếm xa xa một chút đi! Đừng thương tổn mình nữa!”

“Tất cả đều rút xa ta một chút! Cách ta ba trượng!” Lâm Thư căng thẳng, không dám buông lỏng chút nào, chỉ sợ hơi sơ ý một chút, sẽ bị người ta xông lên cướp mất đoản kiếm.

Mọi người nghe vậy, lúng túng nhìn Triệu Á Thanh.

Nhìn đám người bất động đó, Triệu Á Thanh giận dữ trách mắng: “Sững sờ cái gì! Tại điếc hết rồi hả! Không nghe thấy Hoàng hậu ra lệnh sao! Lui xa ba trượng cho trẫm!”

Triệu Á Thanh vừa mở miệng, mọi người liền lùi lại bằng tốc độ nhanh nhất, chỉ sợ chậm một bước, sẽ rước họa vào thân.

Lâm Thư và Triệu Á Thanh giằng co hồi lâu, rốt cuộc cũng thấy Lễ Bộ Thượng Thư cầm một quyển sổ gia phả rất dày đi ra. Đi theo Lễ Bộ Thượng Thư còn có một đám nữ nhân oanh oanh yến yến. Về mặt của các nàng rất phong phú, phần lớn đều mang theo tò mò, còn lại là vẻ vui sướng và mong đợi.

Triệu Á Thanh vừa thấy đám nữ nhân này, trên trán liền nổi đầy gân xanh, đám nữ nhân này chạy tới gây rối gì nữa đây! Tức giận, trẫm mặt nhìn đám nữ nhân mới tới, trong giọng nói của Triệu Á Thanh mang theo tức giận, mở miệng trách mắng: “Các người tới đây làm gì! Còn ngại chưa đủ loạn, muốn thêm phiền toái cho trẫm sao!”

Nghe vậy, phần lớn nữ nhân đều tỏ vẻ sợ hãi, không dám hé răng. Nhưng một nữ nhân đứng ở phía trước lại khác biệt hoàn toàn, vẻ mặt lo lắng nhìn Triệu Á Thanh, nói: “Bệ hạ, chúng nô tì nghe nói Hoàng hậu gặp chuyện không may, thấy lo lắng nên đến xem, muốn khuyên nhủ Hoàng hậu, tuyệt đối không có ý gây rối!”

Đôi mắt lạnh lẽo của Lâm Thư lướt qua đám nữ nhân vừa đến góp vui, rồi dừng mắt ở trên người Đỗ Linh Nguyệt đang mở miệng nói chuyện, cười lạnh, nói: “Đỗ Linh Nguyệt, người giả bộ gì chứ! -

l33”“;qu44..do0011nn,..- Người mang theo đám nữ nhân này đến không phải là muốn xem xem rốt cuộc ta có thật sự âm ỹ với Triệu Á Thanh không, muốn biết Triệu Á Thanh có thật sự phế ta không thôi! Cần gì phải nói hoa mỹ như thế, còn giả vờ như thật sự quan tâm ta nữa!”

“Hoàng hậu, Linh Nguyệt biết ngài không ưa ta, nhưng Linh Nguyệt thật sự quan tâm đến bệ hạ và ngài. Không biết vì sao Hoàng hậu luôn hiểu lầm Linh Nguyệt như thế?” Đỗ Linh Nguyệt uất ức đầy mặt nhìn Lâm Thư, nét mặt như sắp khóc rồi.

“Ha ha, người cứ giả vờ đi! Ta cho người biết, Lâm Thư ta chưa bao giờ muốn đoạt ngôi vị Hoàng hậu này, chờ ta rời đi, các người thích tranh giành thế nào cũng được. Tiệm nhân xứng với nam cận bả, là trời đất tạo nên một đôi, Lâm Thư ta chúc các người làm bạn đến già!” Nhìn nữ nhân đối trá trước mắt, trong lòng Lâm Thư chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Nghe vậy, Đỗ Linh Nguyệt trào nước mắt, uất ức nhìn về phía Triệu Á Thanh, rồi nói với Lâm Thư: “Hoàng hậu, ngài trách mắng Linh Nguyệt thế nào cũng được, nhưng ngài không được mắng bệ hạ! Bệ hạ là Cửu ngũ chí tôn, là Chân long Thiên tử, mắng Hoàng thượng sẽ bị tru di cửu tộc đấy!”

“Ha ha ha! Cửu tộc? Không phải Mẫu tộc của Lâm Thư ta đã bị tru di từ lâu rồi sao? Bây giờ ta chỉ có một cái mệnh rẻ mạt và sự cô độc thôi. Đỗ Linh Nguyệt, không phải người đang cố ý nói những lời như khoét lòng ta sao?” Lâm Thư cười to đầy thê lương, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Đỗ Linh Nguyệt.

Triệu Á Thanh cũng phát hiện lời nói của Đỗ Linh Nguyệt không ổn, trợn mắt nhìn Đỗ Linh Nguyệt, quát: “Câm miệng cho trẫm! Trẫm và Hoàng hậu đang nói chuyện, không cần một Quý phi như nàng xen vào!”

Đỗ Linh Nguyệt uất ức đầy mặt, rơi lệ cúi đầu, không dám mở miệng.

Lâm Thư thấy vậy, càng chẳng thèm nhìn đôi tiệm nữ, tiệm nam này, chỉ xoay đầu nhìn Lễ Bộ Thượng Thư, lạnh giọng hỏi: “Lưu đại nhân làm xong chưa?”

Lễ Bộ Thượng Thư Lưu Trường An sững sốt một chút, quay đầu dùng ánh mắt dò hỏi Triệu Á Thanh, không biết có nên mở miệng không. Toàn bộ sự chú ý của Triệu Á Thanh đều đặt trên người Lâm Thư, thấy Lâm Thư hỏi, mà Lưu Trường An lại bày ra bộ dạng ngây ngốc liền bất mãn trách mắng: “Hoàng hậu hỏi người đó, còn không mau trả lời đi!”

“Thần, thần đã, đã làm xong. Thần đã xóa tên Hoàng hậu Mộ Dung ra khỏi gia phả của Triệu gia. Trừ bỏ nghi chiếu chỉ chiếu cáo thiên hạ là: Hoàng hậu Mộ Dung đã bị phế truất thì tất cả thủ tục đều đã làm xong.” Lưu Trường An dè dặt trả lời.

“Ta không tin! Ta phải tận mắt nhìn thấy! Đợi ta xem xong thấy không còn vấn đề gì, Triệu Á Thanh người lập tức nghị ra chiếu chỉ chiếu cáo thiên hạ, thả ta xuất cung!” Lâm Thư cảnh giác đầy mặt nhìn Triệu Á Thanh.

“Không nghe thấy Hoàng hậu nói sao! Còn không mau mang sổ ra cho Hoàng hậu xem!” Triệu Á Thanh đá Lưu Trường An một cái, cảm thấy đây là một cơ hội tốt. Thừa dịp Lâm Thư xem sổ, thì gã ta sẽ nắm chặt thời cơ, đoạt thanh đoản kiếm trong tay nàng.

Không kịp chuẩn bị bất ngờ bị đá lăn ra đất, Lưu Trường An khiếp sợ bò về phía Lâm Thư, đưa quyển sổ trong tay cho Lâm Thư.

Lâm Thư không vội nhận lấy, mà bình tĩnh nói với Lưu Trường An: “Mở sổ ra, lật tới trang ghi chép về Lâm Thư ta.”

Lưu Trường An lập tức làm theo, tay run run lật tới tờ đó, đưa cho Lâm Thư xem. Lâm Thư nhìn lướt qua, lúc sắp đọc tới phần sau thì tay cầm đoản kiếm bị người ta vặn ngược lại, đau đớn khiến nàng run tay, đoản kiếm lập tức rời khỏi lòng bàn tay. Lâm Thư thầm kêu không ổn, nhanh chóng lấy một thanh đao nhỏ từ trong tay áo ra, đâm mạnh vào tim.

Mắt thấy sắp đắc thủ, Triệu Á Thanh không ngờ Lâm Thư còn có hạ chiêu. Thế nhưng lấy một thanh đao nhỏ từ trong tay áo ra, không chút do dự đâm vào tim nàng. Đầu óc Triệu Á Thanh lập tức trống rỗng, miệng không nhin được la lớn: “Đừng!”

2. Chương 2: Gặp Lại Cổ Nhân

“Các người nói cái gì? Không cứu được sao? Mặc kệ phải dùng cách gì, các người phải giữ được mệnh của Hoàng hậu cho trẫm! Nếu như Hoàng hậu có gì bất trắc, tất cả đều phải chôn theo!” Tức giận, đá văng ngự y, Triệu Á Thanh vừa phiền não vừa lo sợ, đi đi lại lại quanh phòng.

“Bệ hạ! Chúng lão thần thật sự bất lực rồi! Hoàng hậu nương nương suy giảm tới tim, chúng thần đã dốc hết sức cứu chữa. Nếu như có Dịch Vương ở đây, dựa vào y thuật diệu thủ hồi xuân của Dịch Vương, có lẽ Hoàng hậu nương nương sẽ có chút hi vọng.”

Nhưng Dịch Vương Hàn Lạc Tuyền đang ngao du sơn thủy, hành tung bất định, có thể liên lạc được không là cả một vấn đề đấy! Vương ngự y không dám nói ra những lời này, chỉ hy vọng Triệu Á Thanh sẽ gửi gắm hi vọng lên người Hàn Lạc Tuyền, đừng làm hại chúng ngự y vô tội này nữa.

Nghe Vương ngự y nói, Triệu Á Thanh như được khai sáng, kích động nói: “Đúng! Còn có Hàn Lạc Tuyền! Hàn Lạc Tuyền có y thuật cao siêu, nhất định có thể cứu được Thụ nhi! Có ai không! Mau đi mời Dịch Vương tới đây cho trẫm!”

Lúc này không ai dám nhắc nhở Triệu Á Thanh về vấn đề hành tung bất định của Dịch Vương Hàn Lạc Tuyền, chỉ ứng tiếng đi làm.

Triệu Á Thanh vẫn không quên hạ tử lệnh cho các ngự y: “Trước khi Dịch Vương đến, trẫm mặc kệ các người dùng phương pháp gì, nhất định phải giữ được mệnh của Hoàng hậu! Nếu như không bảo đảm, liền thay mình chuẩn bị hậu sự đi!”

Các ngự y vội vàng dạ, vâng, không dám phản kháng.

Thấp tha thấp thỏm suốt ba ngày, cuối cùng Triệu Á Thanh cũng đợi được Hàn Lạc Tuyền đến. Nhìn thấy Hàn Lạc Tuyền, Triệu Á Thanh lập tức xông lên phía trước muốn nói chuyện. Nhưng không ngờ, gương mặt Hàn Lạc Tuyền rất lạnh lùng, không thêm liếc Triệu Á Thanh một cái, tự nhiên đi vào tấm điện của Lâm Thụ.

Mặc dù trong lòng bất mãn với thái độ của Hàn Lạc Tuyền, nhưng Triệu Á Thanh cũng biết bây giờ không phải là lúc tranh cãi điều này, trước mắt, cứu Lâm Thụ vẫn quan trọng hơn. Vì Thụ nhi, tạm nhẫn nhịn thì có làm sao!

Sau nửa canh giờ, Hàn Lạc Tuyền âm trầm bước ra ngoài, không nói một lời, nhìn thấy Triệu Á Thanh, liền đánh gã ta hai chưởng. Mọi người thấy Triệu Á Thanh bị thương, vội vàng bảo vệ Triệu Á Thanh.

“Dịch Vương to gan! Lại dám dẫm thương bệ hạ! Có ai không! Mau bắt nghịch thần này rồi nhốt lại đi!” Thái giám đắc lực bên cạnh Triệu Á Thanh đỡ gã ta đang miệng đầy máu tươi dậy, chỉ ngón trỏ vào Hàn Lạc Tuyền mắng mỏ, còn gọi người tiến lên bắt Hàn Lạc Tuyền.

“Triệu Á Thanh, người có biết vì sao Bôn vương đánh người không?” Không để ý tới câu nô tài đang hô loạn ở bên cạnh Triệu Á Thanh, Hàn Lạc Tuyền dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Triệu Á Thanh.

Nhìn thấy Hàn Lạc Tuyền đã mất khống chế, trong lòng Triệu Á Thanh tràn đầy sợ hãi, có một dự cảm xấu. Cũng không kịp lau vết máu đầy miệng, Triệu Á Thanh lắc đầu với Hàn Lạc Tuyền.

“Nàng không thể sống lâu nữa. Vết thương trên ngực nàng thì ta có thể chữa được nhưng Phệ Hồn đan trong người nàng đã ăn sâu tận xương tủy, không đến nửa tháng, sẽ yên tĩnh chìm vào giấc ngủ ngàn thu.” Siết chặt quả đấm, Hàn Lạc Tuyền hận không thể lập tức giết chết tên súc sinh ở ngay trước mặt này.

Triệu Á Thanh vô cùng khiếp sợ khi nghe Hàn Lạc Tuyền nói, gã ta không thể tin, luôn lẩm bẩm: “Làm sao có thể chứ? Sao Thụ nhi lại trúng Phệ Hồn đan chứ? Đây không phải sự thật, Thụ nhi sẽ không chết, nàng sẽ không rời khỏi trẫm!”

“Gi? Nàng sẽ không rời khỏi người? Triệu Á Thanh, người quá coi trọng bản thân rồi! ==ll,,..lle,,quuyd,,on...- = Người cho rằng vì sao nàng đột nhiên muốn người phế truất thân phận Hoàng hậu của nàng chứ? Nguyên

nhân rất đơn giản, nàng biết thân thể của nàng không khỏe, nàng không muốn tống nhập vào Hoàng lăng của Triệu gia người!” Nhìn bộ dạng đó của Triệu Á Thanh, trong lòng Hàn Lạc Tuyền không kèm được cơn giận.

Đối với những lời cay nghiệt, vô tình của Hàn Lạc Tuyền, Triệu Á Thanh nghe xong mà đau đớn trong lòng, ngoài miệng vẫn cậy mạnh tìm cớ: “Không! Sẽ không! Không phải như ngươi nói! Thứ nhì nhất định là sợ trầm biết, sợ trầm lo lắng nên nàng mới muốn rời đi!”

Mặc kệ Triệu Á Thanh đang lừa mình dối người, Hàn Lạc Tuyền xoay người đi vào nội điện, bầu bạn với Lâm Thư và chăm sóc nàng.

Lâm Thư chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, trong lúc mơ mơ màng màng vẫn nghe thấy có người đang nói chuyện ở bên tai nàng.

Giọng nói này, không phải là người kia sao? Làm sao hắn xuất hiện ở bên người nàng được? Đây là không thể nào, năm đó hắn cực kỳ tức giận với sự lựa chọn của nàng, cũng thế là vĩnh viễn không gặp nàng nữa, sao bây giờ lại ở bên cạnh nàng được? Nhất định là nàng nghe lầm rồi, xem ra không chỉ có xương cốt hỏng mà tai nàng cũng có vấn đề nữa.

Tại sao để cho nàng sống khổ sở như vậy mà chưa cho nàng chết đi chứ? Lâm Thư bi quan nghĩ.

Canh giữ ở bên giường, Hàn Lạc Tuyền thấy người đang nằm an tĩnh bỗng nhúu mày, hắn vội vàng vươn ngón tay dài vuốt phẳng cho nàng, cũng dịu dàng nói ở bên tai Lâm Thư: “Thứ nhì, có phải nàng muốn tỉnh dậy không? Đừng sợ, có ta ở đây, có ta đang ở bên cạnh nàng đây.”

Lần này, Lâm Thư nghe rõ tiếng nói kia, trong lòng hết sức giật mình. Chẳng lẽ là người ấy thật sao? Hắn thật sự ở bên nàng sao? Hắn không giận nàng nữa hả? Trong lòng Lâm Thư vừa vui mừng lại vừa lo sợ đây chỉ là nàng nghe nhầm.

Cảm thấy đôi mày liễu dưới ngón tay càng nhúu chặt, sợ Lâm Thư đang gặp ác mộng, trầm mê trong mộng cảnh, khó có thể tỉnh lại, Hàn Lạc Tuyền vội vàng nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Lâm Thư, dùng sức véo mấy cái.

“Thứ nhì, nàng tỉnh đi! Đừng trầm mê ở trong mộng, đó chỉ là giả thôi! Nàng tỉnh đi, ta tới gặp nàng đây. Nàng còn nhớ rõ một người tên là Hàn Lạc Tuyền sao? Nếu như còn nhớ thì tỉnh lại nhìn ta đi, có được không?”

So với sự đau đớn tràn ra từ trong xương tủy, thì lòng bàn tay bị người bóp mạnh cũng chỉ nhẹ như lông hồng.—ll,ellelquyydon,,on,...— Lâm Thư không hề cảm thấy lòng bàn tay đau đớn, sự chú ý của nàng đều đặt hết trên tai. Liên tục xác nhận đây chính là giọng nói của Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Lâm Thư vô cùng vui sướng.

Thật sự là hắn ư? Hắn đến gặp nàng sao?

Có thể là do nhắm mắt đã lâu, từ từ mở mắt ra, Lâm Thư liền hơi khó thích ứng, có chút hoa mắt, chưa nhìn thấy rõ đồ vật. Chờ trong giây lát, khi hai mắt đã thích ứng với ánh nến, Lâm Thư mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh. Đây là tẩm điện của nàng, mà người đang ngồi bên cạnh lại quen thuộc như vậy, trong quen thuộc còn mang theo chút cảm giác xa lạ.

Dáng vẻ của người này vẫn giống như trong trí nhớ của nàng, gương mặt lạnh lùng thanh cao, không nhiễm chút khói bụi, năm tháng giống như không thể lưu lại dấu vết gì trên khuôn mặt hắn. Chỉ là, có chút khác biệt đó là mái tóc dài đen như mực đã dần bạc trắng. Muốn vươn tay sờ xem đây có phải là ảo giác hay không, nhưng cả người đau nhức khiến nàng không còn hơi sức để giơ tay lên.

Cảm nhận được suy nghĩ của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền nâng tay nàng lên, áp vào mặt hắn.

“Thứ nhì, là ta, Hàn Lạc Tuyền. Chẳng lẽ nàng không nhận ra ta sao?”

Lâm Thư mượn sức lực của Hàn Lạc Tuyền, vuốt ve mặt hắn. Là thật, hắn thật sự ở trước mặt mình.

Lâm Thư không nhịn được lên tiếng: “Thật sự là huynh, không ngờ lúc còn sống mà ta vẫn gặp mặt huynh một lần, có chết ta cũng thấy đủ rồi.” Giọng nói khàn khàn trầm thấp, nói những lời hơi khó nghe.

“Đồ ngốc! Đừng nói chết, nàng sẽ không chết đâu! Hàn Lạc Tuyền ta cũng thật khờ, vì một lời thề mà giận dữ suốt mười lăm năm, để cho nàng đi theo tên súc sinh Triệu Á Thanh kia, phải chịu nhiều đau khổ như vậy.” Hàn Lạc Tuyền dịu dàng vuốt ve gương mặt Lâm Thư, hết sức tự trách.

“Ừ, là ta ngốc, huynh không làm gì sai cả, tất cả đều là ta gieo gió gặt bão, không phải lỗi của huynh. Là do ban đầu ta còn quá trẻ, không biết nhìn người! Vì một nam nhân cận bã, mà lãng phí cả tuổi xuân cộng thêm toàn bộ phủ Định Quốc công, giờ còn đền thêm cả tính mạng. Ha ha, ta thật sự là mất mủ! Hàn Lạc Tuyền, ta thật sự hận mình của năm đó! Sao lại chọn một tên cận bã, bởi vì hấn mà hại chết cả mẫu tộc, người thân của ta trong một đêm. Mà ta vẫn còn ngây ngốc tin tưởng hấn, tin tưởng chuyện năm đó không có quan hệ gì với hấn. Ta thật sự là quá ngu xuẩn!”

Lâm Thư biết trong thân thể mình trúng kịch độc, vốn chỉ muốn an tĩnh chết đi ở trong cung, nhưng không ngờ, ở trong cung lại đụng trúng một người đã từng làm tỳ nữ trong phủ Định Quốc công vào mười mấy năm trước, mà tỳ nữ này còn tận mắt thấy rõ chân tướng của năm đó. –l33“;”qu4...d0,,–n11,,– Từ trong miệng tỳ nữ này, nàng đã biết được, năm đó phủ Định Quốc công bị diệt tộc, cũng có Triệu Á Thanh tham dự. Lâm Thư không chấp nhận được nên mới dùng cái chết để uy hiếp, muốn thoát khỏi hoàng cung này, thoát khỏi thân phận là người của Triệu gia, để tránh sau khi chết, sẽ bị táng nhập vào Hoàng lăng của Triệu gia.

Nghe được lời Lâm Thư nói, Hàn Lạc Tuyền bày ra vẻ mặt quả đúng là như thế. Năm đó hấn đã cảm thấy Triệu Á Thanh không phải là một phu quân tốt, cảm thấy vụ án diệt tộc của phủ Định Quốc năm đó sẽ liên quan đến Triệu Á Thanh, tận lực tìm kiếm mà vẫn không tìm ra chứng cứ.

Thấy vẻ mặt Lâm Thư đầy hối hận, Hàn Lạc Tuyền lo lắng nàng nghĩ quẩn, liền an ủi: “Nếu như nàng không cam lòng, muốn báo thù thì ta sẽ báo thù giúp nàng. Nàng đừng thương cho thật tốt, đừng suy nghĩ quá nhiều, tất cả đã có ta lo.”

Nhìn người nam nhân ở trước mặt, trong lòng Lâm Thư cảm thấy không thể diễn tả nổi. Năm đó, rốt cuộc mình ngu ngốc đến mức nào, lại không cần một người nam nhân tốt như vậy, cứ bám riết tên cận bã kia, thật sự là không được chết tử tế mà! Đây đều là báo ứng, báo ứng!

“Hàn Lạc Tuyền, xin huynh đáp ứng ta một chuyện nhé?” Biết mình không sống được lâu nữa, Lâm Thư muốn dặn dò hậu sự cho mình trước.

“Nàng nói đi, chỉ cần nàng nói ta đều làm theo, nhất định làm được!” Nắm chặt bàn tay gầy gò của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền hết sức nghiêm túc hứa hẹn.

“Ta biết rõ thân thể ta bị trúng kịch độc, sống không lâu nữa. Ta van huynh, van huynh dẫn ta đi, dẫn ta rời khỏi hoàng cung này. Ta đã lãng phí nửa đời mình ở trên người tên Triệu Á Thanh cận bã kia, ta không muốn sau khi chết, vẫn phải làm nữ nhân của Triệu Á Thanh, táng nhập vào Hoàng lăng của Triệu gia hấn. Ta sợ, ta sợ chờ tới khi đến địa phủ, tổ mẫu, mẫu thân, phụ thân và các huynh trưởng sẽ không chấp nhận ta nữa. Nếu như có thể, ta muốn mai táng ở cùng một chỗ với người thân của ta. Hàn Lạc Tuyền, hi vọng huynh sẽ đáp ứng lời cầu xin của ta. Ta không còn ai để tin tưởng nữa, trước mắt chỉ có huynh, nếu như cả huynh cũng không giúp ta, vậy ta sẽ phải ôm hận mà chết, không cam lòng chết đi.” Nếu như có thể, Lâm Thư thật muốn quỳ xuống cầu xin Hàn Lạc Tuyền.

“Thư nhi, ta đáp ứng nàng! Nàng cũng phải đồng ý với ta, cố gắng hết sức, chống đỡ đến cùng. Ta sẽ cố gắng nghiên cứu ra thuốc giải, cứu được nàng. Nàng không được dễ dàng buông tha, ta còn không buông tha, làm sao nàng có thể buông tha được!” Cuối cùng cũng không khống chế nổi, Hàn Lạc Tuyền liền rơi lệ.

Hấn rất hận, hận năm đó hấn quá quân tử, nếu như ban đầu hấn không để ý đến sự phản kháng của Thư nhi, kiên quyết dẫn nàng đi, thì có lẽ nàng đã sống tốt hơn nhiều so với hiện tại! Đồng thời, Hàn Lạc Tuyền cũng hết sức thông hận Triệu Á Thanh, đều là do tên súc sinh đó không bảo vệ tốt Thư nhi, mới có thể khiến Thư nhi trúng kế của kẻ gian ác. Nếu như Thư nhi thật sự không qua khỏi, Hàn Lạc Tuyền hấn chắc chắn sẽ dốc hết tất cả, lật đổ giang sơn của Triệu gia, khiến tên súc sinh Triệu Á Thanh kia sống không bằng chết, sống một ngày bằng một năm!

Thấy Hàn Lạc Tuyền rơi lệ, Lâm Thư hoảng sợ vô cùng. Lâm Thư không ngờ rằng một người cao quý, lạnh lùng như trích tiên giống Hàn Lạc Tuyền lại có một ngày rơi lệ, mà giọt lệ đó còn rơi vì nàng nữa. Nghĩ đến

đây, trong lòng Lâm Thư liền vô cùng hối hận.

Thở dài, Lâm Thư mệt mỏi nói với Hàn Lạc Tuyền: “Hàn Lạc Tuyền, ta mệt quá, cả người ta đều đau, ta muốn nghỉ ngơi một chút. Huỳnh ở đây, bên cạnh ta được không?”

“Nàng nhẫn nhịn một chút, ta sẽ sớm điều chế ra thuốc giải. Nàng mệt mỏi thì cứ ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh nàng. Nàng yên tâm nghỉ ngơi đi, Triệu Á Thanh sẽ không dám đến gần cung điện của nàng một bước nào. Tất cả đã có ta rồi.” Đau lòng sờ sờ khuôn mặt gầy khô của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền dịu dàng nói.

Nhìn nam nhân tuấn lãng phi phàm ở trước mặt, Lâm Thư mỉm cười, từ từ nhắm mắt lại. Nếu có kiếp sau, nàng định không phụ hắn nữa. Nhưng thật sự sẽ có kiếp sau sao? Ông trời ơi, Lâm Thư con bị Triệu Á Thanh lừa gạt mười lăm năm, còn bồi thường nửa đời sau. Nếu như ông mang gã ta từ một thế giới khác đến đây thì có thể trả nghiệt trái này thay gã ta hay không? Kiếp này Lâm Thư con nợ người thân, nợ Hàn Lạc Tuyền, nếu có thể, hãy ban cho con một kiếp sống mới để con bồi thường cho bọn họ thật tốt nhé?

3. Chương 3: Gặp Lại Sau Khi Sống Lại

Nhìn rừng cây xanh rì ở xung quanh, Lâm Thư ngẩn ra.

Đây là tình huống gì vậy? Không phải nàng đang bị bệnh nặng nằm ở trong cung Phượng Hi sao? Sao lại đến một nơi không nhà không người thế này? Hơn nữa thân thể nàng lại còn co rút lại nữa!

Vén ống tay áo lên nhìn, khi thấy vết sẹo hình trăng lưỡi liềm ở trên cổ tay, Lâm Thư liền chắc chắn đây chính là thân thể nàng. Nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh kết hợp với thân thể trẻ trung của hiện tại, Lâm Thư nghĩ rằng, bây giờ chính là lúc nàng mười ba tuổi, bị thứ tử Lâm Thiên và thân mẫu của ả là Tô thị tính kế, ném nàng đến nơi hoang vắng này!

Hung hăng nhéo mình một cái, cảm thấy rất đau đớn, xác định đây không phải là mộng, Lâm Thư không thể giấu nổi niềm vui. Chẳng lẽ đây chính là “trùng sinh” mà nam căn bã Triệu Á Thanh từng nói sao? Không ngờ ông trời thật là thần kỳ, lại nghe được lời van xin và oán trách trong lòng nàng, thật sự ban cho nàng một sinh mệnh mới, cho nàng một cơ hội làm lại từ đầu!

Lâm Thư hết sức vui vẻ, nhưng mà, nghĩ đến hoàn cảnh trước mặt, niềm vui sượng trong lòng liền tan biến. Trước mắt, quan trọng nhất là phải tìm được đường ra, trở về phủ đã, nếu không sẽ để cho thứ tử Lâm Thiên ác độc của mình đạt được mục đích rồi! Nghĩ đến Lâm Thiên, lòng Lâm Thư liền tràn đầy hận ý.

Phủ Định Quốc công chỉ có Lâm Thư là nữ nhi của dòng chính, trên Lâm Thư còn có ba vị huynh trưởng ruột thịt, nàng là nữ nhi duy nhất của dòng chính, còn nhỏ tuổi nhất trong nhà. Trong phủ Định Quốc công có địa vị cao và rất được cưng chiều. Nhưng Lâm Thư lại có một vị thứ tử cùng phụ thân khác mẫu thân là Lâm Thiên, lớn hơn nàng ba tuổi.

Trước khi Lâm Thư ra đời, Lâm Thiên chính là tiểu thư duy nhất của phủ Định Quốc công, được các trưởng bối rất yêu thích. Nhưng khi tiểu thư Lâm Thư là con chính thất vừa ra đời, đã đoạt đi hết tất cả sự chú ý và sủng ái của Lâm Thiên. Từ nhỏ Lâm Thiên đã oán hận Lâm Thư, dùng tiểu kế đối phó với Lâm Thư ở khắp nơi.

Bây giờ Lâm Thiên đang đến tuổi cập kê, là thời điểm quan trọng để lo hôn sự. Trước đó vài ngày, Lâm Thiên đã nhìn trúng Thế tử Tạ Dịch Hoa của phủ Mục Hầu. Biết lão phu nhân nhất định sẽ không đồng ý cho đi mai mối, đã bàn bạc cùng thân mẫu là Tô thị, nghĩ cách gạt mọi người trước, đến phủ Mục Hầu làm mai mối.

Nếu như hôn sự đó thành công thì ở trong mắt mọi người, hai mẫu tử các nàng đương nhiên sẽ được lên mặt, mọi người không dám xem nhẹ.-lleequuyyddoonn../...= Nhưng không ngờ, phu nhân của phủ Mục Hầu lại nói rằng không chút khách khí, nói cho Tô thị biết, cho dù phủ Mục Hầu của bọn họ có cưới thì phải cưới nữ nhi của dòng chính là Lâm Thư, Lâm Thiên là cái thá gì, may ra thì được làm thiếp cho Tạ Dịch Hoa.

Những lời đó của Tạ phu nhân đã khiến cho Tô thị tức giận lập tức bỏ đi, trở về nói cho Lâm Thiển, hai mẫu tử vô cùng tức giận. Vì vậy sinh ra lòng gian ác, nghĩ ra kế ác độc, muốn trừ bỏ Lâm Thư, để cho Lâm Thiển trở thành nữ nhi duy nhất của phủ Định Quốc công. Mặc kệ là con thiếp thất, chỉ cần Lâm Thiển là nữ nhi duy nhất của phủ Định Quốc công, thì các thế gia muốn kết thân với phủ Định Quốc công, sẽ tới cửa tranh giành cưới Lâm Thiển thôi.

Kết quả là, Lâm Thư liền ngu ngốc trúng kế của hai người đó, bị người trói lại đưa đến nơi hoang dã.

Nhớ lại kết cục ở kiếp trước, Lâm Thư có chút hoảng hốt. Năm đó, lần đầu tiên nàng gặp được Hàn Lạc Tuyền chính là ở đây, cũng chính là nam tử có vẻ ngoài như trich tiên nhưng lòng dạ lại tồi tệ, phúc hắc.

Năm đó Hàn Lạc Tuyền mười lăm tuổi, không khéo, đang bị lão Dịch Vương ném đến nơi hoang tàn, vắng vẻ này để rèn luyện. Khi đó Lâm Thư bị một mùi thơm hấp dẫn, mới tìm đến Hàn Lạc Tuyền. Lúc ấy hai người đều niên thiếu, còn là quý công tử, kiêu tiểu thư, chẳng biết gì cả, luôn ghét bỏ đối phương vô dụng. Ở nơi hoang dã này sống nương tựa vào nhau khoảng hai tháng, mới được lão Dịch Vương phái người đến đón về, lúc ấy Lâm Thư mới an toàn, được đưa về phủ Định Quốc công.

Đây là quá trình Lâm Thư quen biết Hàn Lạc Tuyền ở kiếp trước, kiếp này, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chuyện vẫn sẽ tiến triển như vậy. Nghĩ đến không lâu nữa sẽ gặp được Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Lâm Thư ngổn ngang trăm mối cảm xúc, vừa vui mừng vừa áy náy, trong lòng tràn đầy khấn nguyện.

Nhìn sắc trời một chút, trên bầu trời phủ kín ánh nắng chiều rạng rỡ và hàng mây trắng muôn hình muôn vẻ. Ý thức được trời sắp tối, Lâm Thư thầm kêu một tiếng không ổn. Đời trước, nàng chính là lo lắng bất an ở một mình trong rừng hoang cả một đêm, hôm sau vì quá đói bụng nên mới men theo mùi thơm tìm được Hàn Lạc Tuyền.

Vào buổi chiều đầu tiên sau khi sống lại, nàng cũng không muốn ở một mình trong rừng chịu đựng gió lạnh đầu! Ai biết có thể xuất hiện bất trắc hay mãnh thú gì đó hay không! Phải mau chóng tìm được Hàn Lạc Tuyền, có người giỏi võ như hắn ở cạnh, ít nhất nàng sẽ được an toàn hơn.

Lúc này, Lâm Thư liền hạ quyết tâm: nhất định phải mau chóng tìm được Hàn Lạc Tuyền!

Nhớ kiếp trước nàng đã gặp được Hàn Lạc Tuyền ở bờ sông. Lúc ấy, hắn đang nướng cá ở bờ sông, Lâm Thư bị mùi cá nướng hấp dẫn mới tìm được Hàn Lạc Tuyền. Nghĩ tới đây, có mục tiêu, Lâm Thư liền hành động luôn và ngay, đi tìm những nơi có nước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã bị cành cây cào xước khá nhiều, rớt cuống nàng cũng ra khỏi rừng cây, liền thấy một dòng suối nhỏ. Ngồi bên dòng suối nhỏ uống chút nước, rửa mặt, lấy lại tinh thần, Lâm Thư liền đi xuôi theo dòng suối. Chỗ các dòng suối tụ lại chính là một con sông nhỏ! Chỉ cần đến bờ sông, nhất định sẽ nhìn thấy Hàn Lạc Tuyền!

Lòng đầy tin tưởng bước đi, Lâm Thư đột nhiên bị đập mạnh một phát từ phía sau, bất ngờ không kịp phòng vệ, khuôn mặt nàng sắp đập thẳng xuống đất. Mắt thấy sắp ngã xuống đất, Lâm Thư nhanh tay lẹ mắt, dùng đôi tay bưng kín mặt. Không đợi Lâm Thư hồi phục lại tinh thần từ trong đau đớn, nàng liền cảm thấy móng mình bị người ta đập một phát, sức lực còn không nhẹ nữa!

“Á...” đau chết nàng! Bị đau đớn liên tiếp, khiến Lâm Thư nổi trận lôi đình.

Là tên khốn kiếp nào đánh nàng vậy! Tốt nhất đừng có rơi vào tay nàng, nếu không lão nương cho hắn rằng rơi đầy đất!

Nghe tiếng là một nha đầu, Hàn Lạc Tuyền hơi sửng sốt. Nhìn người nọ mặc nam trang, hắn còn tưởng là một tiểu tử nên mới ra tay độc ác như thế. Phụ vương hắn đã nói, trên đảo này trừ hắn ra sẽ không có ai khác, mà bây giờ đột nhiên xuất hiện một người, khiến cho Hàn Lạc Tuyền hết sức cảnh giác. Ôm suy nghĩ “Thà giết lầm ba ngàn còn hơn bỏ sót”, Hàn Lạc Tuyền cũng ra tay khá độc ác, không ngờ kẻ bị hắn đập ngã kia lại là một nha đầu!

Có chút áp úng thu chân về, Hàn Lạc Tuyền lui sang một bên, cũng không định đỡ người nằm trên đất dậy.

Hồi thần lại từ trong đau đớn, cảm giác bàn chân đang giẫm lên móng nàng đã dời đi, Lâm Thư liền lăn sang phải, lật người lại.-lllleeqquyyydon,...onn= Nâng đôi tay đau đớn đến tê dại lên khỏi mặt đất, hai mắt

Lâm Thư tóe lửa, nghiêng rằng mắng: “Là tên khốn kiếp nào đã hạ độc thủ với lão nương thế! Mẹ nó, cái chân chứ!”

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền nhướn mày.

Lão nương? A, khẩu khí lớn thật! Nhìn nha đầu mở miệng đầy lời thô tục, mặt đầy vết cào xước kia, Hàn Lạc Tuyền nhàn nhạt mở miệng: “Là bản công tử đập người ngã xuống đất đấy, nếu như không phục có thể động thủ nói chuyện với bản công tử.” Ngụ ý là, khó chịu thì người đến đánh ta đi!

Nghe vậy, Lâm Thư mới tìm theo tiếng nhìn lại, thấy nam tử mang vẻ mặt lạnh nhạt đứng sau lưng mình, Lâm Thư liền ngây dại, có cảm giác giống như đã cách mấy đời. Đợi đến khi lấy lại tinh thần, nghĩ tới chuyện Hàn Lạc Tuyền vừa làm cộng thêm giọng điệu đầy kiêu ngạo và dáng vẻ cà lơ phất phơ của hắn, Lâm Thư chỉ cảm thấy hắn rất đáng đánh đòn.

Ý thức được Hàn Lạc Tuyền này không phải là Hàn Lạc Tuyền mà nàng đã nợ nghĩa ở kiếp trước, trong lòng Lâm Thư từ từ tích đầy lửa giận. Nàng mặc kệ đau đớn, vọt đứng lên, vọt tới trước mặt Hàn Lạc Tuyền, giơ tay lên, hạ xuống một cái tát.

“Chát...” Tiếng va đập vang dội vang lên, ở nơi hoang dã này càng rõ nét.

Đôi mắt phượng của Hàn Lạc Tuyền tràn đầy khiếp sợ, khó tin nhìn chằm chằm Lâm Thư, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt nàng vậy.

Nha đầu này lại dám đánh hắn! Còn tát vào mặt hắn nữa! Bà nó, sức lực đó là muốn dồn hắn đến chỗ chết hả!

Hàn Lạc Tuyền chỉ cảm thấy nửa bên mặt đều đã tê rần, không biết mặt có bị đánh lệch đi không nữa! Hàn Lạc Tuyền hắn đường đường là một tiểu Vương gia, từ bé gương mặt này đã luôn được người yêu thương, chưa một ai dám đụng vào đâu! Nha đầu này muốn chết hả! Nghĩ đến đây, Hàn Lạc Tuyền trầm mặt xuống nhìn chằm chằm Lâm Thư, một đôi mắt như muốn ăn thịt người dừng ở trên người Lâm Thư.

“Đánh đã chưa?” Hàn Lạc Tuyền cắn răng, lạnh lùng hỏi.

Đánh Hàn Lạc Tuyền xong, Lâm Thư lập tức hối hận.

Xong rồi, bây giờ nàng và Hàn Lạc Tuyền còn chưa quen biết, nàng tát hắn một cái, có phải hắn sẽ làm thịt nàng rồi cho dã thú ăn luôn không? Nhìn sắc mặt Hàn Lạc Tuyền đen như than củi, lại nghe lời Hàn Lạc Tuyền nói, Lâm Thư chỉ cảm thấy có một hồi gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo khiến nàng run rẩy một cái.

“Là huynh ra tay trước, ta chỉ nghe lời huynh đánh trả lại thôi! Vậy hai ta huề nhau rồi, huynh....Huynh không thể đánh ta nữa đấy!” Nói xong lời này, Lâm Thư vội nuốt một ngụm nước bọt.

“Người nói không thể là không thể à? Người là cái thá gì chứ!” Hàn Lạc Tuyền lạnh lẽo nói.

Đã quen với một Hàn Lạc Tuyền si tình của kiếp trước, Lâm Thư khó có thể thích ứng với thiếu niên Hàn Lạc Tuyền vừa mở miệng đã coi thường người khác ở trước mắt này.

Biết tính tình của Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư âm thầm toát mồ hôi cho mình, nàng cứng đờ mặt, nói với hắn: “Ta là Lâm Thư, tiểu thư dòng chính duy nhất của phủ Định Quốc công, huynh không thể làm tổn thương ta!”

Nghe Lâm Thư nói ra thân phận, Hàn Lạc Tuyền nhúu đôi mày đen như mực lại. Tiểu thư Lâm gia của phủ Định Quốc công ư? =l3...qu44..do00n,,=- Cần thận đánh giá y phục của Lâm Thư một lượt, nhìn ra chất liệu vải này là người bình thường không may được, Hàn Lạc Tuyền lâm vào trầm tư. Sao lại thế này, chẳng lẽ đây cũng do phụ vương sắp đặt sao?

Nghĩ đến đây, Hàn Lạc Tuyền có chút không chắc chắn, hỏi: “Nếu như ngươi là tiểu thư của phủ Định Quốc công, làm sao sẽ lưu lạc tới đây?”

“Ta bị người khác hãm hại! Bị người trói lại đưa tới chỗ này, sau đó liền đụng phải huynh. Ta đánh huynh là sai, ta sẽ xin lỗi huynh. Nhưng huynh cũng đánh ta mà, hai ta huề nhau nhé, huynh đừng động thủ trả thù ta đấy!” Lâm Thư thật sự e sợ Hàn Lạc Tuyền vô cùng tức giận, sẽ làm thịt nàng.

Nghe xong lời Lâm Thư nói, Hàn Lạc Tuyền hí hí mắt, quan sát Lâm Thư.

“Coi như ngươi là người của phủ Định Quốc công thì sao? Ở nơi hoang dã này, ta muốn giết chết ngươi, đơn giản giống như nghiền chết một con châu chấu vậy.”

Bị lời nói của Hàn Lạc Tuyền hù dọa đến lui lại hai bước, Lâm Thư mở to hai mắt, bật thốt lên: “Hàn Lạc Tuyền, huynh không thể giết chết ta!”

“Hàn Lạc Tuyền? Người biết ta là ai à?” Nghe Lâm Thư hô tên hắn, Hàn Lạc Tuyền liền xông lên trước, túm lấy Lâm Thư, phát ra hơi thở nguy hiểm, ép hỏi.

Lâm Thư thầm nói một tiếng gay to, vừa định mở miệng giải thích, lập tức bị cảnh tượng ở đằng sau Hàn Lạc Tuyền hù dọa.

Thấy Lâm Thư bị dọa đến ngắc người, Hàn Lạc Tuyền hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ép hỏi: “Đừng nghĩ nói sang chuyện khác! Thành thật khai báo, rốt cuộc ngươi là ai! Có phải do phụ vương ta phái tới không!”

Bị Hàn Lạc Tuyền lắc mạnh, Lâm Thư bị đau đến hồi thần, vươn tay, chỉ ra đằng sau Hàn Lạc Tuyền, cuối cùng cũng tìm về được tiếng nói của mình.

“Gấu! Gấu đấy!”

4. Chương 4: Nguy Hiểm Gặp Phải Gấu

Hàn Lạc Tuyền cho là Lâm Thư đang trêu đùa nói sang chuyện khác, khinh thường hừ lạnh, nói: “Nếu như ngươi không thành thật, hôm nay bản công tử sẽ làm thịt ngươi!”

Thấy Hàn Lạc Tuyền không tin, trong lòng Lâm Thư hết sức khấn trương, vẻ mặt hốt hoảng, liều mạng nói: “Ta không lừa huynh! Thật sự có gấu đó! Còn có rất nhiều nữa! Không tin huynh quay đầu lại nhìn xem!”

Nha đầu này đúng là không trung thực, ai cũng biết gấu ưa thích độc lai độc vãng, tại sao có thể có một đám gấu tập trung một chỗ chứ! Cười lạnh một tiếng, Hàn Lạc Tuyền cũng không quay đầu, còn nói: “Chỉ là vài con gấu hoang thôi, có gì đáng sợ đâu! Nếu như ngươi không nói sự thật, bản công tử liền ném ngươi xuống bầy gấu, cho bọn nó no bụng đấy.”

Nhìn Hàn Lạc Tuyền không giống như đang nói đùa, Lâm Thư tin tưởng hắn thật sự làm được. Vì mạng nhỏ, Lâm Thư liền đá văng Hàn Lạc Tuyền, xoay người chạy trốn nhanh như thỏ. Vừa chạy, trong lòng Lâm Thư vừa thầm an ủi mình: Hàn Lạc Tuyền giỏi võ như vậy, thừa sức đối phó với đám gấu hoang này!

Hàn Lạc Tuyền không đề phòng bị Lâm Thư đá một cái, đau đến té xuống đất. Che cái bụng đau, Hàn Lạc Tuyền thầm mắng Lâm Thư trong lòng. Nha đầu chết tiệt, hơi sức quá lớn đi! Muốn đá chết hắn sao!

Còn chưa đợi Hàn Lạc Tuyền hồi hồn từ trong đau đớn, bỗng dưng, hắn cảm thấy sau lưng có gì đó sai sai. Sao lại có tiếng xoạt xoạt nhỉ? Cảnh giác quay đầu lại, Hàn Lạc Tuyền liền ngây ngẩn cả người. Rất nhiều gấu! Một con, hai con, ba con, bốn con, năm, sáu, bảy, tám con còn chưa hết! Quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Lâm Thư đâu.

Thấy sự thật, Hàn Lạc Tuyền cũng tin tưởng Lâm Thư không nói dối, cũng mặc kệ bụng đau đớn, lập tức đứng dậy co cẳng chạy. Vừa chạy vừa điên cuồng mắng Lâm Thư ở trong lòng. Nha đầu chết tiệt kia chẳng nói rõ ràng gì cả, còn bỏ lại hắn để chạy trốn nữa!

Mà lúc này, Lâm Thư đã tìm được một gốc cây vừa to vừa khỏe còn cao vút, đang liều mạng bò lên. Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động ầm ầm, cũng không dám quay đầu lại nhìn, mà càng bò nhanh lên trên. Trong lòng luôn lẩm bẩm: Hàn Lạc Tuyền, huynh phải cố gắng lên, ta tin tưởng huynh lợi hại nhất! Nhất định có thể đánh cho bầy gấu kia rằng văng đầy đất!

Đợi Lâm Thư bò đến chỗ cao nhất, xác nhận độ cao này sẽ rất an toàn, mới dám nhìn về phía Hàn Lạc Tuyền ở phía xa, vừa nhìn liền ngu người.

Dựa theo sự tiến triển của tình hình, không phải là đám gấu kia bị Hàn Lạc Tuyền đánh ngã trên mặt đất rồi sao? Sao hình ảnh lúc này lại quỷ dị như thế: Hàn Lạc Tuyền đang chật vật, ra sức trốn chạy, bỏ lại đám gấu đang theo sát phía sau!

Thấy Lâm Thư đã bò lên cây đại thụ cao rồi theo dõi hẩn, Hàn Lạc Tuyền cho là Lâm Thư đang muốn xem kịch vui, trong lòng hẩn thầm nghĩ: Bản công tử không dễ chịu, người cũng đừng mong sống tốt! Sau đó, Hàn Lạc Tuyền liền chạy nhanh về phía Lâm Thư.

Đội Lâm Thư hồi thần liền nhìn thấy Hàn Lạc Tuyền đang vọt về phía nàng, trèo hai ba lần liền đến cành cây, đi tới bên người nàng.

“Hàn Lạc Tuyền, làm sao huynh lại lên đây?—ll;llleequyydo...on,,,—Không phải huynh có võ công cao cường sao? Lúc này, huynh phải trừng trị bọn gấu kia mới đúng chứ!” Lâm Thư còn chưa thoát khỏi cảnh tượng quỷ dị vừa rồi, nhìn thấy Hàn Lạc Tuyền leo lên, chỉ biết ngây ngốc nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền hung dữ trợn mắt trừng Lâm Thư một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: “Bản công tử là võ nghệ cao cường, nhưng đôi tay không địch lại bảy gấu. Chi bằng người đi xuống dụ chúng rời đi, bản công tử sẽ đối phó từng con một nhé?”

Nghe thấy Hàn Lạc Tuyền kêu nàng xuống chịu chết, Lâm Thư nhanh chóng lắc đầu, đánh mặt cười nói: “Không phải chính huynh đã nói, đó chỉ là vài con gấu hoang, không tính là gì sao? Ta thấy huynh không thêm để bọn chúng vào mắt, còn tưởng rằng bảy gấu đó không là gì đối với huynh.”

Nha đầu này còn dám nhắc tới chuyện đó! Nếu như nàng nói rõ ràng với hẩn, hẩn đã không bị bọn gấu hoang đuổi giết chật vật như vậy. Lạnh lùng liếc Lâm Thư một cái, Hàn Lạc Tuyền lạnh lẽo nói: “Bọn nó đã bắt đầu leo lên cây rồi.”

Nghe nói, Lâm Thư sửng sốt một chút, mới cúi đầu nhìn xuống. Đồng nhất nhìn, khiến lâm thư kinh hô: “Bọn này gấu cư nhiên bò lên rồi! Làm thế nào!” Xong rồi, nàng vừa mới Trùng sinh, chưa từng thấy người thân, còn chưa có vạch trần Lâm Thiên lòng dạ ác độc thủ lật, lâm Thư Khả không muốn trở thành bọn này gấu no bụng bữa ăn tối.

“Câm miệng! Âm ỹ chết được!” Mắng Lâm Thư âm ỹ, Hàn Lạc Tuyền cũng không thể bình tĩnh, nghĩ cách đối phó được.

Trước mắt phải dựa vào Hàn Lạc Tuyền nên nàng không dám phản kháng hẩn, chỉ sợ chọc giận hẩn, hẩn sẽ thẳng tay ném nàng xuống cho gấu ăn. Dựa theo hiểu biết của nàng về Hàn Lạc Tuyền từ kiếp trước, Lâm Thư tin rằng chọc giận Hàn Lạc Tuyền thì hẩn sẽ làm thật đấy.

Thấy Lâm Thư rất thành thực, Hàn Lạc Tuyền cũng bắt đầu nghĩ cách. Quét mắt nhìn chung quanh một vòng, lại nhìn bảy gấu hoang đang ra sức bò lên trên, Hàn Lạc Tuyền tỉnh táo mở miệng: “Muốn sống, chúng ta phải tách ra. Người bò qua ngọn cây bên cạnh đi, phân tán sự chú ý của nó. Chờ gấu leo lên cây rồi, người dùng thanh đoản đao này đối phó với chúng. Nhớ kỹ, lỗ mũi chính là nhược điểm của gấu, phải đặc biệt đánh vào lỗ mũi nó. Những con gấu này quá lớn, hành động không nhanh nhẹn, chỉ cần đâm bị thương cái mũi của nó thì chúng bị đau sẽ té xuống.” Nói xong, Hàn Lạc Tuyền rút một thanh đoản đao từ trong giày ra đưa cho Lâm Thư.

Nhận ra thanh đoản đao này là cái nàng dùng để uy hiếp Triệu Á Thanh trên triều đình vào kiếp trước, Lâm Thư có chút hoảng hốt. Nàng nghĩ mãi không ra, đời trước sao thanh đao này lại ở trong tay nàng, thậm chí không biết nó vốn của Hàn Lạc Tuyền.

Thấy Lâm Thư không nhận, mà đang mất hồn, Hàn Lạc Tuyền không có chút thương hương tiếc ngọc nào, gõ đầu nàng một cái, lạnh mặt nói: “Muốn sống, người nhất định phải cầm đao đối phó với chúng. Ta sẽ không bảo vệ người, chỉ có người mới bảo vệ được mình.

Về mặt Lâm Thư phức tạp nhận lấy đoản đao, liếc nhìn Hàn Lạc Tuyền đang rất lạnh lùng, không nói một lời bỏ sang phía bên cạnh cành cây. Đúng vậy, bây giờ nàng vẫn là một người xa lạ với Hàn Lạc Tuyền, đối với người xa lạ, đừng hy vọng Hàn Lạc Tuyền sẽ ra tay cứu giúp. Cho nên, đúng như Hàn Lạc Tuyền nói, trước mắt chỉ có thể dựa vào chính nàng, muốn sống, phải kiên cường!

Nhìn Lâm Thư rời đi, trong lòng Hàn Lạc Tuyền nổi lên một chút khác thường, chỉ là chút khác thường đó đã biến mất ngay khi bày gấu đến. —lll;;llelllquyyyd,,onnn,,nnn== Lấy ra một thanh đoản đao từ trong chiếc giày khác, Hàn Lạc Tuyền nhấn tâm đâm vào lỗ mũi gấu, tiếp theo, nhanh chóng rút đoản đao ra, đập con gấu cồng kênh kia xuống. Liên tục giết mấy con gấu, Hàn Lạc Tuyền đã rảnh rỗi, liền nhiên về phía Lâm Thư.

Chỉ thấy vẻ mặt Lâm Thư rất cảnh giác, nghiêm túc học thủ đoạn của hắn, đối phó với những con gấu đang tiến về phía nàng. Hai ba con gấu bị Lâm Thư đâm vào mũi, bị đập văng khỏi cây. Mà dưới tàng cây, mấy con đang bò lên, thấy tình huống không đúng liền bỏ qua chuyện tấn công, đổi thành đi quanh cây của Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền, không biết chúng đang nghĩ gì nữa.

Nhìn tình huống, Hàn Lạc Tuyền cũng lâm vào trầm tư, suy nghĩ biện pháp đối phó với bọn gấu này.

Lâm Thư hơi gấp gáp, nhìn dáng vẻ của đám gấu này là không định buông tha rồi, tiếp tục như vậy là không được, không sợ gấu đối phó, chỉ sợ gấu nhớ thương.

“Hàn Lạc Tuyền, phía dưới còn bốn con gấu không bị thương, huynh xuống đối phó với chúng đi! Thân thủ huynh tốt như vậy, có bốn con gấu, chắc không có vấn đề đâu!” Lâm Thư bày ra vẻ mặt ‘Ta tin tưởng huynh có thể làm được’ nhìn Hàn Lạc Tuyền, hết sức khẳng định nói.

Cô nương à, người cũng quá coi trọng bản công tử rồi! Giật giật khoe miệng, Hàn Lạc Tuyền cúi đầu quan sát đám gấu hoang ở dưới tàng cây. Đúng như Lâm Thư nói, ngoại trừ những con gấu bị bọn họ đâm bị thương, chỉ còn bốn con gấu không tổn hao chút nào. Chỉ là, bốn con đó còn to hơn cả những con mà bọn họ vừa đâm bị thương, lớn không chỉ hơn một lần đâu! Khoe miệng giật giật lần nữa, vẻ mặt Hàn Lạc Tuyền rất phức tạp nhìn về phía Lâm Thư. Nha đầu này lấy lòng tin từ đâu vậy, cứ như vậy mà tin tưởng hắn có thể đối phó tốt với bốn con gấu to đùng này sao? Hàn Lạc Tuyền ước lượng một chút, hắn chỉ đối phó được khoảng hai con thôi.

Thấy Lâm Thư tin tưởng hắn như vậy, Hàn Lạc Tuyền không chút khách khí nói thật: “Bốn con phía dưới, bản công tử chỉ có thể đối phó hai con thôi.”

Hàn Lạc Tuyền lại một lần nữa khiến Lâm Thư thay đổi cách nhìn với hắn, tỉnh táo lại, Lâm Thư nhíu mày quan sát Hàn Lạc Tuyền. Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, bây giờ Hàn Lạc Tuyền còn chưa phải là Hàn Lạc Tuyền có võ công cao cường, võ nghệ tinh thâm của sau này.—lllqqđ,,ô,,== Chỉ trách nàng, luôn làm theo bản năng, cứ nhìn người thiếu niên ở trước mắt này thành Hàn Lạc Tuyền mà nàng đã quen trong kiếp trước.

Thở dài, Lâm Thư hỏi: “Vậy hai con khác thì phải làm thế nào?”

“Ta thấy sức người khá lớn, vậy giao hai con đó cho người đi!” Hàn Lạc Tuyền nói những lời này rất tùy ý như kiểu ‘bọn chúng thú vị đó, thưởng cho người đi’.

Hàn Lạc Tuyền cũng không nói đùa, mới vừa rồi bị Lâm Thư tát, đến tận bây giờ nửa gương mặt vẫn tê dại lắm. Hàn Lạc Tuyền có hơi lo lắng mặt của hắn bị đánh lệch đi, nếu như trở về mà mẩu phi không nhận ra hắn, vậy phải làm sao! Nghĩ nghĩ, Hàn Lạc Tuyền không khỏi vươn tay nhẹ nhàng sờ soạng mặt hắn, kiểm tra xem còn cân xứng hay không.

Thấy Hàn Lạc Tuyền sờ sờ mặt, Lâm Thư cho là hắn đang ám chỉ chuyện lúc trước nàng gây ra. Lâm Thư có chút xấu hổ, hơi sợ Hàn Lạc Tuyền sẽ ghi hận nàng chỉ vì một cái tát kia. Ngâm lại, cuối cùng Lâm Thư cũng gạt đầu, nghiêm túc nói: “Được rồi, vậy giao cho ta hai con đi!”

Lâm Thư hoàn toàn không cậy mạnh. Bởi vì nàng sinh non, thuở nhỏ thân thể suy nhược, phủ Định Quốc công hết sức chú ý đến thân thể nàng. Từ nhỏ Lâm Thư đã uống sữa hổ mà lớn lên, tắm trong những dược liệu tốt nhất, ăn uống đều là những món dân dã hiếm thấy. Các trưởng bối trong phủ Định Quốc công vẫn chưa yên tâm, lại tìm cho Lâm Thư một sư phụ có võ nghệ cao cường. Trưởng thành trong hoàn cảnh như thế, thân thể Lâm Thư đã hết sức rắn chắc, hơi sức cũng vô cùng kinh người. Nếu không phải sau này đi theo Triệu Á Thanh cận bá kia, thân thể Lâm Thư sẽ không bị chà đạp đến suy yếu như vậy.

Hàn Lạc Tuyền nghe được, thấy Lâm Thư đồng ý sáng khoái như vậy, liền nheo mắt quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới. Chẳng lẽ nha đầu này biết võ công sao? Hàn Lạc Tuyền chưa bao giờ là người biết

thương hương tiếc ngọc, thấy Lâm Thư đồng ý, cũng đồng ý, nói: “Vây mỗi người chúng ta đều tự đối phó với hai con gấu đang vây quanh dưới tàng cây đi!”

Lâm Thư vẫn luôn biết rằng Hàn Lạc Tuyền không phải là một nam nhân biết thương hương tiếc ngọc, hẳn chưa từng coi trọng nữ nhân. Nếu như hẳn đối xử tốt với một cô nương nào đó thì nàng ấy chắc chắn có một địa vị nhất định trong lòng hắn. Lắc đầu một cái, xem ra nàng vẫn phải dựa vào chính mình thôi, nắm chặt đoản đao, Lâm Thư từ từ bò xuống dưới tán cây.

Thấy Lâm Thư không trách mắng hắn vô tình giống như những cô nương nhỏ nhắn, yếu đuối khác, mà chỉ cầm vũ khí, không nói hai lời liền bò xuống, Hàn Lạc Tuyền hơi nhướn mày, cũng leo xuống theo.

Spoil: chương sau nữ chính oánh nhau với gấu, sẽ vô cùng đặc sắc.....kkk!

5. Chương 5: Thoát Khỏi Nguy Cơ

Bên này, Hàn Lạc Tuyền đang dùng hết vốn liếng đối phó với hai con gấu hoang ở bên cạnh, không rảnh rồi xem động tĩnh ở bên Lâm Thư. Chờ hẳn mất sức của chín trâu hai hổ đánh ngã một con gấu, mới tạm rảnh xem tình hình bên Lâm Thư. Vừa nhìn, Hàn Lạc Tuyền liền bị hù dọa. Hắn còn tưởng rằng mình hoa mắt, cảnh tượng đối diện quỷ dị như thế, làm người ta chấn động, khó tin.

Lúc này, hai tay Lâm Thư đang ôm một cánh tay của con gấu hoang, nhấc nó lên, xoay tròn tại chỗ, sau đó “bịch” một cái, gấu hoang đã bị ném ra ngoài.

Còn Lâm Thư không hề ngừng nghỉ, bây giờ nàng giống như được uống thuốc lắc, hết sức phấn chấn. Lâm Thư biết rất rõ trước kia mình có khí lực kinh người, nhưng không ngờ nàng có thể quăng cả một con gấu! Bây giờ toàn thân Lâm Thư sôi trào nhiệt huyết, cảm xúc tăng vọt. Vọt tới trước mặt một con gấu khác, kìm nén bực bội, nhấc ngang nó lên, sau đó hướng về phía đám gấu bị thương ở mũi, rồi tiếp tục ném vào một con gấu đang lao vào nàng.

Chỉ nghe ‘Rầm, bịch...’ một tiếng, con gấu lớn bị Lâm Thư nâng lên đã đè bẹp hai con gấu bị thương ở mũi kia. Mà những con khác, cộng thêm cả Hàn Lạc Tuyền đều bị hành động của Lâm Thư hù dọa, đã quên mất phải làm gì, cứ ngây ngốc nhìn Lâm Thư.

Lâm Thư cảm giác có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm nàng, một thân nhiệt huyết nhanh chóng lạnh xuống. Sợ chọc giận bọn gấu này thì bọn nó sẽ liều mạng với nàng, Lâm Thư liền chạy đến bên cạnh Hàn Lạc Tuyền, kéo Hàn Lạc Tuyền đang ngẩn người, bỏ chạy. Đúng lúc bị Lâm Thư lôi kéo, Hàn Lạc Tuyền cũng hồi thần, bàn chân như được bôi dầu, chạy trối chết theo Lâm Thư.

Thấy Lâm Thư bỏ chạy, đám gấu rừng không cam lòng bỏ đi, bọn chúng mất nhiều hơi sức và bị thương đau như vậy, không phải để cho miếng thịt béo kia chạy khỏi miệng đâu! Vì vậy, những con gấu còn có thể hành động được liền vội vàng đuổi theo bọn Lâm Thư.

Nghe được tiếng động rất lớn truyền đến từ đằng sau, Lâm Thư liền quay đầu nhìn lại, thấy ngay đám gấu đang đuổi theo. E ngại Hàn Lạc Tuyền chạy trốn quá chậm, nàng dứt khoát ôm lấy Hàn Lạc Tuyền, khiêng trên vai, “bịch, bịch, bịch” chạy trối chết.

Liên tiếp bị những hành động kinh hãi của Lâm Thư dọa cho ngây người, Hàn Lạc Tuyền không dám nói gì nữa. Mặc dù không quá nguyện ý bị Lâm Thư khiêng đi, nhưng sự thật chứng minh, tốc độ của Lâm Thư có thể so với tên bắn, khiêng hẳn chạy quả thật còn nhanh hơn là kéo hẳn chạy, đã bỏ xa đám gấu kia một đoạn rồi. Coi như bị khiêng, đầu óc xóc nảy hơi choáng váng, bụng rất khó chịu, cái mông của hắn cũng không biết bị nhánh cây đâm cho bao nhiêu lần, nhưng vì an toàn, vì không muốn trở thành bữa tối cho gấu hoang, Hàn Lạc Tuyền đành chịu đựng cảm giác khó chịu và vô cùng đau đớn.

Lâm Thư không thể chú ý đến cảm giác của Hàn Lạc Tuyền, bây giờ nàng lại nhiệt huyết sôi trào, khiêng Hàn Lạc Tuyền dễ như khiêng một bao tải. Thân thể sôi trào, Lâm Thư giống như ăn phải thuốc lắc, càng

chạy càng nhanh, cũng mặc kệ những nhánh cây sẽ ngăn cản nàng, khiêng Hàn Lạc Tuyền trên vai, bắt chắp lao về phía trước.

Đợi đến khi Lâm Thư đã bỏ được đám gấu hoang kia, cũng không biết đây là đâu, vừa thấy một khối đá lớn, liền bỏ Hàn Lạc Tuyền xuống.

Hàn Lạc Tuyền vốn đang sùi bọt mép, bất tỉnh, bị cơn đau từ hông truyền đến liền gắng gượng tỉnh lại. Cảm giác này, còn đau gấp hơn mười lần so với bị cha hắn là Vương gia đánh!

“Ai, cuối cùng chúng ta đã thoát khỏi bầy gấu kia rồi, cũng không biết chạy tới đâu nữa. Ta đói quá! Hàn Lạc Tuyền, huynh lợi hại như vậy, huynh đi kiếm chút đồ ăn đi!” Ngồi xuống đối diện Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư thở hổn hển, nói.

Hàn Lạc Tuyền còn chưa tỉnh lại từ trong đau đớn, nghe thấy Lâm Thư nói, hận không thể ngất đi ngay lập tức. +.,ll33.../.l€,,q...uu...44D0Dn,...,♣ = So sánh với nha đầu này thì hắn lợi hại chỗ nào hả? Vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, đã kêu hắn đi tìm đồ ăn này nọ, nếu nhờ gặp phải bầy gấu kia thì phải làm sao? Hắn đâu có bản lĩnh đối phó với bầy gấu kia như nha đầu này, đó không phải là vội vàng đi dâng mạng à! Hơn nữa, Hàn Lạc Tuyền có thể cảm thấy được hông hắn lạnh lẽo, ướt nhèm nhẹp, nhất định là đổ không ít máu rồi!

Hàn Lạc Tuyền suy yếu nhìn Lâm Thư, yếu ớt mở miệng: “Bản công tử bị người hành hạ đến cạn khí lực rồi. Nha đầu, người lật bản công tử lại đi, giúp ta nhìn xem đằng sau ta bị thương như thế nào.” Cái hông thật sự đau đến khó chịu, Hàn Lạc Tuyền cũng mặc kệ vấn đề mặt mũi, khẩn cấp muốn Lâm Thư xem xét vết thương đằng sau người hắn.

Nghe Hàn Lạc Tuyền nói như vậy, Lâm Thư nghi ngờ đến gần nhìn hắn. Vừa nhìn, nguy to rồi! Chỉ thấy miệng Hàn Lạc Tuyền sùi bọt mép, gương mặt xanh xao, làm cho Lâm Thư có chút lo lắng, vừa nhớ tới Hàn Lạc Tuyền nói phía sau hắn bị thương, Lâm Thư lập tức lật người Hàn Lạc Tuyền lại. Vừa thấy, Lâm Thư liền hít một hơi.

Y phục che đầy phần hông Hàn Lạc Tuyền đều bị cào rách, cái hông trắng bóng đầy máu, xem ra hết sức dọa người.

Theo bản năng kiểm tra thân mình một chút, Lâm Thư phát hiện dọc theo đường đi hình như mình không bị cành cây cào xước. Nghĩ rằng Hàn Lạc Tuyền đã dùng hông để bảo vệ mình, Lâm Thư có chút cảm động, xoay người, kéo tay Hàn Lạc Tuyền qua, hết sức xúc động nói: “Hàn Lạc Tuyền, không ngờ huynh lại đối xử tốt với ta như thế, đã dùng hông cản cành cây thay ta. Huynh yên tâm, ta sẽ chăm sóc huynh thật tốt. Huynh ở đây nghỉ ngơi đi, ta đi tìm ít quả dại, chúng ta tạm thời lấp bụng đã.”

Hàn Lạc Tuyền nghe xong mà muốn phun một ngụm máu! Đúng là hông hắn đã cản cành cây cho nha đầu này nhưng không phải do hắn muốn cản mà là nha đầu kia cố ý dùng hắn để cản! Hắn bị khiêng nên không phản kháng được mà!

Thấy Hàn Lạc Tuyền hết sức yếu ớt, muốn mở miệng nhưng không làm được, Lâm Thư đau lòng sờ sờ mặt hắn, nói: “Huynh hãy yên tâm đi, ta đi tìm một ít thức ăn, rất nhanh sẽ trở lại.” Nói xong, Lâm Thư liền xoay người, chui vào rừng cây rậm rạp.

Hàn Lạc Tuyền nhắm mắt dưỡng thần, chờ Lâm Thư kiểm thức ăn trở lại. Nhưng đợi gần nửa canh giờ, vẫn không thấy Lâm Thư quay lại, Hàn Lạc Tuyền liền cảm thấy có gì đó không đúng. Nha đầu kia sẽ không bỏ lại hắn mà chạy trốn đó chứ? =llequyuudo,,...on...=— Càng nghĩ Hàn Lạc Tuyền càng cảm thấy rất có khả năng, Lâm Thư thoát nhìn chính là một nha đầu vô cùng không đáng tin.

Nhìn nhìn sắc trời, ánh tà dương đã hoàn toàn tan mất, sắc trời dần tối xuống rồi. Quan sát xung quanh một chút, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy đây không phải là một nơi an toàn. Nếu đám gấu hoang kia không cam lòng, tìm tới nơi này, vậy chẳng phải hắn trốn không thoát sao? Nghĩ nghĩ, Hàn Lạc Tuyền quyết định không đợi Lâm Thư nữa. Hắn cẩn thận lật cái hông bị thương, bò theo hướng Lâm Thư rời đi, Hàn Lạc Tuyền đẩy cành cây ra, từ từ chui vào rừng cây.

Mới vừa đi không xa, Hàn Lạc Tuyền liền nghe thấy phía trước mặt truyền đến tiếng động không nhỏ. Hình như là con thú hoang to lớn nào đó đang hoạt động, ý nghĩ này khiến Hàn Lạc Tuyền dừng bước. Hắn, Hàn

Tiểu Vương gia không xui xẻo đến vậy chứ? Nếu như đụng phải dã thú, vậy hẳn đối phó sao đây! Hẳn còn bị thương nữa chứ!

Lúc này Hàn Lạc Tuyền hết sức ảo não, biết sớm đã không lười biếng nghỉ ngơi, nên đi theo nha đầu kia cùng kiếm thức ăn. Ít ra, có nha đầu khỏe mạnh kia ở bên cạnh thì hẳn sẽ an toàn hơn một chút. Còn bây giờ, trong lòng Hàn Lạc Tuyền hết sức khẩn trương, đúng là hẳn rất sợ gặp phải một mãnh thú.

Bất chấp vết thương trên người, Hàn Lạc Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau. Càng lui về sau, Hàn Lạc Tuyền càng cảm thấy tiếng động đáng sợ kia càng gần hẳn. Đợi đến khi lui đến chỗ vừa nghỉ ngơi, Hàn Lạc Tuyền đã hết đường lùi rồi, hẳn dám khẳng định tên nào đó đã phát hiện ra hẳn, đang đi về phía hẳn. Lấy đoản đao ra, Hàn Lạc Tuyền tìm một chỗ ẩn nấp, nấp trong bóng tối chờ dã thú kia hiện thân.

Lâm Thư hưng phấn bưng bưng kéo một con gấu hoang lớn trở về, phát hiện không thấy Hàn Lạc Tuyền, lập tức hoảng lên, vội vàng hô to: “Hàn Lạc Tuyền! Huynh đi đâu rồi! Hàn Lạc Tuyền! Ta đi tìm thức ăn về rồi đây!”

Núp ở một chỗ tối gần đó, Hàn Lạc Tuyền nghe thấy Lâm Thư gọi, rốt cuộc cũng dờ dỏng phòng bị. Thì ra dã thú mà hẳn nghĩ lại là nha đầu kia! Chỉ là, Hàn Lạc Tuyền lại cảm thấy có gì đó sai sai. Thân thể nha đầu kia nhẹ như vậy, sao làm ra được động tĩnh lớn vậy chứ? Mang theo nghi ngờ, Hàn Lạc Tuyền bước ra khỏi chỗ tối, khi thấy cảnh tượng trước mắt, liền sửng sốt một chút.

Ai có thể nói cho hẳn biết, sao con gấu to đùng này lại xuất hiện ở đây vậy!

Lâm Thư vừa thấy được Hàn Lạc Tuyền, liền yên tâm, tung tẩy đi tới bên cạnh Hàn Lạc Tuyền, hoa tay múa chân chỉ vào con gấu hoang lớn cách đó không xa, nói: “Hàn Lạc Tuyền, huynh xem, ta kéo về một con gấu lớn này, đợi lát nữa chúng ta thịt nó, nướng ăn đi! Mùi vị đó nhất định không tệ! Hơn nữa, móng huynh còn bị thương, chảy nhiều máu như vậy, huynh nhất định phải bù lại. Lát nữa huynh nên uống nhiều máu gấu một chút, con gấu này khỏe mạnh như vậy, máu của nó nhất định rất bổ thân thể!”

Hàn Lạc Tuyền suy sụp trong lòng rồi! Bọn họ vất vả lắm mới thoát khỏi bầy gấu, nha đầu này không biết sống chết à? Làm sao lại tha một con gấu về nữa, hơn nữa còn là con qua khổ nữa! Vừa nhìn đã biết là gấu đầu đàn rồi, nếu như bầy gấu kia phát hiện đồng bọn mất tích, chẳng biết có tỏa ra khắp rừng để tìm kiếm không nữa. Huống chi, nó là một con gấu lớn như vậy, chưa nói đến nướng ăn, chỉ giết thịt thôi cũng đã rất phiền toái. Hơn nữa, nha đầu này còn muốn hẳn uống máu gấu để bồi bổ thân thể sao?

Hàn Lạc Tuyền đã không biết nên hình dung tâm trạng của mình vào lúc này như thế nào, vô lực nhìn Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền hỏi: “Làm sao người vác được con gấu hoang này về vậy?”

“Ta vốn định đi tìm trái cây rừng, nhưng không tìm được. Ta tìm được ổ của con gấu này, sau đó mất chút hơi sức, đánh ngất nó rồi kéo về.”

Nghĩ đến cái gì, Lâm Thư còn nói thêm: “A, Hàn Lạc Tuyền, huynh biết không, ổ gấu này khá là thư thái, chỉ là hơi thối thôi. Với cả, ta đã quan sát qua hoàn cảnh, xung quanh cái ổ đó không có con gấu khác đâu. Ta vốn định qua đây đón huynh, nhưng ta lại sợ con gấu này thừa dịp ta không có ở đó sẽ tỉnh dậy, sau đó chạy đi cầu cứu đồng bọn, cho nên ta mới tha nó về đây.”

Trên thế gian này sao lại có một Kỳ nữ không giống người bình thường vậy hã! Cảm xúc ngổn ngang trăm mối, Hàn Lạc Tuyền dùng ánh mắt quái dị quan sát Lâm Thư, cuối cùng chậm rãi mở miệng, hỏi: “Người nghĩ thế nào?” Chứng kiến sự lợi hại của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền không dám coi trọng mình nữa.

“Ừ. Ta cảm thấy nơi này không an toàn, ổ gấu vẫn an toàn hơn, chúng ta đến ổ của gấu ở đi. Ta chưa giết chết con gấu này đâu chỉ đánh nó ngất đi thôi.—— ㄟㄎ//.l33,,quyy,,uy,, D0 Dnn ,,,♪— Chúng ta thịt nó ở đây hay là quay về ổ gấu thịt nó?” Lâm Thư nói xong, bụng đã réo lên hai tiếng.

Nghe thấy bụng Lâm Thư phát ra tiếng vang, Hàn Lạc Tuyền không khỏi nở nụ cười. Nhưng thấy con gấu hoang lớn nằm chống vó trên đất, Hàn Lạc Tuyền lại rỗi rảnh nhũn mảy. Nói thật, mặc dù mùi vị của thịt gấu không tệ, nhưng hẳn không muốn làm thịt con gấu quá khổ này đâu. Làm thịt nó phải phí rất nhiều hơi sức, hơn nữa, lúc nướng thịt, không biết mùi thơm có dẫn những dã thú khác đến đây hay không.

Do dự một chút, vì suy nghĩ cho an nguy của mình, Hàn Lạc Tuyền vẫn nói ra sự lo lắng trong lòng: “Con gấu này quá lớn, làm thịt sẽ phí nhiều sức. Ta lo lắng lúc nướng thịt, mùi thơm sẽ dẫn những dã thú khác

đến.”

Nghe vậy, Lâm Thư cảm thấy Hàn Lạc Tuyền lo lắng rất đúng. Đời trước cũng vì bị mùi thơm hấp dẫn, sau đó nàng đã tìm được Hàn Lạc Tuyền. Con gấu này to như vậy, làm thịt chẳng những phiền toái, bắt đầu nướng chắc chắn sẽ rất phiền toái, nếu như không nướng chín sẽ dẫn những dã thú khác tới thì toi.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Thư mở miệng nói: “Nếu không, chúng ta chỉ cắt mấy khối thịt, đủ để chúng ta ăn, sau đó giấu nó đi?”

Hàn Lạc Tuyền hết sức tán thành cách của Lâm Thư, gật đầu một cái, nói: “Như vậy không tệ. Ta xẻo thêm mấy khối nữa, nướng xong chúng ta liền mang đi.”

“Ừ. Nhưng huynh phải uống hết máu của con gấu rồi mới xẻ thịt nó. Nếu xẻ thịt trước, máu chảy ào ra, huynh sẽ không uống được đâu. Không uống chút máu thì huynh bồi bổ thân thể thế nào được! Nhanh nhanh, thừa dịp con gấu này còn chưa chết, làm thịt rồi uống nóng luôn đi!” Lâm Thư vô cùng quan tâm đến thân thể Hàn Lạc Tuyền, vẻ mặt thành thật nói.

Khuôn mặt Hàn Lạc Tuyền cứng đờ, nhưng hắn không dám phản bác lại Lâm Thư. Hắn gật đầu một cái, coi như cam chịu, đi đến chỗ con gấu lớn. Hừ, bảo bản công tử làm chuyện ghê tởm là uống máu gấu sao? Vọng tưởng!

Hàn Lạc Tuyền kêu Lâm Thư đi kiếm mấy nhánh củi khô, còn hắn thừa cơ để máu gấu chảy cạn khô, rồi lưu loát cắt mấy khối thịt gấu tốt nhất.

Tác giả có lời muốn nói:

Cảnh tượng bị cắt:

- Gấu đầu đàn (bị Lâm Thư nâng lên, tâm tư sụp đổ): Ngao! Xảy ra chuyện gì vậy! Sao nó lại cách mặt đất!
- Bầy gấu bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây ngẩn: Ngao! Sao lão đại lại bay về phía chúng vậy!
- Hàn Lạc Tuyền cũng bị dọa đến ngây người: Cảnh tượng này thật đẹp, không đành lòng nhìn thẳng!

6. Chương 6: Rất Không Đáng Tin

Lâm Thư được ăn thịt gấu nướng thơm phức đúng như ý nguyện, nên tâm tình nàng rất tốt. Ngâm nga tiểu khúc, công Hàn Lạc Tuyền đang bị thương đi về phía ổ gấu ổ, đi tới một nửa đột nhiên ngừng lại.

“Sao thế?” Thấy Lâm Thư đột nhiên dừng lại, Hàn Lạc Tuyền cảnh giác hỏi.

“Nguy rồi, hình như ta quên mất đường rồi!” Bốn phương một màu đen kịt, chỉ có thể dựa vào ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống để tìm đường. Nhưng xung quanh đều là cây cối, xoay Lâm Thư chóng mặt rồi.

Trong lòng Hàn Lạc Tuyền hận không thể bỏ đầu nàng ra xem trong đó chứa cái gì. Ngay cả một phương hướng cũng không tìm được, thật là quá ngu ngốc mà! Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ thở dài, lạnh lạnh nói: “Đêm đã khuya, lại không tìm được chỗ trú, tối nay chỉ có thể ngủ một đêm trong rừng thôi.”

“Đừng nóng vội, ta suy nghĩ một chút, nhất định nghĩ ra được!” Nói xong, Lâm Thư công Hàn Lạc Tuyền xoay một vòng tại chỗ, sau đó chỉ vào một hướng đen như mực, kích động nói: “A! Hàn Lạc Tuyền, huynh xem có phải chỗ kia không? Có lẽ ta trở về từ đó đó, đến nơi đó sẽ tìm được ổ gấu!”

Ánh mắt Hàn Lạc Tuyền vô cùng tinh tường, nhìn theo hướng nàng chỉ, vừa thấy đều là cỏ dại rậm rạp, ngay cả một khe hở xuyên qua cũng không có, lập tức hết ý kiến.

“Nếu như người đã đi qua, còn kéo một con gấu lớn, chắc chắn phải có dấu vết trượt qua. Cỏ dại bên kia mọc rậm rạp, một khe hở nhỏ cũng không có. Tối nay, chúng ta cứ nghỉ ngơi một đêm ở đây đi. Nhóm một ngọn lửa lớn ở bên cạnh, ta và người thay phiên coi chừng.”

Nghe Hàn Lạc Tuyền nói như vậy, nàng cũng chú ý hơn. Quả thật, đúng như lời Hàn Lạc Tuyền nói, phía trước cỏ dại rất rậm rạp, ngay cả một chút dấu vết bị đè ép cũng chẳng có.—ll,...leequy,,do,,n,...n...—- Giống như trút giận, Lâm Thư thả Hàn Lạc Tuyền đang ở trên lưng xuống, ủ rũ cúi đầu dựa vào một thân cây ở bên cạnh.

Thấy dáng vẻ đó của nàng, trong lòng Hàn Lạc Tuyền bỗng nhiên có chút không ổn. Mặc dù nha đầu này thoát nhìn rất ngốc nghếch, làm việc không đáng tin cậy, nhưng ít nhất vẫn thiện lương. Suy nghĩ một chút, hần lên tiếng an ủi: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, tối nay chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở đây đi. Nhanh đi nhặt cành khô, tìm thật nhiều vào, chúng ta nhóm lửa, dã thú trong rừng thấy lửa sẽ không dám đến gần.”

Mặc dù xung quanh quá mờ, không thấy rõ nét mặt của Hàn Lạc Tuyền, nhưng Lâm Thư vẫn nghe ra sự an ủi trong lời hần nói. Bỗng dưng, trong lòng ấm áp, Lâm Thư gật gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời đi tìm nhánh cây về nhóm lửa.

Thấy Lâm Thư định đi, như nghĩ đến cái gì, Hàn Lạc Tuyền móc một viên trân châu sáng ngời từ trong lòng ra, nói: “Ta có viên dạ minh châu Long Hải, người cầm để chiếu sáng đi! Cần thận một chút!” Nói xong, hần đưa dạ minh châu cho nàng.

“Ai! Huynh có dạ minh châu mà sao không nói sớm hử! Nếu như lấy ra chiếu sáng từ sớm thì ta đã tìm được ổ gấu lâu rồi!” Lâm Thư ai oán liếc hần.

Hàn Lạc Tuyền vì lo lắng cho Lâm Thư đi nhặt cành khô một mình sẽ gặp nguy hiểm, mới đột nhiên nhớ tới mình có viên dạ minh châu. Nghe nàng oán trách như thế, trong lòng hơi giận, giọng nói khá khó chịu: “Bản công tử cho người mượn minh châu là vinh hạnh của người! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, thôi dẹp đi!” Nói xong, Hàn Lạc Tuyền định thu hồi dạ minh châu.

Lâm Thư há có thể bỏ qua viên minh châu sáng long lanh này, thấy hần muốn lấy lại, vội vàng vượt lên trước một bước, đoạt minh châu về tay. Sau đó hấp ta hấp tấp chui vào trong rừng, vẫn không quên quay đầu lại, nói “Cám ơn” hần.

Nhìn Lâm Thư giống như trộm được bảo bối, vui sướng chạy đi, Hàn Lạc Tuyền vừa tức vừa buồn cười. Lắc đầu một cái, mượn ánh trăng hiu hắt, tựa vào thân cây, ôm cây nhắm mắt dưỡng thần. Hôm nay gặp phải mấy chuyện, thật sự cực kỳ giày vò, hần mệt mỏi lắm rồi.

Khi Lâm Thư ôm một đống cành cây quay lại, đã thấy Hàn Lạc Tuyền mệt mỏi ôm cây ngủ thiếp đi. Thấy mộng hần máu me be bết, trong lòng Lâm Thư liền tràn đầy áy náy. Nếu như không phải Hàn Lạc Tuyền dùng mộng chắn đỡ đủ mọi nhánh cây cho nàng thì bây giờ mặt nàng sẽ máu thịt be bết, mười phần mười bị hủy dung.

Trong lòng tràn đầy áy náy nên Lâm Thư không đánh thức hần, một mình nhóm lửa, lại chạy đi cắt chút cỏ dại trải trên mặt đất, rồi kéo tay Hàn Lạc Tuyền đang ôm cây ra, ôm hần vào lòng, cẩn thận đặt lên thảm cỏ.

“Suýt.....Người không dịu dàng một chút được hử! Không biết bản công tử bị thương ở đằng sau sao! Lại còn đặt bản công tử nằm giữa nghỉ ngơi nữa!”

Vốn Hàn Lạc Tuyền nghe tiếng cũng biết nàng đã trở lại, nhưng mà hần lười phải động thân, cho nên vẫn giả bộ ngủ. Lúc bị Lâm Thư ôm lên, trong lòng cũng hơi khấn trương, đoán được có thể nàng đang ôm hần đi nghỉ ngơi, trong lòng hần hơi vui sướng.—l€.....,D0nn...♪ Ǝe,,...qu...yd,,o...nn...Nhưng sau một khắc, cái mộng đựng phải nệm cỏ cứng rắn và hơi sắc bén, thì hần đau đến chảy cả nước mắt. Quả nhiên, nha đầu này làm việc vô cùng không đáng tin cậy, tuyệt đối không thể tin tưởng nàng!

Bị Hàn Lạc Tuyền rống như vậy, nàng bị hù sợ đến run một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Ta vốn định đặt huynh nằm xuống, sau đó sẽ lật người lại giúp huynh. Ta không ngờ ta đặt xuống nhẹ nhàng như thế mà vẫn khiến huynh đau đớn tỉnh lại. Thật sự rất đau sao?” Câu cuối cùng, Lâm Thư hỏi rất dè dặt, thận trọng.

Thấy Lâm Thư run run giống như con thỏ nhỏ bị hù sợ, trong lòng hần cũng vui lên. Không tức giận nữa, cẩn thận dịch cái mộng, giọng nói của hần lại khôi phục bình tĩnh: “Bản công tử thấy người rất có sinh lực, tối nay người canh chừng trước đi! Có mối nguy hiểm khác thường gì, nhất định phải đánh thức ta.” Ắn

trong những lời đó, mơ hồ khiến người ta có cảm giác như là: ‘Ta thấy người khỏe mạnh nên thưởng cho người gác đêm đó’.

Vốn sinh lòng áy náy, Lâm Thư nào dám phản bác hấn, đành hoảng gật đầu, đồng ý.

Mặc dù Lâm Thư đã đồng ý, nhưng Hàn Lạc Tuyền vẫn hơi lo lắng vì Lâm Thư không đáng tin cậy, suy nghĩ một chút, liền tháo dây cột tóc trên đầu ra, buộc mỗi đầu vào tay hấn và tay nàng. Ừm, như vậy mới yên tâm. Chỉ cần nha đầu này có động tĩnh gì, nhất định sẽ đánh thức hấn.

Lâm Thư ngờ ngác mặc cho Hàn Lạc Tuyền buộc một đầu dây vào tay mình, rồi thấy hấn cũng buộc vào tay hấn, tay hai người cùng bị buộc chung một sợi dây cột tóc.—ll,,qqqq,, ,dnn.....Trong lòng Lâm Thư vô cùng cảm động, nhất định là hấn sợ nàng gặp chuyện bất trắc, mới cột cả hai cùng một chỗ. Lâm Thư thầm nghĩ trong lòng, có phải hấn đã hơi có thiện cảm với nàng rồi không?

Nhìn chằm chằm về mặt khi ngủ của Hàn Lạc Tuyền, trong đầu Lâm Thư nghĩ rất nhiều chuyện linh tinh. Bất tri bất giác, mí mắt dần dần nặng nề, mí mắt không chịu sự khống chế, từ từ khép lại.

Hàn Lạc Tuyền đang ngủ say, cái mông bất ngờ truyền đến một trận đau nhức. Đau đến nỗi hấn lập tức mở mắt, suýt nữa rơi lệ. Quay đầu nhìn lại, phát hiện một cái chân đang đá vào cái mông bị thương của hấn. Mà nhìn theo cái chân kia, hấn liền thấy Lâm Thư đang ngủ say sưa. Nhìn sắc trời một chút, hấn cực kỳ tức giận cắn răng.

Hấn mới vừa ngủ chưa tới nửa canh giờ, nha đầu chết tiệt này lại ngủ mất! Đã nói sẽ gác đêm cho tốt mà! Thật sự không đáng tin cậy!

Hấn cũng thế, vậy mà đi tin tưởng nàng có thể làm được! Bọn họ đều ngủ hết, nếu như đã thú xuất hiện thì cả hai chết như thế nào cũng không biết!

Nghĩ đến đây, Hàn Lạc Tuyền tiến đến bên cạnh Lâm Thư, vươn tay hung hăng nhéo nàng một cái. Ai ngờ, mặt Lâm Thư đã bị nhéo đỏ mà người vẫn ngủ say sưa!

Thật là tức chết hấn rồi, lại vươn tay hung hăng nhéo nàng vài cái, thấy mặt nàng đã đỏ ửng mà người này vẫn không có chút dấu hiệu tỉnh táo. Hai tay nắm thành quyền, Hàn Lạc Tuyền đang liều mạng khống chế tâm tình của mình. Hấn sợ, hấn thật sự không kiềm chế được sẽ bóp chết nha đầu này.

Cuối cùng, hấn phần hận nhìn chằm chằm nàng, ngáp dài vô số lần, đành chịu đựng qua cả đêm.

7. Chương 7: Vô Liêm Sĩ

Phương đông sáng rõ, trong rừng dần dần vang lên tiếng chim hót riu rít. Canh giữ cả đêm, Hàn Lạc Tuyền vô cùng mệt mỏi, nhìn bầu trời bắt đầu sáng choang, sẽ không còn vấn đề gì, hấn chậm rãi khép mí mắt lại.

Lâm Thư tỉnh dậy phát hiện mình đã ngủ thiếp đi, có chút ngượng ngùng, chỉ là, thấy Hàn Lạc Tuyền vẫn đang ngủ, cũng chưa muốn tỉnh, xem ra hấn vẫn chưa biết chuyện nàng đã ngủ quên. Ừm, Lâm Thư liền yên tâm, nàng không muốn để hấn biết chuyện nàng ngủ quên. Dù sao, tối hôm qua nàng đã đồng ý với hấn phải gác đêm, nếu để cho Hàn Lạc Tuyền biết nàng ngủ thiếp đi, còn ngủ thẳng tới trời sáng, hấn nhất định sẽ xem thường nàng. Cho nên, phải giữ bí mật!

Lâm Thư ngủ đủ nên tinh thần rất tốt, thấy Hàn Lạc Tuyền vẫn ngủ, liền to gan lại gần, quan sát dung nhan khi ngủ của hấn. Kiếp trước sao nàng không phát hiện ra bộ dạng đầy cuốn hút của Hàn Lạc Tuyền vậy nhỉ? Ngay cả khi ngủ cũng có thể khiến người nhìn điên đảo thần hồn. Lâm Thư không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm hấn.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, Hàn Lạc Tuyền phát hiện có điều khác thường, mặc dù nhắm mắt, nhưng hấn vẫn cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình. Bỗng dưng, Hàn Lạc Tuyền mở mắt ra, liền đối diện một đôi mắt hạnh sáng lấp lánh. Thấy khuôn mặt phóng đại của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền lập tức bị hù tỉnh. Phản ứng tự nhiên là lui về phía sau, vừa lui, phía sau liền truyền đến một trận đau đớn.

“Á....”

Thấy Hàn Lạc Tuyền tỉnh dậy, thân thể còn lùì về phía sau, Lâm Thư lo lắng vội đỡ hần.

“Huynh không sao chứ? Làm sao huynh lại ngã ra sau! Mông huynh vẫn bị thương đó!”

Vừa tỉnh lại đã thấy một khuôn mặt to đùng ở gần trước mắt, là ai cũng sẽ bị hù ngã thôi. Nha đầu này thật sự là tiểu thư của phủ Định Quốc công hả? Sao không biết xấu hổ mà cứ nhìn chằm chằm một nam nhân như thế! Khó chịu để Lâm Thư đỡ dậy, Hàn Lạc Tuyền trầm mặt nhìn nàng, không nói không rằng nữa.

“Huynh làm gì mà nhìn ta như vậy? Có phải rất đau hay khó chịu không? Huynh quay qua đây, ta xem giúp huynh nhé? Đúng rồi, y phục phía sau huynh đã bị cào rách, vết thương cũng máu đầm dề, chúng ta đi tìm nước rửa sạch một chút nhé. Nếu như thật sự đau đến khó chịu, vậy chúng ta tìm ít thảo dược giảm đau thôi!” Lâm Thư nghiêm mặt suy tính, mở miệng nói.

Về mặt u ám ngẩng lên nhìn trời, Hàn Lạc Tuyền phải công nhận, Lâm Thư chính là một người cực kỳ ngốc nghếch, trời sinh thiếu mất não rồi! Không để ý tới nàng nữa, hần ngẩng đầu nhìn bầu trời, đang suy tư xem những ngày tiếp theo ở trên đảo thì hần nên sống thế nào đây. Có nha đầu ngốc này ở bên cạnh, Hàn Lạc Tuyền đã lờ mờ đoán được cuộc sống tương lai của hần sẽ khá gian khổ, trắc trở.

Thấy hần không để ý đến mình, Lâm Thư cảm thấy có hơi lúng túng. Cười gượng một cái, cố ý ngập dài, làm bộ như cả đêm không ngủ, nói với Hàn Lạc Tuyền: “Hắc hắc, mệt chết mất, canh giữ một đêm, thật buồn ngủ quá! Hàn Lạc Tuyền, huynh không biết chứ, tối hôm qua ta canh giữ rất khổ cực, nhiều lần muốn ngủ cũng không dám ngủ!” Nói dối không chớp mắt, Lâm Thư đang tranh công trước Hàn Lạc Tuyền, tựa như cầu xin khích lệ.

Hàn Lạc Tuyền nghe vậy, giận đến cắn chặt răng, đôi mắt phượng mê người như muốn lóc thịt Lâm Thư, trừng chết nàng. Hần chưa từng gặp qua ai vô liêm sỉ như thế! -lll;ll;;qq,,,”đô,,nn...=-Tối hôm qua nha đầu này rõ ràng ngủ say như chết, hần hung hăng véo mấy lần vẫn không tỉnh lại, là mí mắt hần đánh nhau giùng giàng canh giữ cả đêm đấy. Nha đầu chết tiệt vậy mà không biết xấu hổ còn nói dối quang minh chính đại như thế nữa! Thật là không biết xấu hổ! Quá vô liêm sỉ rồi!

Hàn Lạc Tuyền nghiêng rằng nghiêng lợi, nhấn rõ từng chữ hỏi: “Tối hôm qua là người canh giữ cả đêm à?” Về mặt kia giống như muốn giết người, tựa như chỉ cần Lâm Thư gạt đầu một cái thì hần sẽ lập tức động thủ giết chết nàng.

Thấy vẻ mặt quái dị của hần, Lâm Thư có chút do dự, suy nghĩ một lúc, chậm rãi đáp: “Thật ra thì ta không có canh giữ suốt đêm, ta có chớp mắt một lát. Chỉ một lát mà thôi!” Lâm Thư còn cố ý nhấn mạnh, chỉ sợ Hàn Lạc Tuyền có ấn tượng xấu về nàng.

Nếu như có thể, Hàn Lạc Tuyền thật sự muốn dùng một chưởng đập chết nha đầu ngốc nghếch ở trước mặt này. Thở dài một hơi, điều chỉnh tốt cảm xúc, hần tự nói với mình, đừng so đo với kẻ ngốc!

Thấy Hàn Lạc Tuyền im lặng, Lâm Thư hơi lo lắng, sợ hần không tin, cường điệu lần nữa: “Thật đấy! Ta chỉ chớp mắt một tý, không ngủ bao lâu đâu! Ta....”

Hàn Lạc Tuyền nâng tay cắt ngang lời nàng, lạnh lùng nói: “Đủ rồi! Trời đã sáng, chúng ta phải tính xem nên làm những gì!”

Nếu không phải hiện tại hần đang bị trọng thương, trên đảo còn có nhiều gấu hoang như vậy, hần thật sự không muốn sống chung với đồ ngốc ở trước mặt này. Thậm chí hần còn cảm thấy, ở lâu với nha đầu này thì hần cũng sẽ trở nên ngốc nghếch đi. Nhất thời, Hàn Lạc Tuyền lại lo lắng cho mình, cuối cùng, hần thậm chí quyết định trong lòng: Nhất định không được so đo nhiều với kẻ ngốc, cũng không cần để lời nói của nàng vào trong lòng!

Thấy hần đã để ý đến mình, Lâm Thư vui mừng, thảo luận với hần: “Ta thấy chúng ta nên đi tìm chút nước để rửa qua mặt trước, cái mông của huynh cũng cần rửa sạch, bằng không sẽ nhiễm trùng đấy! Vết thương bị nhiễm trùng sẽ nặng hơn đó!” Nói tới đây, Lâm Thư lo lắng liếc nhìn mông hần. Vấn đề vết thương bị nhiễm trùng là Lâm Thư nghe Triệu Á Thanh nói, Triệu Á Thanh còn nói rất nhiều chuyện mà nàng không biết.

Bị một nữ tử nhìn mông nhiều lần, cho dù Hàn Lạc Tuyền có da mặt dày thì cũng không nhịn được xấu hổ. Lườm Lâm Thư một cái, trong giọng nói của hắn có chút tức giận: “Người là một cô nương chưa thành thân, vậy mà không biết xấu hổ cứ nhìn chằm chằm mông một người nam tử, thật sự là bôi nhọ nữ tác!”

Nghe Hàn Lạc Tuyền nói như vậy, Lâm Thư ngậy ngẩn cả người, lúc lấy lại tinh thần, mặt lập tức đỏ bừng, nhỏ giọng giải thích: “Ta, là ta quan tâm huynh. Mông huynh máu thịt be bét thế kia, có thể nhìn ra cái gì chứ.”

Nghe vậy, hắn trợn mắt lườm nàng một cái. Đây là nói không thấy mông hắn hả? Hừ, thật là một nữ tử háo sắc! Trầm mặt xuống, hắn không muốn để ý tới nàng, cởi một đầu dây cột tóc buộc vào tay Lâm Thư, rồi cởi đầu kia đang buộc trên tay hắn, hai ba lần liền lưu loát buộc lên tóc. Cẩn thận đứng dậy, đi theo hướng tối hôm qua bọn họ đi qua.

Thấy Hàn Lạc Tuyền nhẩn nhẩn nhí nhí chống hông cẩn thận bước đi, Lâm Thư không đành lòng, thu thập sơ qua một chút, vội vàng vui vẻ theo sau.

“Hàn Lạc Tuyền, ta công huynh giống như tối hôm qua nhé? Huynh bị thương nên bước đi khó khăn, có ta công huynh, tốc độ của chúng ta sẽ nhanh hơn.”

Hừ, đây là ghét bỏ hắn đi chậm làm ảnh hưởng đến nàng hả? Bất mãn liếc nàng, hắn đi vòng ra sau lưng Lâm Thư, nhảy lên. Có kẻ ngốc công, để hắn tiết kiệm chút sức lực, thoải mái một chút, thông minh như hắn, làm sao bỏ qua cho cơ hội chiếm tiện nghi này!

Vì vậy, trong lòng Lâm Thư tràn đầy ngọt ngào công Hàn Lạc Tuyền, men theo con đường nhỏ mà bọn họ mở được tối hôm qua, quay lại, đi tìm nguồn nước.

Trên đường, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Lâm Thư kèm theo tiếng lải nhải của nàng, Hàn Lạc Tuyền im lặng cảm thấy rất an lòng. Hắn từ từ nhắm mắt lại, yên tâm ngủ say.

Một mình Lâm Thư lải nhải một lúc, vẫn không thấy Hàn Lạc Tuyền đáp lại, liền dừng bước, mới nghe được tiếng hít thở trầm ổn của hắn. Thấy hắn đã ngủ say, nàng cũng không nói nữa, an tĩnh công hắn, bước đi vững vàng.

Chậm rãi bước đi, chờ đến khi mặt trời lên cao, nàng mới tìm được một con sông. Quan sát hồi lâu, Lâm Thư vô cùng khẳng định con sông này chính là con sông mà nàng gặp được Hàn Lạc Tuyền ở kiếp trước. Đi tới đây, nàng liền xác định đã an toàn. Kiếp trước nàng và Hàn Lạc Tuyền đã ở đây hai tháng, mỗi ngày đều dựa vào việc bắt cá và nướng cá ăn để cầm cự. Hoàn toàn không gặp qua mãnh thú gì, cho nên, Lâm Thư hết sức yên tâm về nơi này.

Dừng lại trước một tảng đá lớn nhất, Lâm Thư thật cẩn thận đặt Hàn Lạc Tuyền xuống. Lần này, nàng rất chú ý đến vết thương ở phía sau hắn, nên không đặt hắn nằm giữa nữa, mà để hắn nghiêng mình dựa vào tảng đá lớn. Lâm Thư lại đi cắt chút cỏ dại, trải thành một ổ nhỏ, để hắn nằm thoải mái một chút.

Sắp xếp xong cho Hàn Lạc Tuyền, nàng liền tới bờ sông rửa qua mặt mũi, dùng khăn tay mang theo lau thân thể mình. Nếu không phải lo lắng trong dòng sông này có thể có vài thứ kỳ quái nguy hiểm, Lâm Thư thật muốn thoải mái tắm táp một lần.

Giải quyết xong cho mình, thấy Hàn Lạc Tuyền vẫn ngủ ngon, nàng thấy hơi nhàm chán, định rửa sạch vết thương cho hắn. Nghĩ là làm, Lâm Thư hưng trí bưng bưng đứng lên, ra mép sông giặt sạch khăn tay, nhúng chút nước, rồi quay về bên cạnh Hàn Lạc Tuyền, cẩn thận lau vết thương cho hắn. Động tác hết sức êm ái, chỉ sợ làm đau hắn, khiến hắn tỉnh dậy.

Chạy tới chạy lui giặt sạch khăn tay, chờ sau khi rửa sạch vết thương cho Hàn Lạc Tuyền, nhìn những vết cào lớn nhỏ, trong lòng Lâm Thư không rõ là cảm giác gì, nhưng vẫn là đau lòng. Thấy Hàn Lạc Tuyền vẫn ngủ ngon, nàng không đành lòng quấy rầy hắn, quyết định để hắn ngủ ở đây, còn nàng đi tìm ít thảo dược giảm đau. Lại lau qua mặt mày Hàn Lạc Tuyền, nàng cởi áo khoác của mình ra đắp lên người hắn rồi đứng dậy đi tìm thảo dược.

Hàn Lạc Tuyền tỉnh dậy không thấy Lâm Thư đâu, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ này, tâm tình hết sức phiền não, trong lòng không khỏi nghĩ: Không phải nha đầu ngốc kia bỏ lại hắn rồi chạy trốn đó chứ? Thỉnh thoảng an ủi mình, thỉnh thoảng lại hoài nghi Lâm Thư.

Đợi hồi lâu, vẫn chưa thấy bóng dáng Lâm Thư xuất hiện, trong lòng hắn có chút nóng nảy không nói ra được. Hắt áo khoác của nàng ra, cảm thấy cái mông lạnh lạnh, lúc này mới nhận ra trên mông không có cảm giác dinh dính khó chịu.

Vươn tay về phía sau nhẹ nhàng sờ soạng một cái, là sạch sẽ! Trên mặt Hàn Lạc Tuyền xuất hiện vết rạn nứt! Nha đầu ngốc đó vậy mà dám tẩy rửa vết thương ở mông giúp hắn!

Đối với suy nghĩ đó, sắc mặt hắn vô cùng khó coi. Trong lòng không biết đã mắng Lâm Thư vô liêm sỉ bao nhiêu lần, thừa dịp hắn ngủ chiếm tiện nghi của hắn. Một lúc lâu, sắc mặt hắn mới khôi phục bình tĩnh.

Kiếp trước, lúc Lâm Thư và Triệu Á Thanh cùng đi du ngoạn ở ngoài thành, nàng từng bị ngã treo tay, vẫn là Triệu Á Thanh tìm thảo dược giảm đau đắp lên. Triệu Á Thanh dạy rất nhiều thứ mà Lâm Thư chưa bao giờ biết được, thời niên thiếu, nàng hết sức sùng bái, bội phục Triệu Á Thanh. Đi theo Triệu Á Thanh học được không ít thứ. Đối với thảo dược giảm đau, nàng vẫn nhớ khá rõ hình dạng của nó. Tìm hồi lâu, trời không phụ người có lòng, rốt cuộc nàng cũng tìm được hai gốc. Lúc này mới cười tươi như hoa nở, chạy về bên cạnh Hàn Lạc Tuyền.

8. Chương 8: Hoài Nghi Phòng Bị

Thấy Lâm Thư quay lại, Hàn Lạc Tuyền thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhưng lại sưng mặt lên, bất tiện nhìn chằm chằm Lâm Thư, lạnh lùng hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Ai! Huynh tỉnh rồi! Ta đi tìm ít thảo dược giảm đau cho huynh. Huynh xem, ta tìm được hai cây này! Ta lấy tảng đá đập nát, đắp lên cho huynh đây!” Mặt mày Lâm Thư hớn hở nói với Hàn Lạc Tuyền.

Nghe vậy, hắn mới chú ý tới thực vật màu xanh trong tay Lâm Thư, xác nhận đây chỉ là thảo dược giảm đau, ánh mắt Hàn Lạc Tuyền có chút hoài nghi đánh giá nàng một chút. Sau đó, nhíu mày, bị Lâm Thư sờ soạng mông một lần, hắn cũng không muốn bị một cô nương xa lạ như nàng sờ thêm lần nữa. Thân thể hắn là giữ gìn cho vương phi tương lai, sao có thể để nữ tử khác đụng chạm chứ! Dù rằng Lâm Thư muốn tốt cho hắn, vậy cũng không được. Hàn Lạc Tuyền vừa nghĩ tới chuyện bị nàng sờ mông, trong lòng liền hết sức khó chịu.

Không muốn nhìn Lâm Thư nữa, hắn mở miệng nói: “Người chuẩn bị tốt đi, để ta tự làm.”

“Vậy làm sao được! Đây là mông huynh bị thương, mắt huynh có mọc sau gáy đâu, sao nhìn được chứ! Để ta làm cho, huynh yên tâm, ta sẽ rất cẩn thận rất dịu dàng, giống như lúc rửa sạch vết thương cho huynh ấy, tuyệt đối sẽ không làm đau huynh!” Lâm Thư nói xong cũng mặc kệ phản ứng của Hàn Lạc Tuyền, đi tới bờ sông, rửa sạch thảo dược, lượm cục đá, rửa sạch, bắt đầu giã thuốc.

Thấy Lâm Thư không nghe, hoàn toàn xem nhẹ lời nói của hắn, Hàn Lạc Tuyền vừa bực vừa hận. Nha đầu ngu ngốc này nhất định là cố ý, cố ý đắp thuốc cho hắn, để dễ xâm sở hắn!

Lâm Thư đắc chí giã thảo dược, nàng cảm thấy mình thật sự vô cùng hiền huệ, đúng là một cô nương tốt hiếm có trên thế gian. Trong lòng Hàn Lạc Tuyền chắc là cực kỳ cảm động rồi nhỉ? Hắc hắc, từ từ giành được thiện cảm của Hàn Lạc Tuyền, chờ đến khi hắn dần dần yêu nàng thì hai người có thể ở cùng một chỗ rồi!

Kiếp trước, trước khi chết Lâm Thư đã hạ quyết tâm, phải bù đắp tốt cho Hàn Lạc Tuyền. Cho nên, nàng muốn đối xử vô cùng tốt với hắn, ở chung một chỗ với hắn.

Cuối cùng, Hàn Lạc Tuyền vẫn bị Lâm Thư lôi kéo, để nàng đắp thuốc cho.

Mất gần nửa ngày mới đắp thuốc xong cho Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư lại dùng đoản đao cắt y phục của mình, cắt ra một mảnh vải có kích cỡ phù hợp, dùng để quấn mông Hàn Lạc Tuyền. Làm xong tất cả, Lâm Thư rảnh rỗi, có chút nhàm chán nói chuyện với Hàn Lạc Tuyền.

“Haizz, Hàn Lạc Tuyền, ta là bị người bắt cóc đến chỗ này, còn huynh thì sao?” Mặc dù kiếp trước Lâm Thư đã biết lý do Hàn Lạc Tuyền phải đến nơi hoang dã này, nhưng nàng không thể nói thẳng cho Hàn Lạc Tuyền biết. Nếu không, dựa vào bản tính cảnh giác, đa nghi của Hàn Lạc Tuyền, nhất định sẽ phòng bị và chán ghét nàng. Cho nên, Lâm Thư vờ như không biết, hỏi ra như vậy.

“Hàn Lạc Tuyền? Bản công tử hỏi người, sao người biết được thân phận của bản công tử?”

Lâm Thư không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại khiến cho Hàn Lạc Tuyền nghi ngờ. Rốt cuộc nha đầu ngốc này biết được thân phận của hắn bằng cách nào chứ? Rốt cuộc có phải là tiểu thư của phủ Định Quốc công không, hay là người do ai phái đến tiếp cận hắn?

Thấy hắn hỏi như vậy, Lâm Thư có chút mất tự nhiên, cúi đầu ngịch ngợm ngón tay hơi thô ráp của mình.

“Ta...Ta nghe đại ca ta là Lâm Sóc nói. Ta đã từng đi qua học viện của các huynh, đã gặp huynh ở bên ngoài.”

Hàn Lạc Tuyền và huynh trưởng Lâm Sóc của Lâm Thư đều học trong ‘Học viện Thánh Tài’, hai người đều là công tử thế tộc, mà các triều đại Hoàng đế của triều đình Đại Chu luôn chú trọng bồi dưỡng tài năng và nhân phẩm của các công tử thế gia. Quy định tất cả trưởng tử của các thế tộc nhất định phải học tập trong mười năm ở học viện Thánh Tài, trải qua cuộc thi hợp lệ mới có thể ra khỏi học viện. Không đủ phẩm cách thì cứ thi đến đủ tư cách mới thôi.

Nghe Lâm Thư trả lời như vậy, hắn có chút nửa tin nửa ngờ, chuyển đề tài, hỏi nàng: “Người nói người là tiểu thư dòng chính của phủ Định Quốc công à? Bị người trói tới đây sao? Người có biết là ai làm hại không?”

“Là thứ tỷ trong nhà ta, Lâm Thiên và di nương Tô thị bày mưu hại ta đấy! Trước kia nàng ta chỉ lén lút sắp đặt vài bẫy nhỏ cho ta, không ngờ lần này nàng ta lại muốn mạng của ta, thật đáng chết mà! Bọn họ mua chuộc một nha hoàn bên người ta, biết được ta vốn thích náo nhiệt, nhưng các trưởng bối vô cùng gò bó ta, luôn lo lắng ta sẽ bị tiểu nhân ở bên ngoài làm hại, cho nên rất hiếm khi để ta xuất phủ. Nha hoàn kia nói với ta là chỉ cần đổi nam trang, nàng ta sẽ có cách dẫn ta ra phủ đi chơi. Sau đó ta liền bị lừa, bị nàng ta lừa xuất phủ, rồi ngồi thấy được một mùi hương thơm kỳ quái, lạ lùng, tỉnh lại thì đã ở đây rồi.” Nói đến đây, trong mắt nàng tràn đầy oán giận. Kiếp trước mình đã ngốc như thế, âm mưu đơn giản thế mà cũng không nhận ra, thật là quá ngu mà!

Nha đầu này đúng là quá ngu ngốc, bẫy sắp rõ ràng thế mà vẫn chui vào. Hàn Lạc Tuyền có phần bức tức, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cho nên mới nói, không nghe lời lão nhân dạy sẽ bị thiệt thòi. Một cô nương nên ở trong khuê phòng học tập cho tốt, không có việc gì thì đừng chạy lung tung.”

“Ừ. Ta biết rõ sai lầm rồi. Trong lúc mơ mơ màng màng, ta mới nghe được từ trong miệng đám người đó, là do thứ tỷ và di nương tính kế. Chờ ta trở về, ta nhất định tố giác bọn họ với tổ mẫu!” Nắm chặt quả đấm, trên mặt nàng có bày phần phẫn nộ.

Cười nhạo một tiếng, Hàn Lạc Tuyền hỏi: “Người biết bản thân đang ở đâu à? Sao người có thể khẳng định mình sẽ trở về phủ an toàn? Nếu mẫu tử các nàng đã dám làm thì nhất định hết sức cẩn thận, kỹ càng. Nếu bọn họ có nhiều thủ đoạn, phái người giám sát bên ngoài phủ Định Quốc công, một khi người xuất hiện, sợ rằng còn chưa vào phủ Định Quốc công đã bị bắt rồi ấy chứ. Người nghĩ đến những chuyện này chưa? Làm người, đầu óc phải tỉnh táo một chút, không nên quá ngây thơ. Ta thấy người cũng không còn nhỏ, hai năm nữa cũng nên thành thân rồi. Làm việc không suy nghĩ chu toàn, tương lai nhất định sẽ thiệt thòi.” Thật sự cảm thấy Lâm Thư quá ngốc nghếch, Hàn Lạc Tuyền không nhịn được đánh thức nàng một chút.

Nghe xong, Lâm Thư lập tức ngẩn người, lâm vào trầm tư. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện mà Hàn Lạc Tuyền nói, kiếp trước nàng hết sức may mắn gặp được hắn ở nơi hoang dã này, sau đó đi theo hắn chịu đựng gian khổ qua hai tháng ở chốn hoang vu này, mới được lão Dịch Vương đón về. Là lão Dịch Vương phái người tự mình đưa nàng trở về phủ, quá trình hồi phủ đều vô cùng thuận lợi. Nếu dựa theo suy đoán của Hàn Lạc Tuyền, Tô di nương thật sự có mưu kế, sai người giám sát ở bên ngoài phủ Định Quốc công, dựa vào mình nàng, chắc chắn sẽ như Hàn Lạc Tuyền đã nói, còn chưa kịp bước vào phủ Định Quốc công đã bị Tô di nương bắt đi lần nữa. Càng nghĩ sâu, Lâm Thư càng kinh ngạc. Cho tới nay, Tô di nương

và Lâm Thiển đều không ngồi rồi, bọn họ có tâm cơ, nếu như đã hạ quyết tâm giết chết nàng thì tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thấy Lâm Thư đã biết sự nguy hiểm trong đó, Hàn Lạc Tuyền cũng lười nhiều lời với nàng. Có lẽ do thấy hơi buồn, hắn lại dời tầm mắt sang Lâm Thư, nhíu mày, tò mò hỏi: “Người thật sự là nữ nhi của Định Quốc công à?”

Lâm Thư gật đầu rất mạnh, hỏi ngược lại: “Có gì sai à? Chẳng lẽ huynh đang hoài nghi thân phận của ta sao?”

“Đúng là hơi hoài nghi. Bản công tử đã gặp qua Định Quốc công không ít lần, xác thực như người đời tương truyền, là một mỹ nam tử hiếm có trên thế gian. Nhưng tướng mạo của người lại không giống Định Quốc công một chút nào, thật sự khiến người ta hoài nghi. Chẳng lẽ, người giống phu nhân của Định Quốc công sao? Cũng không đúng, phu nhân An thị của Định Quốc công là mỹ nhân nổi tiếng ở Đại Chu ta, sao có thể sinh ra người được.” Sờ sờ cằm, Hàn Lạc Tuyền cẩn thận đánh giá khuôn mặt của Lâm Thư.

Lâm Thư giựt giựt khóe miệng, quả nhiên là Hàn Lạc Tuyền, hỏi vấn đề giống hệt kiếp trước, đều làm cho người ta cảm thấy đáng đánh đòn. Ngụ ý, không phải đang nói dung mạo của nàng xấu xí sao!

Lâm Thư nhớ rõ, kiếp trước hai người sống nương tựa lẫn nhau khoảng hai tháng, hắn luôn châm chọc nàng vì diện mạo của nàng. Không những thế, kiếp trước, sau khi nàng và Triệu Á Thanh hòa hợp hơn, để Hàn Lạc Tuyền biết được, ở trước mặt Triệu Á Thanh, hắn đã châm chọc bộ dạng của nàng nhiều lần, khiến Lâm Thư cực kỳ hận hắn. So sánh kỹ hai người, giữa Triệu Á Thanh luôn nịnh nọt mình và Hàn Lạc Tuyền vô cùng đáng ghét, nàng càng nghiêng về Triệu Á Thanh, cuối cùng Lâm Thư còn mặc kệ các trường bối phản đối, cố ý gả cho Triệu Á Thanh.

Hít sâu một hơi, Lâm Thư cười gượng, đáp: “Bộ dạng ta không giống cha nương ta, ta giống tổ mẫu của ta. Tổ mẫu ta có diện mạo anh khí, ta thừa hưởng bảy phần của người.”

“Thì ra là vậy.” Hàn Lạc Tuyền hiểu rõ gật đầu một cái.

Nghĩ đến cái gì, lại hỏi: “Chẳng phải tiểu thư ở trong thế gia vọng tộc đều được nuông chiều sao? Làm sao sức lực của người lại lớn đến như vậy? Ngay cả thảo dược giảm đau cũng biết nữa?”

Lâm Thư thầm kêu một tiếng hồng бет, xoay mặt sang một bên, đáp: “Cái đó có gì kỳ quái đâu, thuở nhỏ thân thể ta không tốt, các trường bối ưu ái, từ nhỏ ta đã uống sữa hổ lớn lên, ngâm mình trong những dược vật tốt nhất, ngày thường đều ăn những món ngon hiếm có, quý giá. Vả lại, trường bối trong nhà vẫn chưa yên tâm, còn mời một vị sư phụ có võ nghệ cao cường dạy ta chiêu thức cường thân kiện thể. Mặc dù ta không giỏi võ nghệ, nhưng vẫn chăm luyện tập nên hơi sức của ta đương nhiên khác hẳn người thường rồi. Về phần thảo dược giảm đau, là sư phụ dạy ta, trước kia, lúc ta luyện võ té bị thương, sư phụ tìm loại cỏ này ở gần đó, ta lập tức nhớ nó.” Lâm Thư thầm cầu nguyện ở trong lòng, hi vọng đừng để cho hắn hoài nghi cái gì.

Như có điều suy nghĩ liếc Lâm Thư một cái, Hàn Lạc Tuyền gật đầu nói: “Từng nghe nói qua trong kinh thành có thiên kim nhà quan uống sữa hổ lớn lên, không ngờ người ấy lại là người.”

Lâm Thư nghe thế, liền cười gượng. Bị hắn hỏi lòng vòng nhiều như vậy, rốt cuộc nàng cũng nhớ ra nàng đang muốn hỏi cái gì.

“Đúng rồi, Hàn Lạc Tuyền, huynh còn chưa nói cho ta biết sao huynh lại đến đây? Chẳng lẽ huynh cũng bị người trối tới sao?”

Thầm mắng một tiếng, hắn không ngờ Lâm Thư vẫn có thể phản ứng kịp. Hàn Lạc Tuyền cảm thấy nàng vô cùng không đáng tin, cũng không tin tưởng nàng, hắn không muốn để nàng biết hắn bị lão Vương Gia cha hắn quăng đến nơi quỷ quái này để rèn luyện. Ho một tiếng, hắn tùy theo lời nàng mà gật đầu, đáp: “Bản công tử cũng là vừa tỉnh lại đã đến nơi đây, không biết là do ai gây nên. Đợi bản công tử trở về, chắc chắn sẽ điều tra kỹ càng!”

Nghe vậy, Lâm Thư nhíu đôi mày thanh thúy. Kiếp trước Hàn Lạc Tuyền không hề giấu diếm một chút nào, trực tiếp nói cho nàng, hắn bị lão Dịch Vương ném ra đảo để rèn luyện. Nhưng vì sao ở kiếp này, hắn chưa

từng nói thật với nàng vậy? Chẳng lẽ Hàn Lạc Tuyền không tin nàng à? Nghĩ đến điểm này, trong lòng Lâm Thư có chút không thoải mái, nàng không thích Hàn Lạc Tuyền không tin tưởng nàng như vậy.

“Hàn Lạc Tuyền, huynh có biết đây là chỗ nào không? Huynh tới đây bao lâu rồi? Đã nắm rõ địa hình chưa?” Lâm Thư không nhịn được thử dò xét Hàn Lạc Tuyền.

“Ta tới đây chưa lâu, mới hai ngày, còn chưa đi xem nhiều chỗ, nên không rõ lắm.” Hàn Lạc Tuyền thờ ơ trả lời vấn đề của Lâm Thư.

Lâm Thư nghe thế đã biết hắn đang nói dối. Kiếp trước, nàng từ trong miệng Hàn Lạc Tuyền biết được hắn đến đây sớm hơn nàng nửa tháng, đã khá thông thuộc chỗ này rồi. Hơn nữa, hắn còn nói với nàng, đây là một đảo hoang. Lâm Thư không ngờ ở kiếp này, nàng không biết đã làm cái gì mà hắn đề phòng nàng như vậy. Trong lúc nhất thời, Lâm Thư hơi phiền muộn, trong lòng có cảm giác chua xót khó nói.

Thấy phản ứng của Lâm Thư hơi sai sai, Hàn Lạc Tuyền liền hỏi: “Sao thế? Có vấn đề gì không?”

Thở dài, Lâm Thư lắc đầu, đáp: “Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút khổ sở. Ta còn tưởng rằng huynh đến đây sớm hơn ta, đã quen thuộc nơi này rồi. Nếu như thông thuộc địa thế, chúng ta cũng dễ tìm được đường ra, rời khỏi chốn rừng hoang này.”

Thấy bộ dạng mất mát của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói: “Tuy ta mới ở đây hai ngày, nhưng ta có thể đoán sơ sơ đây là một hoang đảo. Xung quanh đều là nước biển bao phủ, muốn rời khỏi đây, sẽ hơi khó đấy. Không bằng chúng ta sống thêm vài ngày ở đây, nếu như gặp được tàu thuyền qua lại, thì nhờ giúp đỡ.”

Nghe Hàn Lạc Tuyền nói lời này, đôi mắt Lâm Thư liền sáng lên. Hàn Lạc Tuyền vẫn nói ra hoàn cảnh bọn họ đang ở, cũng lộ ra chút tin tức. Thấy hắn không phải cố ý phòng bị nàng, Lâm Thư liền thoải mái trong lòng, nghe hắn cười, nói: “Nghe lời huynh!”

Thấy nàng cười ngốc nghếch với mình, Hàn Lạc Tuyền hừ hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, không nhìn nàng. Hắn vẫn chưa ngủ đủ đâu! Phải nắm chắc thời gian nghỉ ngơi, nhà đầu gối này không đáng tin chút nào. Hàn Lạc Tuyền không dám để nàng gác đêm, vì an toàn của bản thân, hắn tình nguyện chịu khổ, cũng không muốn mất mạng trong miệng thú, đến lúc đó, chết thế nào cũng không biết.

9. Chương 9: Tỉnh Giác Nói Chuyện

Hai người kiên nhẫn ở bên bờ sông qua vài ngày, Lâm Thư có chút không chịu nổi nữa. Lúc mới bắt đầu sống lại, mấy ngày đó, bởi vì ban ngày quá mệt mỏi nên buổi tối nàng ngủ rất say. Nhưng hai ngày nay, nàng không tài nào ngủ ngon được, luôn luôn mơ về những chuyện đau khổ trong kiếp trước, làm nàng đột nhiên giật mình bừng tỉnh từ trong mộng.

Đang gác đêm, Hàn Lạc Tuyền cũng phát hiện ra có điều bất thường, nhất là khi thấy Lâm Thư đang ngủ mơ mơ màng màng còn hô to tên hắn, điều này làm cho hắn nổi lên lòng nghi ngờ.

Đêm nay, Lâm Thư lại bị bừng tỉnh, mồ hôi lạnh đầy trán, vừa mở mắt ra, vẻ mặt hơi đại ra, ngồi ngậy người như phồng. Dưới ánh lửa mờ mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn ửng hồng lại trở nên vô cùng tái nhợt.

Hàn Lạc Tuyền nhíu mày, vẻ mặt dò xét nhìn nàng, hồi lâu, thấy sắc mặt nàng không thay đổi, không nhịn được ho hai cái, hỏi: “Người làm sao vậy? Có phải lại gặp ác mộng không?”

Nghe thấy tiếng Hàn Lạc Tuyền, nàng mờ mịt quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt hơi hoảng hốt. Nghĩ đến cái gì, chợt lắc đầu, giọng nói có hơi kích động: “Ta không có! Ta không có!”

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ, nói: “Người còn nói không à? Tự người ra bờ sông soi lại bộ dạng của mình đi, đầy đầu mồ hôi hột, sắc mặt rất khó coi, còn nói không phải gặp ác mộng à.”

Thấy rõ ràng Hàn Lạc Tuyền ở trước mặt chỉ là một thiếu niên, nàng lập tức tỉnh táo lại. Lắc đầu một cái, nâng tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nhếch miệng cười yếu ớt với hắn.

“Đúng vậy, ta đã gặp ác mộng. Ta đi rửa mặt rồi quay về ngay.” Nói xong, nàng nâng thân thể mềm nhũn đứng dậy, đi ra bờ sông.

Bên bờ sông, nàng hung hăng xoa xoa mặt, cuối cùng cũng thoát ra khỏi mộng cảnh. Chính trang lại bản thân, liền trở về bên cạnh đồng lửa, ngồi xuống vị trí cũ. Thấy đôi phượng mâu của Hàn Lạc Tuyền đang nhìn mình chằm chằm, Lâm Thư có chút kỳ quái, mở miệng: “Huynh đã canh chừng nửa đêm rồi, nếu mệt thì nghỉ ngơi đi. Ta vừa khéo cũng tỉnh dậy, đến lượt ta gác đêm đi!”

Lúc này Lâm Thư cho Hàn lạc Tuyền một cảm giác hết sức quái dị. Trong mắt hắn, nàng vốn là một người không đáng tin cậy, mà bây giờ, từ trong mộng tỉnh dậy, Lâm Thư đột nhiên cho hắn một cảm giác xa cách, khiến hắn hơi khó thích ứng. Ra về thờ ơ, Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, nói: “Ta không mệt, mấy ngày nay đã thành thói quen rồi. Người gặp cơn ác mộng gì mà có thể dọa người sợ đến như thế?”

Cẩn cẩn môi, nghĩ đến chuyện trong mộng, nàng hơi sững sờ.

Thấy nàng lại như đi vào cõi tiên, Hàn Lạc Tuyền bắt mân quơ quơ tay trước mặt nàng, hỏi: “Bản công tử hỏi người đấy, người lại nghĩ cái gì thế?”

Bị hắn đến gần dọa cho hoàn hồn, sắc mặt nàng hơi cứng ngắc, gương gao nở nụ cười, cười đến hơi khó coi.

“Ta, chỉ là ta mơ về người thân, mơ thấy bọn họ rất đau lòng, luôn luôn khóc vì ta. Ta nhớ nhà, ta rất muốn quay về.” Nói xong, Lâm Thư cúi đầu, vùi mặt vào hai đầu gối.

Nhìn dáng vẻ của nàng không giống đang nói dối, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút hoài nghi. Ngẫm nghĩ, chú ý tới cảm xúc tiêu cực của nàng, Hàn Lạc Tuyền đành nhin xuống, không hỏi nàng về chuyện hắn đang hoài nghi.

Đột nhiên không khí chìm vào tĩnh lặng, từ từ, Hàn Lạc Tuyền nghe được tiếng khóc truyền đến từ chỗ Lâm Thư ngồi. Hắn cảm thấy hơi lúng túng, hơi do dự có nên đi qua an ủi nàng hay không.

Trong lúc hắn đang do dự, Lâm Thư bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mặt đỏ ửng, còn vương nước mắt, ở ban đêm, dưới ánh lửa, xem ra hơi dọa người.

“Hàn Lạc Tuyền, chúng ta tự đóng thuyền để trở về đi! Ta rất sợ người trong nhà thật sự nghĩ rằng ta đã xảy ra chuyện, vì ta đau lòng tới bị bệnh. Ta không muốn thấy bộ dạng bất lực này, chúng ta phải có hành động mới được!” Đôi mắt nàng còn ướt lệ nhưng vẫn sáng long lanh, vẻ mặt kiên định nói với Hàn Lạc Tuyền.

Hàn Lạc Tuyền bị dáng vẻ xấu xí của nàng hù dọa, sững sốt một chút, mới phản ứng được. Không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên: “Đóng thuyền rồi rời khỏi đây, người nói đùa sao! Nơi này cách kinh thành cả một dòng sông lớn, một cái thuyền nhỏ có thể phiêu bạt ở trên mặt nước bao lâu, một chút mưa to gió lớn là lật úp ngay! Đến lúc đó chúng ta liền bỏ mạng dưới đáy sông, ngay cả xác cũng chẳng có để nhặt đó!”

Lâm Thư không ngờ lời của nàng lại khiến hắn kích động như vậy, trong nháy mắt cũng hơi nhụt chí. Cúi đầu hạ mắt, nhìn chằm chằm tay mình, trong giọng nói tràn đầy mất mát, hỏi: “Vậy phải làm sao đây? Chúng ta cũng không thể đợi mãi được, đợi đến khi mũi của bọn gấu hoang đó lạnh thì chúng sẽ tìm kiếm chúng ta đó!”

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền liền trầm tư. Hắn đi loang quanh đây nửa tháng cũng không đụng phải gấu hoang, sau khi gặp Lâm Thư mới biết nơi đây có nhiều gấu đến vậy. Nhớ lại vẻ mặt xem kịch vui của lão cha Vương Gia lúc mới đưa hắn đến đây, Hàn Lạc Tuyền giận đến nghiến răng.

Xem ra lão cha biết rất rõ ở đây có bầy gấu, nên mới muốn xem hắn diễn hề thôi. Nếu như hắn không làm ra chút kỳ tích, thì sao còn mặt mũi quay về để chăm chọc lão cha cơ chứ? Thay vì ở đây lãng phí thời gian chờ đợi người đến cứu, chỉ bằng tự hắn trở về, khiến cho mấy vị ở trong phủ được kinh ngạc một phen.

Nghĩ đến đây, Hàn Lạc Tuyền nắm chặt quyền, nói với Lâm Thư: “Tự chúng ta đóng thuyền rồi rời khỏi đây đi!”

“Hả? Chẳng phải huynh phản đối chuyện đóng thuyền để rời khỏi đây à? Ta cũng vừa nghĩ tới, nếu trên đường đi chúng ta gặp phải chút giông bão, lật thuyền rồi gặp cá lớn gì đó, sẽ trở thành bữa ăn no nê của chúng. Vậy là chết không có chỗ chôn rồi.” Nghĩ đến những khả năng đó, Lâm Thư cũng hơi sợ hãi.

Hàn Lạc Tuyền vỗ trán, vừa rồi hẳn phản đối, nha đầu này còn bày ra vẻ mắt mát, hiện tại hẳn đồng ý, nàng lại phản đối, đây là chuyện quái gì thế!

Bất lực nhìn nàng, hẳn có lòng tốt giải thích: “Ban nãy bản công tử chưa nghĩ kỹ càng, bây giờ đã nghĩ kỹ rồi. Hình như có một trấn nhỏ ở gần hòn đảo này, chỉ mất hai ba ngày là đến, trước tiên chúng ta có thể chèo thuyền tới đó, chờ đến nơi có người ở, mới bàn bạc kỹ hơn việc trở lại kinh thành.”

Mặc dù không biết vì sao hẳn lại đổi ý nhưng nghe hẳn nói như vậy, nàng rất động lòng. Nếu như có thể sớm quay trở về, sớm ngày nhìn thấy người thân, đây chính là chuyện khiến nàng vui nhất.

Nghĩ đến cái gì, vẻ mặt Lâm Thư đầy âu sầu nhìn hẳn, hỏi: “Nhưng mà, trên người chúng ta trừ hai thanh đoản đao ra thì đâu còn dụng cụ hữu dụng khác. Đóng thuyền đâu phải là chuyện nhỏ, nếu làm không tốt, đến lúc đó xuất hiện chuyện ngoài ý thì nguy to.”

Nhàn nhạt liếc nàng một cái, Hàn Lạc Tuyền khinh thường nói: “Không phải là một con thuyền thôi sao, có thể làm khó bản công tử à. Bản công tử là người tài được học viện Thánh Tài dạy dỗ, chuyện đóng thuyền đơn giản như vậy, chỉ là chuyện nhỏ đối với ta mà thôi!” Nói xong, hẳn ngạo mạn hất cằm lên, nhìn Lâm Thư.

Lâm Thư dùng ánh mắt quái dị nhìn hẳn. Nếu đây là lời của Hàn Lạc Tuyền mà nàng quen biết ở kiếp trước nói ra thì nàng rất tin tưởng, không hề nghi ngờ. Nhưng lời này lại do thiếu niên Hàn Lạc Tuyền ở trước mặt nói ra, khiến nàng hơi nghi ngờ hẳn có làm được hay không.

Cảm giác được ánh mắt không tin tưởng của nàng, Hàn Lạc Tuyền liền hơi tức giận.

“Đó là ánh mắt gì hả! Đợi đến lúc bản công tử đóng thuyền xong thì ngươi sẽ biết rõ bản công tử có mạnh miệng hay không!” Hừ lạnh một tiếng, hẳn xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Bĩu môi, Lâm Thư mặc kệ Hàn Lạc Tuyền, xoay mặt sang bên kia, ngẩn người.

Trên bầu trời rải rác ánh sao tô điểm cho màn đêm, bốn phía truyền ra tiếng kêu rả rích đều đều của côn trùng hòa cùng tiếng gỗ cháy lách tách trong đống lửa, cũng không thể khiến Lâm Thư hồi thần.

Hồi lâu, có lẽ do thấy quá yên lặng, Hàn Lạc Tuyền tò mò, hơi xoay đầu lại nhìn Lâm Thư. Thấy nàng đang nhìn chằm chằm đống lửa mà ngẩn người, xem ra cũng không thể ngủ lại ngay được. Hẳn liền lên tiếng: “Ngươi đã không ngủ được, vậy ngươi gác đêm đi.”

Đợi một lúc, cũng không thấy Lâm Thư có phản ứng, hẳn râm rì một tiếng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

10. Chương 10: Chèo Thuyền Sóng Gió

Ngày hôm đó, trời trong nắng ấm, bầu trời đầu thu trong veo không có một gợn mây, giữa đầu trông xa, ngàn dặm xanh thẳm, là một ngày ra khơi tốt lành.

Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền hao tâm tổn trí, cố gắng suốt mấy ngày, cuối cùng đã chế tạo xong ‘thuyền’ rồi. Nói là thuyền, chẳng bằng nói là một hàng bè gỗ, ở xung quanh bè gỗ cố định một ít rào chắn, thoát nhìn trông như chiếc nôi nhỏ cho hài tử mới sinh.

Hai người lại sẵn một ít thịt thú rừng, hơ cho khô mang lên thuyền, xem ngày lành, Hàn Lạc Tuyền liền phát lệnh lên đường. Dĩ nhiên, công việc đẩy thuyền là do Lâm Thư đảm nhận rồi.

Theo nguyên văn của Hàn Lạc Tuyền là: “Ngươi có khí lực lớn, ngươi không đẩy thuyền thì thuyền chuyển động thế nào được?”

Lâm Thư không hề oán giận liền đi đẩy thuyền, kèm theo cả Hàn Lạc Tuyền ngồi trên thuyền, đẩy thuyền vào trong nước. Hàn Lạc Tuyền còn chưa vừa lòng, mở miệng kêu Lâm Thư đẩy xa thêm.

“Người đẩy ra bên ngoài đi! Nơi này gần bờ, nước cạn, không đẩy về chỗ nước sâu, thì thuyền này sẽ chìm trong chốc lát.”

“Hả? Vậy chẳng phải ta sẽ bị ướt người sao?” Ngây ngốc ngẩng đầu, liếc nhìn Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư lập tức cúi đầu nhìn mực nước đã qua đầu gối của mình. Nhíu mày, có chút rối rắm hỏi.

“Sợ à! Chẳng phải người bảo biết bơi sao? Cởi y phục ra, bơi thẳng vào trong nước, từ từ đẩy thuyền ra ngoài.” Hàn Lạc Tuyền nói không hề khách khí chút nào, mắt cũng không nâng lên.

Nghe vậy, Lâm Thư nhíu mày, có chút rối rắm, chầm rì rì mở miệng: “Nhưng ta là cô nương....”

Ánh mắt Hàn Lạc Tuyền rà xét thân thể Lâm Thư từ trên xuống dưới một cái. Nói thật, ở cùng Lâm Thư một khoảng thời gian, hẳn chưa từng coi nàng như nữ tử. Bây giờ nghe nàng nói như vậy, liền nhieu mày, lơ đãng nói: “Có bảo người cởi hết y phục đâu, chỉ bảo cởi áo ngoài rồi xuống nước thôi mà, lên rồi mặc vào thôi. Dáng người của người có khác gì nam tử, bản công tử còn lâu mới nhìn người!”

Nghe vậy, Lâm Thư theo bản năng cúi đầu nhìn bộ ngực bằng phẳng, trên mặt vừa lúng túng vừa tức giận, trợn mắt lườm Hàn Lạc Tuyền một cái, hừ một tiếng, cởi áo khoác, ném cho hắn.

“Vậy huynh giữ kỹ áo khoác cho ta!”

Nhận lấy y phục của Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền có chút chán ghét vứt qua một bên, cũng không đáp lại Lâm Thư.

Qua những ngày tháng tiếp xúc, đủ mọi thói xấu của hắn đã hoàn toàn bại lộ ở trước mặt Lâm Thư, nàng cũng biết thời niên thiếu hẳn là một người như thế nào. Mặc dù đã biết được tính tình hắn, nhưng thấy hắn chán ghét ném y phục của nàng, trong lòng Lâm Thư vô cùng mất hứng. Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, âm trầm nói với hắn: “Hàn Lạc Tuyền, huynh giữ kỹ bộ y phục đó cho ta, nếu không ở trong nước ta sơ ý một chút, thuyền bị lật, huynh cũng không muốn có kết quả như thế đâu nhỉ?” Vì biết hắn sợ nước, không hiểu thủy tính, nàng mới cố ý nói như thế, muốn dọa hắn một chút.

Nghe nàng nói xong, Hàn Lạc Tuyền hí mắt lại, liếc nàng một cái. Xem ra nha đầu ngốc này cũng có lúc thông minh đó, vậy mà đoán được hắn sợ nước. Vốn cho là nha đầu ngốc này dễ bị lừa, không ngờ cũng có lúc tinh quái, là hắn coi thường nàng rồi.

Hừ lạnh một tiếng, hắn bắt đắ dĩ cầm y phục của nàng lên, không nhin được thúc giục: “Bản công tử cầm chắc rồi, người mau mau xuống nước đẩy thuyền đi! Nhiều lời nữa thì thuyền sẽ chìm đó!”

Lâm Thư cũng không so đo với hắn, từ từ đi xuống chỗ nước sâu, chờ nước ngập qua ngực thì nàng hít sâu một hơi, khom người chui vào trong nước.

Phút chốc, cảm thấy thuyền đang cách xa bờ, từ từ di động, Hàn Lạc Tuyền ngồi ở trên thuyền, một tay nắm chắc rào chắn, một tay nắm thật chặt y phục của Lâm Thư.

Đợi đến khi đẩy thuyền đến chỗ nước sâu, Lâm Thư từ trong nước trôi lên, vui sướng hô hấp không khí, đưa tay về phía Hàn Lạc Tuyền, ý bảo kéo nàng lên. Nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy hắn đưa tay kéo nàng, cách tám bề gỗ thật dày, còn có rào chắn cản trở tầm mắt, nàng không thấy tình huống của Hàn Lạc Tuyền đang ở trên thuyền là như thế nào, có chút nóng nảy hô: “Ta đã đẩy thuyền đi rồi, Hàn Lạc Tuyền, huynh mau đỡ ta lên!”

Trong lòng Hàn Lạc Tuyền hơi rối rắm, hắn không muốn kéo Lâm Thư đang ướt nhẹp toàn thân lên. Nếu như không kéo nổi, thuyền lật, kéo cả hắn xuống nước thì hắn không chắc hẳn có thể kiềm chế được không lập tức ra tay thủ tiêu nàng. Nhưng hắn cũng sợ không kéo Lâm Thư lên thì sẽ chọc giận nàng, nàng sẽ tấy máu tay chân ở dưới nước, để cho hắn bị lật thuyền. Ngẫm nghĩ cả hai khả năng, hơi đắn đo một lát, hắn vẫn quyết định đưa tay kéo nàng lên. Động tác mau chóng, kéo người lên thì xác suất bị lật thuyền sẽ giảm đi mau.

Rốt cuộc cũng đợi được tay của Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư kích động bắt được cái tay ấy, Hàn Lạc Tuyền cũng dùng hết sức kéo nàng lên. Ai ngờ, kéo được một nửa thì chuyện mà hắn lo lắng cũng xảy ra! Thân

thể Lâm Thư mắc kẹt trên rào chắn, mà thuyền cũng nghiêng về một bên, nước tràn vào, lập tức thấm ướt vạt áo Hàn Lạc Tuyền. Dưới tình thế cấp bách, thấy bàn tay bị Lâm Thư nắm chặt, không rút ra được, hắn liền ngã người về sau, cố gắng dùng sức nặng của mình đè cho thuyền thăng bằng.

Lâm Thư cũng biết tình huống hiện tại không đúng, hai chân dùng sức đạp một cái, rút cuộc cả người cũng ngã lên thuyền. Vừa ngã xuống liền nện trúng người Hàn Lạc Tuyền, hắn đau đến nỗi dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm nàng. Nhưng bây giờ thuyền đang chao đảo kịch liệt, Hàn Lạc Tuyền sợ thuyền bị lật nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong lòng mong chờ thuyền sẽ sớm thăng bằng.

Lâm Thư ngã lên người hắn, định bò dậy, nhưng thấy thuyền lắc mạnh quá, cũng không dám lộn xộn. Chỉ có thể nắm chặt y phục của Hàn Lạc Tuyền đang nằm dưới thân, tận lực để cho mình thả lỏng.

Hồi lâu, thuyền dần dần ổn định lại, Hàn Lạc Tuyền sợ thuyền đụng đưa lần nữa nên không dám dùng sức đẩy nàng ra, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói: “Người còn không mau đứng lên! Không biết mình rất nặng sao! Người muốn đè chết bản công tử hả!”

Lâm Thư nghe vậy, vội vàng bò dậy khỏi người hắn. Lúc này toàn thân nàng đã ướt đầm, y phục dán chặt thân thể, vẽ ra từng đường cong của thân thể nàng.

Hàn Lạc Tuyền ngồi dậy liền thấy bộ dạng đó của nàng, trên mặt có chút lúng túng, xoay mặt qua một bên không nhìn Lâm Thư, ném lại y phục lúc đầu của nàng, lên tiếng: “Mặc y phục của người vào!”

Một trận gió thổi qua, Lâm Thư cảm thấy hơi lạnh, nhận lấy y phục định mặc vào. Nhưng nhớ ra là toàn thân ẩm ướt, nếu mặc thêm y phục thì đồ đó sẽ bị ướt hết. Lâm Thư dừng động tác mặc đồ, trên mặt có chút quẫn bách, trong quẫn bách mang theo chút lúng túng và ngượng ngùng.

“Cái đó, toàn thân ta đều ướt sũng, ta muốn cởi đồ ướt ra trước rồi mới mặc y phục này.” Lúc nói lời này, giọng Lâm Thư hơi thấp xuống, đầu cũng cúi thấp, hoàn toàn không dám nhìn Hàn Lạc Tuyền.

Hàn Lạc Tuyền nghe vậy, vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn, nhưng nghĩ tới Lâm Thư bị ướt là do đẩy thuyền, mà chuyện đó vốn là của nam tử, nhưng vì hắn sợ nước nên không muốn xuống nước, mới để cho Lâm Thư đẩy thuyền. Ngẫm thấy trong đó cũng có phần của hắn, hắn liền hơi áy náy. Trầm tư chốc lát, Hàn Lạc Tuyền đã quay lưng lại, nói với nàng: “Người đổi đi, bản công tử sẽ không nhìn lén. Người cũng không cần quá băn khoăn, bốn phía ở đây đều là nước, trên đảo đối diện cũng không có ai, không ai nhìn người, người yên tâm thay y phục đi.”

Lâm Thư tin tưởng nhân phẩm của Hàn Lạc Tuyền, xoay người đưa lưng về phía hắn, chuẩn bị cởi y phục. Mới vừa tháo đai lưng, lại nghe được tiếng của Hàn Lạc Tuyền truyền đến từ sau lưng.

“Người chờ một chút, ta cởi bộ y phục cho người mặc.” Nói xong, hắn lưu loát cởi áo khoác trên người, không quay đầu, cầm y phục đặt ở sau lưng.

Lâm Thư không ngờ hắn lại cởi áo khoác cho nàng mặc, trong lòng một hồi cảm động, xoay người cầm y phục, nhanh chóng cởi đồ ướt sũng, thay đồ khô vào. Lúc thay y phục, Lâm Thư phát hiện đồ hắn đưa cho nàng cũng hơi ướt, liền mặc y phục của mình ở bên trong, mặc áo của hắn ở bên ngoài.

Đợi thay xong y phục, Lâm Thư xoay người, mở miệng, nói với hắn: “Ta thay xong rồi.”

Hàn Lạc Tuyền không hề xoay người, chỉ nói: “Nếu thay xong thì chèo thuyền đi! Bản công tử vì vừa kéo người mà tay bị trật khớp, cần nắn lại, trong vòng mấy ngày không thể dùng lực. Vì thế, mấy ngày tới làm phiền người chèo thuyền rồi.” Nếu lúc này Lâm Thư đối diện với hắn, nhất định thấy được mặt hắn đỏ ửng.

Nghe Hàn Lạc Tuyền nói tay hắn bị thương vì kéo nàng, Lâm Thư hơi lo lắng, muốn kéo tay hắn qua xem một chút, nhưng lại bị hắn né tránh trước.

“Người chèo thuyền đi! Người không cần lo cho vết thương của bản công tử, lương thực của chúng ta chỉ đủ cho ba ngày, trong vòng ba ngày phải chèo thuyền tới trấn nhỏ xung quanh đây.” Hàn Lạc Tuyền hơi tức giận, chẳng những ôm tay né tránh nàng mà còn quay mặt qua chỗ khác, bộ dạng đó, hình như không muốn để Lâm Thư nhìn thấy dù chỉ một chút.

Nghe thấy trong giọng nói của hắn có chút tức giận, Lâm Thư chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời hắn, cầm mái chèo được bọn họ gọt giữa tốt lên, bắt đầu ra sức chèo thuyền.

Ban này đầu óc của Hàn Lạc Tuyền hơi bay bổng, lúc này phục hồi tinh thần, bỗng nhiên phát hiện thuyền của bọn họ đang tiến sai phương hướng, lập tức quay đầu, hơi kích động nói với Lâm Thư: “Chèo sai hướng rồi! Không phải bên này! Lúc trước ở trên đảo đã nói với người là chúng ta phải chèo về phía bắc mà! Người có biết vị trí của bốn hướng không vậy?”

“Bây giờ là giữa trưa, mặt trời đã lên cao nhất, ta chưa thể phân biệt rõ phương hướng.” Bị Hàn Lạc Tuyền quở trách, Lâm Thư hơi uất ức đáp.

“Không phân biệt rõ phương hướng, người có thể hỏi bản công tử mà! Nhiều chuyện cũng đâu có chết chứ!” Hàn Lạc Tuyền tức giận bưng bưng, trừng Lâm Thư.

“Ta nghĩ huynh đang tức giận vì tay huynh bị thương, cho nên không dám ầm ỹ.” Nói xong, Lâm Thư lập tức đỏ mắt.

Hàn Lạc Tuyền luôn luôn không chịu nổi nữ nhân khóc, vừa thấy nữ nhân khóc hần liền thấy phiền. Ở cùng Lâm Thư một khoảng thời gian, thật ra trong lòng hần cũng khá bội phục nữ hài tử như Lâm Thư, bị ném đến một nơi hoang tàn vắng vẻ, gặp phải gấu hoang nguy hiểm, cũng chưa từng rơi lệ, mà kiên cường dựa vào năng lực của bản thân để giải quyết khó khăn. Lâm Thư kiên cường, không hề giống một cô nương nào, trong tiềm thức, Hàn Lạc Tuyền vẫn chưa từng xem nàng là cô nương mà khiêm nhượng chăm sóc. Bây giờ, thấy bộ dạng uất ức muốn khóc của Lâm Thư, hần liền cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Suy nghĩ một chút, người ta ở trong phủ cũng là tiểu thư dòng chính được cưng chiều được người hầu hạ, nay rơi vào hoang đảo, còn bị hần ức hiếp, nói sao thì hần cũng hơi quá đáng.

Ngẫm lại, Hàn Lạc Tuyền áy náy, dịu dàng mở miệng, ăn nói khép nép, xin lỗi nàng: “Bản công tử cũng có lỗi, không nên giận lây sang người. Tại đây, Hàn Lạc Tuyền ta xin nhận lỗi với người. Chờ trở lại Dịch Vương phủ, ta nhất định chuẩn bị đại lễ đến nhận lỗi với người.” Nói xong, hần chấp tay với nàng.

Lâm Thư không ngờ Hàn Lạc Tuyền sẽ ăn nói trịnh trọng như thế, sững sốt một chút, phục hồi tinh thần, lập tức lắc đầu, nói: “Không phải, ta không muốn huynh nói xin lỗi. Huynh cũng không có lỗi gì, huynh không cần như thế.”

Hàn Lạc Tuyền lắc lắc đầu, cảm thấy Lâm Thư quá ngốc nghếch, cuối cùng đành buông tha, không dây dưa vấn đề này với nàng nữa, chuyển chủ đề, nói: “Ta dạy cho người một cách phân biệt phương hướng rõ ràng, người cần phải nhớ kỹ. Vạn vật đều hướng về phía mặt trời để sinh trưởng, phía nam hướng về phía mặt trời, chỗ những cành cây hướng về phía mặt trời thường tươi tốt sum sê. Người xem cây cối trên đảo đi, cành lá đều tươi tốt sum sê, vậy trước mặt chính là hướng nam. tiếp tục suy xét thì, đối diện hướng nam là hướng bắc, rồi trái tây, phải đông. Nghe hiểu chưa vậy?” Sở Lâm Thư quá ngốc, Hàn Lạc Tuyền không yên lòng, hỏi thêm một câu.

Lâm Thư vừa nghe Hàn Lạc Tuyền nói vậy, lập tức hiểu rõ, mắt hạnh sáng long lanh nhìn chằm chằm Hàn Lạc Tuyền, trong mắt tràn đầy bội phục.

“Nghe rõ rồi. Hàn Lạc Tuyền, huynh thật lợi hại, hiểu biết nhiều thật đấy!”

Bị Lâm Thư nhìn như vậy, còn hào phóng nói lời tán dương, Hàn Lạc Tuyền hơi đỏ mặt, vội vàng quay đầu sang bên kia, qua loa nói: “Khen ngợi đúng đó. Tốt lắm, đừng để lỡ thời giờ nữa, mau mau chèo thuyền đi! Lương thực của chúng ta chỉ đủ cho ba ngày thôi, chúng ta không được phép lè mè nữa.”

Lâm Thư hiểu rõ gật đầu, cả người lại mạnh mẽ, tiếp tục chèo thuyền.

Chèo thuyền thoát nhìn khá dễ dàng, nhưng trên thực tế lại không hề dễ làm. Lúc trước, nếu không phải hần đã lén lút đánh cược thì chèo thuyền với đồng học trong học viện, thì Hàn Lạc Tuyền cũng không biết việc đó khá khó khăn. Nhìn Lâm Thư chèo thuyền có phần thành thạo, hần từ từ khôi phục tỉnh táo, liền hơi sinh nghi. Suy nghĩ một chút, hần không nhịn được hỏi Lâm Thư: “Lúc trước người từng học chèo thuyền sao?”

“Hả? À, lúc trước ta thấy phụ thân và các ca ca chèo, cảm thấy rất thú vị, cho nên đã ầm ỹ đòi thử, thế mới biết. Sao vậy?” Lâm Thư không ngờ chèo thuyền cũng sẽ khiến Hàn Lạc Tuyền sinh nghi, lúc này đành viện cớ.

Thật ra, kiếp trước nàng đã học chèo thuyền cùng Triệu Á Thanh. Lâm Thư và Triệu Á Thanh học được khá nhiều, nhưng Lâm Thư sẽ không để ai biết được nàng là một người được trùng sinh. Mặc kệ là người thân nhất, hay là người nàng quan tâm nhất, Lâm Thư cũng không muốn nói bí mật đó cho người thứ hai biết. Đại Chu đặc biệt kiêng kỵ những chuyện quỷ dị, nếu để cho người khác biết được, không biết có coi nàng là yêu quái không nữa. Cho nên, Lâm Thư quyết định giấu kín bí mật trùng sinh này xuống tận đáy lòng, không để ai biết được.

Nghe Lâm Thư trả lời như vậy, Hàn Lạc Tuyền hiểu rõ gật đầu một cái. Ở chung một khoảng thời gian, Hàn Lạc Tuyền đã khá hiểu tính cách, con người của Lâm Thư. Ở trong lòng Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư là người ngốc nghếch, chắc sẽ không nói dối đâu.

Trong lúc nhất thời, hai người đều an tĩnh lại, không nói nữa. Lâm Thư hết sức chuyên chú chèo mái chèo gỗ, Hàn Lạc Tuyền dựa vào cọc buồm, nhắm mắt dưỡng thần, nghỉ ngơi!”

11. Chương 11: Gặp Lại Nam Cạn Bã

Theo như lời Hàn Lạc Tuyền nói, chèo thuyền theo phương hướng hắc chỉ dẫn, chèo tăng tốc suốt ba ngày đêm, rốt cuộc đã thấy một trấn nhỏ.

Lúc này mới rạng sáng, bầu trời đã sáng lên ba phần, gió biển lành lạnh, nhưng Lâm Thư đang ra sức chèo thuyền thì không biết lạnh. Có lẽ do động tác mãnh liệt, Lâm Thư cảm thấy cả người nóng hầm hập.

Thấy được những mái ngói đá xanh trên trấn nhỏ, vốn đang đói bụng đến khô quắt queo, cả người nàng lập tức tràn đầy nhiệt huyết. Kích động chỉ vào trấn nhỏ cách đó không xa, vô tình Hàn Lạc Tuyền.

“Hàn Lạc Tuyền, chúng ta tới rồi! Huynh tỉnh, tỉnh dậy đi!” Lâm Thư vừa vỗ hắc, tay vẫn không quên chèo thuyền.

Bị Lâm Thư đột nhiên tát một cái, hắc đầu đến bập đui cũng tê rần. Vừa mở mắt ra, thấy ngón tay nàng đang chỉ về một hướng, mặt mày hưng phấn nhìn hắc.

“Hàn Lạc Tuyền, chúng ta đến rồi! Huynh xem đi! Phía đối diện thật sự có một trấn nhỏ!” Thấy vẻ mặt mờ mịt của hắc, nàng lại nói lần nữa.

Nghe thế, Hàn Lạc Tuyền lập tức tỉnh táo, vội quay đầu nhìn theo hướng nàng chỉ. Đúng là có một trấn nhỏ!

“Đã sắp tới rồi, ngươi cũng mau thêm chút sức, nhanh cập bờ đi. Bộ dạng này của chúng ta, đợi đến khi trời sáng chắc chắn khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.” Trong lòng Hàn Lạc Tuyền vô cùng kích động, nhưng trên mặt không lộ chút háo hức nào, thờ ơ nói với nàng.

Lâm Thư cũng biết tình huống hiện tại của bọn họ, nếu để cho người ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ sinh nghi. Gật đầu một cái, càng thêm gắng sức chèo.

Mắt thấy thật sự đến trấn nhỏ, Hàn Lạc Tuyền liền hết buồn ngủ, người cũng đầy tinh lực. Trong lòng bắt đầu tính toán, kiểm tra qua trên người, phát hiện không hề có tí ngân lượng nào, chỉ có một viên dạ minh châu Long Hải có giá trị ngàn vàng và ngọc bội tùy thân. Về mặt lập tức có chút quẫn bách, nhưng được hắc che giấu nhanh chóng. Xụ mặt, Hàn Lạc Tuyền vờ như thản nhiên, mở miệng hỏi Lâm Thư: “Chúng ta sắp đến trấn nhỏ rồi, chúng ta phải tính toán kỹ, suy nghĩ xem làm thế nào để trở về. Trên người người có cái gì đáng giá không?”

Thấy Hàn Lạc Tuyền nhắc tới tiền tài, vật chất, Lâm Thư dùng bàn tay rảnh rỗi sờ sờ người mình, cuối cùng lắc đầu, nói: “Lúc trước ta cứ nghĩ nha đầu kia thật sự dẫn ta đi chơi, cho nên giao hết bạc cho nàng ta giữ rồi. Trên người không có thứ nào đáng giá cả.”

Nha đầu ngu ngốc này còn nghèo hơn cả hắc! Xem ra phải nghĩ ra cách kiếm ít bạc mới được, nếu không sao về kinh đây. Thở dài, Hàn Lạc Tuyền ngẩng đầu nhìn trời.

Lâm Thư biết hẳn đang suy tính chuyện gì nên không quấy rầy hẳn, im lặng chèo thuyền. Mắt thấy cách bờ chưa đến ba trượng (khoảng 10m), nàng mới hãm lại tốc độ, đến gần bờ cũng không thể đột ngột tăng tốc, nếu không sẽ bị lật thuyền, rất nguy hiểm.

Chờ sau khi thuyền cập bờ, Lâm Thư vút mái chèo đi như nhận được đại xá, thở dài, nói: “Ai! Tìm lâu như vậy, cuối cùng đã tới! Thật đúng là không dễ dàng! Hàn Lạc Tuyền, chúng ta xuống thuyền đi!”

Liếc nàng một cái, Hàn Lạc Tuyền tung người, nhảy lên bờ. Hàn Lạc Tuyền nhảy ra khỏi thuyền, Lâm Thư sợ đến say lão đảo ở trên thuyền không dám lộn xộn, chờ thuyền ổn định, mới vội vàng từ trên thuyền bò lên. Chạy đến bên cạnh hẳn, nàng không nói hai lời liền cho hẳn một cước, ngay giữa hông hẳn.

“Suýt! Sao nữ tử như ngươi thô lỗ quá vậy! Không biết phía sau bản công tử có vết thương cũ chưa khỏi hẳn sao! Ngươi có ý phải không!” Che cái hông đau đớn, hẳn bắt mẫn trừng nàng.

“Đáng đời! Ai kêu huynh làm ta sợ chứ!” Hừ một tiếng, nàng quay đầu đi không nhìn hẳn nữa.

Vừa nghĩ đến cái thuyền, nàng hơi rối rắm, quay đầu hỏi hẳn: “Thuyền này phải làm thế nào hả? Cứ quăng đi như thế hơi luyến tiếc, đây là lần đầu tiên ta đóng thuyền đó!”

Bật cười một tiếng, Hàn Lạc Tuyền khinh thường liếc nàng, nói: “Chẳng lẽ ngươi còn định mang đồng cọc gỗ rách này về kinh làm quà lưu niệm hả?”

Mặc dù trong lòng luyến tiếc, nhưng nàng cũng không muốn khiêng cái thuyền cồng kềnh đó về kinh. Bọn họ còn chưa biết hồi kinh thế nào, mang theo cái thuyền này nhất định là một gánh nặng, mất nhiều hơn được. Đáng tiếc thở dài, Lâm Thư lắc đầu, đi vào trấn nhỏ.

Thấy nàng đi rồi, Hàn Lạc Tuyền che hông vội vàng đuổi theo.

Vào trong trấn, đi trên đường nhỏ, một mùi hương bánh bao nồng đậm xông vào mũi, Lâm Thư nuốt một ngụm nước bọt. Tay không khỏi sờ lên bụng, từ lúc sống lại đến giờ, nàng chưa được ăn một bữa cơm ngon đâu!

Trong lúc nàng đang hoài niệm mỹ vị, đột nhiên nghe được tiếng ‘ùng ục’ từ bên cạnh truyền đến. Quay đầu lại nhìn, phát hiện là tiếng bụng Hàn Lạc Tuyền kêu, nàng buồn cười nói: “Ha ha, thì ra là huynh cũng đói bụng!”

“Cười cái gì mà cười! Không cho cười! Đói bụng cả đêm, còn ngửi thấy mùi hương bánh bao, ai có thể không đói bụng chứ? –ll,,q...uy,,do...o,,nnn...- Đừng nói là bản công tử, người dám nói mình không đói hả? Người không muốn ăn gì hả?” Hừ lạnh một tiếng, hẳn thẹn quá hóa giận, nghiêng đầu sang một bên.

Thấy vậy, Lâm Thư liền chuyển qua bên kia, gơ tay kéo kéo ống tay áo hẳn, buồn cười nói: “Ồ, tức giận à? Nam tử hán đại trượng phu, sao lại ít độ lượng như vậy. Ta cũng cười cười vậy thôi, thật ra là ta rất đói bụng.”

Hất tay nàng ra, Hàn Lạc Tuyền khoanh hai tay trước ngực, dậm chân, đứng tại chỗ không chịu đi.

“Ai! Làm sao huynh đứng yên thế? Chẳng lẽ thật sự tức giận hả?” Thấy vẻ mặt hẳn đột nhiên trở nên nghiêm túc, nàng cho là hẳn thật sự tức giận.

“Bản công tử không tức giận, người nhìn nam tử đang vác bao đồ, mua bánh bao ở phía trước đi, chân hẳn rõ ràng không có tật, vì sao lại giả vờ như chân có tật chứ?” Ra dấu im lặng, Hàn Lạc Tuyền hất hất cằm, chỉ về phía quầy bán bánh bao ở phía trước.

Nghe vậy, Lâm Thư tò mò quay đầu nhìn, vừa nhìn, khiến nàng ngây ngẩn cả người. Mặc dù nam tử đang mua bánh bao ở phía trước ăn vận bình thường, để nàng thấy được gò má bình thường, nhưng nàng lại thấy rất rõ sau tai hẳn ta có một nốt ruồi đen. Nốt ruồi đen lớn cỡ móng tay của ngón út, nhãn lực của nàng khá tốt, lập tức xác định rõ ràng hình dạng của nó. Lại nhìn kỹ hai tay của hẳn ta, khi thấy trên mu bàn tay phải cầm bánh bao của hẳn ta có một vết sẹo dữ tợn, thì nàng chỉ cảm thấy cả người rét run, vô lực run rẩy, không đứng nổi.

Hồi lâu, Hàn Lạc Tuyền không thấy nàng đáp lại, quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Thư run rẩy toàn thân, sắc mặt tái mét. Cảm thấy có điều bất thường, hẳn vươn tay lay lay đầu vai nàng, quan tâm hỏi: “Người làm

sao vậy? Sao sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi như vậy? Có khó chịu gì à?”

Ánh mắt Lâm Thư hơi phiếm hồng, thậm chí có chút ửng ửng. Tìm về hơi sức, đôi tay nắm thành quyền, nàng dùng ánh mắt vô cùng oán hận nhìn nam tử đang mua bánh bao ở đằng trước. Hình như không để lời của Hàn Lạc Tuyền vào tai, hoàn toàn rơi vào cảnh giới của mình, không nghe được bất kỳ tiếng động ở bên ngoài.

Thấy tình hình của Lâm Thư không tốt, Hàn Lạc Tuyền vội vàng kéo nàng đến phía sau một thân cây, dùng sức nắm bàn tay của nàng, gấp gấp hỏi: “Lâm Thư! Rốt cuộc người sao vậy!”

Bị cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới làm cho hoàn hồn, nàng hít sâu, lắc đầu, giọng nói hơi run rẩy: “Ta không sao. Huynh nói đúng, tên kia quả thật có vấn đề, chúng ta nhất định phải đi theo hắn!”

Hàn Lạc Tuyền không hiểu, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng thấy cảm xúc của nàng rõ ràng khá tệ, cũng biết bây giờ không nên tra hỏi. Không bằng trước tiên cứ theo lời nàng nói, đi theo nam tử kia, xem kết quả là gì.

“Ta cũng cảm thấy nam tử kia có vấn đề, chúng ta bám theo thôi, cẩn thận một chút.” Hắn không hỏi cái gì, thuận theo lời nàng.

Nghe thấy Hàn Lạc Tuyền đồng ý, trong lòng Lâm Thư liền thả lỏng, cảm kích gật đầu với hắn, lộ đầu ra, thấy nam tử vừa mua bánh bao đã đi xa khỏi quán, nàng vội vàng cầm tay Hàn Lạc Tuyền tay, lôi kéo hắn đi.

“Hắn ta đi rồi, mau mau đuổi theo! Nếu không sẽ mất dấu hắn ta!”

Hàn Lạc Tuyền mặc cho nàng kéo tay hắn, không nói một lời đi theo nàng.

Giờ phút này, tâm tư Lâm Thư loạn như ma, trong lòng tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu. Nàng dám khẳng định, nam tử mua bánh bao chính là Triệu Á Thanh! Kiếp trước nàng ngu ngốc mấy năm, dùng cả cửa hồi môn để đưa hắn ta lên để vị!

Sau tai phải của tên Triệu Á Thanh cấn bã đó có một nốt ruồi đen to, và trên mu bàn tay phải có vết sẹo hình trăng lưỡi liềm. Bất kể trên mặt hắn ta dán thêm bao nhiêu lớp mặt nạ, có hóa thành tro nàng vẫn nhận ra. Nhưng sao Triệu Á Thanh lại xuất hiện trong trấn nhỏ này? Theo như lời Hàn Lạc Tuyền nói, trấn nhỏ này cách kinh thành cả một châu đấy! Năm nay nàng mười ba, vậy hắn ta hẳn là mười tám, lúc này sao hắn ta lại xuất hiện ở đây?

Triệu Á Thanh là vị hoàng tử thứ chín của đương kim Văn Đế Triệu Hạo Uyên, năm năm trước, mẫu phi hắn ta là Lục Chiêu nghi có liên quan đến Vu Cổ (Phù thủy) hại người, đã bị Văn Đế Triệu Hạo Uyên ban chết bằng tấm lụa trắng.....ll333///...q,,„uuyyyddoo,,nnn— Mà phụ thân của Lục Chiêu nghi là Lục Thừa tướng cũng bị liên lụy, bị cách chức quan. Có người còn góp lời bên tai Văn Đế Triệu Hạo Uyên, nói trên người Triệu Á Thanh có chứa điềm xấu, cho nên hắn ta đã bị Văn Đế Triệu Hạo Uyên đưa đến Lục gia, để Lục gia nuôi. Triệu Á Thanh bị người Lục gia nhốt ở trong phòng, chịu hết sự hà khắc và bắt nạt, còn không được tự do ra vào. Dù thân phận hoàng tử chưa bị huỷ bỏ, nhưng cũng chẳng khác gì vô danh phận.

Mãi cho đến khi Triệu Á Thanh hai mươi tuổi, phải làm lễ gia quan (lễ đội mũ: thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành), mới được người đón ra khỏi Lục gia. Văn Đế Triệu Hạo Uyên ban thưởng một tòa Vương phủ cho hắn ta, cũng sắc phong hắn ta là Tấn Vương. Lúc này, Triệu Á Thanh mới có tự do, cuộc sống trôi qua mới giống con người.

Nhưng vì sao bây giờ hắn ta đã xuất hiện trong trấn nhỏ hẻo lánh này? Hắn ta muốn làm gì? Có mục đích gì?

Đây là điều mà nàng vắt hết óc suy nghĩ cũng không hiểu, nàng không biết vì sao Triệu Á Thanh lại xuất hiện ở đây, càng không biết hắn ta định làm gì. Điều này khiến cho lòng nàng có chút lo lắng khó hiểu, nàng hận không thể lập tức biết được hắn ta muốn làm gì.

Mặc dù trong lòng phiền loạn, nhưng tâm trí vẫn tỉnh táo, biết bây giờ việc nàng nên làm chính là cẩn thận theo dõi Triệu Á Thanh, không để bị phát hiện. Chỉ cần đi theo hắn ta thì mối lo trong lòng nàng tự nhiên sẽ tìm được kết quả. Ở trong lòng trấn an mình, Lâm Thư hơi buông lỏng cảm xúc căng thẳng.

Hàn Lạc Tuyền vẫn luôn đi theo Lâm Thư, mặc dù ánh mắt đang dõi theo nam tử ở đằng trước, nhưng lúc nào cũng chú ý đến tình hình của Lâm Thư đi bên cạnh. Hắn đều thu hết vẻ lo lắng, bất an trên mặt Lâm Thư vào mắt, cũng biết bây giờ không phải lúc để tra hỏi. Hàn Lạc Tuyền vẫn đè nén sự nghi ngờ ở trong lòng, thân nhiên cùng Lâm Thư theo dõi nam tử bất thường ở đằng trước.

12. Chương 12: Phân Công Hành Động

Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền lặng lẽ theo sau Triệu Á Thanh, luôn luôn cẩn trọng theo hẩn ta đến một quán rượu nhỏ ở ngoài trấn. Đi theo một đường dài, giờ nằng đã sớm tỉnh táo rồi. Nàng nhớ lại rất nhiều chuyện mà Triệu Á Thanh đã nói ở kiếp trước. Lâm Thư hết sức khẳng định kiếp trước chưa từng nghe hẩn ta nhắc đến chuyện từng rời khỏi kinh thành trước hai mươi tuổi. Lâm Thư biết, nếu không phải chuyện quan trọng, Triệu Á Thanh không đời nào mạo hiểm rời khỏi Lục gia để tự mình làm.

Rốt cuộc hẩn ta có chuyện gì quan trọng mà phải cải trang như thế, ngay cả chuyện hẩn từ một thế giới khác xuyên đến Đại Chu này cũng nói với nằng mà, vì sao lại chưa từng nhắc đến chuyện rời khỏi kinh thành chứ?

Đề hết nghi ngờ xuống dưới đáy lòng, thấy Triệu Á Thanh vào quán rượu, hai người liền núp vào chỗ tối quan sát tình huống. Đợi rất lâu, vẫn không thấy người ra, Lâm Thư đột nhiên nhíu đôi mày anh khí hình chữ nhất lại, quay đầu, nhẹ giọng hỏi Hàn Lạc Tuyền: “Xem ra quán rượu này chính là nơi nam tử kia muốn đến, không biết hẩn ta muốn làm gì. Ta cảm thấy hẩn ta cải trang thành như vậy, chắc chắn là muốn làm chuyện xấu.” Triệu Á Thanh vượt qua cả một châu huyện, chạy đến quán rượu ở chỗ dân cư thưa thớt này là muốn làm gì đây?

Hai mắt Hàn Lạc Tuyền nhìn chằm chằm quán rượu nhỏ cách đó không xa, mở miệng, hỏi ngược lại nằng: “Sao người biết nam tử kia đang cải trang? Người biết hẩn ta à?” Tuy câu sau là câu hỏi nhưng làm cho người ta nghe giống câu trần thuật.

Lâm Thư thầm sợ hãi, thân thể liền cứng ngắc, một lát sau mới chậm rì rì mở miệng: “Sao ta biết hẩn ta chứ! Ta chỉ cảm thấy hẩn ta kỳ quái mà thôi, không phải huynh phát hiện ra điều bất thường trước à! Là huynh nói hẩn ta có vấn đề, ta mới chú ý tới.” Lúc nói lời này, ánh mắt Lâm Thư nhìn sang hướng khác, không dám nhìn thẳng Hàn Lạc Tuyền, sợ bị nhìn thấu.

Nhìn ra được Lâm Thư đang chột dạ, trước mắt hẩn cũng không bóc mẽ nằng. Đúng lúc này, trong tay Triệu Á Thanh có thêm một bình rượu hồ lô, từ quán rượu đi ra. Hàn Lạc Tuyền phát hiện bao đồ trên lưng Triệu Á Thanh có điểm khác thường, liền kéo Lâm Thư về bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: “Hẩn ta ra rồi! Bao đồ của hẩn ta có vấn đề, lúc trước đi vào thì bao đồ hẩn ta vác có chút nặng, nhưng bây giờ, người xem, bao đồ trên lưng hẩn ta rõ ràng đã nhẹ đi nhiều! Bao đồ đó nhất định có vấn đề!” Hàn Lạc Tuyền hết sức khẳng định nói.

Nghe hẩn nói vậy, Lâm Thư mở to hai mắt nhìn bao đồ trên lưng Triệu Á Thanh, phát hiện đúng là có chút mờ ám. Cẩn cẩn môi, nằng nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta có nên đoạt lấy bao đồ đó rồi kiểm tra không? Xem xem bên trong cất giấu cái gì. Ta luôn cảm thấy trong bao đó cất giấu cái gì đó rất mờ ám.”

Nói xong, Lâm Thư thầm tính toán trong lòng: Tên cặn bã Triệu Á Thanh chỉ có võ công mèo quào, nhất định không phải là đối thủ của Hàn Lạc Tuyền. Nàng có sức lực, hợp lực với Hàn Lạc Tuyền, nhất định bắt được hẩn ta. Đợi lấy được bao đồ, mở ra xem bên trong chứa bí mật gì.

Trong lòng thầm mắng Lâm Thư ngốc nghếch, Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, nói: “Những đồ có vấn đề sẽ không còn ở trên người hẩn ta nữa, đã bị bỏ vào quán rượu rồi. Mặc dù bao đồ trống rỗng, nhưng vì muốn che giấu tai mắt người ta, vẫn phải giả vờ cho vào ít đồ. Muốn biết lúc trước trong bọc đồ có thứ mờ ám gì, chúng ta không cần thiết đi theo rồi xuống tay với hẩn ta. Đợi hẩn ta đi xa, chúng ta liền vào quán rượu kia tìm kiếm kết quả, sẽ biết có đồ mờ ám gì.”

Nghe hắn nói xong, Lâm Thư tràn đầy sùng bái nhìn hắn, bội phục khen: “Hàn Lạc Tuyền, huynh thật sự là quá lợi hại mà! Chẳng những nhìn rõ mọi việc, còn rất cơ trí nữa! Nếu như ta thông minh giống như huynh thì tốt!” Nếu như nàng có được một nửa trí thông minh của Hàn Lạc Tuyền, kiếp trước nàng nhất định không có kết cục thảm đến vậy. Nhất định sớm nhìn thấu tên cận bã Triệu Á Thanh đó và cách xa hắn ta.

Hàn Lạc Tuyền không chịu nổi Lâm Thư khen hắn, hắn phát hiện chỉ cần nàng dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn và nói lời tán dương hắn thì tim hắn sẽ đập nhanh, → ㄟ- trên mặt sẽ hơi nóng lên. Quay mặt, hắn nói qua loa: “Cho người một nhiệm vụ, đợi ở nơi này, giám sát động tĩnh của quán rượu, nếu như có người mang theo đồ gì đó đi ra khỏi quán rượu, người lập tức theo sau. Nhớ kỹ, dọc theo đường đi lưu lại ký hiệu cho ta, ta làm xong sẽ đi tìm người.”

Không đợi nàng mở miệng hỏi, hắn nói tiếp: “Ta đi theo nam tử kia, tận mắt thấy hắn ta rời đi. Đợi hắn ta đi xa, xác định hắn ta sẽ không trở về nữa, ta lập tức đi người.”

Lâm Thư nghe xong, cảm thấy hắn làm việc rất cẩn thận, mặt đầy hưng phấn gật đầu, đáp: “Ta biết rồi, huynh đi đi, hắn ta đã đi xa rồi, huynh mau đuổi theo đi. Nếu như có ai mang đồ từ trong quán rượu đi ra, ta lập tức theo sau. Ở trên đường ta sẽ lưu ký hiệu cho huynh, nhớ để ý đó.”

Khẽ gật đầu với nàng, Hàn Lạc Tuyền dặn dò lần cuối: “Người cẩn thận đó! Trát một ít bùn lên mặt, che giấu tướng mạo đi.” Nói xong, nhắc chân chạy theo hướng Triệu Á Thanh rời đi.

Kiếp trước sống hồ đồ cả đời, nàng chưa từng làm ra chuyện rung động lòng người nào. Trong lòng không hề có chút hốt hoảng hay sợ hãi gì, mà ngược lại, tràn đầy kích động và hưng phấn. Nếu như thật sự có ai mang đồ gì đó từ trong quán rượu ra ngoài, nàng lập tức đi theo, chờ đến lúc tới chỗ hẻo lánh không người, lập tức ra tay giải quyết gã, đoạt lấy đồ, xem xem rốt cuộc tên cận bã Triệu Á Thanh kia muốn làm chuyện ám muội gì.

Trong lòng đánh bàn tính lạch cạch, kiềm chế kích động, nàng điều chỉnh lại cảm xúc, từ từ bình tĩnh lại. Hai mắt nhìn chằm chằm quán rượu phía trước, không dám phân tâm.

Quả nhiên như Hàn Lạc Tuyền dự đoán, chờ một lúc, nàng nhìn thấy một gã tiểu nhị trẻ tuổi ôm một bình rượu đi ra khỏi quán. Lúc này có mấy người cầm bình đi vào quán mua rượu, Lâm Thư sợ gã tiểu nhị kia thừa lúc hỗn loạn sẽ trốn mất, ánh mắt nàng vẫn luôn bám sát gã, không dám chớp, chỉ sợ vừa chớp mắt thì gã liền biến mất.

Cách một khoảng cách, Lâm Thư có thể nghe được một hồi tiếng thét truyền đến từ trong quán rượu.

“Nhị Cầu Tử, kiềm chế chút đi! Cẩn thận cục đá nhỏ dưới chân, đừng đánh rơi bình rượu! Đây chính là rượu hoa cúc lão tử ngâm suốt một năm đó! Nửa tháng trước Tiền viên ngoại đã đặt rồi, người đưa đi cẩn thận cho ta, đừng có xảy ra chuyện gì đấy! Nếu bình rượu có vấn đề, xem ta có lột một lớp da của người không!” Đây là một giọng nói đầy sung sức, quát lớn tiếng như vậy, ngược lại giống như cố ý nói cho người khác nghe.

Lâm Thư nắm chặt tay, thấy tiểu nhị bê bình rượu đi được khá xa, vội vàng dứt mấy cọng cỏ dại ở chỗ ẩn nấp, đưa tay sờ sờ trên mặt đất, lau một chút bùn lên mặt, mới cẩn thận theo sau.— Trên đường, còn cẩn thận quay đầu lại, xem có ai chú ý tới nàng hay không. Vừa đi, nàng vừa lặng lẽ ngắt nhánh cỏ dại, thả dọc theo đường nàng đi.

Thấy đường đi của tiểu nhị có chút sai sai, trong lòng Lâm Thư liền khẩn trương hẳn lên, đến thời điểm ra tay, nàng lại không có sự kích động và hưng phấn như lúc trước. Hít thở sâu mấy cái, Lâm Thư vứt cọng cỏ dại trong tay đi, lấy thanh đoản đao mà Hàn Lạc Tuyền đã đưa cho nàng từ lúc còn ở trên đảo. Dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, tốc độ xông lên giống như tia chớp. Trước khi tiểu nhị kia kịp phản ứng, một tay nàng đã nắm chặt cánh tay của gã, một tay cầm đoản đao đặt trên cổ gã.

“Đừng nhúc nhích! Đàng hoàng một chút, cây đao này không có mắt đâu! Ngoan ngoan đặt bình rượu trên tay xuống. Không thành thật, lão tử lập tức giết chết người!” Lâm Thư cố ý làm giọng thô hơn, uy hiếp gã, tăng thêm sức lực nắm chặt tay gã.

Cánh tay phải của tiểu nhị bị người dùng lực nắm, đau đến chảy nước mắt, tay run rẩy, suýt chút nữa không

giữ nổi cái bình. Không cần người sau lưng uy hiếp, tiểu nhị tin tưởng ‘hắn’ tuyệt đối có bản lĩnh giết chết mình. Hai chân run run, run rẩy mở miệng: “Đại gia, để tiểu nhân đặt bình rượu xuống đất. Ngài đưa đao ra xa một chút được không?”

Lại dùng thêm sức nắm chặt tay tiểu nhị, Lâm Thư không vui nói: “Bớt nói nhảm đi! Mau mau đặt bình rượu xuống cho ta! Nếu không ta thật sự giết chết ngươi!” Lâm Thư rất tin tưởng vào sức lực của mình, đưa đao ra xa một chút.

Tiểu nhị nghiêng đầu thấy đoản đao đã cách xa mình, vội vàng cúi người đặt bình xuống đất.

Sau khi gã đặt cái bình xuống, Lâm Thư hơi dùng sức, cánh tay ấn mặt tiểu nhị ngã sang một bên, cất kỹ đoản đao đi, từ trong ngực lấy ra sợi dây thừng đã được bện tốt từ lúc còn ở trên đảo, nhanh nhẹn buộc chặt tay chân gã.

Đội buộc chặt xong, nàng mới phát hiện đũng quần của gã ướt một mảng, bật cười hai tiếng, nàng cởi giày, cuốn hai cái tất thành một cục rồi nhét vào miệng gã. Làm xong một loạt động tác, Lâm Thư cảnh giác nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, liền tìm một chỗ khuất, một tay kéo tiểu nhị, một tay ôm lấy bình rượu, ẩn thân.

Thấy tiểu nhị có chút lộn xộn, không đành lòng, Lâm Thư đập gã một cái, hạ thấp giọng uy hiếp: “An tĩnh một chút cho ta! Không thành thật, ta liền giải quyết ngươi!”

Tiểu nhị nghe nói, không dám lộn xộn nữa, cả người lập tức yên tĩnh lại.

Lâm Thư hài lòng, ngồi xổm ở bên cạnh, quan sát bình rượu, nâng tay gõ một cái, không nghe thấy tiếng nước động bên trong. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nàng hơi rối rắm, không biết có nên đợi Hàn Lạc Tuyền trở về mới mở ra không.

13. Chương 13: Phát Hiện Bí Mật

Cuối cùng Lâm Thư rối rắm hồi lâu, vẫn quyết định không đợi Hàn Lạc Tuyền nữa, tự mình mở ra xem trước.

Vén tấm vải đỏ bọc nắp bình lên, nàng lộ đầu kiểm tra, quả nhiên trong những bình này không phải là rượu, mà là từng bọc vải rất dày. Thò tay vào lấy bọc vải ra, Lâm Thư từ từ cởi dây buộc ra, mở ba lớp vải, nàng mới thấy thứ gì đó ở bên trong, lại là ba cái bình lớn chừng bàn tay.

Mang theo tò mò, nàng cầm một bình trong đó lên và mở ra, đầu tiên là ngửi ngửi miệng bình, nhưng không ngửi thấy mùi hương đặc biệt gì. Lâm Thư lắc lắc bình, phát hiện không có tiếng nước kêu, vì vậy, nghiêng bình đi, có thứ gì đó rơi ra từ trong bình.

Thứ rơi vào lòng bàn tay nàng chính là thứ bột mịn màu trà, vừa thấy nó, vẻ mặt Lâm Thư có chút hoảng hốt, liền chìm vào trong hồi ức.

Nàng nhớ ở kiếp trước, sau khi nàng và Triệu Á Thanh thành thân không lâu, từng phát hiện trong phòng bọn họ ở có vài bình bình lọ lọ gì đó. Lâm Thư biết, trước khi Triệu Á Thanh xuyên qua đến Đại Chu, hẳn ta là một đầu bếp có tay nghề rất tốt, nàng đã từng thưởng thức qua không ít mĩ vị do hắn ta nấu. Lúc ấy nàng cho rằng trong những bình lọ đó chứa nguyên liệu bí truyền của hắn ta, cũng định lén lút thưởng thức chút hương vị. Ngón tay chọc một chút bột phần, còn chưa đưa vào miệng, lại bị Triệu Á Thanh vô tình nhìn thấy, khi đó nàng bị hắn ta mắng chửi một trận. Triệu Á Thanh luôn luôn dịu dàng với nàng, lần ấy lại tức giận mắng chửi, nàng bị hù dọa mạnh. Nàng chưa từng thấy sắc mặt dữ tợn đó của hắn ta, lúc ấy đã bị dọa khóc.

Sau đó nàng được hắn ta dỗ dành hồi lâu, mới dần dần ngừng khóc. Khi ấy trong mắt Lâm Thư còn rung rung lệ, hỏi Triệu Á Thanh, vì sao hung dữ với nàng như thế. Hắn ta liền giải thích, nói cái bình mà nàng

đang cầm trong tay không thể ăn được. Lúc ấy nàng không tin, Triệu Á Thanh bị nàng nói đến nhức đầu, cuối cùng mới nói cho nàng tác dụng của thứ bột trong bình kia.

Triệu Á Thanh nói là, thứ bột màu trà đó tên là ‘bột Anh túc’, là loại dược ảo, uống vào có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, đục tiên đục tử, là thuốc hấn ta chuyên dùng để đối phó những phạm nhân cứng đầu cứng cổ. Người bình thường uống bột Anh túc này sẽ gây nghiện, uống nhiều sẽ trở thành hình người dạng quỷ, tinh túy của thân thể dần dần bị rút sạch. Lúc ấy nghe xong, Lâm Thư còn hơi sinh nghi, không mấy tin tưởng bột Anh túc này có tác hại lớn đến thế. Ấm ỹ bắt Triệu Á Thanh đưa nàng đi xem phạm nhân dùng bột Anh túc này sẽ có hình dạng gì.

Lúc đó Triệu Á Thanh không muốn, nàng liền ầm ỹ lên, thậm chí còn tuyên bố muốn về phủ Định Quốc công. Hấn ta hoàn toàn bất đắc dĩ, cuối cùng đành gạt đầu đồng ý đưa nàng đi xem. Vừa thấy, nàng liền bị hù đến ngã bệnh.

Trong địa lao nhốt phạm nhân, đúng như hấn ta đã nói, đều là hình người dáng quỷ, quỷ mị giống như mới bò ra từ địa ngục. Cả đám phạm nhân lệch thêch không chịu nổi, vừa nhìn thấy người đi đến trước mặt là nhếch nhách bò lên cầu xin cho bọn hấn ăn gì đó. Lâm Thư ra khỏi địa lao liền bị bệnh nửa tháng, Triệu Á Thanh kể hết toàn bộ câu chuyện ‘Tây Du Kí’ cho nàng nghe mới khiến nàng dần quên đi cảnh tượng kinh hãi trong địa lao, thân thể mới từ từ khá lên.

Nhớ tới chuyện cũ, đầu óc nàng hơi rối loạn. Nàng không đoán được Triệu Á Thanh muốn dùng bột anh túc này để làm gì. Nhưng không nghĩ cũng biết, hấn ta cầm thứ đồ hại người này thì tuyệt đối không có chuyện tốt. Triệu Á Thanh từng nói qua, bất kể người có ý chí kiên định cỡ nào, chỉ cần dính vào nó, bất kỳ tín niệm nào cũng sẽ bị tàn phá sạch sẽ.

Lâm Thư biết Triệu Á Thanh vô cùng coi trọng bột anh túc, coi nó như bảo bối, giấu làm của riêng. Nếu như không phải là chuyện quan trọng, hấn ta sẽ không dễ dàng lấy ra dùng. Xem ra chuyện lần này hấn là rất quan trọng với hấn ta. Nhưng lúc này, hấn ta vẫn bị Lục gia cầm tù, hấn không ngại đường xa ngàn dặm đưa bột anh túc đến cái trấn hoang vắng này, là muốn đối phó với ai chứ?

Khổ cực suy nghĩ hồi lâu, nàng vẫn không nghĩ ra được Triệu Á Thanh muốn dùng bột anh túc này để đối phó với ai. Phiên chán đứng dậy, đi đi lại lại vài vòng, lúc tới bên cạnh tiểu nhị thì nàng dậm chân xuống. Cúi người, lại lấy đoản đao kề cổ gã, lấy chiếc tất nhét ở trong miệng gã ra, lạnh giọng hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi biết những gì? Thành thật khai ra, nếu như có nửa điểm giấu giếm, ta liền đổ hết thuốc bột cho ngươi nuốt!”

“Đại gia, tiểu nhân chẳng biết gì cả! Mỗi lần chưởng quầy chỉ kêu ta đưa bình rượu này đến phủ Tiền viên ngoại, sau đó cầm bạc trở về. Tiểu nhân thật sự không biết gì cả! Nếu như không thấy ngài mở bình rượu kia ra, lấy những lọ nhỏ đó ra, tiểu nhân còn tưởng bên trong đựng rượu nữa!” Tiểu nhị dùng sức lắc đầu, đáng vẻ thật sự vô tội.

Thấy gã này cứ mở mồm là nhắc đến Tiền viên ngoại gì đó, Lâm Thư nửa tin nửa ngờ hỏi: “Tiền viên ngoại gì? Ngươi nói rõ ràng cho ta, nói hết những điều ngươi biết, nếu không ta sẽ đổ hết thuốc bột này vào trong bụng ngươi!” Ngoài tra hỏi, nàng vẫn không quên tiếp tục uy hiếp.

Mặc dù tiểu nhị không biết rõ trong bình này có chứa cái gì, nhưng từ lời của nàng vẫn đoán được đó tuyệt đối không phải thứ gì tốt, ăn vào nhất định hại thân! Thân mình run rẩy, vẻ mặt gã đầy đau khổ, nóng nảy giải thích: “Tiền viên ngoại là một phú hộ vừa đến trấn Thanh Hà của chúng ta vào năm trước. Mỗi tháng chưởng quầy đều kêu ta đưa rượu đến phủ của Tiền viên ngoại, đưa rượu đến giao cho quản gia, nhận bạc liền bị đuổi đi ngay. Tiểu nhân thật sự không biết bên trong bình rượu đó còn chứa thứ gì khác, đại gia bỏ qua cho tiểu nhân đi, tiểu nhân thật sự không biết gì hết!” Gã luôn nhấn mạnh mình chẳng biết gì hết, sợ đến rơi lệ đầy mặt, nói mình vô tội.

Thấy gã ta càng nói càng kích động, Lâm Thư sợ người khác chú ý, nâng tay hung hăng đập hấn một cái, hung tợn nói: “Không muốn chết thì nhỏ giọng chút đi!”

Tiểu nhị bị đau, không dám lên tiếng, bắt đầu hạ giọng, im lặng rơi lệ.

Lâm Thư thấy phiền lòng, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Ngươi có biết Tiền viên ngoại kia có bối cảnh thế nào không? Nói hết chuyện mà ngươi biết về y cho ta!”

“Tiểu nhân nghe người của trấn trên nói, Tiền viên ngoại là từ kinh thành đến đây, nghe nói trấn Thanh Hà là đất tổ của y, Tiền gia rời khỏi trấn Thanh Hà đã mấy chục năm rồi. Nghe nói sức khỏe của lão thái thái Tiền gia không tốt, muốn thừa dịp còn tại thế, trở về trấn Thanh Hà sống những ngày cuối cùng, Tiền gia mới dời về trấn Thanh Hà. Tiểu nhân còn biết Tiền gia là buôn bán thóc gạo.” Lần này, tiểu nhị nói chuyện rõ ràng đã hạ thấp giọng đi nhiều. Nói xong, chẳng biết nghĩ đến cái gì, trên mặt gã có chút rối rắm.

“Thế nào? Chẳng lẽ người còn biết điều gì nữa mà muốn gạt ta hả?” Kẻ đoán đao gần hơn một chút, đề ở trên cổ tiểu nhị, Lâm Thư hỏi câu này, giọng nói hơi âm u.

Liếc thấy đoán đao cách mình rất gần, gã không dám nghĩ nhiều, nói hết ra: “Tiểu nhân đi đưa rượu vài lần, phát hiện trong phủ Tiền viên ngoại có không ít nữ tử trẻ tuổi. Hơn nữa, đã vài lần nhìn thấy, một vài nữ tử có dung mạo xinh đẹp lên xe ngựa, bị người đưa ra khỏi trấn Thanh Hà. Nhưng từng nhóm đi rồi thì trong phủ Tiền viên ngoại lại có thêm một đám người mới đến một cách kỳ lạ. Cư dân trong trấn không có ai biết cả, tiểu nhân là vì đến đưa rượu mới phát hiện ra. Tiểu nhân từng hoài nghi, Tiền viên ngoại đó cũng làm chuyện buôn bán người.”

Lâm Thư nghe hết lời tiểu nhị, hai mắt tròn tròn. Nhớ đến kiếp trước, sau khi thành thân Triệu Á Thanh thường xuyên ra vào thanh lâu, nàng luôn oán trách hắn ta. Nhưng Triệu Á Thanh cho nàng lý do là có chuyện quan trọng cần thương nghị với các đại thần trong triều, uống rượu có kỹ nữ hầu hạ chỉ để che giấu tai mắt của người ta thôi. Hơn nữa, trong thanh lâu vàng thau lẫn lộn, loại người gì cũng có, tin tức rộng rãi, hắn ta đến thanh lâu, thứ nhất là vì che giấu tai mắt người ta để thương lượng chuyện quan trọng, thứ hai là thăm dò chuyện xảy ra mới nhất trong kinh thành, không hề đồng vào bọn họ. Lâm Thư nửa tin nửa ngờ, từng tự mình đến thanh lâu ngầm điều tra, phát hiện đúng là Triệu Á Thanh đến thương nghị chuyện với người ta, liền không quản chuyện hắn ta đến thanh lâu nữa.

Xâu chuỗi hết mọi chuyện lại, nàng đã mơ hồ đoán được Triệu Á Thanh chạy tới nơi xa xôi này để làm gì rồi. Hắn ta đang bồi dưỡng kỹ nữ! Hắn ta dùng bột anh túc mà chỉ mình hắn ta biết để khống chế những nữ tử kia, khiến người ta dạy dỗ tốt bọn họ, đưa đến kinh thành, để hắn ta sử dụng! Thử nghĩ xem, nếu những kỹ nữ thanh lâu trong kinh thành kia đều là người của Triệu Á Thanh, những kỹ nữ có nhan sắc được vài đại thần công tử chuộc thân đưa về phủ, vậy chẳng phải sẽ thành tai mắt của hắn ta sao! Nếu như Triệu Á Thanh sai bọn họ bỏ bột anh túc vào cơm, nước của đám đại thần, công tử, như thế, những đại thần, công tử đó đều bị hắn ta khống chế dễ dàng! Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy cả người rét run.

Lâm Thư vẫn cho rằng Triệu Á Thanh chỉ vì leo lên đế vị mà không chừa thủ đoạn nào thôi, là một nam cận bã bội bạc. Nhưng không ngờ hắn ta lại điên rồi đến vậy, mẫn diệt lương tri (đánh mất lương tâm), thế nhưng vì lợi ích cá nhân, dùng thứ hại người kia khống chế nhiều người vô tội như vậy! Quả nhiên đúng như câu nói: Không phải tộc của ta tất có dị tâm!

Lâm Thư không ngờ, sống đây lần nữa, nàng lại đụng phải Triệu Á Thanh trong cái trấn nhỏ xa lạ này, hơn nữa, còn phát hiện ra chuyện mờ ám của hắn ta. Nàng là một nữ nhân không đủ hung ác tàn nhẫn, mặc dù ở kiếp trước, trước khi chết đã biết được đằng sau vụ thảm án của Lâm thị còn có hắn ta nhúng tay vào, nhưng sống lại lần nữa, nàng vẫn không có tâm trả thù. Sau khi sống lại, nàng đã tính toán xong, phải cách xa Triệu Á Thanh, không muốn dính dáng đến tên cận bã đó.

Thế nhưng, bây giờ nàng đã phát hiện ra bí mật lớn của hắn ta, trong lúc nhất thời liền tâm phiền ý loạn. Nghĩ đến những nữ tử vô tội bị hắn ta khống chế, trong lòng nàng liền dâng lên một luồng oán khí nồng đậm, quần quanh trong lồng ngực, khiến nàng hận không thể lập tức giải cứu bọn họ. Rồi bồ cáo thiên hạ, khiến người trong thiên hạ đều biết được ‘chuyện tốt’ của hắn ta! Muốn nhốt Triệu Á Thanh vào trong thiên lao, trọn đời không thể ra ngoài hại người!

14. Chương 14: Muốn Làm Như Thế Nào

Lúc Hàn Lạc Tuyền tìm thấy nàng, liền nhìn thấy bộ dạng run rẩy của Lâm Thư, lại thấy bên cạnh nàng còn một nam tử đang bị trói. Hàn Lạc Tuyền giơ tay vịn bả vai nàng, lay lay nàng tỉnh.

“Người làm sao vậy! Ta đã trở về! Có chuyện gì người có thể nói với ta, đừng tự mình chịu trách nhiệm! Đầu người không thông minh, chỉ bằng nói mọi chuyện với ta, ta nghĩ cách giải quyết thay người!”

Bị người lay động, thân thể say lão đảo, coi như nàng có xuất thần nữa thì cũng bị lay đến hoàn hồn. Thấy Hàn Lạc Tuyền trở lại, Lâm Thư hít sâu một hơi, hơi mím môi, mở miệng nói: “Lát nữa ta nói cho huynh, chúng ta xử lý tên này trước đã. Ta biết được một chuyện từ trong miệng người này, ta không biết có nên thả hắn ta trở về hay không.” Giọng Lâm Thư hơi khàn khàn.

Hàn Lạc Tuyền nhũu mày, quay đầu nhìn về phía tiểu nhị đang nằm dưới đất, hỏi Lâm Thư: “Người muốn hắn ta chết hay sống?”

Tiểu nhị ở bên cạnh nghe được Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền nói chuyện, bị sợ đến ướt cả quần. Muốn cầu xin tha thứ, nhưng đã bị sợ đến không thốt ra tiếng.

Lâm Thư thấy bộ dạng này của tiểu nhị, trên mặt có chút phiền não, nói: “Ta muốn hắn ta sống, nhưng nếu để cho chương quầy của quán rượu kia biết hắn ta đã phá hỏng chuyện, nhất định sẽ trả thù hắn ta. Thả hắn ta trở về thì hình như không thể thực hiện được.”

“Vậy cứ giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, để hắn ta tiếp tục làm chuyện hắn ta nên làm, chúng ta coi như chưa từng xuất hiện qua.” Hàn Lạc Tuyền tỉnh táo nói.

Nghe vậy, Lâm Thư trầm tư trong chốc lát. Nàng vốn định thu hết phần hoa anh túc lại rồi mang đi tiêu hủy, còn muốn tìm cách giải cứu những nữ tử bị hại trong nhà Tiền viên ngoại. Nhưng nghe Hàn Lạc Tuyền nói như thế, liền có cảm giác được giác ngộ.

Đúng vậy! Có thể làm theo lời Hàn Lạc Tuyền, bắt tiểu nhị thì là chưa từng gặp qua bọn họ, bình tĩnh tra xét chỗ chương quầy kia dẫn tiểu nhị đưa rượu đến cho Tiền viên ngoại. -;llleequ,,yyy,,do...nnnn....Đợi đến khi về kinh, sẽ nói cho phụ thân điều tra kỹ những chuyện Triệu Á Thanh làm, rồi cùng nhau bắt gọn, nhốt cở tận gốc! Nếu như thực hiện theo ý tưởng lúc trước của nàng, nhất định sẽ bắt dây động rừng, đến lúc đó người của Triệu Á Thanh phát hiện ra chỗ bất thường, chuyển chỗ khác thì coi như là công dã tràng rồi!

Càng nghĩ chân mày càng thẳng của nàng càng dần giãn ra, nhắc tới tâm cũng tỉnh táo lại, lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Hàn Lạc Tuyền, khen ngợi không kéo kiệt chút nào: “Vẫn là huynh có cách hay! Chúng ta cứ làm vậy đi!”

Hàn Lạc Tuyền không chịu nổi nàng cứ dùng ánh mắt đó nhìn mình, liền trốn tránh ánh mắt của nàng, xoay người, ngồi xổm xuống trước mặt tiểu nhị, lạnh tanh mở miệng: “Người đã nghe rõ ý định của chúng ta chưa? Là muốn vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì để tiếp tục sống, hay để chúng ta xử trí người ngay bây giờ?”

Tiểu nhị vừa nghe, không chút nghĩ ngợi, kích động mở miệng, nói lắp: “Ta muốn sống sót! Tiểu, tiểu nhân nhất định, nhất định làm như, cái gì cũng, cũng không xảy ra!”

Hàn Lạc Tuyền và Lâm Thư rất hài lòng, cuối cùng nàng liền để những thứ kia về nguyên trạng, lại tháo dây trói cho tiểu nhị, để hắn ta ôm bình rượu rời đi, cuối cùng vẫn không quên uy hiếp: “Nhớ kỹ người chưa từng gặp phải chuyện gì! Nếu như dám có bất kỳ hành động gì trước mặt chương quầy nhà người hoặc là Tiền viên ngoại, để bọn họ nhìn ra điểm bất thường, không cần phải nói, người cũng biết kết cục rồi đó. Bọn họ nhất định sẽ đi trước chúng ta một bước, tự tay giải quyết người!”

Tiểu nhị bị dọa sợ đến mức chân run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhìn Lâm Thư, dạ dạ nói: “Tiểu nhân cam đoan sẽ không để họ nhìn ra điểm khác thường!” Coi như không phải giữ bí mật vì bọn Lâm Thư, hắn ta cũng sẽ vì mạng nhỏ của mình mà giữ bí mật.

Chờ tiểu nhị đi xa, im lặng hồi lâu, Hàn Lạc Tuyền mới mở miệng: “Nếu hắn ta đi rồi, vậy chúng ta cũng đi thôi.” Nói xong, không đợi Lâm Thư kịp phản ứng, hắn tự mình đi trước.

Lâm Thư vừa thấy, thầm nói hỏng bét, xem ra Hàn Lạc Tuyền đã tức giận rồi. Vội vàng chạy đuổi theo hắn, vừa lấy khăn tay lau sạch sẽ gương mặt đầy nước bùn, vừa cười xòa nói: “Huynh đi chậm một chút, ta sẽ nói rõ chuyện ta vừa phát hiện cho huynh biết.”

Mặc dù Hàn Lạc Tuyền vẫn lạnh mặt, nhưng bước chân rõ ràng đã thả chậm hơn.

“Hàn Lạc Tuyền, ta cho huynh biết, ta phát hiện nam tử mà chúng ta theo dõi lúc trước, hắn ta đang lén lút làm giao dịch buôn người với kẻ khác đó.-llelelqquydo,,on....nn,,./././Hắn dùng một loại thuốc bột không chế một đám nữ tử trẻ tuổi, dạy dỗ các nàng, chờ dạy dỗ bọn họ tới trình độ nhất định, sẽ đưa về thanh lâu trong kinh thành.” Lâm Thư cân nhắc một chút, nói ra chuyện này.

Vốn việc giao dịch buôn người cũng coi như không hề gì, nhưng Hàn Lạc Tuyền đã nắm được từ trọng điểm. Nhíu mày lên tiếng hỏi: “Hắn ta dùng thuốc bột không chế người sao? Chính là thứ trong mấy cái bình đó hả?”

“Ừ, không sai. Nam tử kia đưa những bình nhỏ đến quán rượu đều là thuốc bột đó. Một khi cho người ta dùng nó thì sẽ gây nghiện. Nếu như không có nó thì sẽ đau đến không muốn sống. Nam tử kia đã dùng loại thuốc bột đó để không chế đám nữ tử, khiến họ nghe lời, làm việc cho hắn ta.”

Về những chuyện của Triệu Á Thanh, Lâm Thư nhiều nhất chỉ có thể giấu diếm chuyện nàng quen biết hắn ta. Về những chuyện mà Triệu Á Thanh đã làm, nàng không hề giấu diếm đều nói hết cho Hàn Lạc Tuyền. Lâm Thư biết đầu óc mình không thông minh lắm, chẳng thà cứ nói hết cho Hàn Lạc Tuyền để người thông minh như hắn tìm cách đối phó Triệu Á Thanh.

“Sao người biết tác dụng của loại thuốc bột đó? Chẳng lẽ là tên tiểu nhị kia nói cho người à?” Hàn Lạc Tuyền dừng lại, quay đầu, cười như không cười nhìn nàng.

Bị Hàn Lạc Tuyền kỳ quái nhìn, Lâm Thư hơi xấu hổ, gượng cười nói: “Bị huynh đoán trúng rồi, đúng là tên kia nói cho ta biết.”

Liếc mắt một cái đã biết nàng đang nói dối, Hàn Lạc Tuyền cũng lười bóc mẽ, tiếp tục bước đi, im lặng một lúc, hỏi nàng: “Nếu đã biết nam tử kia và quán rượu đó có vấn đề thì người định làm gì?”

“Ta muốn bắt hết chúng lại, giải cứu những nữ tử bị hại vô tội kia! Tốt nhất là tóm gọn hết bọn người xấu, nhốt vào trong lao, để cho bọn họ không thể ra ngoài gieo họa nữa!” Lâm Thư chính nghĩa đầy mình nói, gơ tay, từ từ nắm chặt bàn tay thành quyền, bộ dạng như không làm không được.

Thấy bộ dạng ngốc ngếch này của nàng, Hàn Lạc Tuyền liếc mắt một cái cũng thấy hao tổn tinh thần, dứt khoát bước đi, nhìn thẳng về phía trước.

Thấy hắn không để ý đến mình, Lâm Thư hơi nóng nảy, hỏi: “Hàn Lạc Tuyền, huynh có cách nào để trừng trị đám kẻ xấu kia hay không? Ta biết huynh rất thông minh, nhất định sẽ có cách, đúng không?”

Hàn Lạc Tuyền vẫn chẳng hiểu tại sao nàng lại coi trọng hắn đến vậy, có chút vô lực quay đầu, nói: “Chuyện này chờ trở về kinh hãy nói, trước mắt chúng ta nên nghĩ cách để về kinh mới là quan trọng. Người đã bị đưa ra phủ nhiều ngày, người của phủ Định Quốc công chắc chắn sẽ lo lắng sốt ruột. Có sức lực quan tâm người khác, không bằng chăm sóc tốt cho mình trước đi.”

Nghe xong lời hắn nói, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại từ trong chuyện của Triệu Á Thanh. Đúng vậy, đúng như lời Hàn Lạc Tuyền nói, việc cấp bách trước mắt là mau chóng hồi kinh, chỉ có trở về kinh khôi phục lại thân phận, mới có năng lực lật đổ Triệu Á Thanh. Thở dài một cái, sờ sờ cái bụng xẹp lép, trên mặt Lâm Thư có chút uất ức nhìn Hàn Lạc Tuyền.

“Hàn Lạc Tuyền, ta đói quá.”

“Bản công tử thấy người còn sức lực lăn qua lăn lại như thế, còn tưởng người không biết đói chứ!” Hắn cũng không quay đầu lại, mĩa mai nàng một câu.

Lâm Thư lại cười gượng hai tiếng, vẻ mặt lấy lòng nói với Hàn Lạc Tuyền: “Chúng ta đi tìm đồ ăn trước đã, ăn no rồi mới suy nghĩ thật kỹ xem làm cách nào để về kinh thành.”

Hàn Lạc Tuyền hừ lạnh một cái, giọng nói bất thiện hỏi: “Ăn cơm à? Người có bạc sao?”

“Ta không có, chắc huynh phải có chứ? Bổng lộc của phủ Dịch Vương còn cao hơn gấp đôi phủ Định Quốc công mà, bình thường tiền tiêu vật của huynh chắc là không ít đâu nhỉ?”

Kiếp trước, đời sau khi Triệu Á Thanh đăng cơ, nàng được phong Hậu, mới từ trong miệng Triệu Á Thanh biết được, trong tay Hàn Lạc Tuyền không chỉ nắm giữ trọng binh mà còn nắm giữ một nửa kim ngân của

triều đình Đại Chu. Hơn một nửa thương nhân Đại Chu đều liên quan đến Hàn Lạc Tuyền. Đối với chuyện này, Triệu Á Thanh đã từng hơn một lần đòi phát chính sách muốn chen ép Hàn Lạc Tuyền, nhưng cuối cùng vẫn không thể khiến cho Hàn Lạc Tuyền chịu tí tổn thất nào. -lll;;;e;;;qu;;;y;;;do;;;nn—Quan sát Hàn Lạc Tuyền một thời gian, Triệu Á Thanh xác định Hàn Lạc Tuyền không có chút dị tâm nào, mới tạm yên lòng, không đối phó với Hàn Lạc Tuyền nữa.

“Bổng lộc của phủ Dịch Vương đúng là cao hơn phủ Định Quốc công, nhưng đâu có quan hệ gì với ta? Bản công tử bị người ném xuống đảo hoang, ngân lượng trên người đều bị vợ vét hết rồi, một văn tiền cũng không có!” Lúc nói những lời này, Hàn Lạc Tuyền không hề ngại ngùng chút nào, bình thản nói mình không có tiền.

Lâm Thư không ngờ rằng về sau Hàn Lạc Tuyền là phú khả địch quốc mà hiện tại không có nổi một văn tiền, đột nhiên có chút hụt hẫng. Hai người im lặng đi được một đoạn, sức nhớ ra gì đó, Lâm Thư đột nhiên nắm lấy tay hắn, kích động mở miệng: “Không phải trên người huynh còn có viên dạ minh châu sao? Chúng ta trước...”

“Đừng có ý đồ với viên dạ minh châu! Đó là quà tổ mẫu tặng ta vào sinh thần tám tuổi của ta.” Lâm Thư vừa nói, Hàn Lạc Tuyền đã biết nàng có ý đồ gì, lập tức cắt đứt lời nàng.

Nghe nói dạ minh châu là quà tổ mẫu hắn tặng sinh thần, nàng liền không dám nghĩ nhiều. Nghĩ tới miếng ngọc bội tùy thân ở trên cổ, Lâm Thư vội vàng lấy ra, tháo ra khỏi cổ, trên cổ vui mừng nhướng mày đưa đến trước mặt Hàn Lạc Tuyền.

“Huynh xem này! Ta đột nhiên nhớ đến trên cổ có đeo một miếng ngọc bội tùy thân, miếng ngọc bội này rất hiếm, là Tử Ngọc đấy! Huynh nói xem, nếu cầm thì sẽ rất được giá đúng không, có đủ cho chúng ta hồi kinh chưa?”

Thấy miếng ngọc bội Hồ Phủ lay động ở trước mặt, Hàn Lạc Tuyền cũng sốt một chút, vội đoạt lấy ngọc bội từ tay nàng, cẩn thận quan sát. Vừa nhìn, hắn liền lộ ra vẻ mặt hóa ra là thế. Sau đó, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện không có ai, hắn mới nhỏ giọng trách cứ nàng: “Người điên rồi! Người có biết Tử Ngọc này chính là ngọc vật mà Hoàng gia mới có, nếu ở Đại Chu xuất hiện Tử Ngọc mà không giao nộp, chắc chắn sẽ chịu hình phạt. Ngọc bội kia là tổ tiên hoàng đế ban cho Lâm gia, là bảo vật trấn tộc của Lâm gia, Định Quốc công lại đưa nó cho người! Chẳng lẽ ông ấy chưa từng nói cho người biết tầm quan trọng của nó hay sao?”

15. Chương 15: Quyết Định

Hàn Lạc Tuyền chỉ cảm thấy Định Quốc công thật sự rất quá mức, vậy mà dám giao cho nàng vật trọng yếu như vậy, cũng không nói cho nàng biết về tầm quan trọng của nó. Lâm Thư ngốc nghếch này rất không đáng tin, thế nhưng vừa đói đã muốn bán vật báu vô giá này! Đây là chuyện gì thế!

Nghe hắn nói xong, Lâm Thư cũng kinh sợ. Từ trước tới nay, nàng không biết Tử Ngọc là vật sở hữu của hoàng gia. Khó trách, kiếp trước lúc Triệu Á Thanh vừa thấy miếng ngọc bội này ở trên cổ nàng cũng giật mình như Hàn Lạc Tuyền. Mỗi lần mời nàng ra ngoài du ngoạn thì ánh mắt luôn vờ như vô tình dừng trên cổ nàng. Lúc ấy, nàng bị Triệu Á Thanh dỗ dành đến vui vẻ, nên không để ý lắm. Nghĩ đến hai tháng trước khi Lâm gia gặp chuyện không may, hắn ta đã từng mượn miếng ngọc bội này của nàng mấy ngày, Lâm Thư chợt cảm thấy da đầu tê dại. Chẳng lẽ Lâm gia gặp chuyện không may, có liên quan đến miếng ngọc bội trên người nàng sao?

Im lặng hồi lâu, Lâm Thư mới ghen ngào mở miệng, hỏi hắn: “Khối ngọc bội này có bí mật gì, huynh nhất định biết rõ đúng không?”

Đây không phải là lần đầu tiên hắn thấy Lâm Thư thất thần như vậy, kể từ lúc tới trấn này, gặp phải nam nhân làm việc khả nghi kia, động một chút là mất hồn, thất hồn lạc phách, như chịu rất nhiều đả kích. Hàn

Lạc Tuyền cũng nhìn ra nàng có bí mật, nếu nàng không muốn cho hắn biết, hắn cũng không bóc mẽ nàng. Nhưng bây giờ lại thấy bộ dạng này của Lâm Thư, hắn muốn không nghi ngờ cũng khó.

Suy nghĩ một lúc, hần lòi kéo nàng đến chỗ vắng vẻ, hạ thấp giọng, nói: “Lúc Đại Chu mới xây dựng, Hàn gia, Lâm gia, Đỗ gia, Mạc gia, đều tranh đấu giành thiên hạ, lập công lớn. Tổ tiên Hoàng đế đã sắc phong Hàn gia có công lao lớn nhất làm Vương gia khác họ đầu tiên của Đại Chu, Lâm gia có công lao lớn thứ hai làm Định Quốc công, sau đó phong Đỗ gia là Bình Khang hầu, Mạc gia là Tấn Dương hầu. Cũng ban thưởng Hồ Phù chương quản hai mươi vạn đại quân cho Hàn gia, Hồ Phủ mười vạn cấm quân cho Lâm gia, hai nhà Đỗ Mạc đều có Hồ phủ chương quản năm vạn quân vùng ven. Mà ngọc bội ở trên người người, chính là Hồ Phù nắm giữ mười vạn cấm quân ở kinh thành trong truyền thuyết! Không ngờ Định Quốc công lại đưa cho người bảo vật trấn tộc của Lâm thị, thế nhưng không nói một chút nào về tầm quan trọng của nó.” Nói xong, Hàn Lạc Tuyền không nhìn được thẩn thức.

“Miếng ngọc bội này lại là Hồ Phù! Trước khi tổ phụ lâm chung đã cho ta, dặn chỉ cần ta giữ gìn kỹ nó, không để cho ai phát hiện. Không ngờ, không ngờ tổ phụ lại đưa Hồ Phù cho ta, ta còn chẳng biết tý gì về chuyện Lâm gia được chưởng quản mười vạn cấm quân ở kinh thành...”

Đột nhiên, Lâm Thư chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn lên. Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ tại sao kiếp trước Triệu Á Thanh mượn ngọc bội của nàng xong, không lâu sau cấm quân trong kinh thành liền thay đổi, sau đó Lâm gia bị chu di cửu tộc mà không giải thích được. Hóa ra, đây toàn là thủ bút của Triệu Á Thanh! Trong chuyện của Lâm gia, Triệu Á Thanh cũng góp phần không nhỏ đâu!

Nhưng nàng vẫn không hiểu, vì sao hẳn ta muốn đối phó với Lâm gia, ở trên triều đình Lâm gia hết sức quan trọng, vẫn có quyền, vũ có binh, Một thân gia đắc lực như vậy, sao hẳn ta còn liên kết với kẻ khác, phá hủy một tộc chứ! Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy ngay từ lúc mới bắt đầu, Triệu Á Thanh đã có âm mưu khi tiếp cận nàng rồi. Chẳng lẽ hẳn ta chưa từng yêu nàng sao? Đối tốt với nàng chỉ vì muốn đoạt thiên hạ ư?

Nhìn Lâm Thư nghe qua đã hoang mang lo sợ, dánh vẻ thất thần, Hàn Lạc Tuyền thở dài, nói tiếp: “Thiên hạ này đều biết được, trước kia tổ tiên đã chia binh phù phân quyền, ngoại trừ người thừa kế của Tứ gia thì chỉ còn mỗi Thánh thượng đương nhiệm thôi. đ-đ-dqdooon,,,...//-Mặc dù nhìn bề ngoài thì Tứ gia không có quyền thừa kế, nhưng mấy trăm năm qua không có ai dám coi thường, môn đệ chỉ tiến chứ không lùi. Trong đó, điểm quan trọng nhất chính là Hoàng đế các triều muốn củng cố ngôi vị, phải nhận được sự đồng ý của người cầm quyền của Tứ gia. Đây là chuyện mà người trong thiên hạ đều biết. Đối với người ngoài, chỉ cần biết được Tứ gia có quyền quyết định ai là Hoàng đế tương lai nên không ai dám coi thường Tứ gia.”

Hoàng đế các triều muốn củng cố ngôi vị, phải nhận được sự đồng ý của Tứ gia, cái này thì nàng biết. Ban đầu Triệu Á Thanh cũng là vì chuyện này, vì lấy được sự đồng ý của Đỗ gia, đã nạp Đỗ Linh Nguyệt làm trắc phi. Lúc đó Lâm gia còn chưa bị diệt, có quyền quyết định hết sức quan trọng, Lâm gia vì Lâm Thư mà dồn toàn lực ủng hộ Triệu Á Thanh.

Mà lúc đó, Lâm Thư vì muốn Hàn Lạc Tuyền ủng hộ Triệu Á Thanh lên ngôi, nên đã cùng hắc huyền não cả đời không qua lại với nhau. Cuối cùng Triệu Á Thanh nhận được sự ủng hộ của tam gia Hàn, Lâm, Đồ, thấy tam gia đã công nhận Triệu Á Thanh, Mạc gia đành phải công nhận hắc ta làm Thái tử. Không lâu sau khi Triệu Á Thanh được Văn Đế Triệu Hạo Uyên sắc phong làm Thái tử, Lâm gia đột nhiên bị Văn Đế hạ chỉ tiêu diệt. Động tác nhanh chóng, chỉ trong một đêm mà Lâm gia bị diệt sạch, ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ khiêu nại cũng không có, chết mà chẳng biết nguyên nhân.

Nhớ tới chuyện cũ trước kia, râu chuối tất cả mọi chuyện ở trong đầu, lòng Lâm Thư giống như bị người dùng đao hung hăng chém mấy nhát, đau đớn không nói lên lời. Mà kẻ cầm đao chém vào lòng nàng lại là Triệu Á Thanh, từ đầu đến cuối hắn chỉ lợi dụng nàng! Lúc hữu dụng thì coi như trân bảo, vô dụng thì vứt bỏ như giày cũ. Lâm gia đã giúp hắn ta như thế mà sau khi hắn đoạt được mục đích thì nhẫn tâm tính kế phá hủy! Ta tặng quân bè gỗ, quân lại tặng ta băng sương! Triệu Á Thanh, người thật sự là kẻ lòng dạ ác độc!

Nhớ tới kiếp trước, trước khi chết, nàng làm ầm ỹ ở trên triều đình, ép Triệu Á Thanh phế truất nàng, bỏ dạng vôi vã cuống cuồng khi ấy của hắc ta, hình như nàng đã hơi hiểu ra rồi. Triệu Á Thanh khản trương chỉ sợ không phải vì nàng, mà vì mười vạn cấm quân ở đằng sau nàng đi! Diệt Lâm gia, phong nàng làm

Hậu để trấn an mười vạn cấm quân. Hắn ta đúng là một kẻ giỏi tính toán đó!

Sắc mặt Lâm Thư tái nhợt, sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, bỗng nhiên buồn bã cười một tiếng.

“Ha ha, không ngờ thì ra là như vậy! Thật không ngờ hắn ta lại hung ác đến thế! Ha ha, Lâm Thư ta đúng là có mắt như mù mà!”

Hàn Lạc Tuyền vẫn im lặng ở bên cạnh quan sát mọi thay đổi của nàng, không biết đầu óc nàng đang suy nghĩ cái gì, sắc mặt càng lộ ra vẻ yếu ớt, bất lực. Hiện tại, đột nhiên cười thê lương như vậy, còn nói những điều kì lạ, hắn không nhận được mở miệng hỏi: “Ai? Ai nhẫn tâm với người?”

Lâm Thư hình như quên mất bên cạnh còn có một người, ngay cả tiếng của Hàn Lạc Tuyền cũng không nghe lọt. Tự nhiên ngồi xổm xuống, vùi đầu vào hai đầu gối, gào khóc lên.

Thấy nàng đột nhiên mất kiểm soát, khóc đến tê tâm liệt phế, trong nhất thời, Hàn Lạc Tuyền không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ôm bụng đói đứng bên cạnh. Đợi nàng hết hơi để khóc, dừng lại mới hỏi rõ ràng, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Hàn Lạc Tuyền cảm thấy, kể từ lúc đến trấn nhỏ này, rồi gặp phải nam tử đóng giả bị què chân, Lâm Thư đột nhiên trở nên hơi quái dị. Trong lòng nàng hình như cất giấu rất nhiều bí mật, chôn rất sâu khiến người ta không thể dò xét.

Lâm Thư hoàn toàn quên mất tình cảnh của mình, trong đầu lấp đầy những chuyện cũ. Đối với Triệu Á Thanh, từ lúc sống lại đến nay, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện dây dưa với hắn ta, chỉ muốn cách xa, kiếp này không còn bất kỳ dính líu nào. Chỉ mong bồi thường tốt cho người thân, nhận được tình yêu của Hàn Lạc Tuyền, sống đơn giản qua hết kiếp này. Nhưng không ngờ sự thật tàn khốc ấy đã khiến tâm tư nàng rối loạn. —ll...eeqq..uuy,,„do....n,,„-đ- Một ngọn lửa giận vô cùng vô tận trào dâng trong lòng nàng, kèm theo oán khí nồng đậm, khiến nàng vừa đau vừa hận, một cảm giác thù hận nồng đậm tràn ra. Trong lòng ngổn ngang trăm mối, Lâm Thư hạ quyết tâm, nàng muốn đối phó Triệu Á Thanh! Nếu ngay từ khi bắt đầu hắn ta đã nghĩ đến vị trí kia, nàng sẽ không để hắn ta có cơ hội tiếp xúc dù chỉ một chút!

Mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu vào người Hàn Lạc Tuyền và Lâm Thư. Không biết qua bao lâu, Lâm Thư ngẩng đầu lên, hung hăng lau lệ cho mình rồi đột ngột đứng dậy. Có lẽ là đã ngồi xổm quá lâu, hai chân tê cứng, bất ngờ đứng lên làm chân nàng như mềm nhũn ra.

Thấy nàng đứng lung lay như sắp ngã, Hàn Lạc Tuyền nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, không mảy may không nhặt lên tiếng: “Nếu khóc đủ rồi, thì đi thôi. Nếu như người đi không vững, bản công tử liền chịu uất ức công người một lúc!”

Nghe nói, Lâm Thư không khỏi bị chọc cười, nín khóc, hít hít mũi, cười nói: “Được, ta muốn huynh công ta đi.”

Hàn Lạc Tuyền vốn là khách khí, trong lời nói còn chứa ý đùa giỡn, không ngờ Lâm Thư lại thật sự muốn hắn công. Đường đường là tiểu thư khuê các dòng chính của phủ Định Quốc công, sao không biết xấu hổ thế chứ! Hàn Lạc Tuyền hết ý kiến, nhưng lời là do hắn nói, nếu như đối ý, chẳng phải là tự tát vào mặt mình à. Kết quả là, hắn chán ghét đầy mặt, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, chờ nàng leo lên.

Giao hết sức nặng của mình cho Hàn Lạc Tuyền, hai tay nàng ôm cổ hắn, tâm tình suy sụp của nàng đã khá lên rất nhiều. Người cũng có chút sức sống, dần dần khôi phục bản tính nói nhảm, nói chuyện ríu rít với hắn.

“Hàn Lạc Tuyền, trên người chúng ta không có bạc, lại không có đồ gì, vậy hồi kinh sao được?”

“Nếu chúng ta đã nghèo đến thế, vậy thì cướp của kẻ giàu giúp người nghèo khó, cướp một khoản làm lộ phí hồi kinh.” Hàn Lạc Tuyền lơ đãng nói.

Mặc dù Lâm Thư có hơi sức kinh người, nhưng đáng điều uyển chuyển, công lên không phí sức, nếu không, hắn không công nổi thì đúng là không biết phải làm thế nào để vừa giữ thể diện vừa buông nàng xuống được.

Nghe hắn nói vậy, Lâm Thư liền kinh hô: “Cướp tiền của người khác! Việc này không tốt lắm đâu nhỉ?”

Bởi vì nàng tựa đầu vào tai phải của hắn, đột nhiên kêu sợ hãi như vậy, lỗ tai hắn nghe rất khó chịu, không nhìn được mắt nàng: “Người kêu lớn tiếng như vậy làm chi! Sợ người khác không biết chúng ta đi làm tặc à!”

Bị hắn nói như vậy, Lâm Thư có chút ngượng ngùng, cười hắc hắc, hạ thấp giọng, nói: “Ta sai rồi. Ta là bị ý tưởng của huynh hù dọa, chúng ta coi như nghèo khổ hơn nữa, cũng không nên cướp tiền của người khác để xài chứ!”

“Không phải người nói Tiền viên ngoại gì đó lén lút buôn bán người thì chẳng phải là người tốt sao? Gia sản của hắn chắc chắn rất nhiều, chúng ta đánh cướp một khoản, dùng tiền của kẻ xấu làm lộ phí hồi kinh. Đợi đến khi về kinh thành rồi, lại nghĩ cách trừng trị kẻ xấu, giải cứu những cô nương vô tội. Đây chính là ‘cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp’, chẳng lẽ không nên cướp à?” Hàn Lạc Tuyền vững vàng công nàng đi về phía trước, giọng nói tùy ý, kích động nàng.

Lâm Thư nghe xong, lại tưởng tượng có chuyện như thế, liền hơi động lòng rồi.

“Vậy thì tốt, chúng ta liền đánh cướp gia sản của Tiền viên ngoại kia!”

Hàn Lạc Tuyền hài lòng, nói cho nàng biết kế hoạch của hắn: “Đợi chúng ta hỏi thăm kỹ chuyện của Tiền viên ngoại kia, tối nay liền hành động. Nếu đã làm tặc thì phải có dáng vẻ của đạo tặc. Tiền tài vừa đến tay, lập tức rời khỏi trấn nhỏ này, tránh để đêm dài lắm mộng, chọc người sinh nghi.”

Lâm Thư đồng ý, nói: “Ừ, tốt. Chờ chúng ta lấy được bạc, chúng ta lập tức chạy lấy người.”

Nghĩ đến cái gì, Lâm Thư hỏi tiếp: “Thế nhưng, trước mắt chúng ta đang đói bụng, không có bạc mua đồ ăn, không lấp đầy bụng thì lấy đâu ra sức để làm tặc (cướp) chứ?”

“Ở trên đảo, không có bạc chúng ta vẫn sống sót như thường đó thôi. Nếu có thể tìm được đồ ăn ở trên đảo, chẳng lẽ ở trong trấn nhỏ này, không có cách để lấp đầy bụng sao?” Đối với đầu óc lúc thông minh lúc ngốc nghếch của Lâm Thư, hắn đã không còn sức để nhiều lời nữa.

Nghe vậy, Lâm Thư nghĩ nghĩ, cũng thấy đúng.

“Vậy chúng ta đi tìm khu rừng rồi bắt vài động vật hoang đi!”

Lắc lắc đầu, hắn bắt đầu nói: “Người nhìn phương hướng ta đang đi đi, phía trước có bức tường hậu viện, bên trong có trồng cây táo, vươn ra khỏi tường rồi. Chúng ta ăn đỡ táo đi! Chờ lấp đầy bụng rồi đi tìm người ở trên trấn hỏi thăm chuyện Tiền viên ngoại, hiểu rõ ràng mới xuống tay được.”

Nghe Hàn Lạc Tuyền nói như thế, Lâm Thư liền phóng tầm mắt về phía trước, đúng là có mấy cành táo vươn ra khỏi tường viện, xanh xanh bóng loáng, quả táo xem ra không nhỏ, làm cho người ta kích động muốn hái xuống. Lâm Thư đói đến nỗi bụng kêu ùng ục, hai mắt lập tức sáng quắc như ác lang, nhìn chòng chọc quả táo ở phía trước.

Càng nhìn nàng càng thấy đói, ngại Hàn Lạc Tuyền đi quá chậm, dứt khoát nói: “Hàn Lạc Tuyền, huynh thả ta xuống đi, ta có thể tự mình đi mà.”

Hừ một tiếng, Hàn Lạc Tuyền biết Lâm Thư đã đói bụng như sói đói, vừa để nàng xuống, tất nhiên sẽ lập tức xông tới hái được những quả táo kia.

Quả nhiên, đúng như hắn dự đoán, hắn vừa đặt nàng xuống dưới, Lâm Thư liền nhấc chân chạy về phía trước. Thấy vậy, Hàn Lạc Tuyền vừa tức vừa buồn cười nhìn nàng hấp tấp chạy đi. Đúng là một nha đầu có thần kinh thô, lúc trước còn khóc đến ruột gan đứt từng khúc, giờ thấy được ăn đã vui vẻ mừng rỡ. Lắc đầu một cái, hắn phong độ từ từ bước tới.

16. Chương 16: Đường Về Kinh

Xe ngựa lắc lư chạy đi, ngồi trong xe, không kìm nén được đáy lòng vui sướng, Lâm Thư đã nhiều lần vén màn vải lên nhìn đường. Lúc không có chuyện gì làm, Hàn Lạc Tuyền chỉ thích nhắm mắt dưỡng thần, thấy nàng vén rèm nhiều lần, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, hần hơi phiền não mở miệng: “Người có thể an tĩnh chút được không? Đường đường là tiểu thư thế gia, có chút giáo dưỡng của thế gia hay không?”

“Ta đây là quá kích động mà! Chúng ta đã sống khổ một tháng, chỉ lát nữa là trở lại kinh thành, vừa nghĩ tới sắp gặp được người thân, ta không kìm được vui mừng mà!” Bị hần ghét bỏ như vậy nhưng nàng không chút buồn chán, vui vẻ trả lời.

Liếc nàng một cái, hần lười biếng nói: “Người không thể đi thẳng về, trước tiên quay về phủ Dịch Vương với bản công tử đã, chờ ta về phủ sẽ sai người hộ tống người trở về.”

Nghe hần nói như thế, Lâm Thư liền nhớ lại những lời hần đã nói ở trên đảo. Đúng vậy, nàng không thể đi thẳng về phủ, có xe ngựa của phủ Dịch Vương đưa tiễn, mới có thể thuận lợi vào phủ. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ai biết Tô di nương và Lâm Thiển có thực sự lưu lại tay chân, chờ nàng ở trước cửa phủ Định Quốc công hay không.

“Ừm, nghe lời huynh! Ai, đúng rồi! Hàn Lạc Tuyền, ngân lượng lấy từ cửa hàng lương thực của Tiền viên ngoại còn bao nhiêu nữa? Đợi lát nữa đi ngang qua Phúc Lai Cư, ta muốn mua một ít điểm tâm.”

Điểm tâm của Phúc Lai Cư đây! Đó là mỹ vị nổi danh trong kinh thành, người ăn rồi sẽ không quên được điểm tâm của nơi đó. Đã hơn mười năm nàng chưa được ăn rồi, kể từ lúc vào cung và trở thành người đứng đầu lục cung, nàng vẫn chưa từng ra khỏi cung. Chờ sau này muốn ăn điểm tâm của Phúc Lai Cư, mới phát hiện ra Phúc Lai Cư không còn nữa, nàng cảm thấy rất tiếc nuối. Có thể may mắn được làm lại, nàng liền muốn ném thử điểm tâm của Phúc Lai Cư một chút, xem có còn mùi vị giống như trong ký ức không.

Thấy bộ dạng tham ăn của nàng, Hàn Lạc Tuyền xùy một tiếng, đáp: “Không ngờ một cửa hàng lương thực nho nhỏ vậy mà bên trong lại có một vạn lượng. Yên tâm, ngay lúc đó ta đã lấy hết, dọc đường đi chúng ta ăn, mặc, ở, đi lại mất hơn năm trăm hai, vẫn còn không ít. Đợi lát nữa đi ngang qua Phúc Lai Cư, sẽ mua toàn bộ điểm tâm hôm nay của bọn họ, cho người ăn đủ. Nhìn dáng vẻ người như sói đói, không hề có chút thực nữ nào, thật là tò mò Định Quốc công dạy dỗ thế nào đây. Chẳng lẽ bình thường người cũng không có quy củ như vậy à, trưởng bối trong nhà không ai khiển trách người sao?”

“Không có, từ nhỏ ta đã được các trưởng bối trong nhà rất cưng chiều. Bởi vì diện mạo của ta giống tổ mẫu nên tổ phụ và tổ mẫu cực kỳ sủng ái, với cả, ta còn là tiểu thư duy nhất của chính thất trong phủ Định Quốc công nên các trưởng bối hận không thể cưng chiều ta lên tận trời.”

Nhắc tới người thân, nàng liền cong cong khóe miệng. Người thân đối với nàng tốt như vậy, kiếp trước nàng bị mù mới đi theo tên cận bã Triệu Á Thanh kia, hại bọn họ. Làm lại lần nữa, nàng sẽ không như thế, nhất định sẽ đặt người thân làm đầu.

“Đã nhìn ra, nếu không, trước khi lâm chung, lão Định Quốc công đã không giao vật báu trấn tộc của Lâm thị cho người. Ngay cả phụ thân người cũng chưa được sờ qua vật đó, đã truyền thẳng cho người, có thể thấy được tổ phụ người rất yêu thương người.” Chồng cảm, Hàn Lạc Tuyền nhàn nhạt nói.

“Ừ. Tổ phụ yêu thương tổ mẫu tận xương, diện mạo ta lại theo tổ mẫu nên rất được người yêu thích. Phụ thân đã từng vì chuyện này mà nói đùa oán giận tổ phụ, nói tổ phụ thật quá thiên vị, từ nhỏ không phải bày ra gương mặt đen thì cũng là hung ác khiển trách phụ thân. Ta còn nhớ, lúc ấy tổ phụ nghe xong, giận đến lập tức tìm một cây gậy đuổi theo phụ thân khắp sân.” Nói đến đây, Lâm Thư thu lại ý cười, thở dài. Nếu như tổ phụ còn sống thì tốt biết bao.

Phát hiện cảm xúc của nàng có chút sai sai, hần liền đổi đề tài, hỏi: “Đợi về phủ rồi, người định làm thế nào? Người sẽ xử trí di nương và thứ tỷ ra sao?”

Nhắc tới Lâm Thiển và Tô di nương, nàng liền tức giận, cắn chặt răng, nói: “Ta nhất định phải tố giác bọn họ với tổ mẫu, lòng dạ họ thật ác độc, vì chuyện hôn sự mà lại muốn giết chết ta. Từ nhỏ đến lớn, ta từng bị Lâm Thiển ức hiếp bao nhiêu lần, ta đều không so đo, nhưng lần này, ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ! Tô di nương ý vào năm đó đã cứu phụ thân ta một mạng, khiến phụ thân nạp bà ta vào phủ, sinh ra

Lâm Thiến. Biết được phụ thân ta thích khuê nữ, trước khi ta ra đời, đã nhiều lần dùng Lâm Thiến chọc cho mẫu thân ta uất ức. Mỗi lần phạm sai lầm, đều lấy cớ năm đó cứu phụ thân ta, để ông mềm lòng, rồi trôi qua bình yên vô sự. Lần này, ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, cho dù phụ thân lại mềm lòng cầu xin cho bọn họ, ta cũng không lui bước, ta nhất định phải kêu tố mẫu trùng phạt họ thật nặng!” Nói xong, nàng liền nắm chặt tay.

“Tốt lắm.” Hải lòng gật đầu, Hàn Lạc Tuyền vén rèm lên nhìn sơ qua phong cảnh bên ngoài.

Kinh thành à! Bà nó, cuối cùng cũng trở lại rồi! Hắn vậy mà trở về trước một tháng so với dự tính, hơn nữa còn là tự mình quay về! Đợi trở về phủ rồi, để lão đầu kia biết được, chắc chắn sẽ kinh hãi đi! Nghĩ tới đây, hắn liền nhếch mép.

Không thể không nói, Hàn Lạc Tuyền thật sự rất tuần tú, mặc dù có đôi khi đáng đánh đòn, nhưng hắn thật sự có vốn liếng đó. Si ngốc thường thức tuần nhan của hắn, Lâm Thư đột nhiên thở dài nói: “Trở về kinh thành rồi, chúng ta sẽ phải tách ra sao? Ta thật sự không nỡ đâu, không biết sau này chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt nữa không.”

Hàn Lạc Tuyền không ngờ nàng sẽ nói thẳng ra như thế, trong lòng bị hù sợ. Đúng lúc này, không biết xe ngựa đi qua cái hồ nào, bị lay động kịch liệt, Hàn Lạc Tuyền ngồi không vững, sơ ý ngã về phía Lâm Thư, mặt đập trúng ngực nàng.

Trong phút chốc, mặc dù xe ngựa vẫn lắc lư, nhưng cả hai đều sững người. Đôi bên đều khiếp sợ, không ai dám lộn xộn.

Bị đầu Hàn Lạc Tuyền đột nhiên đập tới khiến ngực Lâm Thư hơi đau. Nhưng lúc này tư thế của hai người mập mờ tựa sát nhau nên nàng không dám lộn xộn. Hàn Lạc Tuyền không lên tiếng, nàng cũng không dám nói gì.

Mặt dán vào ngực Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền chỉ cảm thấy mềm nhũn. Hắn không hiểu tại sao nàng có sức lực kinh người như vậy mà cơ thể lại mềm mại quá. Chờ xe ngựa dần dần vững vàng, hắn mới phục hồi tinh thần, ho hai cái, chống dậy khỏi người nàng, ngồi vào trong góc u ám khiến người ta không thấy rõ về mặt hắn.

Thấy hắn rời đi, trong lòng Lâm Thư chợt có chút mất mát. Thật ra, ở chung một tháng, Hàn Lạc Tuyền cũng không có một chút tình cảm nào với nàng chăng? Bình thường nhìn dáng vẻ ghét bỏ của hắn với nàng thì nàng cũng đoán được. Nhưng trong lòng nàng vẫn uất ức, thậm chí có chút không cam lòng. Nàng không hiểu, kiếp trước hắn có thể yêu nàng vô cùng sâu đậm, vì sao kiếp này hắn toàn ghét bỏ và chê bai nàng? Chẳng lẽ nàng làm sai chỗ nào sao?

Trong xe, hai người đều im lặng. Lâm Thư thì đang nghĩ đến mình còn Hàn Lạc Tuyền ở trong góc thì đang cố gắng bình ổn trái tim đập nhanh của mình, mặt hắn còn hơi nóng lên.

Cứ giữ yên lặng như vậy, không biết qua bao lâu, cả hai đều cảm thấy xe ngựa đã dừng lại, rồi màn vải bị người vén lên, một lão hán thật thà thò đầu vào, cất cao giọng nói: “Hai vị công tử, đến phủ Dịch Vương rồi!”

Lâm Thư nghe thế, sốt ruột lên tiếng hỏi: “Sao lại nhanh như vậy! Còn chưa đến Phúc Lai cư mà!”

“Phúc Lai cư? Tiểu công tử, hai vị cũng không nói cho tiểu nhân biết là muốn đến Phúc Lai cư. Nếu như hai vị dặn dò sớm, tiểu nhân cũng không vòng đường tắt, đi thẳng đến phủ Dịch Vương.” Lão hán có chút lúng túng giải thích.

Hàn Lạc Tuyền biết cái này không liên quan đến ông ta, là do hắn đã quên dặn phu xe đi đến Phúc Lai cư. Ho khan hai tiếng, bèn nói: “Được rồi, nếu đã đến thì chúng ta xuống xe thôi, ngày khác ta sẽ sai người mua điểm tâm của Phúc Lai cư đưa đến để người ăn đủ.”

Lâm Thư nghe thấy liền được an ủi. Ngoan ngoãn cầm tay nải xuống xe, chờ Hàn Lạc Tuyền trả tiền lộ phí cho phu xe, liền đi theo sau Hàn Lạc Tuyền, thành thật đi vào phủ Dịch Vương.

Hàn Lạc Tuyền không đi cửa chính mà dẫn Lâm Thư đi cửa sau. Hắn muốn xử lý tốt chuyện của nàng trước mới đi thỉnh an nhị lão sau. Hù dọa lão đầu kia giật mình, cho mẫu phi một kinh hỉ.

Hàn Cửu thấy Thế tử nhà mình xuất hiện ngay trước mắt, còn tưởng bị hoa mắt, hung hăng dụi mắt mấy cái.

Hàn Lạc Tuyền thấy vậy, không nhịn được đi tới gõ đầu hấn một cái, lạnh giọng nói: “Đúng là công tử nhà người! Ta đã trở về, phụ vương và mẫu phi vẫn chưa biết, trước tiên đừng kinh động đến bọn họ, ta có chuyện muốn giao cho người làm. Thấy người đứng đằng sau ta không, người đưa nàng an toàn đến phủ Định Quốc công đi. Nếu người của phủ Định Quốc công hỏi đây là ai, người cứ nói là người của phủ Dịch Vương, là phụ vương ta phái nàng tới gặp Định Quốc công, có chuyện quan trọng cần thương nghị. Nghe rõ chưa?”

“Thuộc hạ hiểu, nhưng Thế tử à, vị tiểu công tử này là ai vậy?” Hàn Cửu không hiểu vì sao Thế tử nhà mình biến mất lâu như vậy, lại đột nhiên xuất hiện, còn mang một nam tử xa lạ về. Vừa trở lại đã muốn hấn đưa nam tử xa lạ này đến phủ Định Quốc công.

“Cái gì mà tiểu công tử! Nàng không phải nam tử! Người đừng quan tâm nhiều như vậy, trước tiên cứ làm xong chuyện ta giao đi, đợi lúc rảnh bản công tử sẽ nói với người.” Ngại Hàn Cửu quá dài dòng, hấn phất tay ý bảo đừng nói nữa.

“Hả? Nàng không phải là nam tử! Nàng là một cô nương ư!”

Bộ dạng này khí khái quá đi mất! Ở Đại Chu, có nữ tử nào mà không lông mày lá liễu đâu? Coi như là trời sinh sai sót thì cũng nghĩ hết cách để biến thành lông mày lá liễu, hiếm có cô nương nào có lông mày hình chữ nhất. Không phải kiểu lông mày đó khó coi, ngược lại còn khiến cho người ta có cảm giác khá anh tuấn. Nam tử càng lộ vẻ dịu dàng, nữ tử càng thêm khí khái. Nam tử luôn thiên vị những cô nương có lông mày lá liễu vì lộ vẻ dịu dàng, bình thường, đúng là có rất ít nữ tử để kiểu lông mày hình chữ nhất. Cho nên, Hàn Cửu vừa nhìn Lâm Thư mới tưởng nàng là một nam tử.

Thấy dáng vẻ ngu ngơ của Hàn Cửu ở trước mặt Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy hơi mất mặt, vội vàng trách cứ: “Đã bảo người bớt nói nhảm đi, còn nhiều lời như vậy hả! Còn nói nữa thì đi gọi Hàn Thập tới cho ta, ta kêu hấn đi làm, để mình người ở đây nói nhảm.”

“Thuộc hạ không nói nữa, lập tức đi chuẩn bị xe ngựa, đưa vị cô nương này về phủ Định Quốc công.” Hàn Cửu nói xong, bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Thấy hấn đã đi, Hàn Lạc Tuyền hất cằm với Lâm Thư, nói: “Đi theo ta, ta kêu người đưa đầu lập có màn che dài cho người đội. Chờ đến lúc về phủ Định Quốc công, bất kỳ ai hỏi cái gì, người cũng không cần trả lời. Người của phủ Định Quốc công đều biết đáng điệu, giọng nói của người, nếu để cho người có tà tâm phát hiện, sẽ gây bất lợi cho người.”

Lâm Thư ra vẻ khéo léo, gật đầu một cái.

Sực nhớ ra gì đó, Hàn Lạc Tuyền lại hỏi: “Lúc trước ta dạy người giải thích, người còn nhớ không?”

“Đương nhiên là nhớ. Huynh bảo ta giấu diếm khoảng thời gian hai ta ở chung, chỉ nói cho các trưởng bối là tự ta chạy về, lúc chạy về đến bên ngoài phủ Định Quốc công thì bị người của Tô di nương trói lại lần nữa, may mắn được huynh cứu giúp, hộ tống trở về.”

“Nhớ tốt lắm! Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để cho ai biết ta và người sống nương tựa lẫn nhau qua một tháng, sẽ gây bất lợi cho thanh danh của người đó, cũng không hay cho bản công tử.” Hàn Lạc Tuyền liên tục dặn dò.

Lâm Thư gật gù đầu. Nếu như có thể lợi dụng thanh danh để trói buộc nàng và Hàn Lạc Tuyền ở cùng một chỗ, bảo hấn cưới nàng, nàng dĩ nhiên là nguyện ý. Nhưng nàng cũng biết hấn là kiểu người gì, trừ phi hấn nguyện ý, nếu không, không ai có thể bức bách hấn. Vì muốn chiếm được sự yêu mến của hấn, nàng liền mặc cho hấn nói.

Hàn Lạc Tuyền rất hài lòng, dẫn nàng vào viện của hấn.

17. Chương 17: Phủ Định Quốc Công

Xe ngựa đến phủ Định Quốc công, nghe thấy Hàn Cửu ở bên ngoài mời nàng xuống xe, Lâm Thư hít thở sâu, từ trong xe ngựa chui ra, cẩn thận xuống xe.

Binh sĩ gác cổng thấy có chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa phủ, thấy người trên đó chắc không tầm thường, không dám chậm trễ, nhanh chóng bước ra nghênh đón.

“Vị tiểu ca này, là khách quý ở đâu đến bái yết phủ Định Quốc công vậy?”

Hàn Cửu nghiêm mặt liếc hắt một cái, lấy một tấm lệnh bài từ trong ngực ra, đưa đến trước mặt hắt, thản nhiên nói: “Chúng ta là người của phủ Dịch Vương, Vương Gia có chuyện quan trọng muốn báo cho Quốc Công gia, phái vị tiểu công tử này đến bẩm báo. Nhanh báo cho quản gia của các người đi.”

Binh sĩ vừa nghe là người của phủ Dịch Vương, liền không dám chậm trễ, dạ một tiếng, nhanh chóng đi làm.

Cách màn che, Lâm Thư có thể thấy được cổng lớn của phủ Định Quốc công, nâng mắt nhìn tấm biển ‘phủ Định Quốc công’ ở phía trên. Con kích động tựa như thủy triều trào dâng mãnh liệt, vọt thẳng vào tim nàng. Phủ Định Quốc công, đã mười năm, nàng lại trở về rồi!

Thấy nàng có điểm bất thường, mặc dù thân thể nàng run rẩy rất nhẹ, nhưng vẫn bị ánh mắt sắc bén của Hàn Cửu nhìn ra. Hắt tiến tới, quan tâm, nhỏ giọng hỏi: “Cô nương không sao chứ?”

Lâm Thư lắc đầu, màn che thật dài lúc lắc một cái.

Thấy nàng nói như thế, Hàn Cửu cũng không tiện hỏi nhiều, dứt khoát ngậm miệng lại, yên lặng chờ người của phủ Định Quốc công ra nghênh tiếp.

Chờ khoảng nửa ly trà nhỏ, một vị nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi từ trong cổng đi ra. Chạy về phía Lâm Thư, đầu tiên là cung kính hành lễ với nàng, rồi quay đầu nói với Hàn Cửu: “Để hai vị đợi lâu, lão nô là quản gia của phủ Định Quốc công, họ Ngô. Lúc trước chưa nhận được bái thiếp của phủ Dịch Vương phủ, không biết Dịch Vương phái người qua trước là có chuyện gì quan trọng?”

“Nếu đã nói là chuyện quan trọng rồi thì một quản gia như ông có thể hỏi thăm sao! Ông chỉ cần dẫn chúng ta đi vào, chờ gặp được Quốc Công gia, vị công tử này sẽ tự mình báo cho Quốc Công gia. Nếu để lỡ mất chuyện quan trọng của Vương Gia và Quốc Công gia, ông có thể đảm đương nổi sao!” Hàn Cửu thành thạo ứng phó với quản gia Ngô.

Lâm Thư tất nhiên nhận biết quản gia Ngô, nàng nhớ rõ vị quản gia Ngô này là nghĩa tử được lão quản gia Ngô bá tiên nhiệm nhận nuôi. Trong lúc nhất thời, nàng không có chen mồm vào cuộc đối thoại của hai người, an tĩnh đứng một bên, vênh tai lắng nghe.

Nghe Hàn Cửu nói, quản gia Ngô hơi nhíu mày, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lâm Thư. Ông ta cảm thấy người đeo màn che này hơi quen thuộc, nhưng người này đã che mặt, còn là người của phủ Dịch Vương, ông ta cũng không tiện suy đoán nhiều. Suy nghĩ một chút, bèn nói với Hàn Cửu: “Không biết hai vị có chuyện gì quan trọng mà vội vàng muốn báo cho Quốc Công gia, lúc này lão gia đang ở Tây Uyển, chỗ của lão phu nhân để xử lý chút chuyện, hiện tại sợ rằng không thể phân thân.”

“Quốc Công gia có chuyện gì quan trọng đến thế, ngay cả chuyện quan trọng của phủ Dịch Vương chúng ta cũng phải xếp sau?” Hàn Cửu nhíu mày hỏi.

“Đây là chuyện riêng của Lâm gia, không tiện nhiều lời với hai vị. Kính xin hai vị tha thứ, trước theo lão nô vào trong phủ chờ một lát, chờ Quốc Công gia xử lý tốt mọi chuyện, chắc chắn chạy tới gặp hai vị.” Nói xong, ông ta cúi người làm động tác mời với Lâm Thư và Hàn Cửu.

Lâm Thư nghe thấy phụ thân đang ở Tây Uyển cùng tổ mẫu xử lý chuyện tình, đã mơ hồ đoán được có liên quan đến chuyện nàng mất tích. Cuối cùng, nàng vẫn không nghe lời Hàn Lạc Tuyền, không nhin được lên tiếng, cố ý đè giọng thô dày hơn, nói: “Đưa chúng ta đến gặp Quốc Công gia ngay.”

Quản gia Ngô hơi khó xử nói: “Vị công tử này, Quốc Công gia đang xử lý chuyện nhà, hai vị vẫn nên đợi một chút đi.”

Khi Hàn Cửu biết được ý định của Lâm Thư, thấy quần gia kia vẫn từ chối, giọng nói liền cứng ngắt, tức giận nhìn ông ta, nói: “Chờ cái gì mà chờ! Là quốc sự quan trọng hay là chuyện nhà quan trọng! Ông chỉ cần dẫn chúng ta đi gặp Quốc Công gia, có chuyện gì chúng ta chịu trách nhiệm! Nếu để lỡ chuyện quan trọng thì chúng ta không gánh vác nổi đâu!”

Quần gia thấy hai người cố ý muốn gặp Định Quốc công, ý thức chuyện tình có thể rất quan trọng, cũng không dám khuyên nhiều, vội vàng gật đầu.

“Vây được rồi, xin nhị vị đi cùng lão nô, lão nô dẫn hai vị đến Tây Uyển.”

Lâm Thư hài lòng đi theo ông ta vào trong phủ. Có thể do thời gian quá lâu, cảnh vật trong phủ trông hơi xa lạ, nhưng trong sự xa lạ vẫn có chút quen thuộc. Trong sự mơ hồ đó, khiến nàng không nhận được lạnh lẽo thở dài. Hít sâu điều chỉnh tâm trạng, Lâm Thư tiếp tục đi theo quần gia Ngô đến Tây Uyển.

Đợi đến khi bước vào Tây Uyển, nơi nàng đã mong chờ hơn mười năm, nàng đột nhiên dậm chân xuống, thân thể dần dần run rẩy. Lâm Thư đột nhiên hơi lúng túng, không biết nên đối mặt với người thân đã lâu chưa gặp như thế nào. Trong lòng nàng có chút kích động và hưng phấn, cũng có tự trách và hối hận. Vui buồn lẫn lộn, nước mắt lập tức trào dâng trong hốc mắt nàng, rơi tí tách xuống mũi giày.

Quần gia Ngô đi xa mới phát hiện Lâm Thư vẫn chưa theo lên, cảm thấy kỳ quái, vòng trở về hỏi nàng: “Vị công tử này, có vấn đề gì sao?”

Hít hít mũi, nàng không lên tiếng, nâng bước chân lướt qua ông ta, quen lối đi vào bên trong. Nhiệm vụ của Hàn Cửu là hộ tống Lâm Thư an toàn đến trước mặt Định Quốc công, thấy nàng đi rồi, cũng lướt qua quần gia Ngô, theo sát bên nàng.

Trong lòng quần gia Ngô đầy thắc mắc bước theo sau, cứ nghĩ Lâm Thư không biết đường sẽ chờ ông ta ở phía trước, đợi ông ta dẫn đường. Không ngờ Lâm Thư lại biết đường đi lối lại! Điều này làm cho ông ta cảm thấy mọi chuyện khó lường, bắt đầu hoài nghi thân phận của nàng.

Trong lòng vừa hoài nghi, vừa đi theo sát, ông ta cố gắng muốn đến gần Lâm Thư, muốn nhìn ra chút gì đó từ nàng. Nhưng bên cạnh nàng luôn có Hàn Cửu theo sát, ông ta không thể đến gần, cách màn che nên không thể thấy rõ tướng mạo của nàng, trong lòng liền hơi nóng nảy.

Càng vào bên trong, nàng càng nghe rõ tiếng hỗn loạn ở trong đó, tiếng khóc càng hấp dẫn nàng hơn. Là giọng nữ, là mẫu thân! Là mẫu thân đang khóc! Còn khóc đến ruột gan đứt từng khúc, làm người ta nghe được đều cảm nhận nỗi bi ai sâu sắc.“”ll..l...eeee..qq444đ,,„00,,nnn....-Trong trí nhớ của nàng, mẫu thân An thị của nàng là một nữ nhân kiên cường, Lâm Thư chưa từng thấy mẫu thân rơi lệ. Vừa nghĩ tới mỹ nhân trong trí nhớ kia đang đau lòng khóc lớn, lòng nàng liền rối loạn, vui buồn đan xen đều biến mất, trong lòng chỉ có thấp thỏm và lo lắng. Ngại đi bộ quá chậm, nàng dứt khoát co cẳng chạy.

Hàn Cửu và quần gia Ngô không ngờ nàng đột nhiên bỏ chạy, cả hai đều sửng sốt một chút. Hàn Cửu phản ứng trước tiên, vội vàng đuổi theo nàng. Quần gia Ngô thấy vậy, cũng nhấc chân đuổi theo.

Trong lòng Lâm Thư vô cùng rối loạn, nhắm thẳng đường chính mà chạy. Nàng chạy giống như tên bắn, chỉ một lát, đã chạy tới chính đường.

Trong đại sảnh của Tây Uyển của Lâm lão phu nhân một cảnh hỗn loạn, lúc An thị nghe trượng phu nói xây mộ chôn y phục và di vật của Lâm Thư liền chết lặng. Ngay sau đó, thấy Tô di nương đi theo trượng phu, lập tức hiểu rõ. Nhất định là Tô di nương nói huyền thuyên ở trước mặt lão gia, lão gia bị thuyết phục, mới nói những lời này!

Đột nhiên, An thị luôn luôn hiền lương đoan trang liền rơi lệ như mưa, tuôn trào hốc mắt, nước mắt giàn giụa gào khóc. Lớn tiếng chỉ trích Định Quốc công Lâm Chí Viễn, nói Lâm Thư chỉ bị người xấu mang đi thôi, còn chưa chết, vì sao phải xây mộ chôn y phục và di vật!

Ở đây còn có ba vị huynh trưởng ruột của Lâm Thư, khi bọn họ nghe phụ thân nói những lời này cũng bị khiếp sợ. Bọn họ không thể tin được đây là do phụ thân luôn luôn thương yêu muội muội nói ra. Lúc này, không chỉ có bốn người mẫu tử An thị khiếp sợ mà còn cả Lâm lão phu nhân đang ngồi ở trên cao. Thậm chí bà còn hoài nghi là mình nghe lầm, hoàn toàn không dám tin nhi tử do bà sinh ra lại nói những lời đó.

Trong tình cảnh hỗn loạn, An thị đang khóc nháo, mấy tôn nhi dòng chính của Lâm gia đang tra hỏi, Tô di nương biện bạch cho mình, Định Quốc công Lâm Chí Viễn vừa đau lòng cũng vừa phiền lòng. Lâm lão phu nhân giận đến đau tim, che ngực thở dốc. Trong đại sảnh ngoại trừ Lâm Thiển thì tâm trạng của mọi người đều như trước.

Lâm Thiển đang núp ở góc nhà mừng thầm, trong lòng vô cùng khoan khoái. Ai kêu thường ngày các người cứ cứng chiều tiện nhân Lâm Thư như thế, đau lòng đáng đời các người, đau chết các người mới tốt!

Lâm Thư chạy tới, chứng kiến cảnh tượng đó, liền sửng sốt một chút. Nàng thấy tổ mẫu ngồi ở vị trí cao đang ôm ngực, mẫu thân thì khóc thảm, gương mặt phụ thân đầy bất đắc dĩ và đau lòng, khuôn mặt các huynh trưởng đầy đau lòng. Còn có, Tô di nương cố làm ra vẻ khổ sở, nhưng giữa hai đầu lông mày lại chất chứa niềm vui, Lâm Thiển ở trong góc mặt đầy hả hê!

Mọi người trước mắt đều giống như trong trí nhớ, mặc dù Lâm Thư có hơi hoảng hốt, nhưng thấy dáng vẻ vô cùng tức giận của tổ mẫu, nàng lập tức phục hồi tinh thần. Bước nhanh tới bên cạnh Lâm lão phu nhân, bắt được tay bà, kích động lên tiếng: “Tổ mẫu! Con đã trở về, ngài đừng đau lòng, ngài chú ý đến thân thể ạ!”

An thị khóc đến không muốn sống, hai tay níu chặt y phục của Lâm lão gia, không ngừng chất vấn, Lâm Thư còn chưa chết, vì sao phải xây mộ chôn y phục và di vật của nó chứ,... Ở đây ngoại trừ An thị, tất cả mọi người đều chú ý đến Lâm Thư đột nhiên chạy vào. Mặc dù Lâm Thư chưa tháo màn che, nhưng nghe giọng nói quen thuộc như vậy, tất cả đều sợ ngây người.

Nhất là Tô di nương và Lâm Thiển, sắc mặt thay đổi đến mấy lần, hoàn toàn mất hết huyết sắc. Hao tổn tâm cơ, Tô di nương không ngờ rằng Lâm Thư còn trở về được! Tuy Lâm Thiển đã thành niên, nhưng chưa trải đời, trong lòng lại có quý nên cứ nghĩ Lâm Thư là quý hồn. Bị hù sợ đến sắc mặt trắng bệch, chạy đến bên cạnh Tô di nương, nắm chặt tay bà ta, mặc kệ tình hình, vội vàng nói: “Nương! Ngài có thấy một người vừa chạy đến bên cạnh tổ mẫu hay không, giọng nói đó giống hệt như tiện nhân Lâm Thư! Không phải nó biến thành lệ quỷ trở lại tìm chúng ta chứ?”

Tô di nương vừa phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, nghe Lâm Thiển nói, tức giận tới mức tát cho nữ nhi một cái.

“Nói bậy gì đó! Ta thấy con bị mộng du rồi, ban ngày ban mặt nói mê sảng gì thế!”

Đột nhiên bị tát, trên mặt Lâm Thiển cũng có chút huyết sắc, trừng mắt nhìn bà ta, mang theo tức giận nói: “Con không hề nói bậy! Con rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng chạy tới bên cạnh tổ mẫu, không tin thì ngài nhìn xem! Bây giờ nàng vẫn còn ở trước mặt tổ mẫu! Giọng nói của nàng giống hệt Lâm Thư, có phải Lâm Thư thật sự biến thành quỷ tới tìm chúng ta không?” Lâm Thiển có tật giật mình, sợ hãi nói ra.

Mặc dù mọi người ở đây đã chấn động khi thấy Lâm Thư, nhưng nghe Tô di nương và Lâm Thiển nói chuyện, đều phục hồi tinh thần, khó tin nhìn hai người họ. An thị có hơi điên dại nên chẳng thêm để ý cái gì, trong đầu chỉ nghĩ đến nữ nhi, miệng không ngừng chất vấn Lâm lão gia, nên không hề phát hiện ra những biến cố này.

18. Chương 18: Đối Chặt Tại Chỗ

Vén màn che lên, Lâm Thư vỗ nhẹ hai cái lên bàn tay của Lâm lão phu nhân như an ủi, chợt đứng lên, đi về phía hai mẫu tử Tô di nương. Vừa đi, vừa trừng mắt nghiêng rằng nhìn chằm chằm hai người họ, lạnh lẽo nói: “Đúng vậy, ta đã trở về rồi! Lâm Thiển, Tô di nương, không giết chết ta, các người rất thất vọng hả? Không ngờ ta có thể thuận lợi trở về sao? Vì một hôn sự, muốn trở thành tiểu thư duy nhất của phủ Định Quốc công, không ngờ hai mẫu tử người lại có lòng dạ độc ác đến thế. Tính kế lừa ta xuất phủ, sai người chụp thuốc mê ta, dẫn ta đến nơi hoang tàn vắng vẻ, mặc cho ta bị dã thú trong rừng ăn thịt. Các người thật là ngoan độc! Ta mang theo một bụng oán khí, từ Nhạc Châu chịu trăm cay nghìn đắng chạy về đây, chính là muốn tố cáo hai người ác độc này!”

“Người nói vậy! Nhị tiểu thư, người có chứng cứ gì chứng minh là tiện thiếp sai người gây nên? Tiện thiếp là một phụ nhân ở trong thâm trạch (chỗ ở sâu), ngày thường ngoại trừ đến Tự Miếu dâng hương, còn không dám bước ra khỏi cửa lớn của phủ Định Quốc công. Sao tiện thiếp dám sai người tổn thương tiểu thư chứ! Tiện thiếp oan uổng quá! Quốc Công gia à!”

Lúc này, Tô di nương đã hồi phục tinh thần từ trong sự kinh động. Mặc dù nữ nhi Lâm Thiển vừa nói những lời hồ đồ, nhưng chỉ cần không có chứng cứ chứng minh bà ta gây nên chuyện của Lâm Thư, ai cũng đừng nghĩ đổ tội danh đó lên đầu bà ta!

“Bà oan uổng sao? Ha ha, vừa rồi Lâm Thiển đã nói, nếu không phải có tật giết mình thì sao tỷ ta nói ra những lời đó? Nếu như các người không sai người bắt cóc ta, vì sao Lâm Thiển sẽ sợ hãi như thế, cho rằng ta là lệ quỷ, quay về tìm các người tính sổ! Bà nói đi!” Lâm Thư tức giận nhìn chằm chằm Tô di nương, lớn tiếng chất vấn.

Cuối cùng Định Quốc công Lâm Chí Viễn cũng phục hồi tinh thần, không thể tin chuyển mắt qua lại giữa Lâm Thư và Tô di nương, cuối cùng giọng khàn khàn hỏi Tô di nương: “Có phải là nàng sai người bắt cóc Thư nhi không?”

“Quốc Công gia! Tiện thiếp oan uổng quá! Tiện thiếp là một vị phụ nhân, nào có lá gan dám làm tổn thương Nhị tiểu thư! Tiện thiếp thật sự là oan uổng! Thời gian này Thiển nhi chỉ bị chuyện của nhị tiểu thư làm cho kinh sợ, lúc đầu thấy nhị tiểu thư, con người trở nên hồ đồ, toàn nói mê sảng thôi! Nếu như Quốc Công gia không tin tiện thiếp, cứ kêu người đi tra xét đi! Tiện thiếp chưa từng làm chuyện nên không thẹn với lương tâm!” Tô di nương uốn thẳng lưng, dáng vẻ đường đường chính chính.

“Hay cho một câu ‘không thẹn với lương tâm’! Chính tai ta nghe thấy đám bắt cóc nói, là bà muốn để Lâm Thiển trở thành tiểu thư duy nhất của phủ Định Quốc công, gả cho kẻ nhà cao cửa rộng, mới tính kế trừ khử ta! =”=“l..lêquyyddonn,..Trong phủ Định Quốc công to lớn này, trừ bà ra, còn ai có động cơ muốn trừ bỏ ta chứ? Không phải bà mở mồm đều là xảo ngôn giỏi biện cãi sao? Bà muốn chứng cứ hả? Được! Chúng ta báo quan đi! Để Triệu Duẩn Kinh đi thăm dò, ta cũng không tin không tra được manh mối gì!” Lâm Thư giận dữ nói.

“Này, Quốc Công gia, đây tóm lại là chuyện của Lâm gia, truyền ra bên ngoài sẽ gây bất lợi cho thanh danh của Nhị tiểu thư và Lâm gia. Nếu Quốc Công gia không tin tiện thiếp, cứ điều tra trong phủ sẽ biết. Nếu như tra được cái gì, tiện thiếp không còn lời nào để nói nữa. Nhưng nếu không phải do tiện thiếp gây nên, tiện thiếp tuyệt đối không nhận tội!” Nói xong, Tô di nương quỳ xuống, kéo vạt áo Lâm Chí Viễn, thút tha thút thít khóc.

Từ nhỏ Lâm Thư đã biết Tô di nương giỏi xảo ngôn, chỉ cần không có chứng cứ, dựa theo tính tình bà ta tuyệt sẽ không nhận. Nếu bà ta dám làm, còn dám mở miệng bảo phụ thân đi thăm dò, tất nhiên sẽ chuẩn bị tốt rồi. Sợ rằng sẽ chẳng tra được gì trong phủ Định Quốc công.

Lâm Thư không cam lòng nhìn thẳng phụ thân nàng, ép hỏi: “Chẳng lẽ phụ thân không tin con ư? Con chính là nén một hơi oán khí từ Nhạc Châu, trải qua gian khổ chạy về đây! Nếu không phải sợ bà ta tính kế hại nhiều người thân của con thì sao con phải chất chứa nhiều oán khí, trải qua gian khổ chạy trở về chứ! Con đường đường là tiểu thư dòng chính của phủ Định Quốc công, chẳng lẽ sẽ phí tâm tính kế một vị di nương sao? Một tiện thiếp, bà ta có gì đáng giá để con đặt vào mắt, đi đối phó chứ?”

Lâm Chí Viễn còn chưa lên tiếng, Tô di nương đã giành nói trước: “Nhị tiểu thư, tiện thiếp biết thân phận mình hèn mọn, coi như thân phận của tiện thiếp có thấp kém đến đâu, nhưng đâu gì tiện thiếp vẫn là một trưởng bối, người không biết lễ phép vu oan cho tiện thiếp như vậy, quy củ của phủ Định Quốc công ở chỗ nào chứ!” Tô di nương định dờ đi sự chú ý của mọi người.

“Quy củ ư? Một di nương như bà muốn nói quy củ gì với ta chứ? Thật buồn cười! Quy củ của phủ Định Quốc công này như thế nào, tổ mẫu ta còn chưa xuống mồ, mẫu thân ta còn chưa nhắm mắt, một di nương như bà có tư cách gì mà há mồm ngậm mồm đều là quy củ, lễ nghĩa chứ! Chẳng lẽ ta bị người hại rồi, ta còn phải đối xử quy củ và lễ phép với kẻ hại ta sao? Thật là nực cười!”

Lâm Thư giận đỏ mặt, nói xong với Tô di nương, quay đầu nhìn về phía Lâm Chí Viễn, thái độ kiên quyết, nói: “Phụ thân, con không sợ mất thanh danh, con chỉ cầu xin một lời công bằng! Chuyện này con muốn

báo quan, muốn phủ Kinh Triệu Duẫn điều tra kỹ chuyện con bị kẻ gian bắt cóc! Chuyện này con quyết rồi!”

Tai nghe mắt thấy hai người Lâm Thư và Tô di nương nói chuyện, lúc này Lâm lão phu nhân cũng hoàn toàn khó thở rồi. Gương mặt già nua tràn đầy tức giận, cầm chén trà ở trên bàn lên, ném về phía Tô di nương. Đôi mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Tô di nương, tức giận nói: “Lão thân đồng ý với lời của Thư nhi! Lão thân cũng muốn biết rốt cuộc là ai có lòng dạ độc ác, tính kế mưu hại tôn nữ của ta đấy! Tiểu thư dòng chính của Lâm gia bị người trói lại, chẳng lẽ chúng ta vẫn không thể lên tiếng à! Đến cả báo quan cũng không dám sao! Chí Viễn, nếu người còn xứng đáng với tước vị Định Quốc công thì người hãy báo quan cho ta, để người của phủ Kinh Triệu Duẫn điều tra rõ ràng!-lllqlqldon,,— Kết quả như thế nào, là ai tính kế, sẽ có người của phủ Kinh Triệu Duẫn xử trí theo luật. Nếu như người dám nhúng tay vào, nói cái gì vì ai, lão thân coi như không có nhi tử như người. Lập tức dâng tâu xin bệ hạ thu lại phong hào Quốc Công gia của người, xin phong Sóc nhi thừa kế tước vị!”

Phụ thân còn khỏe mạnh, lại nhường nhi tử thừa kế tước vị, đây là chuyện rất mất mặt. Có thể thấy được, lão phu nhân thật sự rất tức giận. Tức thì, trừu An thị khóc đến như điên, không một ai dám lên tiếng phản bác lời bà. Ai cũng không dám xem lời bà như lời nói đùa, mọi người đều biết, lão phu nhân nói là làm được.

Lâm Chí Viễn cũng nhìn ra mẫu thân đang rất tức giận, đã nhận định Tô di nương có liên quan đến chuyện Lâm Thư gặp nạn, thở dài, mở miệng nói: “Mẫu thân, hài nhi đã biết. Hài nhi lập tức sai người đến phủ Kinh Triệu Duẫn báo án.”

Nghĩ đến cái gì, Lâm lão phu nhân híp đôi mắt sáng như đuốc, nhìn về phía Tô di nương và Lâm Thiển, nói: “Tiện thiếp và thứ nữ này là kẻ tình nghi do Thư nhi tố cáo, trước khi chuyện sáng tỏ, bọn họ vẫn chưa thoát khỏi bị tình nghi, cứ nhốt trong Vọng Nguyệt các trước đi. Sai người trông coi nghiêm ngặt, chờ đến khi vụ án rõ ràng sẽ thả bọn họ ra.” Ngay cả một tiếng di nương và Lâm Thiển lão phu nhân cũng không muốn gọi, có thể thấy được trong lòng bà giận đến mức nào.

Tô di nương vừa nghe, trong lòng liền hoảng sợ, nín lấy y phục của Lâm Chí Viễn, lập tức kêu khóc: “Quốc Công gia, tiện thiếp bị oan mà! Vì sao phải giam tiện thiếp và Thiển nhi lại chứ?”

“Nếu như bà không thẹn với lương tâm thì sao phải sợ ở trong Vọng Nguyệt các một thời gian chứ? Chẳng lẽ, di nương có tội giết mình sao?” Lúc này, đại ca của Lâm Thư là Lâm Sóc, trưởng tử của Lâm gia liền mở miệng sau một hồi trầm lặng, hai mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Tô di nương, giọng nói mang theo khí lạnh bức người.

Lúc này, hai vị ca ca sinh đôi của Lâm Thư, là đệ đệ của Lâm Sóc, là Lâm Ngọc và Lâm Kỳ cũng phụ họa ép hỏi.

Tô di nương tiến lùi đều khó, gương mặt đầy nước mắt, cứng nhắc nói: “Tiện thiếp dĩ nhiên không thẹn với lương tâm, tiện thiếp chỉ đau lòng cho Thiển nhi. Thiển nhi là đứa bé của Lâm gia, từ nhỏ đã được nuông chiều lớn lên, sợ rằng không thích ứng được với cuộc sống trong Vọng Nguyệt các. Tiện thiếp cầu xin lão phu nhân và Quốc Công gia thương xót, đừng bắt Thiển nhi đi theo tiện thiếp vào Vọng Nguyệt các, tiện thiếp đau lòng cho Thiển nhi ạ!”

“A, Lâm Thiển chỉ thay đổi chỗ ở một thời gian thôi mà, so với những tháng ngày ta phải chịu, đâu tính là khổ cực chứ!” Lâm Thư châm chọc Tô di nương.

Lâm lão phu nhân suy nghĩ một lúc, mắt lạnh nhìn Tô di nương, nói: “Nếu không muốn Lâm Thiển đi theo người vào ở trong Vọng Nguyệt các, vậy để nó ở lại chỗ của lão thân đi, do lão thân tự mình chăm sóc, lão thân sẽ không khắt khe với huyết mạch của Lâm gia đâu!”

Tô di nương vừa nghe, vẻ mặt giống như trời sập. Quả nhiên gừng càng già càng cay! Lão già này lại muốn tách mình và Thiển nhi ra! Tô di nương vốn tính toán là để Lâm Thiển ở bên ngoài, thông qua nữ nhi sẽ biết được tình hình ở bên ngoài. Đến khi người của quan phủ điều tra tới ả, sẽ kêu Lâm Thiển đi thông báo người nọ, bảo người nọ giải quyết giúp những kẻ tham dự bắt cóc Lâm Thư, tử vô đối chứng. Cứ như vậy, không có chứng cứ chỉ rõ ả là chủ mưu của chuyện này thì chẳng ai làm gì được ả!

Nhưng không ngờ, Lâm lão phu nhân lại muốn tách mẫu tử bọn họ ra, giữ Lâm Thiến ở bên người để giám thị. Vậy thì, đến lúc đó, nếu như người của quan phủ hỏi, Thiến nhi nói khác ả thì đúng là bê đá tự đập chân mình, tự đánh mặt mình! Nghĩ như vậy, Tô di nương vội vàng cầu xin: “Hãy để Thiến nhi ở cùng với tiện thiếp đi! Từ nhỏ Thiến nhi đã lớn lên ở bên cạnh tiện thiếp, nó không thể rời khỏi tiện thiếp! Phải không, Thiến nhi?” Nói xong, Tô di nương quay đầu ngằm nháy mắt với Lâm Thiến trong lúc mọi người không để ý.

Nhận được ánh mắt của Tô di nương, Lâm Thiến lập tức phản ứng, biết nên làm như thế nào.

“Đúng vậy! Thiến nhi không thể rời khỏi nương, Thiến nhi muốn ở cùng với nương!” Nói xong, Lâm Thiến cũng nặn ra một ít nước mắt, giả vờ đáng thương.

Nhìn đôi mẫu tử khóc sụt sùi, đáng vẻ như phải chịu uất ức, giống như bọn họ mới là người chịu khổ, Lâm lão phu nhân liền tức giận, lồng ngực tràn đầy lửa giận. Tay run run, chỉ vào Tô di nương và Lâm Thiến, mắng to: “Các người còn để lão thân vào trong mắt không! Lúc nói thế này, lúc nói thế kia! Chí Viễn! Người xem đi, đây đều là tai họa người đã rước vào Lâm gia! Đây là muốn lão thân tức chết mới chịu đó! Thử nghĩ chịu nhiều uất ức như vậy cũng không rơi một giọt lệ, bọn họ ngược lại như phải chịu mọi uất ức, thật là tức chết lão thân rồi! Lâm Thiến, đường đường là tiểu thư dòng thứ của phủ Định Quốc công, đến tuổi thành thân, lại giống như một đứa trẻ chưa dứt sữa không rời được mẫu thân! Chí Viễn, nương hỏi người, người định làm thế nào?” Đôi mắt sắc bén nhìn nhi tử, bà ép hỏi.

Lúc này cảm xúc trong lòng Lâm Chí Viễn hết sức phức tạp, khoảng thời gian không tìm thấy Lâm Thư, hẳn luôn ăn không ngon, ngủ không yên, quan tâm và đau lòng vì nữ nhi. Dưới sự khuyên nhủ của Tô di nương, không thể không thừa nhận nữ nhi có lẽ đã không còn, lúc này mới lấy dũng khí mở miệng nói chuyện chuẩn bị xây mộ chôn cất y phục và di vật của Lâm Thư. Lại không ngờ, vừa mới dứt lời, thê tử An thị tương kính như tân nhiều năm giống như nổ điên chỉ trích hẳn. Sau đó Lâm Thư liền chạy vào, đối chất với Tô di nương khiến hẳn khó có thể tiêu hóa. Không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, trước mắt bị mẫu thân ép hỏi, Lâm Chí Viễn bất đắc dĩ nói: “Tất cả mặc cho mẫu thân định đoạt. Kính xin mẫu thân bảo trọng thân thể, đừng quá lo lắng, tất cả đã có nhi tử.”

Lâm lão phu nhân lườm hẳn, phát tay, ra lệnh: “Người đâu, đưa Tô thị tới Vọng Nguyệt các, trông coi nghiêm ngặt, không được bước ra một bước! Còn nữa, đưa đại tiểu thư tới Hoa Lầu chăm sóc đặc biệt, nếu đại tiểu thư xảy ra chuyện gì, chỉ tra hỏi các người thôi!”

Hai lão ma ma bên cạnh bà nghe lệnh, động tác nhanh nhẹn kéo Tô di nương và Lâm Thiến đi ra, không hề chần chừ. Tô di nương và Lâm Thiến ngoác miệng gọi nhau, cùng cầu xin Lâm Chí Viễn. Nhìn hai mẫu tử bị người lôi đi, Lâm Chí Viễn há miệng, cuối cùng vẫn nuốt lời đã đến bên môi xuống, không nói gì cả.

Nhìn hai mẫu tử phiền phức kia bị kéo đi, còn An thị vẫn khóc rống như phát điên, Lâm lão phu nhân mệt mỏi xoa xoa trán, nhàn nhạt lên tiếng: “Thư nhi ở lại đây, lão thân có lời muốn hỏi con bé. Các người giải tán trước đi! Sốc nhi, con vào cung mời Vương ngự y tới xem bệnh cho mẫu thân con đi. Mẫu thân con bị tâm thần bất ổn, đợi nương con bình tĩnh lại thì đưa Thư nhi để trấn an nàng. Ngọc nhi và Kỳ nhi, hai đứa cùng phụ thân đến phủ Kinh Triệu Dẫn báo án đi!”

Lâm Chí Viễn nghe vậy biết đây là mẫu thân không yên lòng về mình, đặc biệt kêu hai nhi tử đi cùng, trên mặt liền hơi xấu hổ, nhưng không dám phản bác, cuối cùng đành gật đầu.

Ba vị ca ca của Lâm Thư thấy muội muội trở về bình an, trong lòng chuyển bi sang hỉ. Vốn nghĩ đợi tan cuộc sẽ hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy tổ mẫu nói như vậy, đều thức thời cầm miệng làm theo.

19. Chương 19: Người Kia Như Thế Nào

Đám người đi rồi, Lâm lão phu nhân run run vươn tay về phía Lâm Thư, nói: “Thư nhi, qua đây, để tổ mẫu nhìn một chút, tôn nhi đáng thương của ta!”

Giằng co với Tô di nương hồi lâu, Lâm Thư cũng chẳng rơi một giọt lệ, giờ khắc này lại như vỡ òa, nhào vào lòng Lâm lão phu nhân khóc rống lên.

“Được rồi, đứa bé ngoan, chịu khổ rồi. Sau này tổ mẫu chắc chắn sẽ bảo vệ con thật tốt, sẽ không để ai làm hại con nữa. Về nhà rồi, có tổ mẫu ở đây, không ai dám động tới con. Đừng sợ nữa!” Bàn tay đầy nếp nhăn vỗ nhẹ lên lưng Lâm Thư, giọng nói Lâm lão phu tràn đầy từ ái.

Hít hít mũi, nàng lau nước mắt, từ trong lòng Lâm lão phu nhân ngẩng đầu lên, nói: “Tổ mẫu, Thư nhi đã trở lại, sẽ không rời khỏi mọi người nữa!”

“Ai! Đứa bé ngoan, không ai có thể chia tách chúng ta.” Yêu thương vuốt đầu nàng, ánh mắt Lâm lão phu nhân hơi ướt át.

“Tổ mẫu, những ngày qua con ở bên ngoài đã khiến mọi người lo lắng rồi, là Thư nhi bất hiếu. Thư nhi rất nhớ mọi người!”

“Nói vậy! Ai nói Thư nhi bất hiếu chứ! Thư nhi là đứa bé ngoan hiếu thuận nhất trên đời này. Đến đây, ngồi lên để tổ mẫu nhìn kỹ một chút.” Nói xong, Lâm lão phu nhân đỡ nàng đứng dậy, để nàng ngồi cạnh bà.

Lâm Thư được Lâm lão phu nhân đỡ ngồi xuống, lại lấy chiếc khăn tay tự mình lau nước mắt cho nàng. Vừa dịu dàng lau, Lâm lão phu nhân vừa đau lòng mở miệng: “Đứa bé đáng thương, gầy đi nhiều quá! Còn rám nắng không ít! Nhất định là rất khổ sở! Đã bình an trở về rồi, tổ mẫu nhất định sẽ nuôi con mập lên, nuôi trắng trẻo, béo mập!”

Lâm Thư nghe vậy, cười rộ lên, làm nũng: “Tổ mẫu, ngài đang nuôi con như nuôi heo đấy ạ! Nuôi cho mập sẽ khó coi, còn ai dám lấy con nữa!”

“Ai nói khó coi! Thư nhi nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, rất nhiều công tử đến giành lấy ấy chứ!” Đau lòng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Lâm lão phu nhân cười lớn nói.

Lâm Thư nghe thế, mũi cay xè, hít mũi một cái, đè nén nước mắt. Mặc kệ diện mạo của người trông như thế nào trong mắt người khác, trên đời này chỉ có những người yêu thương người mới thấy người là đẹp nhất! Tổ mẫu của nàng ơi!

Thấy Lâm Thư lại muốn khóc, Lâm lão phu nhân hơi sốt ruột, nói: “Đừng sợ, Thư nhi. Về nhà có tổ mẫu bảo bọc, không ai dám động tới con! Đám tiểu nhân dám hại con, tổ mẫu nhất định không buông tha! Ngày sau, tổ mẫu nhất định sẽ không để con chịu khổ nữa.”

Lâm Thư gạt đầu, giọng nói có chút khàn khàn: “Con không sợ, có tổ mẫu ở đây, ai cũng không động được vào con!”

“Ai! Nghĩ như vậy là được rồi! Nào, nói cho tổ mẫu biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con bị bắt cóc rồi đưa ra khỏi phủ như thế nào? Rồi sao trở về được? Tổ mẫu nghe nói con từ Nhạc Châu trở về, vậy là rất xa! Nhất định chịu không ít khổ, nói rõ cho tổ mẫu nghe đi.”

Lắc đầu, nàng từ từ kể lại những chuyện đã xảy ra cho tổ mẫu nghe. Khi kể có giấu đi chuyện gặp được Hàn Lạc Tuyền và chuyện bất ngờ phát hiện ra việc Triệu Á Thanh đã làm ở trấn Thanh Hà. Nàng nửa thật nửa giả nói cho tổ mẫu nghe. Dựa theo những lời Hàn Lạc Tuyền đã nói khi ngồi trong xe ngựa trở về kinh thành, nàng liền kể theo.

Lâm lão phu nhân an tĩnh nghe, mặt không chút thay đổi, nhưng bàn tay trong ống tay áo đang run rẩy. Hít sâu, khuôn mặt già nua nghiêm nghị hỏi Lâm Thư: “Thư nhi, con nói con đã chạy về phủ Định Quốc công rồi? Lại bị người ngăn cản, trói con thêm lần nữa?”

“Vâng ạ! Con cũng không ngờ tâm tư của Tô di nương lại kín đáo như thế, vẫn để tai mắt bên ngoài phủ theo dõi con. Lúc đó con vừa đến gần phủ đệ, liền bị mấy người bao vây, bịt miệng, kéo đến con đường nhỏ vắng người. Khi đó tình huống khẩn cấp, con dùng sức tránh thoát, đánh ngã hai nam nhân, đang muốn chạy trốn, lại bị một người vấy thuốc bột, sau đó liền ngất đi. Lúc con tỉnh dậy đã ở trong phủ Dịch Vương, là Thế tử Hàn Lạc Tuyền cứu giúp. Con nói ra thân phận và tình cảnh cho Thế tử, huynh ấy tốt bụng đã phái người hộ tống con về.” Lâm Thư nghiêm mặt nói hươu nói vượn.

Lâm lão phu nhân nghe xong, giận tím mặt, giận đến hất văng bình trà trên bàn xuống đất.

“Thật là buồn cười! Tiện thiếp đó lại dám lớn gan đến vậy! Tâm tư thâm độc, muốn hại chết Thư nhi của ta! A, ả muốn chứng cứ chứ gì? Được! Lão thân sẽ kêu người của phủ Triệu Duẩn Kinh lấy ra, để cho ả ở lao tù cả đời, người không ra người quý không ra quý, trọn đời không được ra ngoài!” Lúc nói lời này, trong mắt bà tràn đầy sát khí.

Dáng vẻ đàng đàng sát khí của tổ mẫu khiến Lâm Thư hơi sợ hãi, phản ứng kịp, vội vàng nói: “Tổ mẫu, Tô di nương hại con như thế, quyết không thể bỏ qua! Theo lời Thế tử Hàn Lạc Tuyền của Dịch Vương phủ, Tô di nương là người cẩn thận, sợ rằng sẽ không tra được gì ở trong phủ. Huynh ấy nói, nếu muốn tra xét thì phải báo quan, để người của phủ Triệu Duẩn Kinh thông qua vài thủ đoạn cần thiết để thăm dò, mới có thể tra được chủ mưu. –l.l.lqlqd,,on,,,,,==Cho nên, vừa trở lại, con đã buộc phụ thân đi báo quan ở trước mặt mọi người. Con biết làm vậy sẽ tổn hại thanh danh của con và Lâm gia, nhưng con chỉ muốn một lời công bằng, dùng pháp luật của Đại Chu trừng phạt kẻ đã hại con. Thật xin lỗi, tổ mẫu, là con ích kỷ.”

“Không lo! Coi như để phủ Triệu Duẩn Kinh đi thăm dò, cũng không có ai trong kinh thành dám bàn tán chuyện của phủ Định Quốc công. Chỉ là, nghe con nói vị Hàn thế tử kia đã cứu con, nghĩ cách thay rồi hộ tống con về phủ, người như vậy thật sự là tài tử thiện lương hiếm có. Ngày khác, chúng ta chuẩn bị chu đáo đến cửa Dịch Vương phủ nói lời cảm tạ mới được.” Trong mắt bà lướt qua một tia sáng.

“A, tổ mẫu, không cần đâu. Hàn Lạc Tuyền nói không hi vọng người khác biết huynh ấy đã cứu con, như vậy sẽ không tốt đến thanh danh đôi bên.” Về mặt Lâm Thư khó xử nói.

Lâm lão phu nhân nghe xong, nhíu mày, suy nghĩ một lát, nói: “Hắn cứu con, Lâm gia chúng ta đương nhiên phải cảm tạ, ăn khế trả vàng. Nếu hắn lo lắng cho thanh danh đôi bên, vậy chúng ta sẽ không cảm tạ công khai nữa. Ngày khác, tổ mẫu tự mình đến bái phỏng Dịch Vương phi, kín đáo nói cảm tạ là được. Lâm gia chúng ta nợ Dịch Vương phủ một nhân tình, vậy phải nhớ kỹ.”

Thấy tổ mẫu chấp nhất, Lâm Thư cũng không khuyên nữa, bắt đầu hỏi han về tình hình của những người thân.

Khi biết mẫu thân vì nàng đau lòng đến tâm thần bất an, Lâm Thư im lặng hồi lâu. Trong lòng nhớ thương An thị, bèn nói với tổ mẫu: “Tổ mẫu, con muốn đi thăm mẫu thân. Mẫu thân biến thành như thế đều là vì con, con qua thăm người nhé.”

“Gấp làm gì! Con nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của mình đi, cứ đi ngâm nước ấm trước rồi nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay nương con bị như vậy cũng là do bất ngờ, ta đã bảo đại ca con đi mời ngự y rồi. Chờ ngự y kê đơn cho nương con uống thuốc đã, đợi nương con tỉnh táo lại, con hãy qua thăm. Hôm nay con nghỉ ngơi ở chỗ tổ mẫu đi, chờ sáng mai tinh thần tốt lên hãy đến thăm nương và các ca ca con.” Thật vất vả mới chờ đợi bảo bối tâm can của mình trở về, Lâm lão phu nhân cũng không muốn để tôn nữ rời đi nhanh như vậy.

Lâm Thư biết tổ mẫu cưng chiều nàng nhiều đến mức nào, biết bà không muốn để tôn nữ đi nhanh như thế, dờ khóc dờ cười nói: “Vâng! Đêm nay Thư nhi sẽ ở lại chỗ của tổ mẫu! Ở cùng tổ mẫu, được chưa ạ!”

“Vậy mới đúng! Bảo bối của tổ mẫu, xem gầy đến nỗi da bọc xương rồi, nhất định phải tắm bổ thật tốt! Triệu ma ma, người đi dặn dò trù phòng, bữa tối làm những món ăn nhị tiểu thư thích nhất, tất cả đều phải có thịt!” Lâm lão phu nhân vừa vuốt nhẹ tay Lâm Thư vừa phát tay dặn dò người bên cạnh.

“Dạ, lão phu nhân. Tiểu thư thật sự chịu khổ rồi, nhìn xem sắp thành cây gậy trúc rồi, nhất định phải tắm bổ! Lão nô lập tức kêu trù phòng chuẩn bị.” Triệu ma ma hơn năm mươi tuổi, sinh ra trong Lâm gia, khi Lâm lão phu nhân gả đến Lâm gia thì bắt đầu phục vụ bà, cũng nhìn Lâm Thư lớn lên, có sự cưng chiều riêng với nàng.

Trong thời gian Lâm Thư mất tích, bà cũng lo lắng đến ăn ngủ không yên. Nghe Lâm Thư kể xong mọi chuyện liền hết sức đau lòng. Được lão phu nhân dặn dò, lúc này Triệu ma ma mới có cơ hội mở miệng nói chuyện.

“Ai nha! Triệu ma ma, bà đừng nghe tổ mẫu. Tất cả đều là thịt thì con ăn sao được, ngán chết mất! Cứ làm như thường ngày thôi, chuẩn bị cả đồ mặn và đồ chay ạ.” Lâm Thư buồn cười nói.

Triệu ma ma không đáp, lại nhìn về phía Lâm lão phu nhân. Lâm lão phu nhân bắt đắ dĩ nói: “Cứ theo lời nó đi. Chỉ là, từ sáng mai, người kều trù phòng chuẩn bị đồ ăn cho nhị tiểu thư, phải có thêm cả thuốc bổ. Thời gian qua con bé chịu nhiều khổ sở, thân thể nhất định không tốt như trước, phải tắm bổ tốt! Đêm này không được qua loa!”

“Dạ! Lão nô đi ngay làm!” Triệu ma ma nói xong, hành lễ với bà và Lâm Thư liền đi làm ngay.

“Nào, Thư nhi, con nói cho tổ mẫu về chuyện của Hàn thế tử đi. Người đó trông như thế nào? Tính tình ra sao? Con cảm thấy hắn là người thế nào?” Đôi mắt bà hiền từ nhìn nàng, dịu dàng hỏi.

Nghe vậy, không cần suy nghĩ cũng biết tổ mẫu nàng muốn làm gì rồi. Trên mặt thoáng chút ngượng ngùng, cười gượng nói: “Tổ mẫu, ngài hỏi cái này làm gì. Hàn Lạc Tuyền đã nói rõ rồi, không muốn để người ngoài biết được huynh ấy cứu con, rõ ràng là không muốn dính dáng gì với con. Ngài cũng đừng đánh chủ ý lên huynh ấy.”

Mặc dù nàng muốn ở cùng Hàn Lạc Tuyền, nhưng chỉ muốn dựa vào sự cố gắng của bản thân khiến cho hắn tự mình mở miệng xin lấy nàng, mà không phải dựa vào các trưởng bối làm mai, dư luận trói buộc, bức ép hắn ở cùng nàng.

“Tôn nữ của ta xinh đẹp như hoa, hào phóng thiện lương, trừ phi đầu óc hắn bị ngấm nước, nếu không làm sao sẽ chán ghét con! Thư nhi đừng sợ, nếu như con có ý với hắn, tổ mẫu tự mình tìm Dịch Vương phi làm mối cho hai đứa. A! Đúng rồi, hình như đại ca Lâm Sóc của con và Hàn thế tử đều cùng học trong học viện Thánh Tài nhỉ? -lil..ququqdo,,ôn...-=- Chúng ta kêu đại ca con tìm hiểu rõ người đó trước, nếu là người có nhân phẩm, tướng mạo, học thức không tệ, tổ mẫu chắc chắn giữ mối hôn sự đó cho con.” Lâm lão phu nhân có đôi mắt tinh như chim ưng, sao không nhìn ra được trong mắt tôn nữ đang che giấu tình ý. Chỉ coi như Lâm Thư đang xấu hổ, nên mới từ chối trước mặt mình. Bà không cho là đúng nói với tôn nữ.

Lâm Thư nghe vậy, kinh sợ, vội vàng xua tay nói: “Tổ mẫu, ngài đừng như vậy! Nếu như huynh ấy có ý với con, tự nhiên sẽ đến cửa cầu hôn. Nhưng nếu vô ý, chúng ta gấp gáp gả đi sẽ khiến người ta nhìn Lâm gia chúng ta thế nào ạ! Tổ mẫu, ngài đừng quá quan tâm, còn hai năm nữa con mới đến tuổi cập kê, không nên nóng vội. Ngược lại là Lâm Thiển, tỷ ta và Tô di nương vì chuyện hôn sự bất thành với phủ Mục Hầu, nên đã tính kế hại con. Năm nay Lâm Thiển mười sáu rồi, cũng nên làm mai thôi.”

“Làm mai? Hừ, ta và nương con vốn định đợi đến tháng sau trong cung tổ chức tiệc trung thu, sẽ đưa nó đi kết giao. Không ngờ hai mẫu tử đó chờ không kịp, tâm tư còn ác độc đến thế. Nếu bọn nó đã muốn gả, đợi tra rõ mọi chuyện, ta liền cho bọn chúng tội nguyên, gả Lâm Thiển cho một người tốt!” Lâm lão phu nhân cắn từng chữ, trong lời nói nồng nặc sát khí.

Sau khi nghe xong, trong lòng Lâm Thư rất hài lòng, liền phụ họa: “Ừm, nên chọn cho Lâm Thiển một người tốt, nếu không, không biết hai mẫu tử đó có thể làm gì nữa.”

“Bọn chúng dám! Có lão thân ở đây, ai cũng đừng nghĩ tác quái ở phủ Định Quốc công!” Lâm lão phu nhân lạnh mặt, tức giận nói.

“Tổ mẫu uy vũ khí phách!” Lâm Thư cười hì hì khen.

Nghe vậy, vẻ tức giận trên mặt bà lập tức tan thành mây khói, vươn tay cứng chiu bóp mũi ngọc của nàng, nói: “Cái con bé này!”

20. Chương 20: Xuất Phủ Nhờ Giúp Đỡ

Thời gian thấm thoát trôi đi, đã qua một tháng kể từ lúc Lâm Thư trở về phủ, An thị cũng dần dần bình tĩnh vì được nữ nhi an ủi. Còn ba vị huynh trưởng của Lâm Thư biết được chuyện nàng gặp phải thì hết sức tức giận. Mặc dù không tra được chủ mưu chính là Tô di nương, nhưng ba huynh đệ họ đều tin lời muội muội mình, nên đã gây không ít khó khăn cho Tô di nương. Đã động tay động chân vào đồ ăn, thức uống, vật dụng hàng ngày của bà ta để xả giận cho Lâm Thư.

Kể từ khi Lâm Thư trở về, mỗi ngày đều ở chung với An thị và Lâm lão phu nhân, hai vị trưởng bối bắt nàng ở bên cạnh, theo dõi gắt gao, không cho nàng có cơ hội rời khỏi tầm mắt của họ.

Ở sau lưng nàng, Lâm lão phu nhân đã lên giao cho đại ca Lâm Sóc của nàng một nhiệm vụ. Lâm Sóc vừa nhận được nhiệm vụ, đã chạy nhanh về học viện Thánh Tài, kêu hai đệ đệ sinh đôi là nhị ca Lâm Ngọc và tam ca Lâm Kỳ của Lâm Thư ở trong phủ, chú ý tiến trình vụ án.

Một tháng rồi mà vụ án của Tô di nương vẫn chưa có tiến triển, Lâm Thư có chút phiền não. Chẳng lẽ đúng là Tô di nương đã làm không chê vào đâu được, không thể tìm được bất kỳ nhược điểm nào sao? Đã lâu không gặp Hàn Lạc Tuyền, trong lòng nàng có chút nhung nhớ, nhưng các vị trong nhà quản chặt quá, nàng không có cơ hội xuất phủ. Nha hoàn và ma ma bên cạnh đều do các trưởng bối phái tới hầu hạ nàng, muốn kêu nha hoàn làm việc gì thì sẽ khiến các trưởng bối phát hiện. Mặc dù ở cùng trưởng bối, nhưng thần trí nàng đã mất tự chủ, bay xa rồi.

Thấy dáng vẻ không yên lòng, buồn bã tiu nghỉu của Lâm Thư, An thị lo lắng hỏi: “Thư nhi, con làm sao vậy? Sao mất tinh thần thế, có phải đang phiền lòng chuyện gì không? Qua đây, nói với nương nào, nương nhất định dốc hết sức làm cho con!”

Đang uống trà ở bên cạnh, Lâm lão phu nhân nghe thế, nâng mắt nhìn Lâm Thư, thấy đúng là tôn nữ rầu rĩ không vui, cũng mở miệng hỏi thăm: “Thư nhi, sao thế? Có chuyện gì không vui cứ nói ra, tổ mẫu nhất định làm chủ cho con!”

Nghe hai vị trưởng bối nói như vậy, Lâm Thư đành nói: “Con thấy phủ Triệu Duẩn Kinh đã tra xét vụ án được một tháng, mà chẳng có động tĩnh nên hơi lo lắng. –lle-le-quyuudo,,nnnn,,....— Con cảm thấy có tra được ra chứng cứ chỉ rõ là Tô di nương làm thì phụ thân cũng sẽ mở miệng cầu xin cho bà ta.”

Lâm Thư hiểu rất rõ phụ thân mình, bởi vì năm đó Tô di nương đã cứu ông một mạng, nên ông có phần tình cảm khác biệt với bà ta. Nếu để quá lâu, chẳng tra được chút dấu vết nào, phụ thân nàng sẽ không nhận được mở lời vì Tô di nương. Đó không phải là kết quả nàng mong muốn, nàng muốn là đuổi hai mâu tử Tô di nương và Lâm Thiển ra khỏi Lâm gia, không còn cơ hội gieo họa cho người Lâm gia.

“Nó dám à! Lão thân còn chưa chết đâu! Lâm gia này vẫn chưa đến phiên nó làm chủ! Năm đó ta đã thấy Tô thị kia không phải hạng người tốt, nếu không phải Chí Viễn quỳ một ngày một đêm cầu xin ta, ta hoàn toàn không cho phép tiện thiếp đó vào phủ! Mặc kệ vụ án lần này có chứng cứ hay không, bọn họ cũng đừng nghĩ bước vào phủ Định Quốc công nữa. Đứa nhỏ Lâm Thiển đó đã bị tiện thiếp kia dạy dỗ sai lệch rồi, hiện tại chính đồn cũng chẳng kịp nữa. Ngày khác, chờ vụ án được làm rõ, mẫu thân của Thư nhi hãy chọn một mối hôn sự cho Lâm Thiển đi!” Lâm lão phu nhân luôn luôn phân chia rõ ràng thê dòng chính và thiếp thứ, cộng thêm quan hệ với Tô di nương và nhân cách của Lâm Thiển, khiến Lâm Thiển không được Lâm lão phu nhân yêu thương. Trong lòng Lâm lão phu nhân không hề quan tâm đến thứ nữ Lâm Thiển này một chút nào.

“Dạ, con dâu chắc chắn sẽ chọn một hôn sự tốt cho Thiển nhi.” Về mặt An thị không dao động, môi mỏng nói đồng ý, nhưng trong lòng lại tính toán một chút. Tô thị này xuất thân là con của thiếp thất nhà buôn, An thị vẫn luôn không để trong mắt. Không ngờ Tô thị lại to gan, tâm tư ác độc đến thế, dám xuống tay với nữ nhi duy nhất của nàng. Người đã bắt nhân thi đừng trách ta bất nghĩa, nàng nhất định sẽ chọn cho đứa nhỏ Lâm Thiển kia một mối hôn sự vô cùng tốt! Tô thị nắm chặt bàn tay đang giấu ở trong ống tay áo.

Nhắc tới hôn sự của Lâm Thiển, Lâm Thư tò mò hỏi: “Nương, ngài định gả Lâm Thiển cho công tử nhà nào ạ?”

“Đây không phải chuyện một nữ tử khuê các như con nên biết, con cứ nắm chắc một chút, luyện thật giỏi cầm kỳ thi họa đi. Bằng không chờ thêm hai năm nữa đến hôn sự của con, ta không biết nên nói như thế nào về khả năng của con nữa.”

Vừa nhắc tới chuyện này, An thị liền hết sức nhức đầu. Lâm Thư đứa nhỏ này, thuở nhỏ được lão Định Quốc công và Lâm lão phu nhân cưng chiều lớn lên, hành động tùy ý, ai cũng không thể gò bó nó. Đến bây giờ vẫn chẳng biết cầm kỳ thư họa, nữ công gia chánh, khiến An thị rất gấp gáp, nhưng lại không thể buộc Lâm Thư đi học. Nếu như con bé chạy đến trước mặt lão phu nhân cáo trạng, bị mắng chính là An thị rồi.

“Ai, nương, ngài đừng cả ngày lấy những thứ bình thường nữ tử phải học gì gì đó để ép buộc con. Con vừa thấy chúng là phiền lòng, không học được. Cũng đâu phải học tốt chúng thì mới gả được chứ ạ! Ngài xem, tổ mẫu cũng đâu tinh thông cầm kỳ thư họa, ngay cả thêu đóa hoa cũng giống như ***, chẳng phải tổ phụ vẫn vô cùng thương yêu tổ mẫu à!” Nhắc tới tình cảm của tổ phụ và tổ mẫu, Lâm Thư liền sinh lòng hâm mộ.

Lâm lão phu nhân Triệu thị là nữ nhi châu ngọc của lão Nam Hoài Vương tiền nhiệm, Nam Hoài Vương tiền nhiệm vô cùng yêu thương nữ nhi này, tự mình cầu xin tiên hoàng ban phong hiệu cho nữ nhi, phong hiệu của Lâm lão phu nhân là Tịnh Kha quận chúa. Thuở nhỏ lớn lên ở Kim Châu, lúc thiếu thời, lão Định Quốc công rất thích hành tẩu giang hồ, đi ngang qua Kim Châu, gặp được Lâm lão phu nhân, đối với Lâm lão phu nhân là vừa thấy đã yêu, đồng thời còn cưng chiều cả đời. Cưới Lâm lão phu nhân vào phủ, suốt đời không nạp thêm thiếp thất, lúc nào cũng đặt Lâm lão phu nhân ở trong lòng.

Từ nhỏ Lâm Thư đã lớn lên bên cạnh hai vị lão nhân, thấy rõ tổ phụ chăm sóc tổ mẫu từng ly từng tít, trong lòng nàng cũng hy vọng gặp được một nam tử si tình giống như tổ phụ nàng, một đời một kiếp chỉ yêu mình nàng. Kiếp đầu tiên gặp Triệu Á Thanh, trẻ người non dạ bị lời ngon tiếng ngọt che mờ đôi mắt, tin tưởng hẳn ta sẽ là phu quân của nàng. Cũng bởi vì Triệu Á Thanh từng cam đoan sẽ cho nàng ‘nhất sinh nhất thế nhất song nhân’, nàng mới một lòng vì hắn ta đến vậy. Nhưng sau đó, mười năm làm Hậu khổ sở đã khiến nàng nhìn rõ tên cận bã đó.

Nghĩ đến tên cận bã Triệu Á Thanh, nàng bỗng nhiên thức tỉnh. Gần đây ăn được ngủ được, ngày ngày riu rít với tổ mẫu và mẫu thân, nàng cảm thấy mình hình như đã quên chuyện gì rồi, thì ra đã quên ‘chuyện tốt’ của hắn ta ở trấn Thanh Hà!

“Tổ mẫu, nương, con đột nhiên nhớ ra một chuyện, con đi tìm nhị ca và tam ca đây! Hai người cứ trò chuyện, chọn kỹ một người tốt cho Lâm Thiển, gả tỷ ta xa một chút, đừng quay lại gieo họa cho chúng ta là được!” Dứt lời, nàng đã chạy xa rồi.

Thấy Lâm Thư chạy như bay, Lâm lão phu nhân và An thị đều khó hiểu. An thị bất đắc dĩ nói: “Đứa nhỏ này, không có chút thực nữ nào, sau này phải làm sao chứ!”

“Cái gì mà làm thế nào! Thư nhi như vậy rất tốt, thẳng thắn hào hiệp, không câu nệ tiểu tiết. Con nên vui mừng vì Thư nhi không phải loại nữ tử tràn đầy tâm cơ, thủ đoạn mờ ám. -lllqlldoonnn—==— Về phần tương lai, duyên phận đến, tự nhiên có kết quả. Con cũng đừng quá quan tâm, gò bó nó nhiều, người sống phóng khoáng, thoải mái mới không uổng công đến nhân gian. Nó muốn sống thoải mái thì cứ để nó sống đi!” Lâm lão phu nhân hòa nhã, bình thản nói với An thị.

“Bà bà nói rất đúng, là con dâu ngu muội rồi.” An thị bị lời nói của Lâm lão phu nhân thuyết phục rồi.

Lại nói đến Lâm Thư, một đường chạy như điên, vọt tới cửa Tam Tinh viện của các ca ca nàng, bắt được gã sai vặt quét sân liền hỏi: “Trong các ca ca của ta có ai ở bên trong không?”

“Nhị tiểu thư, Nhị công tử vừa đi vào cùng thư đồng Lâm Trúc của Thế tử, bảo là muốn lấy thứ gì đó cho Thế tử.” Gã sai vặt cung kính hành lễ với nàng rồi trả lời.

“Lâm Trúc? Hắn bị đại ca ta sai về lấy đồ gì ư?” Lâm Thư tò mò hỏi.

“Nhìn tình huống hình như là như vậy, cụ thể thế nào thì nô tài không rõ lắm.”

Nghe vậy, Lâm Thư xác định là đại ca nàng phái thư đồng trở về lấy đồ, nghĩ đến cái gì, vẻ mặt nàng liền vui lên, phát phát tay với gã sai vặt, nói: “Ừ, ta biết rồi, ngươi tiếp tục làm việc đi!” Dứt lời liền co cẳng chạy.

Lâm Ngọc vốn đang vui vẻ đùa ngựa với Lâm Kỳ ở bên ngoài, lại bị thư đồng của đại ca chạy đến cắt ngang, bảo hắn trả lại quyển sách đã mượn vài ngày trước. Lâm Ngọc khó chịu dẫn Lâm Trúc trở về phủ, đi vào phòng hắn tìm kiếm rồi đưa sách cho Lâm Trúc. Vừa mới xoay người, liền thấy muội muội đột nhiên xuất hiện, sợ hết hồn.

“Thư nhi! Sao muội đến đây mà không kêu một tiếng, dọa ta chết rồi!” Vỗ vỗ tim, Lâm Ngọc bất mãn nói.

“Chít...” Lâm Thư nghịch ngợm làm theo lời Lâm Ngọc nói.

Lâm Ngọc bắt đầu dĩ sờ sờ đầu nàng, hỏi: “Sao thế? Không có việc gì thì muội cũng chẳng chạy đến Tam Tinh viện này tìm chúng ta đâu.”

“Nhị ca, có phải đại ca kêu Lâm Trúc trở về lấy đồ không?” Nhìn Lâm Trúc đứng bên cạnh, nàng biết rõ còn cố hỏi.

“Ừ, sao thế? Muội định làm gì?” Lâm Ngọc cảm thấy nàng lén lút hỏi như tên trộm vậy là tuyệt đối không có chuyện tốt.

“Hắc hắc, muội muốn tới học viện của đại ca để đi dạo. Muội chưa từng đến đó, thật sự rất tò mò.” Nàng túm lấy tay Lâm Ngọc lấy lòng.

“Không được! Trong học viện toàn là nam tử, muội đi làm gì! Nghĩ cùng đừng nghĩ, ngoan ngoãn ở trong phủ với tổ mẫu và mẫu thân, hai người họ đã lo lắng rất nhiều cho muội trong khoảng thời gian trước đây.” Lâm Ngọc từ chối không chút khách khí.

“Ai nha, muội đã ở bên họ một tháng rồi, không để muội ra ngoài đi dạo thì muội sẽ nhịn đến ngộp thở mất!” Lâm Thư bắt đầu dậm chân.

“Ngộp thở cũng phải nhịn cho ta! Người ta là ngã một lần khôn hơn một chút, muội đã chịu nhiều đau khổ như vậy, mà chẳng chịu nhút nhát nào cả! Đã quên lúc trước là vì muốn đi chơi mới bị người lừa gạt xuất phủ trở lại hả, bên ngoài không an toàn đâu! Làm sao muội không yên phận chút nào thế!” Lâm Ngọc chỉ tiếc rên sắt không thành thép, chọc chọc trán nàng.

“Nhị ca! Muội có chuyện quan trọng, muốn đi tìm đại ca!” Thấy Lâm Ngọc tỏ ra kiên quyết, Lâm Thư liền nói loạn xạ.

“Bớt làm nũng cho ta! Ta còn chưa biết muội sao! Ta cho muội biết, trước khi đến học viện, đại ca đặc biệt dặn dò ta và tam ca của muội, ở trong phủ trông coi muội thật kỹ, không cho muội có cơ hội chạy ra khỏi phủ.-;”“-;”“-;ll333qu,,444,,do,,n....-Muội ngoan ngoãn ở trong phủ đi, học chút thêu thùa, nữ hài tử an tĩnh ở trong phủ mới tốt!” Lâm Ngọc tận tình khuyên nhủ nàng.

“Không được! Hôm nay muội nhất định phải đi! Nhị ca, huynh tốt nhất, huynh để cho muội cải trang thành gã sai vặt đi theo Lâm Trúc đến học viện của đại ca một chuyến thôi!”

Lâm Thư biết tính tình của lão Dịch Vương, thuở nhỏ đã quản giáo nghiêm khắc, không cho Hàn Lạc Tuyền có cơ hội phóng đảng phong lưu. Hàn Lạc Tuyền đã trở về kinh, lão Dịch Vương chắc chắn sẽ không giữ hần lại đâu, đương nhiên sẽ tống hần đến học viện đọc sách. Trước mắt, trong lòng nàng có khúc mắc chuyện Tô di nương và Triệu Á Thanh, không nghĩ ra cách đối phó. Chuyện về hai người này, ngoại trừ tìm Hàn Lạc Tuyền để hần nghĩ cách giải quyết, nàng không biết nên xin ai giúp đỡ nữa.

Lâm Trúc đứng bên cạnh ôm sách, nghe thế, đột nhiên cảm thấy sau lưng hơi lạnh, vội vàng cúi đầu, giảm bớt đi sự tồn tại của mình.

“Muội không thể không đi à?” Lâm Ngọc nhướn nhướn lông mày hỏi nàng.

“Đúng! Không thể không đi!” Lâm Thư tỏ vẻ kiên quyết.

“Vậy muội thành thật nói cho ta biết, muội muốn đi làm gì. Nếu thật sự là chuyện quan trọng, ta có thể đồng ý, còn giúp muội ứng phó với trưởng bối nữa.” Lâm Ngọc dẫn dắt từng bước.

Lâm Thư im lặng, ở trong lòng suy tính chốc lát, hơi cắn răng, kéo Lâm Ngọc vào nội thất, nhỏ giọng nói: “Muội muốn đi thăm một người, chính là Thế tử Hàn Lạc Tuyền của Dịch Vương phủ đã cứu muội. Muội muốn tự mình đến nói cảm ơn huynh ấy.”

Lâm Ngọc nghe vậy, kinh ngạc, hỏi: “Muội nói cái gì? Muội muốn qua thăm Hàn thế tử sao? Thư nhi, chẳng lẽ muội coi trọng hần à?”

“Muội.... Muội không có. Muội chỉ muốn tới chính miệng nói tiếng cảm ơn thôi.” Lâm Thư cự nự quay đầu.

“Ca ca vẫn nói câu đó, không thành thật với ta, đừng mong ta thả ra ngoài.” Lâm Ngọc bày ra vẻ muội không nói rõ ràng thì ta sẽ không bỏ qua.

Thấy nhị ca như vậy, Lâm Thư biết không nói rõ ràng thì ca ca sẽ không thả mình ra ngoài, thở dài, xấu hổ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Huynh đừng nói cho người khác biết! Nếu để cho muội biết được huynh nói cho những người khác, sau này muội không để ý huynh nữa!”

Lâm Ngọc sững sốt hồi lâu, sức nhớ ra gì đó, bày ra dáng vẻ sáng tỏ thông suốt, nói: “Ta biết rồi, muội đi đi. Đến lúc đó đại ca mắng muội, ta cũng mặc kệ.”

Thấy Lâm Ngọc đồng ý, nàng vui vẻ, chân chó nói: “Ai! Muội biết nhị ca đối xử với muội rất tốt mà! Yên tâm đi, đại ca trách mắng thế nào thì muội cũng không khai ra huynh đâu.”

Lâm Ngọc nghiêng đầu sang bên, hừ một tiếng, nói: “Miệng lưỡi trơn tru, nịnh hót!”

21. Chương 21: Không Hề Tin Tưởng

Sau khi Lâm Sóc từ trong miệng Lâm lão phu nhân biết được Lâm Thư có cảm tình với Hàn Lạc Tuyền, liền trợn mắt lườm lườm, ngây ngẩn hồi lâu mới bị bà gõ tỉnh. Còn bị Lâm lão phu nhân giao cho nhiệm vụ, kêu hần trở về học viện, hỏi dò về Hàn Lạc Tuyền.

Nếu như muội muội cảm thấy hứng thú, nhất định phải tìm hiểu kỹ mọi thứ về Hàn Lạc Tuyền mới được! Trở lại học viện, đầu tiên là Lâm Sóc cố ý vô tình hỏi những đồng môn với Hàn Lạc Tuyền về nhân phẩm của Hàn Lạc Tuyền. Từ trong miệng mọi người biết được hần có học vấn không tệ, điểm không tốt chính là hơi cao ngạo. Lâm Sóc không hài lòng lắm với điểm này, tính toán tự mình thử dò xét Hàn Lạc Tuyền.

Mấy ngày nay, Lâm Sóc đều trò chuyện và Hàn Lạc Tuyền, cả hai nói chuyện rất vui, chỉ hận đã gặp nhau hơi muộn. Hôm nay và Hàn Lạc Tuyền nói về thi nhân Lý Ngọc của tiền triều, nghe nói Hàn Lạc Tuyền có hứng thu với tập thơ của người này. Lâm Sóc nhớ ra mình vừa vặn có một vài tập thơ lẻ của Lý Ngọc, bên trong không chỉ ghi lại những chuyện lý thú về cuộc đời của Lý Ngọc, mà còn có vài bài thơ hiếm của ông ta. Lâm Sóc lập tức phất thư đồng Lâm Trúc của mình về phủ đến chỗ Lâm Ngọc lấy. Lúc trước hần đã đưa vài tập thơ lẻ của Lý Ngọc cho Lâm Ngọc xem, tính ra thì chắc nhị đệ đã xem xong rồi.

Nhưng không ngờ, Lâm Trúc không chỉ mang sách về mà còn mang theo một người! Thấy Lâm Thư ăn vận y phục đóng giả thành gã sai vặt, Lâm Sóc chỉ cảm thấy nhức đầu, muốn nổi giận cũng không được, sắc mặt xấu tệ, thấp giọng hỏi nàng: “Thư nhi, muội chạy tới đây làm gì! Thật là hồ đồ!”

Không chỉ có mỗi Lâm Sóc kinh hãi mà còn cả Hàn Lạc Tuyền ở bên cạnh hần nữa. Thấy Lâm Thư, đoạn ký ức và chung hoạn nạn lúc trước liền xuất hiện trong đầu Hàn Lạc Tuyền. ĐỪNG phải nàng là chẳng có chuyện gì tốt cả, hần nhức đầu mở miệng nói: “Huynh muội các người nói chuyện trước, ta đi ra giữ cửa.” Dứt lời, cũng không đợi huynh muội Lâm gia đáp lại, hần đã bước ra cửa, còn nhân tiện đóng cửa lại.

Thấy Hàn Lạc Tuyền đi rồi mà Lâm Thư vẫn còn bộ dạng si mê, Lâm Sóc bỗng cảm thấy hơi mất mặt. Cũng may là Hàn Lạc Tuyền không để bụng, nếu không sau này hần phải đối mặt với Hàn Lạc Tuyền sao đây!

Vỗ trán, kéo Lâm Thư tới ghé dựa ngòai xuống, Lâm Sóc nói: “Được rồi! Người đã đi rồi, còn nhìn cái gì chứ. Thư nhi, một cô nương không thể nhìn chăm chăm một nam tử như thế, không người ta sẽ nghĩ muội là một nữ tử không biết chừng mực.” Lâm Sóc thật tâm dạy bảo.

“Ca, huynh nói muội nhìn người ta si mê à? Muội đâu có! Rõ ràng là muội rất thản nhiên, rất kính nể nhìn Hàn Lạc Tuyền mà, đối với ân nhân cứu mạng mình, chẳng lẽ không nên dùng ánh mắt sùng bái và cảm tạ à?” Lâm Thư bắt mẫn phản bác.

“Ánh mắt đó của muội mà còn nói là...Ai, thôi đi, không thảo luận cái này nữa. Muội nói cho ta biết vì sao lại chạy đến học viện Thánh Tài, muội liệu lĩnh như thế, tổ mẫu và mẫu thân có biết không? Không phải ta đã bảo lão nhị, lão tam canh chừng muội sao? Làm sao còn chạy đến đây hả?” Lười thảo luận vấn đề ánh mắt với nàng, Lâm Sóc liền hỏi nàng về mục đích tới đây.

“Muội nói muốn đến cảm ơn Hàn Lạc Tuyền, sau đó tổ mẫu và mẫu thân liền đồng ý. Nhị ca và tam ca ra ngoài thành đưa ngựa rồi, bọn họ không biết đâu.” Lâm Thư vô tội nhìn Lâm Sóc, trên mặt không có chút dối lừa nào.

Nghe nói tổ mẫu và mẫu thân để nàng tới đây, Lâm Sóc liền nửa tin nửa ngờ. Tổ mẫu cố ý tìm hiểu về Hàn Lạc Tuyền, hẳn đều biết, bằng không, cũng sẽ không bí mật kêu hẳn về học viện tìm hiểu về Hàn Lạc Tuyền.

Trầm tư chốc lát, Lâm Sóc vẫn không phân biệt được lời của nàng là thật hay giả, bèn thử hỏi: “Tổ mẫu và mẫu thân chắc chắn sẽ không để mặc muội hồ đồ như thế, để một cô nương giả thành gã sai vặt rồi chạy đến chỗ nam tử học hành. Sẽ không phải là muội tự chạy tới rồi gạt ta đó chứ?”

“Ai da, đại ca đừng hỏi nhiều như thế nữa! Muội đã đến đây rồi, bây giờ huynh có đuổi thì có chết muội cũng không đi. Trừ phi huynh để một mình muội gặp Hàn Lạc Tuyền, muội có lời muốn nói với hắn, nói xong, bảo đảm ngoan ngoãn rời đi.” Lâm Thư sợ đại ca nàng hỏi thêm nữa, nàng sẽ lộ sơ hở, đành dứt khoát làm nũng.

Lâm Sóc im lặng, như có điều suy nghĩ nhìn nàng, hỏi: “Muội muốn nói gì với hắn? Mà hai người là nam chưa cưới nữ chưa gả, cô nam quả nữ ở chung một chỗ sẽ không hay.”

“Muội biết mà, muội chỉ muốn chính miệng nói cảm tạ, xong sẽ đi ngay.” Lâm Thư liên tục cường điệu.

“Vậy thì được, ta đi gọi Hàn thế tử đi vào, muội chỉ có thể nói cảm ơn hắn, xong là về, không được nán lại!” Lâm Sóc xụ mặt nói với nàng.

“Ừm, ừm, được! Đại ca, mau gọi Hàn Lạc Tuyền vào đi!” Thấy Lâm Sóc đồng ý, nàng vội vàng thúc giục.

Lâm Sóc đột nhiên có cảm giác muội muội lớn rồi không thể giữ lại, lắc đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy ra cửa, gọi Hàn Lạc Tuyền đi vào.

Hàn Lạc Tuyền vẫn canh giữ ở ngoài cửa, dáng vẻ khoan tay, cao lớn vững chắc, bởi vì vóc người tuấn mỹ như tiên, làm cho người ta có cảm giác dị biệt mà độc lập. -0-0-0ll;l;le;;quuy-do...onnn..//=- Lâm Thư ôm sách đứng bên cạnh nhìn, trong lòng không khỏi nghĩ: Nếu nhị tiểu thư nhà bọn họ mà gả cho một nam tử như thế thì có phúc biết bao.

Mặc dù đoán được Lâm Thư to gan chạy tới học viện là có liên quan đến hắn, Hàn Lạc Tuyền vốn cho rằng Lâm Sóc sẽ không để nàng âm ỷ, không ngờ, hai huynh muội nói chuyện xong, Lâm Sóc chẳng những không kêu nàng rời khỏi đây ngay mà còn kêu hẳn vào nói chuyện với nàng nữa.

Hắn chỉ cảm thấy người Lâm gia thật là hoang đường. Mặt vô biểu cảm bước vào phòng, Hàn Lạc Tuyền đứng ở trước mặt Lâm Thư, lạnh nhạt hỏi: “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Ta nhớ huynh lắm! Gần đây ta có chút phiền, chuyện của Tô di nương không có tiến triển, phủ Triệu Duẩn Kinh không có chứng cứ chỉ thẳng ra bà ta. Còn kéo dài nữa, cha ta nhất định sẽ mở miệng cầu xin tha thứ cho bà ta. Còn nữa, lần trước chúng ta phát hiện ra chuyện ở trấn Thanh Hà, không phải huynh nói quay về kinh sẽ giải quyết sao? Huynh đã nghĩ ra cách nào để trừng trị kẻ xấu đó chưa?” Lâm Thư đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích của nàng.

Bị câu nói đầu tiên của nàng hù cho tim đập thành thịch, nghe tiếp, thấy nàng có chuyện nghiêm túc cần tìm, tâm tư hẳn mới khôi phục bình thường. Hắn bình chân như vại ngồi xuống, mở miệng nói: “Vị di nương kia là người của Lâm gia, coi như quan phủ không tra ra, Lâm gia cũng tự có cách xử trí, bản công tử không tham dự. Về chuyện phát hiện ở trấn Thanh Hà, ta cảm thấy có lẽ do người suy nghĩ nhiều, thế gian nào có loại thuốc bột nào mà khiến người ta ăn xong sẽ nghe lời chứ, ý nghĩ kỳ lạ, không thiết thực.”

Hắn không quan tâm chuyện của Tô di nương thì nàng không nói, nhưng hắn vậy mà nghi ngờ lời nàng nói, khiến nàng rất nóng nảy.

“Ta không có nói dối! Lúc ấy chúng ta thấy bình thuốc bột đó, đúng là ăn vào có thể khống chế người khác! Không tin huynh cứ thử đi, chỉ cần một chút là nghiệm rồi. Nếu như không có thì cả người sẽ điên cuồng, khó chịu như có trăm con sâu gặm cắn.”

Thật ra, sau khi hồi kinh, Hàn Lạc Tuyền đã phái người đến trấn Thanh Hà ngầm tra xét, nhưng hắn không định nói cho nàng biết. Hắn cảm thấy trên người nàng cất giấu khá nhiều bí mật, muốn đào được tư trong miệng nàng. Không ngờ hắn chỉ cố ý thử dò xét, mà nàng lại tích cực kêu hắn thử như vậy, hắn giật giật khóe mắt, hỏi ngược lại: “Sao ngươi biết được hiệu quả đó? Chẳng lẽ ngươi dùng qua rồi hả?”

“Ta đương nhiên là chưa dùng qua, ta nghe tên tiểu nhị bị ta bắt trói nói như thế.” Lâm Thư vội vàng giải thích.

“Ta nghe ngươi miêu tả hình ảnh đó, giống như là mình đã từng bị nên cứ tưởng ngươi dùng qua rồi. Nếu như nghe tiểu nhị kia nói, vậy gã hẳn là biết khá nhiều bí mật của đám người đó, là một nhân chứng quan trọng. Nếu muốn tra xét, chúng ta phải đưa gã đến, hỏi thăm kỹ càng một phen mới đúng.” Hàn Lạc Tuyền bình tĩnh nói, bộ dạng rất thờ ơ, nhưng lúc này vẫn bí mật quan sát vẻ mặt của Lâm Thư.

Nghe vậy, Lâm Thư thầm kêu không ổn. Gã tiểu nhị kia chẳng biết gì cả, nếu Hàn Lạc Tuyền đưa gã đến lại ép hỏi một phen, liền biết ngay là nàng đang nói dối. Lâm Thư tâm hoảng ý loạn, không kịp nghĩ nhiều, vội nói: “Không được! Không thể đưa gã tới đây!”

“Hả? Vì sao không được?” Hàn Lạc Tuyền nhíu đôi mày kiếm đen như mực hỏi nàng.

Lâm Thư ấp úng nói: “Bởi vì, bởi vì sẽ, sẽ, sẽ bứt dây động rừng! Đúng, sẽ bứt dây động rừng!-;;ll;qq;;d”[o]....-= Huynh nghĩ đi, nếu như tên tiểu nhị kia vô duyên vô cớ mất tích, nhất định sẽ khiến cho chủ quán rượu và Tiền viên ngoại kia sinh nghi, đến lúc đó bọn họ chạy mất thì phải làm sao?” Cái khó ló cái khôn nói ra một lý do, nói xong, nàng thầm khen, cảm thấy mình không quá ngốc.

“Nếu như sợ bứt dây động rừng, vậy thì không đưa gã đến kinh thành nữa. Hay là ta phái người đến hù dọa gã một chút, rồi đào từ miệng gã ra một bản khẩu cung. Phái người giám thị, để cho gã làm việc như bình thường. Cứ như vậy, vừa không bứt dây động rừng, còn có thể lấy được một bản khẩu cung, người thấy sao?” Thu hết vẻ kích động thoáng qua trên mặt nàng vào mắt, hắn nói rất thoải mái.

Thấy hắn thông minh như thế, còn có nhiều cách, Lâm Thư vội vàng hấp tấp nói: “Ta đã kể hết cho huynh những chuyện mà tiểu nhị kia nói, làm sao huynh còn hỏi gã nữa. Chẳng lẽ huynh không tin ta à?” Ý đồ muốn làm nhiều suy nghĩ của hắn.

“Trên đời này, có thể để ta tin tưởng trừ người cho ta sinh mệnh ra, thì bản công tử chưa từng tin những người khác.” Hắn nói thẳng với nàng, không hề kiêng dè. Về mặt tự nhiên, hoàn toàn không quan tâm lời mình nói tổn thương lòng người ta cỡ nào.

Nghe vậy, Lâm Thư trợn mắt há hốc mồm, trong lòng đau như bị một cây kim ghim chặt. Nàng biết hắn luôn xa cách lạnh lùng với người lạ, nhưng không ngờ sau khi nàng sống lại, bọn họ cũng trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn vẫn coi nàng như người lạ, không hề tin tưởng nàng!

Giờ khắc này, đầu óc nàng trống rỗng, há miệng thở dốc, nàng cười không ra tiếng, không biết nên nói cái gì. Im lặng hồi lâu, nàng cắn cắn môi, mất hạnh nhìn thẳng Hàn Lạc Tuyền, hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cùng chung hoạn nạn, sống nương tựa lẫn nhau hơn một tháng, huynh vẫn không hề tin tưởng ta chút nào sao?”

“Người không khác gì người lạ với ta, nhiều nhất chỉ là có vài kỷ niệm với người thôi.” Hàn Lạc Tuyền nói thẳng, không có ẩn ý, bình tĩnh đáp trả Lâm Thư.

Lời của hắn giống như một cây đao, hung hăng đâm vào lòng nàng. Lâm Thư cúi đầu, hạ mắt nhìn chăm chăm bàn tay không mấy xinh đẹp của mình. Thì ra đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng vẫn không vào được trong lòng hắn. Kiếp trước rõ ràng cũng là chung hoạn nạn với hắn, sau đó hắn mới thích nàng mà.

Nhưng vì sao đời này, kết quả lại khác chứ? Chẳng lẽ là bởi vì trải qua thay đổi, không an tĩnh ở trên đảo, chờ đợi lão Dịch Vương phái người đến đón, tự bọn họ trở lại, cho nên tất cả mới khác biệt sao?

Nhớ đến vụ án của Tô di nương, kiếp trước không có báo án, khi Lâm Thư tố giác kẻ độc của bà ta với mọi người, trong cơn tức giận, Lâm lão phu nhân không nghe Tô di nương giải thích, liền phạt cấm túc ba năm. Mà sau khi sống lại, nàng nghe lời Hàn Lạc Tuyền, đến phủ Triệu Duẩn Kinh báo án, điều tra kỹ, nhưng kết quả lại không như ý muốn, chậm chạp không tìm được chứng cứ chỉ rõ chủ mưu chính là Tô di nương.

Ngẫm lại mọi chuyện xảy ra hoàn toàn khác với kiếp trước, bù trừ cho nhau, Lâm Thư cảm thấy hơi quý dị. Càng nghĩ sau lưng càng lạnh, không khỏi sợ run cả người.

Chẳng lẽ bởi vì nàng không có làm mọi chuyện theo kiếp trước, cho nên kết quả đều đi ngược lại chẳng? Người đang làm, trời đang nhìn, chẳng lẽ ông trời cho nàng sống lại lần nữa, nhưng không cho nàng sửa lại mệnh của mình ư? Chẳng lẽ nàng phải để mọi chuyện phát triển giống kiếp trước sao?

Không! Nàng không cần ở với tên không bằng súc sinh, cận bã như Triệu Á Thanh kia! Nàng không muốn Lâm gia lại bị hấn ta tính kế hủy diệt!

Đột nhiên, Lâm Thư đứng dậy, coi nhẹ Hàn Lạc Tuyền, mắt hờn mắt vía mở cửa chạy ra ngoài.

Mà Hàn Lạc Tuyền vẫn luôn sát ngôn quan sắc, đã nhìn ra tình trạng của nàng có cái gì không đúng. Nhìn theo bóng lưng nàng, hấn liền nhíu mày, ngẫm nghĩ.

Mặc dù nàng bất thường đều là do lời hấn nói ra, nhưng hấn cũng nhìn ra được, không phải nàng đang thất thần vì hấn. Trong sự thất thần mang theo nỗi sợ hãi nồng đậm và không cam lòng, nghi vấn ấy khiến hấn không lý giải được.

Sau khi ở và một chỗ với kiểu người như Lâm Thư, liền thấy rõ ràng là một kẻ ngây ngô, rốt cuộc trên người đang che giấu bí mật gì chứ? Giấu sâu trong đáy lòng, nắm chặt tay không để ai biết được sao? Hàn Lạc Tuyền mê muội rồi, nhưng trong lòng dần nổi lên hứng thú.

22. Chương 22: Chương 22

Ngày đó Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền ở trong phòng lâu như vậy, còn mắt hờn, chán nản chạy ra. Lâm Sóc có chút bận tâm, mấy ngày qua đã nhiều lần muốn mở miệng hỏi Hàn Lạc Tuyền, nhưng nhìn dáng vẻ ung dung của hấn, lời đến miệng đều phải nuốt xuống.

Lâm Sóc ở tại học viện, trừ ngày nghỉ cuối tuần mới có thể hồi phủ, không có tình huống đặc biệt, đều không bước ra được cổng lớn. Trong lòng vô vàn tò mò, Lâm Sóc phái Lâm Trúc trở về phủ hai lần để thăm dò tình hình của Lâm Thư, nhưng vẫn chưa đào được tin gì hữu dụng từ nàng. Trong lòng hấn có chút buồn phiền, hấn rất muốn biết ngày đó hai người cô nam quả nữ là muội muội và Hàn Lạc Tuyền đã nói và làm gì ở bên trong.

“Lâm huynh, Lục tiên sinh giảng đến phần sau rồi.”

Hàn Lạc Tuyền đang nghe giảng bài, thấy Lâm Sóc mắt hờn liền tốt bụng nhắc nhở một câu. Hôm nay là Lục lão tiên sinh đức cao vọng trọng trong học viện đến giảng bài cho đám công tử thế gia bọn họ, nếu như không chuyên tâm nghe giảng, không thông qua cuộc thi thì kết cục sẽ vô vàn thảm. Lục lão tiên sinh phạt người có thể phạt đến học máu. Không đáp đúng đề trên bài thi, sau này sẽ phải chép phạt hơn vạn lần đó. Cả học viện, không ai dám chảnh mảng trong giờ giảng của Lục lão tiên sinh.

“Hà? À, giảng nhanh quá. Đa tạ Hàn thế tử nhắc nhở.” Lâm Sóc hồi hồn, lúng túng nói cảm tạ Hàn Lạc Tuyền.

Tâm tư thấp thỏm nghe xong một bài giảng, Lâm Sóc vẫn quyết định mở miệng hỏi Hàn Lạc Tuyền xem hôm đó rốt cuộc đã nói cái gì với Lâm Thư ở trong phòng. Một mạch theo Hàn Lạc Tuyền đến sân viện, Lâm Sóc còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy thư đồng của hấn đã chạy tới bên tai hấn nói nhỏ. Do dự đứng ở một bên, Lâm Sóc chờ thư đồng báo xong với Hàn Lạc Tuyền.

Nhưng không ngờ, thư đồng kia vừa nói thầm với Hàn Lạc Tuyền, Hàn Lạc Tuyền đã chấp tay tạ lỗi với hấn: “Thật là thất lễ, hôm nay sợ rằng không thể tâm sự với Lâm huynh rồi. Tại hạ có chuyện muốn đi xử lý.”

“Ha ha, Hàn thế tử có chuyện thì cứ đi trước thôi. Lâm mỗ không vội, không vội.” Lâm Sóc cười gượng nói.

“Vâng, xin Lâm huynh cứ tự nhiên.” Hàn Lạc Tuyền lễ độ thi lễ với Lâm Sóc.

Sau khi cáo biệt Lâm Sóc, hắn theo Hàn Cửu chạy về phía sân huấn luyện của học viện. Trên đường, hỏi cận kề Hàn Cửu: “Người nhận được tin tức là Hàn Bát không điều tra được gì từ trong miệng tiểu nhị kia sao?”

“Vâng, Thế tử. Hàn Bát truyền tin nói tiểu nhị đó không biết gì cả. Hơn nữa còn nói, thuốc bột đó là do Lâm tiểu thư phát hiện, lúc ấy, nàng nhìn thấy thuốc bột thì biến sắc mặt, liên tục ép hỏi gã đã biết điều gì. Tiểu nhị kia đã nói hết cho Hàn Bát những chuyện đã nói với Lâm tiểu thư.”

“Lúc ấy bọn họ đã nói cái gì?” Hàn Lạc Tuyền ôn hòa hỏi, bước chân không hề gấp gáp.

“Tiểu nhị nói về bối cảnh của Tiền viên ngoại kia và gã còn phát hiện Tiền viên ngoại có thể đang buôn bán người. Lâm tiểu thư nghe xong, không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt liền trắng bệch.” Hàn Cửu bấm báo chỉ tiết tin tức do Hàn Bát truyền đến cho Hàn Lạc Tuyền.

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền dừng một chút, không biết nghĩ đến cái gì liền nheo mắt phượng.

“Thế tử, nhưng có vấn đề gì ạ? Hàn Bát ở bên đó hỏi ngài, đã thẩm tra tiểu nhị xong rồi, hồi kinh được chưa ạ?” Hàn Cửu không rõ chân tướng dò hỏi.

“Không cần, người bảo hắn ở lại trong trấn đi, giám sát họ Tiền là được. Phái người bảo vệ tên tiểu nhị kia, mặc dù gã biết không nhiều lắm, nhưng dù sao vẫn là một nhân chứng liên kết hai bên, phải bảo vệ mạng gã.” Hàn Lạc Tuyền cân nhắc từng câu từng chữ, cẩn dạn.

“Dạ, thuộc hạ liền truyền tin cho Hàn Bát. Thế tử, rốt cuộc ngài kêu Hàn Bát đến trấn nhỏ vắng vẻ đó điều tra cái gì vậy? Hơn nữa còn phái Hàn Thập đi giám thị Lâm tiểu thư. Chẳng lẽ vị Lâm tiểu thư mà chúng ta đưa về phủ Định Quốc công có vấn đề sao?” Hàn Cửu khó hiểu hỏi.

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy màn náo kịch của Lâm gia, hẳn đúng là không thể tin được Lâm Thư lại là tiểu thư dòng chính của Định Quốc công. Hàn Cửu cũng không nhìn ra được chút phong phạm, lễ nghĩa nào của tiểu thư thế gia từ lời nói và hành động của Lâm Thư.

“Người hỏi nhiều như vậy làm gì, nên biết thì sẽ biết, không nên biết thì phải quản miệng cho tốt. Ta hỏi người, Hàn Thập nói Lâm Thư chạy đến thanh lâu, là thanh lâu nào?” Lười phải giải thích với hắn, Hàn Lạc Tuyền nhắc chân tiếp tục đi.

”Đến Phú Quý lâu nổi danh kinh thành! Thế tử, ngài nói có kỳ quái hay không? Dù gì

23. Chương 22: Đến Phú Quý Lâu

Ngày đó Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền ở trong phòng lâu như vậy, còn mất hồn, chán nản chạy ra. Lâm Sóc có chút bận tâm, mấy ngày qua đã nhiều lần muốn mở miệng hỏi Hàn Lạc Tuyền, nhưng nhìn dáng vẻ ung dung của hắn, lời đến miệng đều phải nuốt xuống.

Lâm Sóc ở tại học viện, trừ ngày nghỉ cuối tuần mới có thể hồi phủ, không có tình huống đặc biệt, đều không bước ra được cổng lớn. Trong lòng vô và tò mò, Lâm Sóc phái Lâm Trúc trở về phủ hai lần để thăm dò tình hình của Lâm Thư, nhưng vẫn chưa đào được tin gì hữu dụng từ nàng. Trong lòng hắn có chút buồn phiền, hắn rất muốn biết ngày đó hai người cô nam quả nữ là muội muội và Hàn Lạc Tuyền đã nói và làm gì ở bên trong.

“Lâm huynh, Lục tiên sinh giảng đến phần sau rồi.”

Hàn Lạc Tuyền đang nghe giảng bài, thấy Lâm Sóc mất hồn liền tốt bụng nhắc nhở một câu. Hôm nay là Lục lão tiên sinh đức cao vọng trọng trong học viện đến giảng bài cho đám công tử thế gia bọn họ, nếu như không chuyên tâm nghe giảng, không thông qua cuộc thi thì kết cục sẽ vô và thê thảm. Lục lão tiên sinh phạt người có thể phạt đến học máu. Không đáp đúng đề trên bài thi, sau này sẽ phải chép phạt hơn vạn lần đó. Cả học viện, không ai dám chảnh mắng trong giờ giảng của Lục lão tiên sinh.

“Hả? À, giảng nhanh quá. Đa tạ Hàn thế tử nhắc nhở.” Lâm Sóc hồi hồn, lúng túng nói cảm tạ Hàn Lạc Tuyền.

Tâm tư thấp thỏm nghe xong một bài giảng, Lâm Sóc vẫn quyết định mở miệng hỏi Hàn Lạc Tuyền xem hôm đó rốt cuộc đã nói cái gì với Lâm Thư ở trong phòng. Một mạch theo Hàn Lạc Tuyền đến sân viện, Lâm Sóc còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy thư đồng của hắn đã chạy tới bên tai hắn nói nhỏ. Do dự đứng ở một bên, Lâm Sóc chờ thư đồng báo xong với Hàn Lạc Tuyền.

Nhưng không ngờ, thư đồng kia vừa nói thầm với Hàn Lạc Tuyền, Hàn Lạc Tuyền đã chấp tay tạ lỗi với hắn: “Thật là thất lễ, hôm nay sợ rằng không thể tâm sự với Lâm huynh rồi. Tại hạ có chuyện muốn đi xử lý.”

“Ha ha, Hàn thế tử có chuyện thì cứ đi trước thôi. Lâm mô không vội, không vội.” Lâm Sóc cười gượng nói.

“Vây, xin Lâm huynh cứ tự nhiên.” Hàn Lạc Tuyền lễ độ thi lễ với Lâm Sóc.

Sau khi cáo biệt Lâm Sóc, hắn theo Hàn Cửu chạy về phía sân huấn luyện của học viện. Trên đường, hỏi cận kề Hàn Cửu: “Người nhận được tin tức là Hàn Bát không điều tra được gì từ trong miệng tiểu nhị kia sao?”

“Vâng, Thế tử. Hàn Bát truyền tin nói tiểu nhị đó không biết gì cả. Hơn nữa còn nói, thuốc bột đó là do Lâm tiểu thư phát hiện, lúc ấy, nàng nhìn thấy thuốc bột thì biến sắc mặt, liên tục ép hỏi gã đã biết điều gì. Tiểu nhị kia đã nói hết cho Hàn Bát những chuyện đã nói với Lâm tiểu thư.”

“Lúc ấy bọn họ đã nói cái gì?” Hàn Lạc Tuyền ôn hòa hỏi, bước chân không hề gấp gáp.

“Tiểu nhị nói về bối cảnh của Tiền viên ngoại kia và gã còn phát hiện Tiền viên ngoại có thể đang buôn bán người. Lâm tiểu thư nghe xong, không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt liền trắng bệch.” Hàn Cửu bấm báo chỉ tiết tin tức do Hàn Bát truyền đến cho Hàn Lạc Tuyền.

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền dừng một chút, không biết nghĩ đến cái gì liền nheo mắt phượng.

“Thế tử, nhưng có vấn đề gì ạ? Hàn Bát ở bên đó hỏi ngài, đã thẩm tra tiểu nhị xong rồi, hồi kinh được chưa ạ?” Hàn Cửu không rõ chân tướng dò hỏi.

“Không cần, người bảo hấn ở lại trong trấn đi, giám sát họ Tiền là được. Phái người bảo vệ tên tiểu nhị kia, mặc dù gã biết không nhiều lắm, nhưng dù sao vẫn là một nhân chứng liên kết hai bên, phải bảo vệ mạng gã.” Hàn Lạc Tuyền cân nhắc từng câu từng chữ, căn dặn.

“Dạ, thuộc hạ liền truyền tin cho Hàn Bát. Thế tử, rốt cuộc ngài kêu Hàn Bát đến trấn nhỏ vắng vẻ đó điều tra cái gì vậy? Hơn nữa còn phái Hàn Thập đi giám thị Lâm tiểu thư. Chẳng lẽ vị Lâm tiểu thư mà chúng ta đưa về phủ Định Quốc công có vấn đề sao?” Hàn Cửu khó hiểu hỏi.

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy màn náo kịch của Lâm gia, hấn đúng là không thể tin được Lâm Thư lại là tiểu thư dòng chính của Định Quốc công. Hàn Cửu cũng không nhìn ra được chút phong phạm, lễ nghĩa nào của tiểu thư thế gia từ lời nói và hành động của Lâm Thư.

“Người hỏi nhiều như vậy làm gì, nên biết thì sẽ biết, không nên biết thì phải quản miệng cho tốt. Ta hỏi người, Hàn Thập nói Lâm Thư chạy đến thanh lâu, là thanh lâu nào?” Lười phải giải thích với hấn, Hàn Lạc Tuyền nhắc chân tiếp tục đi.

“Đến Phú Quý lâu nổi danh kinh thành! Thế tử, ngài nói có kỳ quái hay không? Dù gì Lâm tiểu thư cũng là tiểu thư thế gia, tại sao lại chạy đến nơi hỗn loạn như thế? ——ll,..ê,,..qu,,..uyd,,..o,,..nn...——= Chỗ đó là chốn khoái hoạt của chúng nam nhân, Lâm tiểu thư chạy đến đó làm gì chứ!” Không để hấn hỏi cái kia thì hấn lại lải nhải vấn đề mà hấn khó hiểu khác.

“Người quản người ta làm gì! Đàng hoàng trông giữ trong học viện cho ta, đừng để ai phát hiện ta đã rời đi. Nếu không kết quả chẳng cần phải nói, tự người lãnh phạt đi.” Trong khi nói chuyện, Hàn Lạc Tuyền đã đến sân huấn luyện. Đi tới một chỗ dưới tường cao, chuẩn bị phi thân qua.

“Thế tử, ngài đến chốn ong bướm đó phải cẩn thận, thuộc hạ nghe nói bên trong có đủ loại người, đủ loại thuốc, ngài đừng uống loạn nhé.” Hàn Cửu không yên lòng dặn dò.

“Bớt nói nhảm đi, bản công tử còn chưa ngu đến mức để người chỉ tay năm ngón đâu.” Dứt lời, hấn mượn lực từ cọc gỗ bên cạnh, nhảy vọt qua đầu tường.

“Thế tử, ngài đi sớm về sớm nhé! Nhất định phải trở về trước giờ học sáng mai đó, nếu như trốn học, tiên sinh phái người tới tra hỏi, thuộc hạ không chịu nổi đâu!” Thấy Hàn Lạc Tuyền mất hút, Hàn Cửu cao giọng cường điệu.

Lướt qua tường cao, Hàn Lạc Tuyền chưa từng tạm dừng, chạy thẳng tới chân núi, hẳn muốn xem xem Lâm Thư gốc gác kia muốn làm cái gì.

Sau khi từ học viện Thánh Tài về, trong lòng Lâm Thư rối loạn hai ngày, quyết định viết hết những chuyện xảy ra ở kiếp trước ra một quyển vở. Mặc dù nàng mơ hồ đoán được, nếu chuyện không phát triển như kiếp trước, con đường tương lai của nàng sẽ có sự khác biệt rất lớn so với kiếp trước, nhân quả, thể sự của người bên cạnh nàng cũng hoàn toàn khác biệt. Nhưng nàng vẫn quyết định phải nghịch thiên cải mệnh, nếu nàng đã sống lại mà vẫn tiếp tục sống như kiếp trước thì sống lại còn có ý nghĩa gì?

Lâm Thư không cam chịu, nàng tính toán nên giải quyết xong mầm tai họa Triệu Á Thanh này đi. Chỉ cần hấn ta bị nàng chinh ngã, không có cơ hội leo lên địa vị cao, vậy cuộc sống sau này của nàng sẽ thoát khỏi tên cận bã đó. Triệu Á Thanh không có năng lực, mà nàng lại oán hận hấn ta, hai bọn họ làm gì cũng chẳng có kết quả. Muốn cải mệnh thì phải xuống tay từ chỗ hấn ta. Mà khi nàng vừa sống lại liền đúng lúc phát hiện hấn ta đang làm chuyện dơ bẩn, nàng định xuống tay với hấn ta từ lúc này, để Triệu Á Thanh hết cơ hội xoay mình!

Trong sự kiện Triệu Á Thanh dùng phấn hoa anh túc khống chế đám nữ tử kia, nàng nhận định những cô nương đó sẽ bị hấn ta đưa đến kinh thành, đưa vào thanh lâu, dò xét tình báo, quyến rũ đại thần. Cho nên, nàng định tra xét từ những thanh lâu đó trước, xem xem thanh lâu nào mới là cứ điểm của hấn ta.

Được nhị ca Lâm Ngọc che giấu giúp, Lâm Thư đổi nam trang, cải trang đơn giản rồi chuồn êm ra khỏi Lâm gia, đi đến nơi trăng hoa nổi danh nhất trong kinh thành là Phú Quý lâu.

Ra ngoài theo nàng còn có A Cường là cao thủ mà Lâm Ngọc phái tới bảo vệ nàng. A Cường cao chín thước, khổ người lớn, mặt hung dữ nhưng hơi ngốc, là trung nô của Lâm gia.

Lúc này mặt trời đã lặn về tây, ánh tà dương lay lắt, Lâm Thư ăn vận như công tử nhà quyền quý, dẫn A Cường tới phố hoa náo nhiệt.

Vừa tới cửa Phú Quý lâu, Lâm Thư còn chưa xác định tấm biển của cửa hiệu, liền bị người kéo vào.

“Ôi! Tiểu công tử, lần đầu đến đây hả? Ngài thật đúng là tinh mắt! Phú Quý lâu của chúng ta nổi tiếng là nơi khoái hoạt trong kinh thành đấy. Hoàn phi yên gãy, đầy đủ ý vị, trong sạch có hết! -d,,d....ll..qq,,,...d,,,...o...-σ- Đủ loại giai nhân, hẳn là có người hợp với khẩu vị của ngài! Ngài mau vào nhìn một chút đi!”

Lâm Thư không thấy rõ nữ nhân đang đẩy nàng tiến vào, vào rồi, nhìn thấy khung cảnh lòe loẹt, các nữ tử mặc y phục rực rỡ thì sững sốt một lát. Ngay lúc nàng đang ngây người, tú bà Từ nương liền đi đến nhiệt tình chiêu đãi Lâm Thư.

“A, tiểu công tử mới tới hả? Muốn cô nương như thế nào thì cứ nói! Chỉ có ngài không nghĩ tới, chứ không có cô nương nào mà Phú Quý lâu không đào tạo được!” Từ nương với khuôn mặt son phấn dày cộm, lắc lắc cái mông, nháy mắt ra hiệu, nói với nàng.

==--dii,,,,ê....nn,,,,da,,...nn....l....qq,,..d,,,o....n....

Lâm Thư không quen với mùi phấn son nồng đậm trong đại sảnh, không nhịn được hắt hơi một cái. Khịt khịt mũi, cố làm ra vẻ y phục lụa là, hỏi: “Bản công tử muốn loại cô nương nào, các người đều có thể đưa ra hả?”

“Đương nhiên rồi! Phú Quý lâu của chúng ta có đủ loại cô nương, luôn có kiểu ngài thích! Bảo đảm ngài rất thoải mái!” Từ nương phát phát khăn tay tràn đầy dị hương với Lâm Thư, nói cực kỳ phóng dăng.

“Vậy sao? Người gọi hết những cô nương tốt nhất ra cho bản công tử, ta muốn thứ tốt nhất!” Vung tay lên, nàng lấy một sấp ngân phiếu từ trong ngực ra, quơ quơ trước mặt Từ nương.

Ánh mắt Từ nương sáng lên như thấy thần tài, bày ra bộ dạng lấy lòng, khom người mời Lâm Thư: “Tiểu công tử, mời ngài lên phòng trước! Ta lập tức đi gọi cô nương đứng đầu bảng trong lâu ta tới ngay! Nhất định đảm bảo ngài hài lòng, thoải mái ngắt trời!”

A Cường vẫn luôn im miệng, đi theo đằng sau Lâm Thư, nghe Từ nương nói vậy, không nhịn được nhú đôi mày rậm, lên tiếng khuyên Lâm Thư: “Tiểu, công tử. Những cô nương kia không sạch sẽ, ngài không thể ở chung với họ!”

Từ nương nghe A Cường nói, cảm giác bạc sắp bay mất rồi, mặt mày khó chịu trềng y, bất mãn nói: “Ta nói này, đến thanh lâu không để thỏa mãn thân thể thì để làm gì hả!”

Từ nương nói xong, Lâm Thư liền mắng y: “Câm miệng! Người là chủ tử hay ta là chủ tử! Người chỉ cần bảo vệ ta, làm tốt chức trách của mình, đừng quản chuyện của bản công tử!”

Từ nương đứng bên cạnh nghe vậy, cực kỳ hài lòng, phụ họa nói: “Đúng đó! Một nô tài thì quản chuyện của chủ tử làm gì!”

Nói xong, bà ta lại cúi đầu khom lưng, vẻ mặt ôn hòa nói với Lâm Thư: “Tiểu công tử, mời ngài lên lầu, ta mở một phòng cho ngài. Vào phòng, ngài chờ một lát, ta đi kêu mấy vị cô nương có nhan sắc tới để cho ngài chọn!”

Lâm Thư gật đầu, đi theo bà ta lên lầu. Vào phòng, chờ bà ta rời đi, nàng mới cảm thán với A Cường: “A Cường, thì ra đây chính là chỗ khoái hoạt của nam nhân, người nhìn những nữ nhân kia đi, dáng dấp thật là có tư vị!” Nghĩ đến mình, Lâm Thư cúi đầu nhìn bộ ngực bằng phẳng.

A Cường giật giật khóe miệng, hạ thấp giọng nói với nàng: “Nhị tiểu thư, ngài chớ có làm loạn. Nơi này,

mặc kệ là người hay đồ, đều không sạch sẽ, ngại ngàn vạn lần đừng có đụng tới thức ăn ở đây.”

Y không lo lắng nàng sẽ và những nữ nhân ở đây làm loạn, một đám nữ nhân ở chung một chỗ thì có thể làm gì. Y lo lắng Lâm Thư sẽ dùng đồ linh tinh, sẽ trúng chiêu!

“Ừ, ta biết rồi. A Cường nhất định phải bảo vệ ta, một tắc cũng không rời ta.” Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lần đầu nàng đến nơi vàng thau lẫn lộn này, cũng không biết có gặp chuyện bất trắc hay không.

“Nô tài nhất định đứng nguyên bên cạnh tiểu thư, một tắc cũng không rời!” A Cường nói lời thề son sắt.

“Ừ, được. Người đừng nói chuyện nữa, ta nghe hình như có người đến.” Nghe thấy bên ngoài có vài cô nương đang nói chuyện, nàng vội kêu A Cường ngậm miệng.

Ở một chỗ mà Lâm Thư và A Cường không biết, có một đôi mắt đang quan sát cử động của bọn trong chỗ tối.

24. Chương 23: Chương 23

“Tiểu công tử, ngài xem đi, đây đều là những cô nương đẹp nhất Phú Quý lâu! Ta giới thiệu một chút với ngài: vị này là Liễu Y Y bằng thanh ngọc khiết, là chiêu bài của Phú Quý lâu chúng ta! Cầm kỳ thư họa, giỏi ca múa, tinh thông mọi thứ! Mấy vị này cũng là cô nương vô cùng có tài sắc trong Phú Quý lâu. Tiểu công tử lựa chọn ai?” Từ nương dẫn năm vị cô nương có dung mạo thật tốt vào, giới thiệu xong liền nịnh nọt hỏi Lâm Thư.

“Ừ, dáng dấp cũng được. Các người tự chia ra giới thiệu mình một chút đi!” Vuốt cái cằm sáng bóng, Lâm Thư bĩ ổi cười một tiếng.

“Viễn khách chiết dương Liễu, Y Y lưỡng hàm tình. Ta là Liễu Y Y.” Nữ tử cầm đầu, Liễu Y Y lạnh nhạt mở miệng trước. Vóc người xác thực cực kỳ đẹp, diễm nhược đào lý (xinh đẹp như hoa đào), lạnh lùng như băng sương, chính là nói đến kiểu mỹ nhân lạnh lùng như Liễu Y Y.

“Thiếp tên San nhi, biết ca hát!” Nữ tử vận hồng y cúi người trước Lâm Thư, xấu hổ giới thiệu.

“Thiếp tên Thúy nhi, sở trường là xoa bóp, nhất định sẽ hầu hạ công tử thoải mái!” Thúy nhi mặc một bộ áo váy màu lam lên tiếng, rồi liếc mắt với Lâm Thư.

Nhận được mị nhãn (ánh mắt quyến rũ), Lâm Thư run rẩy nhẹ, thân thể tê dại vội vàng xua tay, nói: “Được rồi, kêu Liễu Y Y và San nhi ở lại.” Cũng không nghe hai người đằng sau giới thiệu, nàng vội vàng chọn người.

Từ nương còn chưa kịp mở miệng đồng ý, cửa phòng lại bị người đẩy ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa.

“Bản công tử nghe nói Liễu cô nương của Phú Quý lâu là một tài nữ phong trần hiếm có, liền đặc biệt đến xem, không ngờ đã bị người chọn rồi.” Thay đổi vẻ lạnh lùng trước đây, Hàn Lạc Tuyền như biến thành một người khác, dáng vẻ ăn chơi trác táck không chừa vào đâu được.

Thấy hần, Lâm Thư ngây ra như phỗng. Sao hần lại xuất hiện ở đây! Hơn nữa còn là vì kỹ nữ Liễu Y Y kia! Trong lòng nàng vô cùng buồn bực, nghiêm mặt không lên tiếng.

Ngoại trừ Lâm Thư là nữ giả trang nam thì đám nữ nhân trong phòng vừa thấy Hàn Lạc Tuyền đã ngây người như được thấy tiên nhân. Ngay cả Liễu Y Y lạnh mặt vào phòng rồi trên mặt cũng có chút biến hóa.

Thấy đám nữ nhân này đều nhìn chăm chăm Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Lâm Thư liền dâng lên một ngọn lửa giận, nghiêm mặt, thanh giọng nói: “Mấy người các ngươi nhìn cái gì vậy! Bản công tử mới là kim chủ của các ngươi, nhìn khuôn mặt hắc thì có tiền à!” Bộ dạng hung ác của nàng giống như ác bá ở đầu đường.

Nghe vậy, nhìn bộ dạng xù lông của nàng, Hàn Lạc Tuyền không nhịn được khẽ cười, nói: “Lời này quá đúng, nhìn chăm chăm mặt bản công tử cũng chẳng có chút tiền nào đâu.”

Lúc này Lâm Thư vô cùng bức bối với vẻ tươi cười của Hàn Lạc Tuyền, trong lòng chỉ muốn đánh hắc một trận. Sắc mặt tồ tẹt chuyển mắt không nhìn hắc, mở miệng nói với Từ nương: “Còn ngậy ra đó làm gì! Không thấy tên kia định tranh giành người với bản công tử hắc! Còn không mau đuổi hắc ra ngoài cho ta! Liễu cô nương là bản công tử đã chọn trước rồi!”

Liễu Y Y đứng một bên nghe Lâm Thư nói, lại quan sát hành động của Lâm Thư, liền nhăn đôi mày liễu, mặt hơi thanh lại, nói với Lâm Thư: “Vị công tử này, mặc dù là ngài tới trước cũng đã chọn xong người, nhưng Lưu mục mục vẫn chưa đồng ý mà. Cho nên, vị công tử kia vẫn có quyền lựa chọn Y Y!”

Nghe Liễu Y Y nói, Lâm Thư đã nhìn ra nữ nhân này muốn hầu hạ Hàn Lạc Tuyền. Ánh mắt nàng hung ác giống như muốn ăn thịt người nhìn tú bà, tức giận hỏi: “Tú bà kia, rốt cuộc bà để cho Liễu Y Y hầu hạ ai?”

“Đây, đây là đương nhiên, đương nhiên.....” Là ai có tiền có thân phận sẽ để Liễu Y Y hầu hạ kẻ đó! Nhưng Lưu mục mục cũng không dám nói ra lời ấy, bởi vì chưa biết bối cảnh của cả hai, bà ta sợ đắc tội với kẻ có quyền thế nên chưa dám ra quyết định.

”Khiến chư vị chê cười, bản công tử và hắc là bằng hữu tốt. Lúc trước vì một quần sách mà Tô huynh

25. Chương 23: Tranh Giành Người

“Tiểu công tử, ngài xem đi, đây đều là những cô nương đẹp nhất Phú Quý lâu! Ta giới thiệu một chút với ngài: vị này là Liễu Y Y bằng thanh ngọc khiết, là chiêu bài của Phú Quý lâu chúng ta! Cầm kỳ thư họa, giỏi ca múa, tinh thông mọi thứ! Mấy vị này cũng là cô nương vô cùng có tài sắc trong Phú Quý lâu. Tiểu công tử lựa chọn ai?” Từ nương dẫn năm vị cô nương có dung mạo thật tốt vào, giới thiệu xong liền nịnh nọt hỏi Lâm Thư.

“Ừ, dáng dấp cũng được. Các người tự chia ra giới thiệu mình một chút đi!” Vuốt cái cằm sáng bóng, Lâm Thư bĩ ổi cười một tiếng.

“Viễn khách chiết dương Liễu, Y Y lưỡng hàm tình. Ta là Liễu Y Y.” Nữ tử cầm đầu, Liễu Y Y lạnh nhạt mở miệng trước. Vóc người xác thực cực kỳ đẹp, diễm nhược đào lý (xinh đẹp như hoa đào), lạnh lùng như băng sương, chính là nói đến kiểu mỹ nhân lạnh lùng như Liễu Y Y.

“Thiếp tên San nhi, biết ca hát!” Nữ tử vận hồng y cúi người trước Lâm Thư, xấu hổ giới thiệu.

“Thiếp tên Thúy nhi, sở trường là xoa bóp, nhất định sẽ hầu hạ công tử thoải mái!” Thúy nhi mặc một bộ áo váy màu lam lên tiếng, rồi liếc mắt với Lâm Thư.

Nhận được mị nhãn (ánh mắt quyến rũ), Lâm Thư run rẩy nhẹ, thân thể tê dại vội vàng xua tay, nói: “Được rồi, kêu Liễu Y Y và San nhi ở lại.” Cũng không nghe hai người đằng sau giới thiệu, nàng vội vàng chọn người.

Từ nương còn chưa kịp mở miệng đồng ý, cửa phòng lại bị người đẩy ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa.

“Bản công tử nghe nói Liễu cô nương của Phú Quý lâu là một tài nữ phong trần hiếm có, liền đặc biệt đến xem, không ngờ đã bị người chọn rồi.” Thay đổi vẻ lạnh lùng trước đây, Hàn Lạc Tuyền như biến thành một người khác, dáng vẻ ăn chơi trác tác không chừa vào đâu được.

Thấy hấn, Lâm Thư ngây ra như phỗng. Sao hấn lại xuất hiện ở đây! Hơn nữa còn là vì kỹ nữ Liễu Y Y kia! Trong lòng nàng vô cùng buồn bực, nghiêm mặt không lên tiếng.

Ngoại trừ Lâm Thư là nữ giả trang nam thì đám nữ nhân trong phòng vừa thấy Hàn Lạc Tuyền đã ngây người như được thấy tiên nhân. Ngay cả Liễu Y Y lạnh mặt vào phòng rồi trên mặt cũng có chút biến hóa.

Thấy đám nữ nhân này đều nhìn chằm chằm Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Lâm Thư liền dâng lên một ngọn lửa giận, nghiêm mặt, đánh giọng nói: “Mấy người các người nhìn cái gì vậy! Bản công tử mới là kim chủ của các người, nhìn khuôn mặt hấn thì có tiền à!” Bộ dạng hung ác của nàng giống như ác bá ở đầu đường.

Nghe vậy, nhìn bộ dạng xù lông của nàng, Hàn Lạc Tuyền không nhịn được khẽ cười, nói: “Lời này quá đúng, nhìn chằm chằm mặt bản công tử cũng chẳng có chút tiền nào đâu.”

Lúc này Lâm Thư vô cùng bức bối với vẻ tươi cười của Hàn Lạc Tuyền, trong lòng chỉ muốn đánh hấn một trận. Sắc mặt tối tệ chuyển mắt không nhìn hấn, mở miệng nói với Từ nương: “Còn ngậy ra đó làm gì! Không thấy tên kia định tranh giành người với bản công tử hả! Còn không mau đuổi hấn ra ngoài cho ta! Liều cô nương là bản công tử đã chọn trước rồi!”

Liều Y Y đứng một bên nghe Lâm Thư nói, lại quan sát hành động của Lâm Thư, liền nhăn đôi mày liễu, mặt hơi đanh lại, nói với Lâm Thư: “Vị công tử này, mặc dù là ngài tới trước cũng đã chọn xong người, nhưng Lưu muội muội vẫn chưa đồng ý mà. Cho nên, vị công tử kia vẫn có quyền lựa chọn Y Y!”

Nghe Liều Y Y nói, Lâm Thư đã nhìn ra nữ nhân này muốn hầu hạ Hàn Lạc Tuyền. Ánh mắt nàng hung ác giống như muốn ăn thịt người nhìn tú bà, tức giận hỏi: “Tú bà kia, rốt cuộc bà để cho Liều Y Y hầu hạ ai?”

“Đây, đây là đương nhiên, đương nhiên.....” Là ai có tiền có thân phận sẽ để Liều Y Y hầu hạ kẻ đó! Nhưng Lưu muội muội cũng không dám nói ra lời ấy, bởi vì chưa biết bối cảnh của cả hai, bà ta sợ đắc tội với kẻ có quyền thế nên chưa dám ra quyết định.

“Khiến chư vị chê cười, bản công tử và hấn là bằng hữu tốt. Lúc trước vì một quyển sách mà Tô huynh đệ giận ta, nếu như hấn muốn Liều cô nương hầu hạ thì ta không tranh nữa, cũng chọn một người ở cùng phòng này để tâm sự cùng hấn.” Hàn Lạc Tuyền phẩy nhẹ chiếc quạt trong tay, thản nhiên nói. Bộ dạng y phục lựa là đầy phong lưu kia vừa xứng với bề ngoài như thiên tiên, thoát nhìn tác phong vô cùng nhanh nhẹn.

Hấn như vậy khiến cho người ta không thể xem nhẹ một thân quý khí, khiến Liều Y Y yên lặng nổi lên tâm tư, không dám xem nhẹ đối phương.

Lưu muội muội nghe hấn nói vậy, lập tức cười hòa ái, chân thành nói: “Thì ra là như vậy! Vậy ta sẽ gọi thêm vài cô nương có tư sắc đến cho vị công tử này chọn!”

Hàn Lạc Tuyền phát tay, từ chối: “Không cần phiền phức như vậy, cứ chọn cô nương mặc y phục màu lam đi, bản công tử và Tô huynh đệ hàn huyên một chút, trò chuyện xong là đi rồi. Trong nhà còn có thê thiếp chờ đợi, sẽ không qua đêm ở bên ngoài.”

“Ai, công tử là một người biết lo cho gia đình nhỉ! Vậy đi, Thúy nhi ở lại đi, hầu hạ tốt vị công tử này đây!” Lưu muội muội nói với Thúy nhi xong, lại nói với hai nữ tử không được tuyển chọn: “Hai người đi ra ngoài cho ta.”

Đưa người ra cửa, trước khi đóng cửa, Lưu muội muội liền nịnh hót Hàn Lạc Tuyền và Lâm Thư: “Hai vị công tử chơi vui vẻ!”

Chờ cửa đóng lại, Hàn Lạc Tuyền bình thản ung dung đi về phía Lâm Thư, ngồi xuống bên cạnh nâng tay lên, tùy ý ra lệnh cho mấy nữ tử đang đứng trước mặt: “Biết đàn thì đàn, biết hát thì hát đi, bản công tử muốn xem tài nghệ của các người như thế nào.”

“Thiếp thiên về cổ cầm, chi bằng thiếp và San nhi hợp tấu một khúc ‘Túy Đông Phong’ cho nhị vị công tử nghe nhé. Thủ khúc đó là tác phẩm mới của thiếp, cần chuẩn bị một chút.” Liễu Y Y ngoan ngoãn lên tiếng. “Ừ, được. Cho các người hai khắc (30p), các người đi chuẩn bị đi!” Hàn Lạc Tuyền nhàn nhạt gật đầu.

“Công tử, thiếp thiên về xoa bóp, hay là thiếp xoa bóp cho ngài nhé! Nhất định phục vụ công tử thoải mái dễ chịu!” Khuôn mặt Thúy nhi hàm xuân, nhướn mày nhẹ với Hàn Lạc Tuyền.

“Cũng được, chỉ là bản công tử không thích màu sắc y phục của người, người đổi đồ trước rồi quay lại. Nhìn mà chúng mắt!” Hàn Lạc Tuyền ghét bỏ nói.

Thúy nhi hơi xấu hổ hỏi: “Vậy công tử thích y phục màu gì, Thúy nhi lập tức đi đổi.”

“Người đi đổi y phục màu thân cây nghệ đi! Đi nhanh về nhanh!” Hàn Lạc Tuyền thờ ơ nói.

Nghe hần nói, Thúy nhi liền kéo Liễu Y Y rời khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn lại Hàn Lạc Tuyền và Lâm Thư, còn có A Cường đứng thẳng, bất động như một pho tượng.

Ban này, Lâm Thư vẫn luôn im lặng kìm nén, trước mắt thấy không có ai, vừa định mở miệng, đã bị Hàn Lạc Tuyền đưa ngón trỏ ra chặn lại. Ngay sau đó, hần tiến gần đến bên tai nàng nói nhỏ: “Đừng bại lộ thân phận, có người đang bí mật giám thị ở phía sau phòng này.”

Nghe vậy, Lâm Thư mở to hai mắt, khó tin nhìn hần, dùng giọng nói mà chỉ hai người nghe được hỏi: “Thật sao?”

“Lừa người làm chi! Cẩn thận đừng lộ thân phận. Bây giờ ta tên là Đường Cẩn Ngôn, người gọi ta là Đường huynh đi. Người giả họ Tô, nếu những nữ nhân kia định thăm dò thân phận của người, người cứ đáp qua loa, đừng nói lỡ miệng.”

Lâm Thư nhẹ nhàng gật đầu, nàng không ngờ có người đang bí mật giám thị ở phía sau phòng này, đột nhiên cảm thấy đằng sau lưng có chút lạnh lẽo. Nàng nhớ đến đoạn đối thoại của mình và A Cường sau khi bước vào phòng, tuy rằng nhỏ giọng nhưng không biết đối phương có nghe được không. Trong lòng lo lắng, bất an, nàng dấn môi đến bên tai Hàn Lạc Tuyền hỏi: “Lúc trước vào phòng, hộ vệ bên cạnh nhỏ giọng gọi ta là tiểu thư, không biết có thể bị nghe lén không?”

Bị hơi nóng phả ra từ miệng nàng làm cho hơi nhột trong lòng, hần đĩnh đạc đáp: “Sẽ không, người nọ không biết võ công, lại cách khá xa nên nghe không rõ.”

Nghe hần nói vậy, nàng yên tâm rồi, chuyển chủ đề hỏi: “Lúc này đâu rồi được học viện nhỉ? Sao huynh cũng chạy tới đây? Là tới tra chuyện phát hiện được ở trấn Thanh Hà hả?” Lúc này nàng đã bình tĩnh lại, dựa theo sự hiểu biết của nàng về hần thì hần luôn giữ mình trong sạch, nếu như không có việc gì sẽ không đặt chân vào chốn trăng hoa này. Lúc trước đầu óc nàng bị co rút, mới có thể nổi giận.

“Không, bản công tử chỉ đơn thuần đến uống tửu hoa thôi.” Hàn Lạc Tuyền không chịu nổi lỗ tai tê dại, liền cách xa nàng.

“Huynh không thể thành thật chút à!” Nàng đã xác định hẳn tới đây là có chung mục đích với mình, thấy hẳn dễ tâm đến chuyện kia, nàng liền mừng thầm. Nhưng thấy hẳn cứ nói xạo thì nàng hơi bất mãn nói.

A Cường đang đứng bên cạnh như pho tượng, thấy tiểu thư nhà mình và một nam tử tựa gần vào nhau nói chuyện, không nhìn nổi nữa bèn nói: “Công tử, đừng dính vào nhau nữa, người ta nhìn sẽ tưởng bị đoạn tụ đó.”

Hàn Lạc Tuyền nghe thế, nhú mày nhìn nàng. Bị hẳn nhìn chế giễu, Lâm Thư hơi ngượng ngùng, quay đầu trách cứ A Cường: “Người chỉ cần đứng bên cạnh bảo vệ ta là được! Đừng nói nhiều!”

Bị nàng khiển trách, A Cường vô tội ngậm miệng. Lúc này, Thúy nhi đã đổi xong y phục vừa đẩy cửa đi vào, hơi ngượng ngùng nhìn Hàn Lạc Tuyền, nhẹ giọng hỏi: “Công tử, thiếp chỉ có xiêm y màu cam thảo, ngài nhìn thuận mắt chưa?”

“Ừ, tạm thời nhìn được! Người qua đây xoa bóp vai cho ta, để bản công tử xem xem có sáng khoái như người nói không, nếu khó chịu thì sẽ không có thưởng đâu.” Hàn Lạc Tuyền đùa giỡn nói.

“Thủ nghệ của Thúy nhi nhất định sẽ làm cho công tử hài lòng!” Thúy nhi lắc lắc cái mông đầy đặn đi ra sau lưng Hàn Lạc Tuyền, vươn những ngón tay mảnh khảnh đặt trên vai Hàn Lạc Tuyền, bắt đầu xoa bóp.

Lâm Thư cảm thấy cảnh trước mặt thật chói mắt, nàng không thể chịu được Hàn Lạc Tuyền và nữ nhân khác thân mật như thế, thấy chán ghét như đụng phải cặn bã. Quay đầu đi, nàng không nhìn bọn họ, nhắm mắt làm ngơ. Trong lòng khó chịu, muốn tìm chút gì đó để giảm bớt. Thấy trên bàn có bánh ngọt, đầu nàng nóng lên, vươn tay cầm lên, nhét vào miệng.

A Cường đứng bên cạnh tròn tròn mắt, Hàn Lạc Tuyền muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng không kịp nữa. Hai đấng mày râu chỉ có thể tròn mắt nhìn nàng. Mà đương sự lại không hề cảm nhận được hai ánh mắt mãnh liệt đó, còn phối hợp phiên lòng gặm bánh ngọt.

Hàn Lạc Tuyền không nhìn nổi, cười đùa lên tiếng: “Ô huynh đệ đừng nên ăn, chờ tiêu khiển xong Đường mỗ sẽ dẫn người đến Phúc Lai cư ăn nhé. Mấy ngày trước đã đồng ý với người, vẫn chưa có cơ hội mời thưởng thức đấy.”

Lâm Thư nghe lọt lời của hẳn nhưng trên mặt vẫn tĩnh bơ, vẫn còn gặm bánh ngọt, nhưng trong lòng vẫn đang hừ hừ, thầm mắng Hàn Lạc Tuyền nói chuyện không giữ lời. Trước lúc nàng hồi phủ đã đáp ứng là ngày khác sẽ đóng gói điểm tâm của Phúc Lai cư rồi đưa đến phủ cho nàng. Nhưng Lâm Thư trở về Lâm gia hơn một tháng mà chẳng thấy bóng dáng bánh ngọt đâu, sao không khiến nàng buồn bực cơ chứ. Mặc dù biết đồ trong thanh lâu không sạch sẽ, nhưng Lâm Thư cho là, nếu như bỏ thuốc thì tám phần là trộn lẫn ở trong rượu. Nam nhân đến dạo thanh lâu chắc chắn là phải uống rượu, nếu không tại sao lại nói tới thanh lâu uống rượu hoa chứ. Cho nên Lâm Thư không hề cảm thấy điểm tâm có vấn đề, cứ yên tâm dùng thôi.

26. Chương 24: Chương 24

Đứng sau lưng xoa bóp, Thúy nhi nghe Hàn Lạc Tuyền nói vậy, không nhin được lên tiếng: “Điểm tâm của Phú Quý lâu chúng ta đương nhiên không thể so sánh được với Phúc Lai cư. Điểm tâm của Phúc Lai cư là mỹ vị không thể so sánh được! Nói đến cũng kỳ, ba năm trước thiếp từng ăn qua thấy rất bình thường, nhưng hai năm trước, điểm tâm đó đột nhiên lại có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, đột nhiên trở nên cực kỳ ngon miệng! Lúc ấy, thiếp còn đặc biệt hỏi do tiểu nhị của quán, nghe nói có một vị nam tử thần bí chạy tới quán bọn họ, mang theo rất nhiều điểm tâm, muốn bàn chuyện làm ăn với chủ lâu. Sau khi ăn điểm tâm của hần ta, chủ lâu định bỏ giá cao mua lại bí kíp, nhưng bị hần ta từ chối. Hần ta nói chỉ có thể hợp tác với chủ lâu làm điểm tâm bí truyền, nhưng bán được một phần điểm tâm thì hần ta muốn lấy ba phần lãi. Nam tử này thật đúng là nhân tinh!”

“Sau đó thì sao?” Hàn Lạc Tuyền có chút háng hái hỏi.

“Nghe tiểu nhị nói ông chủ lâu không ăn không uống suy nghĩ mấy ngày, sau đó cắn răng đồng ý. Ba phần lãi đó! Một phần điểm tâm của Phúc Lai cư thấp nhất cũng phải mười lượng bạc, đối với người bình thường mà nói, đây chính là giá trên trời. Nam tử kia cũng không phí sức gì mà được ba phần lãi, thật là một tay tính toán cừ khôi! Nam tử này cũng coi như là một kỳ nhân đi, người bình thường chạy đến quán ăn đều là bán bí kíp, còn nam tử kia chỉ cung cấp nguyên liệu, hương liệu cũng được chia lãi. Phương thức giao dịch này đúng là không bình thường.” Thúy nhi sinh lòng hâm mộ nói, vẫn không quên đâm lưng cho Hàn Lạc Tuyền.

“Hả? Tiểu nhị kia chưa nói nam tử thần bí đó là người phương nào sao?” Hàn Lạc Tuyền tò mò hỏi.

“Ừm, để thiếp ngẫm lại. A, nhớ ra rồi! Lúc ấy, hình như tiểu nhị nói là nam tử thần bí đó bị thọt chân, đi đứng không linh hoạt, khập khễnh. Những thứ khác như tên họ, là người phương nào thì không biết.” Thúy nhi nhủ mồm nói.

“Nam tử thọt chân thần bí à? Thật là ý vị sâu xa. Sao Liễu cô nương và một cô nương khác đi chuẩn bị lâu như vậy vẫn chưa trở lại?” Hàn Lạc Tuyền tùy ý xoay xoay cây quạt trong tay, dáng vẻ cực kỳ tự nhiên, hỏi.

Thấy hần hỏi đến Liễu Y Y, Thúy nhi cho là hần cũng có ý với Liễu Y Y. Trong lòng không vui, liền nói xấu Liễu Y Y: “Công tử, ngài không biết đâu, Liễu Y Y kia cậy vào bản thân có chút tài nghệ nên không tiếp khách, nói dối mình là một thanh quan (ca kỹ trong sạch). Thật ra thì, trước khi nàng ta lên đài đã sớm thất thân rồi!” Lúc nói lời này, Thúy nhi cúi đầu dựa sát bên tai Hàn Lạc Tuyền, nhẹ giọng nói.

“Còn có chuyện đó ư? Nói nghe một chút đi.” Hàn Lạc Tuyền giả vờ tò mò.

Thúy nhi giậu đồ bìm leo, liếng thoảng nói ra những điều mình biết.

“Thiếp tận mắt nhìn thấy, vậy còn là giả được à! Từ nhỏ thiếp và nàng ta đều bị bán vào Phú Quý lâu, bởi vì cùng bị bán vào nên quan hệ khá tốt, tốt tận năm năm mà. Nàng ta bởi vì dung mạo không tệ, từ nhỏ đã bị bồi dưỡng thành chiêu bài rồi. Hai năm trước, chúng ta cùng đi dạo phố, trên đường gặp phải đám du côn, lưu manh, thiếp trốn thoát được, còn nàng ta lại bị đám lưu manh cưỡng bức rồi, vài tên cưỡng bức nàng ta cơ mà! Lúc đó thiếp thoát được, liền chạy thẳng về Phú Quý lâu tìm tú bà cứu mạng. Dẫn người đến liền thấy được thảm trạng của nàng ta, vì thế, Liễu Y Y còn âm ỷ, đòi tự sát mấy lần!”

Nói đến đây, Thúy nhi đột nhiên hạ giọng: “Khi đó chúng ta an ủi rất nhiều nhưng nàng ta đều không nghe, sau đó bị Ngô mục mục là bà chủ của Phú Quý lâu uy hiếp một lần, nàng ta mới buông tha cho ý định tự sát. Ngô mục mục đổi cho nàng ta là thanh quan bán nghệ không bán thân. Mà đầu năm ngoài, sau khi lên đài biểu diễn lần đầu tiên, nàng ta đã kết giao với một nam tử. Tướng mạo bình thường, nhưng lại vô cùng bạo tay, hào phóng.”

Dừng một chút, Thúy nhi tiếp tục nói: “Nhắc tới cũng khéo, nam tử kia vừa khéo giống với nam tử thần bí mà thiếp nói ở Phúc Lai cư, đều bị thọt chân. Liễu Y Y bị hần ta bao cấp một thời gian, con người liền thay đổi hẳn. Nàng ta vốn chỉ theo lẽ lối cũ là ôm cầm đàn mấy khúc, lại đột nhiên trở nên hết sức ưa thích

sáng tác tân khúc. Hơn nữa, nàng ta vậy mà còn làm cả thơ nữa! Làm thơ được vài đại nhân công tử có học thức nào đó nghe được nên vô cùng tán thưởng! Thiếp đã nhìn theo nàng ta bao năm, trong bụng nàng ta có những gì, thiếp còn không biết sao! Trước kia, nhiều nhất cũng chỉ nhận biết được hết mặt chữ, không ngờ ở cùng nam tử thọt chân giàu có mới mấy ngày mà cả người đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, đây thật sự là quý dị!”

Vốn đang gặm bánh ngọt, lúc Thúy nhi kể chuyện của Phúc Lai cư thì Lâm Thư đã dừng động tác ăn, luôn an tĩnh nghe nàng ta kể chuyện. Nghe Thúy nhi nói tới đây, trong lòng nàng liền kêu lộp bộp, quay đầu, nóng nảy hỏi: “Người có biết Liễu Y Y làm bài thơ nào hay không?”

“Biết chứ. Ban đầu chỉ bằng một bài thơ ẩm rượu liền giành được ánh mắt tán thưởng của chư vị, một phát thành danh. Thiếp còn nhớ rõ nội dung bài thơ là: ‘Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết. Nhân sinh đắc ý tu tảo hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tảo hoàn phục lai. . .’ ” Thúy nhi ngâm nga có thanh có sắc.

Đợi Thúy nhi đọc đến đây, Lâm Thư thì thầm đọc tiếp: “Phanh dương tế ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi. Sầm phu tử, đan khâu sinh, tương tiến tửu, bôi mạc đình. Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vi ngã khuy nhĩ thính. Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyệt trường túy bất phục tỉnh. Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh. Trần vương tích thì yển bình nhạc, đấu tửu thập thiên tứ hoan húc. Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiễn, kính tu cô thủ đối quân chúc. Ngũ hoa mã, thiên kim cầu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.”

Nghe Lâm Thư đọc xong, Thúy nhi kích động nói: “Đúng đúng đúng! Vị công tử này đọc chuẩn quá! Thì ra bài thơ này đã nổi danh như vậy, ta còn tưởng rằng chỉ có người từng dạo qua Phú Quý lâu mới biết chứ, không ngờ khách lạ như công tử cũng biết rõ.” Trong lời nói của Thúy nhi có chút ghen tỵ, nàng ta không vui khi thấy Liễu Y Y luôn nổi danh.

Được Thúy nhi xác nhận, vẻ mặt Lâm Thư hơi cứng lại. Sợ bị người đứng đằng sau căn phòng nhìn ra vẻ bất thường, vội vàng cúi đầu. Ném nửa miếng bánh ngọt ở trong tay vào đĩa trên bàn ăn, rồi giấu bàn tay vào trong ống tay áo. Hai ống tay áo chùng khít lại, trong ống tay áo kín mít, tay phải của nàng hung hăng nắm chặt tai trái.

Vì sao kiếp trước nàng lại quyết một lòng với Triệu Á Thanh chứ? Không chỉ bị lời ngon tiếng ngọt của hắn ta là mờ mắt, mà còn vì biết được một bí mật quan trọng của Triệu Á Thanh.

27. Chương 24: Nam Tử Thọt Chân

Đứng sau lưng xoa bóp, Thúy nhi nghe Hàn Lạc Tuyền nói vậy, không nhịn được lên tiếng: “Điểm tâm của Phú Quý lâu chúng ta đương nhiên không thể so sánh được với Phúc Lai cư. Điểm tâm của Phúc Lai cư là mỹ vị không thể so sánh được! Nói đến cũng kỳ, ba năm trước thiếp từng ăn qua thấy rất bình thường, nhưng hai năm trước, điểm tâm đó đột nhiên lại có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, đột nhiên trở nên cực kỳ ngon miệng! Lúc ấy, thiếp còn đặc biệt hỏi do tiểu nhị của quán, nghe nói có một vị nam tử thần bí chạy tới quán bọn họ, mang theo rất nhiều điểm tâm, muốn bàn chuyện làm ăn với chủ lâu. Sau khi ăn điểm tâm của hần ta, chủ lâu định bỏ giá cao mua lại bí kíp, nhưng bị hần ta từ chối. Hần ta nói chỉ có thể hợp tác với chủ lâu làm điểm tâm bí truyền, nhưng bán được một phần điểm tâm thì hần ta muốn lấy ba phần lãi. Nam tử này thật đúng là nhân tinh!”

“Sau đó thì sao?” Hàn Lạc Tuyền có chút háng hái hỏi.

“Nghe tiểu nhị nói ông chủ lâu không ăn không uống suy nghĩ mấy ngày, sau đó cắn răng đồng ý. Ba phần lãi đó! Một phần điểm tâm của Phúc Lai cư thấp nhất cũng phải mười lượng bạc, đối với người bình thường mà nói, đây chính là giá trên trời. Nam tử kia cũng không phí sức gì mà được ba phần lãi, thật là một tay tính toán cừ khôi! Nam tử này cũng coi như là một kỳ nhân đi, người bình thường chạy đến quán ăn đều là bán bí kíp, còn nam tử kia chỉ cung cấp nguyên liệu, hương liệu cũng được chia lãi. Phương thức giao dịch này đúng là không bình thường.” Thúy nhi sinh lòng hâm mộ nói, vẫn không quên đầm lưng cho Hàn Lạc Tuyền.

“Hả? Tiểu nhị kia chưa nói nam tử thần bí đó là người phương nào sao?” Hàn Lạc Tuyền tò mò hỏi.

“Ừm, để thiếp ngẫm lại. A, nhớ ra rồi! Lúc ấy, hình như tiểu nhị nói là nam tử thần bí đó bị thọt chân, đi đứng không linh hoạt, khập khểnh. Những thứ khác như tên họ, là người phương nào thì không biết.” Thúy nhi nhú mày nói.

“Nam tử thọt chân thần bí à? Thật là ý vị sâu xa. Sao Liễu cô nương và một cô nương khác đi chuẩn bị lâu như vậy vẫn chưa trở lại?” Hàn Lạc Tuyền tùy ý xoay xoay cây quạt trong tay, dáng vẻ cực kỳ tự nhiên, hỏi.

Thấy hần hỏi đến Liễu Y Y, Thúy nhi cho là hần cũng có ý với Liễu Y Y. Trong lòng không vui, liền nói xấu Liễu Y Y: “Công tử, ngài không biết đâu, Liễu Y Y kia cậy vào bản thân có chút tài nghệ nên không tiếp khách, nói dối mình là một thanh quan (ca kỹ trong sạch). Thật ra thì, trước khi nàng ta lên đài đã sớm thất thân rồi!” Lúc nói lời này, Thúy nhi cúi đầu dựa sát bên tai Hàn Lạc Tuyền, nhẹ giọng nói.

“Còn có chuyện đó ư? Nói nghe một chút đi.” Hàn Lạc Tuyền giả vờ tò mò.

Thúy nhi giậu đồ bìm leo, liếng thoắng nói ra những điều mình biết.

“Thiếp tận mắt nhìn thấy, vậy còn là giả được à! Từ nhỏ thiếp và nàng ta đều bị bán vào Phú Quý lâu, bởi vì cùng bị bán vào nên quan hệ khá tốt, tốt tận năm năm mà. Nàng ta bởi vì dung mạo không tệ, từ nhỏ đã bị bồi dưỡng thành chiêu bài rồi. Hai năm trước, chúng ta cùng đi dạo phố, trên đường gặp phải đám du côn, lưu manh, thiếp trốn thoát được, còn nàng ta lại bị đám lưu manh cưỡng bức rồi, vài tên cưỡng bức

nàng ta cơ mà! Lúc đó thiếp thoát được, liền chạy thẳng về Phú Quý lâu tìm tú bà cứu mạng. Dẫn người đến liền thấy được thảm trạng của nàng ta, vì thế, Liễu Y Y còn âm ỹ, đòi tự sát mấy lần!”

Nói đến đây, Thúy nhi đột nhiên hạ giọng: “Khi đó chúng ta an ủi rất nhiều nhưng nàng ta đều không nghe, sau đó bị Ngô mục mục là bà chủ của Phú Quý lâu uy hiếp một lần, nàng ta mới buông tha cho ý định tự sát.==ll,,...eeqq,,uu,,y...do....oonnnn,,...—Ngô mục mục đối cho nàng ta là thanh quan bán nghệ không bán thân. Mà đầu năm ngoài, sau khi lên đài biểu diễn lần đầu tiên, nàng ta đã kết giao với một nam tử. Tướng mạo bình thường, nhưng lại vô cùng bạo tay, hào phóng.”

Dừng một chút, Thúy nhi tiếp tục nói: “Nhắc tới cũng khéo, nam tử kia vừa khéo giống với nam tử thần bí mà thiếp nói ở Phúc Lai cư, đều bị thọt chân. Liễu Y Y bị hắn ta bao cấp một thời gian, con người liền thay đổi hẳn. Nàng ta vốn chỉ theo lẽ lối cũ là ôm cầm đàn mấy khúc, lại đột nhiên trở nên hết sức ưa thích sáng tác tân khúc. Hơn nữa, nàng ta vậy mà còn làm cả thơ nữa! Làm thơ được vài đại nhân công tử có học thức nào đó nghe được nên vô cùng tán thưởng! Thiếp đã nhìn theo nàng ta bao năm, trong bụng nàng ta có những gì, thiếp còn không biết sao! Trước kia, nhiều nhất cũng chỉ nhận biết được hết mặt chữ, không ngờ ở cùng nam tử thọt chân giàu có mới mấy ngày mà cả người đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, đây thật sự là quý dị!”

Vốn đang gặm bánh ngọt, lúc Thúy nhi kể chuyện của Phúc Lai cư thì Lâm Thư đã dừng động tác ăn, luôn an tĩnh nghe nàng ta kể chuyện. Nghe Thúy nhi nói tới đây, trong lòng nàng liền kêu lộp bộp, quay đầu, nóng nảy hỏi: “Người có biết Liễu Y Y làm bài thơ nào hay không?”

“Biết chứ. Ban đầu chỉ bằng một bài thơ ẩm rượu liền giành được ánh mắt tán thưởng của chư vị, một phát thành danh. Thiếp còn nhớ rõ nội dung bài thơ là: ‘Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết. Nhân sinh đắc ý tu tảo hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tảo hoàn phục lai. . ’ ” Thúy nhi ngâm nga có thanh có sắc.

Đợi Thúy nhi đọc đến đây, Lâm Thư thì thầm đọc tiếp: “Phanh dương tể ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi. Sầm phu tử, đan khâu sinh, tương tiến tửu, bôi mạc đình. Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vi ngã khuy nhĩ nhĩ thính. Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyên trường túy bất phục tỉnh. ^-^...£ê,, Q... Qu.....yyy,,,,.D0D.,,...-Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lự kỳ danh. Trần vương tích thì yên bình nhạc, đầu tửu thập thiên tứ hoan hước. Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiễn, kính tu cô thủ đối quân chước. Ngũ hoa mã, thiên kim cầu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.”

Nghe Lâm Thư đọc xong, Thúy nhi kích động nói: “Đúng đúng đúng! Vị công tử này đọc chuẩn quá! Thì ra bài thơ này đã nổi danh như vậy, ta còn tưởng rằng chỉ có người từng dạo qua Phú Quý lâu mới biết chứ, không ngờ khách lạ như công tử cũng biết rõ.” Trong lời nói của Thúy nhi có chút ghen tỵ, nàng ta không vui khi thấy Liễu Y Y luôn nổi danh.

Được Thúy nhi xác nhận, vẻ mặt Lâm Thư hơi cứng lại. Sợ bị người đứng đằng sau căn phòng nhìn ra vẻ bất thường, vội vàng cúi đầu. Ném nửa miếng bánh ngọt ở trong tay vào đĩa trên bàn ăn, rồi giấu bàn tay vào trong ống tay áo. Hai ống tay áo chồng khít lại, trong ống tay áo kín mít, tay phải của nàng hung hăng nắm chặt tai trái.

Vì sao kiếp trước nàng lại quyết một lòng với Triệu Á Thanh chứ ? Không chỉ bị lời ngon tiếng ngọt của hắn ta là mờ mắt, mà còn vì biết được một bí mật quan trọng của Triệu Á Thanh. Lâm Thư từ miệng hắn ta biết được, hắn ta là một ‘kẻ xuyên không’, bởi vì hắn ta gặp bất trắc ở thế giới kia, linh hồn xuyên qua thời không mà đến, mượn xác hoàn hồn với vị Cửu hoàng tử trùng họ trùng tên ở Đại Chu. Mà lúc Triệu Á Thanh đi tới Đại Chu là năm Kiến An thứ mười, đúng là năm mà Liễu Y Y lên đài theo lời Thúy nhi nói! Cũng là năm mà nam tử thần bí làm giao dịch với Phúc Lai cư!

Khi nàng biết được Triệu Á Thanh là mượn xác hoàn hồn đi tới Đại Chu, đã kinh sợ đến á khẩu, trốn tránh mấy ngày, cuối cùng cũng tiêu hóa được bí mật đó. Bởi vì biết được bí mật quan trọng nhất của Triệu Á Thanh nên nàng và hắn ta càng thêm ân ái hơn. Điều chỉnh tâm trạng xong, nàng liền nổi lòng hiếu kỳ, hỏi khá nhiều chuyện về cuộc sống ở thế giới cũ, trước khi hắn ta xuyên đến Đại Chu. Lúc ấy, Triệu Á Thanh đều nghe theo Lâm Thư hết, hận không thể cưỡng chiều nàng đến tận trời. Lâm Thư muốn biết cái gì, hắn ta đều nói hết cho nàng.

Muôn hình vạn trạng, muôn màu muôn vẻ. Đây là cảm giác của nàng với thế giới cũ của Triệu Á Thanh. Mặc dù kinh ngạc vì thế giới kia mọi người đều ngang hàng, chẳng phân biệt giàu nghèo, nhưng nàng lại rất thích chế độ nam nữ bình đẳng, một phu một thê của thế giới kia. Ở nơi đó, nam nữ bằng tuổi có thể cùng đi học, và học chung trong một gian phòng. Chuyện gì cũng là nam nữ cạnh tranh công bằng, không có nam tôn nữ ti, kỳ thị giới tính.

Hai người ở chung, khi nhàn hạ, nhàm chán, Triệu Á Thanh sẽ kể cho nàng nghe nhiều chuyện mà nàng chưa từng được nghe về những văn nhân thời xưa. Còn đọc một vài tác phẩm thi ca xuất sắc cho nàng nghe./...;;”ll...ê,,qu...y...do,,nn== Mà bài ‘Tương kính tửu’ của Liễu Y Y thì nàng cũng nghe Triệu Á Thanh nói qua. Lúc ấy hắn ta có kể cho nàng nghe những vị đại thi nhân có tài nhưng không gặp thời, còn đặc biệt ngâm mấy câu thơ, trong đó có ‘Tương kính tửu’ của Liễu Y Y!

Lâm Thư đã xác nhận được, hai năm trước nam tử bao cấp cho Liễu Y Y một thời gian chính là Triệu Á Thanh! Về phần nam tử thần bí có giao dịch chia trác với Phúc Lai cư có phải là Triệu Á Thanh hay không, còn phải đợi điều tra chứng minh rồi kết luận. Ở trấn Thanh Hà, nàng phát hiện hắn ta giả trang thành có tật ở chân, mà khi hợp tác với Liễu Y Y, hắn ta cũng làm bộ như bị thọt chân. Nếu có thể giả bộ một lần, hai lần thì hắn cũng có thể giả bộ lần ba! Huống chi, trước khi xuyên qua, thân phận của hắn ta còn là một đầu bếp giỏi, nếu như điểm tâm của Phúc Lai cư thật sự do hắn ta làm ra thì nàng chẳng thấy có điểm kỳ lạ gì.

Trong lòng suy nghĩ thấu đáo, trong đầu cũng phân tích kỹ mọi chuyện, sắc mặt nàng từ từ khôi phục bình thường. Lấy lại tinh thần thì phát hiện không biết Thúy nhi đã nói những gì, chọc cho Hàn Lạc Tuyền vui vẻ đầy mặt. Đúng là cảnh đẹp ý vui, làm cho người ta vừa thấy liền si mê.

Thấy Hàn Lạc Tuyền bị nữ nhân khác chọc cười vui vẻ, trong lòng Lâm Thư nhất thời có cảm giác trống rỗng. Trầm tư không nói, nhìn chằm chằm bọn họ một lúc, mím môi một cái, nàng hỏi: “Vậy về sau nam tử thọt chân giàu có đó còn đến gặp Liễu Y Y nữa không?”

“Có chứ! 15 hàng tháng đều đến một lần! Cũng không biết là lão gia giàu có nào, thiếp từng dò hỏi Liễu Y Y, còn bị nàng ta mắng một trận, kêu thiếp bớt can thiệp vào chuyện của nàng ta.” Lúc nói chuyện, trên mặt Thúy nhi vô cùng uất ức, giống như Liễu Y Y là một nữ nhân hung ác, bắt nạt, phụ bạc nàng ta vậy.

Lâm Thư còn muốn hỏi thêm, lúc này Liễu Y Y đã ôm cổ cầm, nhẹ bước sen, đẩy cửa vào. Đi theo phía sau còn có San nhi mặc hồng y, hai người đi vào, hạ thấp người, nói: “Khiến hai vị công tử đợi lâu rồi.”

“Người cũng biết là đợi lâu sao! Thật là mất hứng! Không chơi nữa!” Trong lòng Lâm Thư rất mất hứng, sắc mặt bất thiện nhìn Liễu Y Y, bỗng nhiên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tay ôm cầm nắm thật chặt, Liễu Y Y hít sâu một hơi, mặt không chút thay đổi nói: “Là lỗi của ta, xin công tử bớt giận, bây giờ ta sẽ bắt đầu biểu diễn.”

“Biểu diễn? Diễn cái gì mà diễn! Hăng hái bị mất rồi, còn xem cái gì! Họ Đường kia, bản công tử đi đây, người có đi không?” Giọng nói bất thiện nói với Liễu Y Y xong, Lâm Thư liền nghiêng đầu hỏi Hàn Lạc Tuyền.

Tới đây một lần, nàng đã thu hoạch được không ít, nàng ra ngoài khá lâu rồi, chắc chắn ngoài trời đã tối đen, nếu như không về phủ thì nhị ca sẽ nóng nảy mất.

“Nếu Tô huynh đệ hết hứng thú rồi thì Đường mỗ cũng không ở lại nữa. Hôm khác sẽ trở lại gọi Thúy nhi cô nương xoa bóp giúp ta. Với cả, được Thúy nhi cô nương xoa bóp lâu như vậy, bản công tử đã dễ chịu nhiều. Hôm nay chỉ đến đây thôi, ngày khác sẽ trở lại. Cần lấy, đây là tiền thưởng cho người!” Lúc nói chuyện, Hàn Lạc Tuyền móc một tấm ngân phiếu từ trong lồng ngực ra, ném cho Thúy nhi.

Thúy nhi mừng thầm trong lòng, nhận lấy, hả hê nhướn mày với Liễu Y Y ở bên kia, ngoài miệng lấy lòng nói: “Hai vị công tử đi thông thả! Thúy nhi chờ hai vị đến tìm nữa!”

Đi ra cửa, Lâm Thư nghe tiếng nũng nịu như thế, cả người run rẩy một cái, tăng nhanh bước chân xuống lầu. A Cường theo sát phía sau, bảo vệ nàng.

Bài thơ ‘Thương Tiến Tửu’ (– Xin mời rượu) của thi sĩ Lý Bạch

Dịch nghĩa

Quân bất kiến: Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi.

Quân bất kiến: Cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tần hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tần hoàn phục lai

Phanh dương tể ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử, đan khâu sinh, tương tiến tửu, bôi mạc đình.

Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vi ngã khuynh nhĩ thính.

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyện trường túy bất phục tỉnh.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thì yến bình nhạc, đấu tửu thập thiên tứ hoan hước.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiễn, kính tu cô thủ đối quân chước.

Ngũ hoa mã, thiên kim cầu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu

Dịch thơ:

Há chẳng thấy: Nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống, chảy nhanh ra biển, chẳng quay về.

Lại chẳng thấy: Thềm cao gương soi râu tóc bạc, sớm như tơ xanh, chiều tựa tuyết ?

Đời người đặc ý hãy vui tràn, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!

Trời sinh thân ta, hửn có dùng, nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mổ dê, giết trâu, cứ vui đi, uống liền một mạch ba trăm chén!

Bác Sầm ơi, bác Đan ơi!

Sắp mời rượu, chớ có thôi!

Vì nhau tôi xin hát, hãy vì tôi hai bác nghe cùng:

”Này cổ ngọc, nhạc rung, chẳng chuộng, muốn say hoài, chẳng muốn tỉnh chi!

Thánh hiền tên tuổi bật đi, chỉ phường thánh rượu tiếng ghi muôn đời!

Xưa Trần Vương yến nơi Bình Lạc, rượu tiền muôn đũa cột tha hồ.”

Chủ nhân kêu thiếu tiền ru?

Để cùng dốc chén, ta mua đi nào!

Đây ngựa găm, đây áo cừu.

Này con, đổi rượu hết, cùng nhau ta giết cái sâu nghìn thu!

28. Chương 25: Chương 25

Hàn Lạc Tuyền đuổi kịp Lâm Thư ở trong một ngõ nhỏ. Hắn không ngờ nàng lại chạy trốn nhanh như vậy, ra khỏi Phú Quý lâu, hắn vẫn kêu to ở đằng sau nàng, vậy mà Lâm Thư làm như không nghe thấy, càng chạy càng nhanh. Mắt thấy nàng sắp chạy xa, hắn hết cách, liền bỏ qua phong độ, nhấc chân đuổi theo.

“Gọi người không nghe thấy à? Còn càng chạy càng nhanh! Bản công tử là nước lũ hay là mãnh thú, để cho người nghe giọng mà chạy trốn chết như thế!” Hàn Lạc Tuyền chặn ở trước mặt nàng, thở hổn hển nói.

“Huynh có chuyện gì à? Ta phải về phủ ngay.” Lâm Thư đang ở chỗ tối, khiến người ta không thấy rõ nét mặt của nàng.

“Không phải người muốn tra rõ chuyện ở trấn Thanh Hà sao? Nếu như không có ta trợ giúp, một nữ tử khuê các như người có thể tra được bao nhiêu? Ta biết người có bí mật nhưng ta không có hứng thú thăm dò. Nhưng nếu muốn tra rõ chuyện ở trấn Thanh Hà, người phải nói hết cho ta những gì người biết.” Ngoài miệng nói không có hứng thú, thật ra trong lòng hắn vô và tò mò về bí mật mà nàng đang che giấu.

“Vì sao huynh lại giúp ta?”

Mặc dù nàng tin tưởng Hàn Lạc Tuyền, nhưng nàng cũng hiểu rõ hắn. Nếu như không có mục đích và lòng hiếu kỳ nhất định thì hắn sẽ khoanh tay đứng nhìn với những chuyện không liên quan tới mình, sẽ không phí sức nhúng tay vào. Lâm Thư chưa từng quên lần trước ở học viện Thánh Tài, Hàn Lạc Tuyền không nề mặt lần nữa thừa nhận không tin tưởng lời của nàng. Nếu bây giờ hắn không tin tưởng nàng, tại sao lại lựa chọn giúp nàng? Hắn có mục đích gì? Hay là tò mò cái gì? Thân thể ở chỗ tối, vẻ mặt nàng hơi kỳ quái.

Hàn Lạc Tuyền vốn tưởng rằng nàng nghe thấy hắn nguyện ý giúp, sẽ ngập tràn vui mừng nói ra những điều nàng biết, nhưng không ngờ nàng lại cảnh giác, hỏi như thế. Suy nghĩ chốc lát, hắn mới nói: “Bởi vì bản công tử đã phái người đến trấn Thanh Hà, dùng chút thủ đoạn lấy được một ít bột thuốc mà người nói, cũng để cho người ta thử qua. Đúng như người đã nói, hơi dính là nghiện, lúc lên cơn mà không có bột thì cả người khó chịu như vạ con sâu gặm nhấm. Theo như người nói, ngấm lại, nếu thật sự có người có ý dùng thứ hại người này khống chế đám nữ tử kia, bồi dưỡng họ rồi đưa đến kinh thành, đưa đến nơi vàng thau lẫn lộn giống như Phú Quý lâu. -

- Nữ tử có nhan sắc bị đại thần nào đó nhìn trúng, mua về phủ, hậu quả của việc đó, có thể nói là làm cho người ta không tưởng tượng nổi. Người đứng sau lưng không chế có lòng dạ, tâm cơ thâm sâu, sợ rằng thân phận không tầm thường. Chuyện quan trọng như thế, làm sao có thể không tra rõ? Phải bắt người đứng đằng sau ra trừng trị!”

Ngay từ lúc ở trấn Thanh Hà, nghe nàng nói về tác dụng của thuốc bột và thủ đoạn của những kẻ đó, hắn đã lưu tâm rồi. Bằng không cũng sẽ không vừa về kinh đã sai người đến đó bí mật điều tra. Lúc trước, ở trong học viện Thánh Tài, hắn đã cố ý thử nàng, nhưng chỉ là muốn biết vì sao nàng lại khẳng định tác dụng của thuốc bột và thủ đoạn của những kẻ đó là một âm mưu.

Nhưng lúc đó Lâm Thư áp úng vẫn cứ đòi giải thích, khiến hắn càng hoài nghi nàng hơn. Hàn Lạc Tuyền không hiểu, Lâm Thư là một tiểu thư thế gia, tại sao lại biết được loại thuốc bột đó, hà cớ gì ở trấn Thanh Hà nhìn thấy nam tử thọt chân đó sẽ hoang mang lo sợ, thậm chí còn ra sức chắc chắn hắn ta không phải người tốt. Rốt cuộc trong lòng nàng cất giấu bí mật gì, thật là ý vị sâu xa đó! Hắn chẳng những muốn tra rõ chuyện này mà còn muốn đào được bí mật chôn sâu dưới đáy lòng nàng.

Lâm Thư không biết suy nghĩ của hắn, nghe vậy, cho là hắn đã điều tra một phen, xác nhận lời nàng nói, đã biết việc làm của Triệu Á Thanh có tính chất nghiêm trọng rồi. Trong lòng nẩy một cái, im lặng một chút, liền mở miệng nói với A Cường ở bên cạnh: “Người ra canh giữ đằng trước đi, nếu có người, lập tức lên tiếng nhắc nhở chúng ta.”

A Cường có chút do dự, đứng bất động. Bảo vệ Lâm Thư là chức trách của y, y còn chưa biết được thân phận của vị nam tử đang đứng bên cạnh nàng, không biết nhân phẩm thế nào nên y không an tâm rời khỏi Lâm Thư một bước.

Thấy A Cường vẫn không nhúc nhích, Lâm Thư không nhịn được vươn tay đẩy y một cái.

“Còn thất thần làm gì! A Cường, trong mắt ngươi còn có chủ tử là ta nữa hay không, không nghe rõ mệnh lệnh của ta sao? Nếu nhị ca kêu ngươi bảo vệ ta thì ngươi đương nhiên phải nghe ta. Nếu không nghe, trở về nhị ca có giao ngươi cho ta, ta cũng chẳng cần! Nỗ tài cứng đầu cứng cổ thì có tác dụng gì hử!”

Lâm Thư hơi nặng lời, A Cường nghe xong, rốt cuộc cũng giật giật thân thể. Đi hai bước liền quay đầu lại, dặn dò nàng: “Tiểu thư, có xảy ra cái gì, ngài phải gọi ta ngay!”

“Ừm, ta biết rồi, ngươi đi đi!” Lâm Thư phát phát tay với A Cường.

Đợi A Cường đi xa đến đầu ngõ thì Hàn Lạc Tuyền lại mở miệng, giọng điệu lười biếng hỏi: “Bây giờ có thể nói chưa?”

“Ừm, ta nói tóm tắt thôi. Ta chỉ nói những chuyện mà bản thân mình biết, ta không thể trả lời những thứ khác.” Lâm Thư nói rõ ràng.

Hàn Lạc Tuyền phát ra một giọng mũi, lưng dựa vào tường, chờ đợi nàng nói tiếp.

”Ta phỏng đoán, sau khi Liễu Y Y lên đài, nam tử thọt chân bao cấp nàng ta một tháng chính là nam tử thọt chân mua bánh bao, đưa thuốc phấn đến quán rượu mà chúng ta gặp phải ở trấn Thanh

29. Chương 25: Thân Phận Của Hắc Ta

Hàn Lạc Tuyền đuổi kịp Lâm Thư ở trong một ngõ nhỏ. Hắc không ngờ nàng lại chạy trốn nhanh như vậy, ra khỏi Phú Quý lâu, hắc vẫn kêu to ở đằng sau nàng, vậy mà Lâm Thư làm như không nghe thấy, càng chạy càng nhanh. Mắt thấy nàng sắp chạy xa, hắc hết cách, liền bỏ qua phong độ, nhấc chân đuổi theo.

“Gọi người không nghe thấy à? Còn càng chạy càng nhanh! Bản công tử là nước lũ hay là mãnh thú, để cho người nghe giọng mà chạy trốn chết như thế!” Hàn Lạc Tuyền chặn ở trước mặt nàng, thở hổn hển nói.

“Huynh có chuyện gì à? Ta phải về phủ ngay.” Lâm Thư đang ở chỗ tối, khiến người ta không thấy rõ nét mặt của nàng.

“Không phải người muốn tra rõ chuyện ở trấn Thanh Hà sao? Nếu như không có ta trợ giúp, một nữ tử khuê các như người có thể tra được bao nhiêu? Ta biết người có bí mật nhưng ta không có hứng thú thăm dò. Nhưng nếu muốn tra rõ chuyện ở trấn Thanh Hà, người phải nói hết cho ta những gì người biết.” Ngoài miệng nói không có hứng thú, thật ra trong lòng hắc vô và tò mò về bí mật mà nàng đang che giấu.

“Vì sao huynh lại giúp ta?”

Mặc dù nàng tin tưởng Hàn Lạc Tuyền, nhưng nàng cũng hiểu rõ hắc. Nếu như không có mục đích và lòng hiếu kỳ nhất định thì hắc sẽ khoanh tay đứng nhìn với những chuyện không liên quan tới mình, sẽ không phí sức nhúng tay vào. Lâm Thư chưa từng quên lần trước ở học viện Thánh Tài, Hàn Lạc Tuyền không nể mặt lần nữa thừa nhận không tin tưởng lời của nàng. Nếu bây giờ hắc không tin tưởng nàng, tại sao lại lựa chọn giúp nàng? Hắc có mục đích gì? Hay là tò mò cái gì? Thân thể ở chỗ tối, vẻ mặt nàng hơi kỳ quái.

Hàn Lạc Tuyền vốn tưởng rằng nàng nghe thấy hắc nguyện ý giúp, sẽ ngập tràn vui mừng nói ra những điều nàng biết, nhưng không ngờ nàng lại cảnh giác, hỏi như thế. Suy nghĩ chốc lát, hắc mới nói: “Bởi vì bản công tử đã phái người đến trấn Thanh Hà, dùng chút thủ đoạn lấy được một ít bột thuốc mà người nói, cũng để cho người ta thử qua. Đúng như người đã nói, hơi dính là nghiện, lúc lên cơn mà không có bột thì cả người khó chịu như vạ con sâu gặm nhấm. Theo như người nói, ngấm lại, nếu thật sự có người có ý dùng thứ hại người này khổng chế đám nữ tử kia, bồi dưỡng họ rồi đưa đến kinh thành, đưa đến nơi vàng thau lẫn lộn giống như Phú Quý lâu. -;;ll”“”q;;d...ô...,,nnn— Nữ tử có nhan sắc bị đại thần nào đó nhìn trúng, mua về phủ, hậu quả của việc đó, có thể nói là làm cho người ta không tưởng tượng nổi. Người đứng sau lưng không chế có lòng dạ, tâm cơ thâm sâu, sợ rằng thân phận không tầm thường. Chuyện quan trọng như thế, làm sao có thể không tra rõ? Phải bắt người đứng đằng sau ra trừng trị!”

Ngay từ lúc ở trấn Thanh Hà, nghe nàng nói về tác dụng của thuốc bột và thủ đoạn của những kẻ đó, hắc đã lưu tâm rồi. Bằng không cũng sẽ không vừa về kinh đã sai người đến đó bí mật điều tra. Lúc trước, ở trong học viện Thánh Tài, hắc đã cố ý thử nàng, nhưng chỉ là muốn biết vì sao nàng lại khẳng định tác dụng của thuốc bột và thủ đoạn của những kẻ đó là một âm mưu.

Nhưng lúc đó Lâm Thư áp dụng vẫn cứ đòi giải thích, khiến hắc càng hoài nghi nàng hơn. Hàn Lạc Tuyền không hiểu, Lâm Thư là một tiểu thư thế gia, tại sao lại biết được loại thuốc bột đó, hà cớ gì ở trấn Thanh Hà nhìn thấy nam tử thọt chân đó sẽ hoang mang lo sợ, thậm chí còn ra sức chắc chắn hắc ta không phải người tốt. Rốt cuộc trong lòng nàng cất giấu bí mật gì, thật là ý vị sâu xa đó! Hắc chẳng những muốn tra rõ chuyện này mà còn muốn đào được bí mật chôn sâu dưới đáy lòng nàng.

Lâm Thư không biết suy nghĩ của hắn, nghe vậy, cho là hắn đã điều tra một phen, xác nhận lời nàng nói, đã biết việc làm của Triệu Á Thanh có tính chất nghiêm trọng rồi. Trong lòng nảy một cái, im lặng một chút, liền mở miệng nói với A Cường ở bên cạnh: “Người ra canh giữ đằng trước đi, nếu có người, lập tức lên tiếng nhắc nhở chúng ta.”

A Cường có chút do dự, đứng bất động. Bảo vệ Lâm Thư là chức trách của y, y còn chưa biết được thân phận của vị nam tử đang đứng bên cạnh nàng, không biết nhân phẩm thế nào nên y không an tâm rời khỏi Lâm Thư một bước.

Thấy A Cường vẫn không nhúc nhích, Lâm Thư không nhịn được vươn tay đẩy y một cái.

“Còn thất thần làm gì! A Cường, trong mắt ngươi còn có chủ tử là ta nữa hay không, không nghe rõ mệnh lệnh của ta sao? Nếu nhị ca kêu ngươi bảo vệ ta thì ngươi đương nhiên phải nghe ta. Nếu không nghe, trở về nhị ca có giao ngươi cho ta, ta cũng chẳng cần! Nô tài cứng đầu cứng cổ thì có tác dụng gì hử!”

Lâm Thư hơi nặng lời, A Cường nghe xong, rốt cuộc cũng giật giật thân thể. Đi hai bước liền quay đầu lại, dặn dò nàng: “Tiểu thư, có xảy ra cái gì, ngài phải gọi ta ngay!”

“Ừm, ta biết rồi, ngươi đi đi!” Lâm Thư phát phát tay với A Cường.

Đợi A Cường đi xa đến đầu ngõ thì Hàn Lạc Tuyền lại mở miệng, giọng điệu lười biếng hỏi: “Bây giờ có thể nói chưa?”

“Ừm, ta nói tóm tắt thôi. Ta chỉ nói những chuyện mà bản thân mình biết, ta không thể trả lời những thứ khác.” Lâm Thư nói rõ ràng.

Hàn Lạc Tuyền phát ra một giọng mũi, lưng dựa vào tường, chờ đợi nàng nói tiếp.

“Ta phỏng đoán, sau khi Liễu Y Y lên đài, nam tử thọt chân bao cấp nàng ta một tháng chính là nam tử thọt chân mua bánh bao, đưa thuốc phẩn đến quán rượu mà chúng ta gặp phải ở trấn Thanh Hà. Có lẽ nam tử thần bí ở Phúc Lai cư và nam tử chúng ta đã gặp là và một người, dù sao chân hắn cũng bị thọt và thời gian xuất hiện đều hết sức trùng hợp. Mà Thúy nhi kia đã bảo cứ mười lăm hàng tháng nam tử thọt chân đều đến thăm Liễu Y Y. Ta cho rằng Liễu Y Y chính là người trung gian của nhóm người quan trọng trong Phú Quý lâu và người phụ trách.” Dứt lời, Lâm Thư thở nhẹ ra.

Lặng lặng nghe nàng nói, trên mặt hắn có chút bất đắc dĩ, nói: “Những lời ngươi nói, bản công tử đã nghĩ đến rồi. Trừ điểm đó ra, ngươi có thể nói những điều bản công tử chưa biết không?”

Nghe hắn nói, Lâm Thư ngẫm nghĩ kỹ lại đầu óc của mình. Là nàng quá ngốc hay là hắn quá thông minh đây? Trong lòng có cảm giác muốn học máu, nàng ghen ghen hỏi: “Vậy huynh chưa hiểu cái gì?”

“Bản công tử phải biết thân phận của nam tử thọt chân đó, ngươi đừng nói là không biết.” Lúc nói lời này,

hắn liền ép sát vào nàng.

Bị hắn dựa gần, cộng thêm lời khẳng định đó, nàng có chút hoảng hốt, tim đập bùm bùm. Nuốt nuốt nước miếng, yên tĩnh một hồi lâu, nàng đột nhiên nghiêng người quàng tay qua cổ hắn, lại gần bên tai hắn, lầm bầm: “Người kia là Cửu hoàng tử của Đại Chu.” Nói xong, nàng đẩy hắn ra, xoay người chạy ra đầu ngõ.

Đợi hắn lấy lại tinh thần, ánh mắt hướng về đầu ngõ tìm kiếm, đã không thấy bóng dáng nàng đâu. Hắn không nghe rõ lời nàng nói, bởi vì hắn bị hành động của nàng làm bối rối rồi.-lll,,...q,,...do,,nn...=-Đôi môi mềm mại như cánh hoa dán sát gáy hắn, làm thân thể hắn có một cảm giác tê dại, hoảng thần một chút. Cho nên, không nghe rõ nàng đã nói gì.

Vốn là Lâm Thư đã ăn thứ gì đó trong Phú Quý lâu, Hàn Lạc Tuyền định bắt mạch cho nàng, không ngờ vừa nói xong, nàng đã chạy nhanh như vậy. Áo nào đâm vào tường một cái,hắn thầm mắng một tiếng nương nó. Cũng không biết là đang cáu giận Lâm Thư nói nhỏ nhẹ, không nói rõ ràng liền chạy, hay là đang giận mình thất thần trong nháy mắt.

Mà Lâm Thư chạy về phủ Định Quốc công, đối mặt với sự dạy dỗ của nhị ca Lâm Ngọc, không hề yên lòng, vào tai trái ra tai phải.

Lâm Ngọc bắt mãi vươn tay chọc chọc đầu nàng, giọng nói cao hơn: “Sao nào, to gan quá nhỉ, đi ra ngoài một lần liền không nghe lời ca ca nữa đúng không! Tốt lắm, nếu ta không nói được muội, sẽ để cho tổ mẫu và mẫu thân nói chuyện với muội đi!” Nói xong, thấy nàng vẫn chưa phản ứng, Lâm Ngọc có chút lo lắng, dứt khoát kêu A Cường vào tra hỏi.

“Người nói đi, hôm nay các người đi ra ngoài làm gì! Vì sao nhị tiểu thư lại dính mùi hương của nữ nhân vậy? Không trả lời thành thật, người tự đi lãnh phạt đi!” Lâm Ngọc vênh mặt, hất hàm nói với A Cường.

“Nhưng, nhị thiếu gia, tiểu thư không cho nói.” Về mặt A Cường hết sức rối rắm. Hắn cảm thấy nếu mình hai mặt thì không phải là người, hai bên đều không thể đắc tội, nhưng vẫn phải đắc tội một bên.

“Không cho nói hả? Nàng là chủ tử của người hay bản công tử là chủ tử của người đây?” Lâm Ngọc híp mắt, uy hiếp.

Lúc này, cuối và Lâm Thư cũng hoàn hồn, về mặt hết sức phức tạp, vô lực nói với Lâm Ngọc: “Nhị ca, huynh đừng ép hắn nữa. Muội đã bắt hắn thề độc không được nói cho người thứ ba biết rồi. Nếu như hắn nói ra, vậy muội sẽ không được chết tử tế.”

Nghe vậy, Lâm Ngọc bỗng nhiên đứng dậy, trợn to hai mắt không thể tin nổi.

“Cái gì! Muội vậy mà bắt hắn thề trên sự sống chết của muội hả! Muội điên rồi! Thư nhi! Vì sao kể từ sau khi muội trở lại, liền biến thành người khác vậy? Không hề giống với muội muội đơn thuần ngày thơ mà ta từng biết chứ?”

Lâm Thư nắm chặt hai tay, cắn cắn môi, trong mắt hàm chứa bi thương nồng đậm, từ từ mở miệng: “Nhị ca, chính vì muội ngây thơ đơn thuần mới bị Tô di nương lừa gạt đó! Ở bên ngoài chịu nhiều khổ sở như thế, muội sẽ không ngu ngơ như trước nữa! Muội vẫn là Thư nhi của mọi người mà! Chẳng lẽ muội thay đổi thì huynh sẽ không chấp nhận muội nữa sao?”

Nghe vậy, Lâm Ngọc lắc đầu một cái, đau lòng ôm bả vai nàng, thở dài, nói: “Nha đầu ngốc, làm sao ca ca không chấp nhận muội chứ! Ca ca chỉ lo lắng muội ở bên ngoài làm những chuyện gì đó. Thần thần bí bí gạt mọi người, lại không để ta biết được, trong lòng ta không nở đâu! Muội đã không muốn nói vậy thì đừng nói.”: “lll,,3333,,qu....yy....d,,,o....nn....-=- Có gì cần ca ca giúp một tay thì cứ nói. Tối nay tam ca của muội đã phát hiện ra muội không ở trong phủ, liền tra hỏi ta một hồi. Ta giấu kỹ cho muội, không hề nói gì cả nên nó rất tức giận. Ngày mai muội qua lấy lòng nó đi! Cho dù huynh có giấu diếm giúp muội thì cũng chẳng được bao nhiêu. Kéo theo tam ca của muội, nếu như đến khi các trưởng bối phát hiện ra điều gì, cũng có thêm người giúp đỡ giấu diếm cho muội.”

Lâm Thư gật gật đầu một cái, nhàn nhạt nở nụ cười, đáp: “Cám ơn nhị ca!”

Xoa nhẹ đầu nàng, Lâm Ngọc quay đầu, lời ít ý nhiều nói với A Cường: “Sau này ngươi hãy đi theo làm việc cho nhị tiểu thư. Ở bên ngoài nhất định phải bảo vệ nó thật tốt, không được có bất kỳ sơ suất nào!”

“A Cường tuân lệnh!” Quỳ một chân xuống, mặt A Cường kiên định, đáp.

Hai huynh muội lại hàn huyên một lát, nàng mới cáo biệt Lâm Ngọc, lén lút rời khỏi Tam Tinh viên, lặng lẽ quay về An Nhạc viên của nàng.

“Tiểu thư, cuối và ngài cũng trở lại! Khiến nô tỳ lo lắng chết mất!” Nha hoàn Bích Thái làm thế thân cho nàng, thấy Lâm Thư quay về, trái tim lơ lửng cũng hạ xuống.

“Không ai phát hiện chứ?” Lâm Thư vừa cởi y phục, vừa hỏi.

Thải nhi cũng nhanh chóng cởi y phục của Lâm Thư ở trên người mình ra, vừa cởi vừa lắc đầu nói: “Không ai phát hiện ạ.”

“Ừ, ngươi làm tốt lắm, về rồi ta sẽ nói với mẫu thân để ngươi làm đại nha hoàn của ta.” Lâm Thư hài lòng gật đầu, đổi lại y phục với nàng.

Bích Thái nghe xong, hiểu rõ đây là tiểu thư muốn bồi dưỡng nàng trở thành tâm phúc đấy! Vui vẻ, phần chân quỳ xuống tạ ơn.

Lâm Thư phát tay để nàng leo từ cửa sổ ra, dặn dò nàng cẩn thận đừng để ai phát hiện. Sau đó gọi người đi vào, ra lệnh chuẩn bị thùng nước thuốc.

Ngâm mình ở trong nước thuốc nóng hổi, hai mắt Lâm Thư đại ra, nhớ tới chuyện tối nay, tim bắt đầu đập

nhANH hơn. Nàng vô và hiểu rõ năng lực của mình, nếu như không có Hàn Lạc Tuyền trợ giúp, nàng muốn đối phó với Triệu Á Thanh là rất khó! Nhưng muốn mượn trí tuệ của Hàn Lạc Tuyền lập tức đi trừng trị Triệu Á Thanh, nhất định phải làm theo lời hắn nói, để hắn biết thân phận của Triệu Á Thanh. Vì đối phó với Triệu Á Thanh, cuối và nàng vẫn nói cho hắn biết thân phận của Triệu Á Thanh. Nàng không biết nói thẳng cho hắn biết như thế là đúng hay sai.

Dựa theo tính cách đa nghi của Hàn Lạc Tuyền, nhất định đã hoài nghi rồi chứ? Ở bên ngoài nỗ lực một tháng vẫn không chiếm được lòng tin của hắn, lần này còn bị nghi ngờ, sợ rằng sau này muốn chiếm được lòng tin của hắn sẽ rất khó đi?

Trong lòng đã có đáp án, vẫn muốn lẩm nhẩm tự hỏi, Lâm Thư đột nhiên cảm thấy có chút chua xót. Hương thuốc nồng đậm gay mũi tràn ngập trong dự phòng, mặc kệ là thở ra hay hít vào, nàng vẫn cảm thấy vị đắng quấn quanh trong khoang mũi. Kể cả miệng, nàng đều cảm thấy khổ sở.

30. Chương 26: Chương 26

Màn đêm, yên tĩnh giống như đã chết. Ánh trăng lặng yên không một tiếng động xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng len vào, Hàn Lạc Tuyền trần trọc trở mình không ngủ được liền đứng dậy. Đi giày vào, đi tới bên cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra. Ánh mắt nhìn theo vầng trăng huyền ảo đang nhô cao trong màn đêm, nhú mây, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì. Giữa hai đầu lông mày lộ ra vẻ phiền não.

Hàn Cửu nghe thấy động tĩnh ở bên trong, cảnh giác đứng dậy đi vào trong.

“Thế tử, ngài làm sao vậy? Có việc gì phiền lòng à?” Dựa vào sự hiểu biết của hắn, nếu như không có việc gì phiền lòng đến mất ngủ thì thế tử tuyệt sẽ không dậy ngắm trăng lúc nửa đêm.

“Ngươi ngủ đi, bản công tử muốn được yên tĩnh.” Hàn Lạc Tuyền cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nhàn nhạt mở miệng.

“Vâng, nếu thế tử có gì dặn dò thì cứ đánh thức thuộc hạ.” Hàn Cửu nói xong, đợi một lúc, thấy Hàn Lạc Tuyền không đáp lại, liền biết điều lui ra.

Hàn Cửu vừa mới nằm vào trong chăn, liền nghe thấy Hàn Lạc Tuyền đang gọi mình. Lanh lẹ bò dậy, xỏ giày rồi chạy vào phòng trong, hỏi: “Thế tử, có gì dặn dò ạ?”

Hỏi xong, chờ giây lát, hắn vẫn không thấy Hàn Lạc Tuyền lên tiếng, nghi ngờ mình nghe nhầm, lại hỏi: “Thế tử, vừa rồi có phải là ngài gọi thuộc hạ không?”

Lần này, Hàn Lạc Tuyền mới lên tiếng: “Ngày mai người đến Phúc Lai Cư, mỗi loại điểm tâm ở nơi đó đều mua một phần, đưa đến phủ Định Quốc Công.”

“Dạ? Đến Phúc Lai Cư mua điểm tâm rồi đưa đến phủ Định Quốc Công à? Là đưa cho Lâm tiểu thư sao? Cái này không được đâu! Thế tử, ngài cứ đưa thẳng đến đó như thế chắc chắn khiến người ta bàn luận. Ngài xem, hay là thuộc hạ mua xong mang về, ngài nói Lâm thế tử phái người đến lấy về Lâm gia, giao cho Lâm tiểu thư đi. Như thế được không?” Hàn Cửu thận trọng hỏi.

Hàn Lạc Tuyền trầm ngâm hồi lâu, khẽ gật đầu, nói: “Cứ như vậy đi, ngày mai người mua về thì mang thẳng đến viện của Lâm huynh. Cứ nói là lần trước Lâm Thư tới học viện ta đã đồng ý với nàng.”

“Dạ!” Hàn Cửu gật đầu.

Đợi một lúc vẫn không thấy Hàn Lạc Tuyền dặn dò gì thêm, hắn quan tâm hỏi: “Thế tử, đêm đã khuya, ngài mau mau nghỉ ngơi đi. Ngày mai trong viện có cuộc thi võ, nếu như tinh thần không tốt, thành tích kém, bị Vương gia biết được, ngài sẽ bị mắng ạ.”

“Trong mắt lão đầu kia chỉ có mẫu phi ta, luôn không vừa mắt với bản công tử. Cũng chỉ là một cuộc thí võ, cho dù ta có qua thì ông ấy vẫn tìm ra lý do để càu nhàu ta.” Hần nói xong, hừ lạnh một tiếng.

“Công tử, coi như không vì Vương gia thì cũng vì Vương phi ạ! Ngài là niềm kiêu ngạo của Vương phi, mặc dù ngoài miệng Vương phi nói không quan tâm đến thành tích của ngài, chỉ cần ngài vui vẻ là được rồi. Nhưng mỗi lần nghe nói ngài đứng đầu các cuộc thi thì Vương phi đều mừng rỡ, mặt mày hớn hớn, có thể vui mừng lâu một chút!” Hần Cửu tận tình khuyên bảo.

“Được rồi, ta biết rồi, người đi ra ngoài đi! Ta sẽ nghỉ ngơi.” Hần Lạc Tuyền không nhận được xua xua tay.

Thấy vậy, Hần Cửu nhẹ giọng lùi ra bên ngoài.

Kể từ đêm nói cho Hần Lạc Tuyền biết thân phận của Triệu Á Thanh, mấy ngày nay Lâm Thư vẫn ngoan ngoãn làm tổ ở trong phủ. Ngán ngủ mấy ngày, Lâm Thư không có sóng uống.>..

An thị luôn muốn có một khuê nữ, thật vất vả sinh được Lâm Thư, không ngờ lại bướng bỉnh giống như một tên tiểu tử, khiến cho mộng có khuê nữ của An thị bị phá vỡ. Song lại không thể gò bó con bé, vừa thúc ép, quay đầu lại đã bị tiểu quỷ Lâm Thư đi cáo trạng với Lâm lão phu nhân. Biết mấy ngày nay Lâm Thư si mê quyền pháp, An thị nhìn mà sốt ruột trong lòng.

Sao một tiểu thư thế gia có thể thích quyền pháp thô lỗ như thế chứ! Trước kia con bé chỉ tùy tiện luyện tập để cường thân kiện thể, An thị vui khi thấy việc thành. Nhưng bây giờ thấy con bé rõ ràng si mê quyền pháp, võ nghệ, An thị thật sợ Lâm Thư cứ luyện tiếp, thân thể sẽ dần rắn chắc giống như nam tử. Nữ tử có thân hình rắn chắc, có vị nam tử nào đồng ý lấy chứ? An thị gấp gáp trong lòng lắm!

Ngày hôm đó, An thị vừa ăn sáng xong, còn chưa súc miệng, liền nghe nha hoàn bẩm báo Lâm Thư lại đang luyện quyền rồi. Nghe vậy, An thị há còn ngồi yên được, súc miệng qua loa liền hấp tấp chạy đến An Nhạc viên của Lâm Thư.

“Thư nhi! Sáng sớm đã luyện quyền gì chứ! Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, con phải tận dụng tốt thời gian học thêm vài thứ hữu dụng mới đúng chứ! Đọc sách, học một chút nữ công gia chánh là tốt nhất! Một cô nương chỉ suốt ngày đánh đánh đầm đầm, luyện quyền pháp thô lỗ của đám nam tử, còn ra thể thống gì nữa!” Vừa đến liền thấy Lâm Thư lau mồ hôi đầm đìa, hết sức chăm chú luyện quyền, An thị thay đổi vẻ dịu dàng thường ngày, cao giọng rống nữ nhi.

Lâm Thư còn chưa kịp thu nắm đầm về, nghe thấy mẫu thân rống to, ánh mắt không khỏi tìm theo tiếng nói, sợ ý một cái, nắm đầm liền đập vào cọc gỗ, nhất thời đau đến lớn tiếng gọi nương.

“Nương ơi! Đau quá! Đau chết Bồn cung rồi!” Lâm Thư đau đến không kịp kiểm duyệt qua lời nói của mình.

An thị thấy vậy, bất chấp hình tượng, lo lắng cầm tay nữ nhi, nóng nảy lên tiếng: “Ta đã bảo con đừng luyện những thứ của nam tử này rồi, nhưng con vẫn không vâng lời! Bị đau đi! -ll,..ê,,qu...yy,,do...nnn..o—nnn— Xem về sau con còn dám luyện quyền không!” Mặc dù An thị nói ra lời nghiêm nghị, nhưng đáng vẻ lại rất đau lòng, khẩn trương.

“Nương, con không sao rồi. Chỉ là vừa mới đánh trúng cọc gỗ nên nhất thời đau đến thôi, bây giờ hết đau rồi.” Lâm Thư hiếm khi thấy đáng vẻ nhú mày của mẫu thân.

Mặc dù năm nay An thị đã ba lăm tuổi, năm nay 35, nhưng nhìn qua chỉ giống như cô nương ngoài hai mươi tuổi. Cộng thêm mặt mũi bà đẹp như hoa như trăng, nhú mày làm cho người ta nhìn thấy liền đau lòng.

“Còn nói không đau! Con cứ gạt ta đi! Nhanh đi bôi thuốc!” An thị bất mãn nói.

“Dạ!” Lâm Thư bất đắc dĩ ngẩng đầu, bị An thị kéo vào phòng bôi thuốc.

Bôi thuốc xong, An thị lại lải nhải về chuyện nữ tử không thể luyện quyền. Lâm Thư chỉ âm ừ, gạt đầu đồng ý.

Thấy nữ nhi biết điều như vậy, cơn tức của An thị cũng tiêu mất. Sực nhớ ra gì đó, An thị hỏi: “Vừa rồi con đập tay vào cọc gỗ, sao xưng mình là ‘Bồn cung’ hả?”

Đang uống trà, Lâm Thư nghe vậy, một hớp nước trà mắc nghẹn trong cổ họng, một lúc lâu mới nuốt xuống. Ánh mắt tránh né nhìn mặt đất, lơ đãng nói: "Cái gì Bốn cung ạ?"

31. Chương 26: Mượn Tay Đưa Đến

Màn đêm, yên tĩnh giống như đã chết. Ánh trăng lặng yên không một tiếng động xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng len vào, Hàn Lạc Tuyền trần trọc trở mình không ngủ được liền đứng dậy. Đi giày vào, đi tới bên cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra. Ánh mắt nhìn theo vầng trăng huyền ảo đang nhô cao trong màn đêm, nhú mây, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì. Giữa hai đầu lông mày lộ ra vẻ phiền não.

Hàn Cửu nghe thấy động tĩnh ở bên trong, cảnh giác đứng dậy đi vào trong.

“Thế tử, ngài làm sao vậy? Có việc gì phiền lòng à?” Dựa vào sự hiểu biết của hắn, nếu như không có việc gì phiền lòng đến mất ngủ thì thế tử tuyệt sẽ không dậy ngắm trăng lúc nửa đêm.

“Người ngủ đi, bản công tử muốn được yên tĩnh.” Hàn Lạc Tuyền cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nhàn nhạt mở miệng.

“Vâng, nếu thế tử có gì dặn dò thì cứ đánh thức thuộc hạ.” Hàn Cửu nói xong, đợi một lúc, thấy Hàn Lạc Tuyền không đáp lại, liền biết điều lui ra.

Hàn Cửu vừa mới nằm vào trong chăn, liền nghe thấy Hàn Lạc Tuyền đang gọi mình. Lanh lẹ bò dậy, xỏ giày rồi chạy vào phòng trong, hỏi: “Thế tử, có gì dặn dò ạ?”

Hỏi xong, chờ giây lát, hắn vẫn không thấy Hàn Lạc Tuyền lên tiếng, nghi ngờ mình nghe nhầm, lại hỏi: “Thế tử, vừa rồi có phải là ngài gọi thuộc hạ không?”

Lần này, Hàn Lạc Tuyền mới lên tiếng: “Ngày mai người đến Phúc Lai Cư, mỗi loại điểm tâm ở nơi đó đều mua một phần, đưa đến phủ Định Quốc Công.”

“Dạ? Đến Phúc Lai Cư mua điểm tâm rồi đưa đến phủ Định Quốc Công ạ? Là đưa cho Lâm tiểu thư sao? Cái này không được đâu! Thế tử, ngài cứ đưa thẳng đến đó như thế chắc chắn khiến người ta bàn luận. Ngài xem, hay là thuộc hạ mua xong mang về, ngài nói Lâm thế tử phái người đến lấy về Lâm gia, giao cho Lâm tiểu thư đi. Như thế được không?” Hàn Cửu thận trọng hỏi.

Hàn Lạc Tuyền trầm ngâm hồi lâu, khẽ gật đầu, nói: “Cứ như vậy đi, ngày mai người mua về thì mang thẳng đến viện của Lâm huynh. Cứ nói là lần trước Lâm Thư tới học viện ta đã đồng ý với nàng.”

“Dạ!” Hàn Cửu gật đầu.

Đợi một lúc vẫn không thấy Hàn Lạc Tuyền dặn dò gì thêm, hắn quan tâm hỏi: “Thế tử, đêm đã khuya, ngài mau mau nghỉ ngơi đi. Ngày mai trong viện có cuộc thi võ, nếu như tinh thần không tốt, thành tích kém, bị Vương gia biết được, ngài sẽ bị mắng ạ.”

“Trong mắt lão đầu kia chỉ có mẫu phi ta, luôn không vừa mắt với bản công tử. Cũng chỉ là một cuộc thí

võ, cho dù ta có qua thì ông ấy vẫn tìm ra lý do để càu nhàu ta.” Hấn nói xong, hừ lạnh một tiếng.

“Công tử, coi như không vì Vương gia thì cũng vì Vương phi ạ! Ngài là niềm kiêu ngạo của Vương phi, mặc dù ngoài miệng Vương phi nói không quan tâm đến thành tích của ngài, chỉ cần ngài vui vẻ là được rồi. Nhưng mỗi lần nghe nói ngài đứng đầu các cuộc thi thì Vương phi đều mừng rỡ, mặt mày hớn hởi, có thể vui mừng lâu một chút!” Hàn Cửu tận tình khuyên bảo.

“Được rồi, ta biết rồi, người đi ra ngoài đi! Ta sẽ nghỉ ngơi.” Hàn Lạc Tuyền không nhin được xua xua tay.

Thấy vậy, Hàn Cửu nhẹ giọng lùi ra bên ngoài.

Kể từ đêm nói cho Hàn Lạc Tuyền biết thân phận của Triệu Á Thanh, mấy ngày nay Lâm Thư vẫn ngoan ngoãn làm tổ ở trong phủ. Ngán ngủ mấy ngày, Lâm Thư không có sóng uổng.>..

An thị luôn muốn có một khuê nữ, thật vất vả sinh được Lâm Thư, không ngờ lại bướng bỉnh giống như một tên tiểu tử, khiến cho mộng có khuê nữ của An thị bị phá vỡ. Song lại không thể gò bó con bé, vừa thúc ép, quay đầu lại đã bị tiểu quỷ Lâm Thư đi cáo trạng với Lâm lão phu nhân. Biết mấy ngày nay Lâm Thư si mê quyền pháp, An thị nhìn mà sốt ruột trong lòng.

Sao một tiểu thư thế gia có thể thích quyền pháp thô lỗ như thế chứ! Trước kia con bé chỉ tùy tiện luyện tập để cường thân kiện thể, An thị vui khi thấy việc thành. Nhưng bây giờ thấy con bé rõ ràng si mê quyền pháp, võ nghệ, An thị thật sợ Lâm Thư cứ luyện tiếp, thân thể sẽ dần rắn chắc giống như nam tử. Nữ tử có thân hình rắn chắc, có vị nam tử nào đồng ý lấy chứ? An thị gấp gáp trong lòng lắm!

Ngày hôm đó, An thị vừa ăn sáng xong, còn chưa súc miệng, liền nghe nha hoàn bẩm báo Lâm Thư lại đang luyện quyền rồi. Nghe vậy, An thị há còn ngồi yên được, súc miệng qua loa liền hấp tấp chạy đến An Nhạc viên của Lâm Thư.

“Thư nhi! Sáng sớm đã luyện quyền gì chứ! Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, con phải tận dụng tốt thời gian học thêm vài thứ hữu dụng mới đúng chứ! Đọc sách, học một chút nữ công gia chánh là tốt nhất! Một cô nương chỉ suốt ngày đánh đánh đầm đầm, luyện quyền pháp thô lỗ của đám nam tử, còn ra thể thống gì nữa!” Vừa đến liền thấy Lâm Thư lau mồ hôi đầm đìa, hết sức chăm chú luyện quyền, An thị thay đổi vẻ dịu dàng thường ngày, cao giọng rống nữ nhi.

Lâm Thư còn chưa kịp thu nắm đầm về, nghe thấy mẫu thân rống to, ánh mắt không khỏi tìm theo tiếng nói, sợ ý một cái, nắm đầm liền đập vào cọc gỗ, nhất thời đau đến lớn tiếng gọi nương.

“Nương ơi! Đau quá! Đau chết Bồn cung rồi!” Lâm Thư đau đến không kịp kiểm duyệt qua lời nói của mình.

An thị thấy vậy, bất chấp hình tượng, lo lắng cầm tay nữ nhi, nóng nảy lên tiếng: “Ta đã bảo con đừng luyện những thứ của nam tử này rồi, nhưng con vẫn không vâng lời! Bị đau đi! - -ll,,..ê,,qu...yy,,do...nnn..o—nnn= Xem về sau con còn dám luyện quyền không!” Mặc dù An thị nói ra lời nghiêm nghị, nhưng đáng

về lại rất đau lòng, khăn trương.

“Nương, con không sao rồi. Chỉ là vừa mới đánh trúng cọc gỗ nên nhất thời đau đớn thôi, bây giờ hết đau rồi.” Lâm Thư hiếm khi thấy dáng vẻ nhú mày của mẫu thân.

Mặc dù năm nay An thị đã ba lăm tuổi, năm nay 35, nhưng nhìn qua chỉ giống như cô nương ngoài hai mươi tuổi. Cộng thêm mặt mũi bà đẹp như hoa như trăng, nhú mày làm cho người ta nhìn thấy liền đau lòng.

“Còn nói không đau! Con cứ gạt ta đi! Nhanh đi bôi thuốc!” An thị bất mãn nói.

“Dạ!” Lâm Thư bất đắc dĩ ngẩng đầu, bị An thị kéo vào phòng bôi thuốc.

Bôi thuốc xong, An thị lại lải nhải về chuyện nữ tử không thể luyện quyền. Lâm Thư chỉ âm ừ, gạt đầu đồng ý.

Thấy nữ nhi biết điều như vậy, cơn tức của An thị cũng tiêu mất. Sực nhớ ra gì đó, An thị hỏi: “Vừa rồi con đập tay vào cọc gỗ, sao xưng mình là ‘Bổn cung’ hả?”

Đang uống trà, Lâm Thư nghe vậy, một hớp nước trà mắc nghẹn trong cổ họng, một lúc lâu mới nuốt xuống. Ánh mắt tránh né nhìn mặt đất, lơ đãng nói: “Cái gì Bổn cung ạ? Nương, ngài nghe nhầm đó chứ?”

“Vi nương còn chưa lớn tuổi, đôi tai vẫn tốt, không nghe lầm đâu! Nguyên câu của con là: ‘Nương ơi! Đau quá! Đau chết Bổn cung rồi!’, con rõ ràng đã nói hai chữ ‘Bổn cung’.” An thị không phục nói.

Lâm Thư cười ha ha nói: “Nương, đúng là con có nói như thế. Nhưng con nói là: Đau chết ‘Bản công’ rồi, không phải là ‘Bổn cung’ mà Hoàng hậu nương nương vẫn tự xưng đâu ạ, là công của võ công! Người luyện võ đều thích tự xưng mình như thế.”

“Thật sao? Người luyện võ đều thích xưng hô mình như vậy?” An thị nghi ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên ạ! Nhất là những người luyện võ ở trên giang hồ kia, thích nhất gọi mình như vậy! Con cũng là trải qua một tháng ở bên ngoài, mới biết được.” Lâm Thư đành hoàng nói dối.

Thấy nữ nhi xác nhận lại nghe giải thích như thế, An thị mới nhẹ nhàng gạt đầu. Nghĩ đến cái gì, sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị, nói: “Một tiểu thư như con học giang hồ xưng loạn gì chứ! Ngoan ngoãn đọc sách đường tính, học thêu thùa mới đúng đấy! Sau này để ta nghe thấy con còn tự xưng như thế, cứ xem ta trừng trị con thế nào!”

“Dạ, nương, con biết sai rồi, sau này không dám tự xưng vậy nữa.” Nàng lập tức nhận sai.

Nhìn nữ nhi đã biết nhận sai, không đưa lão phu nhân ra đè ép mình như trước kia, An thị âm thầm vừa lòng. Xem ra lần lộn bên ngoài một tháng, nữ nhi đã có tiến bộ, không hồn nhiên ngây thơ như trước nữa. Trong lúc nhất thời, trong lòng An thị không biết nên vui hay lo, yêu thương nhìn Lâm Thư, hồi lâu không lên tiếng.

Hồi lâu, cho đến khi có nha hoàn đi vào thông báo, mới cắt đứt sự im lặng giữa hai mẫu tử.

Vừa thấy người đến là Lâm Trúc, thư đồng của Lâm Sóc, An thị mở miệng trước, tò mò hỏi: “Lâm Trúc, sao ngươi lại về? Thế tử bảo ngươi về tìm Thư nhi là có chuyện gì hả?”

Ánh mắt Lâm Thư dừng ở sáu cái lồng hấp trên hai tay của Lâm Trúc, quan sát một lát, trực tiếp hỏi: “Đại ca kêu ngươi cầm thứ gì về cho ta?”

“Tiểu nhân tham kiến phu nhân và nhị tiểu thư, bẩm hai vị chủ tử, tiểu nhân mang về ít điểm tâm cho nhị tiểu thư theo lời thế tử ạ.” Trong tay xách đồ, hân hoan hơi khom người.

“Điểm tâm? Sóc nhi ở trong học viện, làm sao lại nghĩ đến chuẩn bị điểm tâm cho Thư nhi chứ? Còn phải người đưa về nữa?” An thị không hiểu hỏi.

“Bẩm phu nhân, lần trước Thế tử nghe nhị tiểu thư nói muốn ăn điểm tâm của Phúc Lai cư, hôm qua còn chưa thi xong, ngày nghỉ chưa thể trở về nên đặc biệt phái tiểu nhân đến Phúc Lai cư mua chút điểm tâm đưa đến cho nhị tiểu thư.” Lâm Trúc xảo ngôn nói.

“Thư nhi, con xem ca ca còn thương con chưa kìa! Vất vả cho ngươi rồi, Lâm Trúc. Hai ngày trước, phía nam mới tiến cống cam quýt, Hoàng thượng thưởng cho Lâm gia hai giỏ, ngươi mang hai rổ về học viện đi.” An thị cười khéo, hòa nhã nói với Lâm Trúc.

“Tiểu nhân hiểu ạ!” Lâm Thư cúi đầu ứng tiếng.

Quay đầu lại thấy nữ nhi ngẩn ngơ, An thị bất mãn nói: “Sao ngẩn ra thế? Đây không phải con kêu đại ca con mua cho à? Sao đưa tới rồi lại mất hồn vậy?”

“Dạ? À, con chỉ phản ứng chậm thôi. Lâm Trúc, ngươi để đồ xuống đi rồi đi nghỉ ngơi chốc lát, lát nữa ta có lời nhờ ngươi chuyển cho đại ca.” Lúc nghe nói là điểm tâm của Phúc Lai cư, trong đầu nàng chỉ nghĩ đến Hàn Lạc Tuyền. Trừ hân ra thì không ai biết nàng có hứng thú với điểm tâm của Phúc Lai cư.

Nhưng vì sao lại là đại ca nàng đưa tới chứ? Lâm Thư không hiểu, nàng phải lưu Lâm Trúc lại để hỏi rõ ràng.

“Có lời gì không thể căn dặn Lâm Trúc ở trước mặt nương hay sao? Chẳng lẽ hai huynh muội có gì gặt nương hả?” An thị không vui khi thấy dáng vẻ đề phòng mình của nữ nhi.

“Nương, xem ngài nói kìa! Con chỉ muốn hỏi Lâm Trúc xem gần đây đại ca có học hành tốt hay không, sau đó bảo hắn chuyển vài câu đến đại ca.???>,>,llle....q....d/???nnnnn=Cũng chỉ nói mấy chuyện trong nhà thôi, nói cho đại ca tình hình gần đây của mọi người thôi mà. Kêu đại ca ở học viện an tâm học tập, đừng quá vướng bận chuyện nhà thôi. Nương nghĩ đến đâu vậy!” Nàng hết sức uất ức nói với An thị.

“Như vậy à. Là nương hiểu lầm, nương xin lỗi con. Bây giờ đã đến giờ Tỵ (9-11h sáng), nương sợ nhớ đã đáp ứng tổ mẫu con giữa trưa theo người ra ngoài một chuyến. Nương phải trở về chuẩn bị một chút rồi. Lát nữa nương về, con nói với nương chuyện của đại ca con nhé.” Dứt lời, An thị đứng dậy đi ra cửa.

Lâm Thư tiến mẫu thân ra cửa, mới xoay người quay về. Thấy Lâm Trúc vẫn ở phòng ngoài, liền kêu hắn theo mình vào trong. Vừa vào, nàng liền hỏi thẳng: “Có phải Hàn thế tử nhờ đại ca ta chuyển điểm tâm này đến không?”

“Đúng thế, nhị tiểu thư. Là Hàn Thế tử phái người đưa đến viện của Thế tử, nói đây là hắn đồng ý đưa cho ngài, sau đó bảo Thế tử chuyển đến cho ngài.” Lâm Trúc nói không hề giấu giếm.

“Vậy Hàn thế tử có nói thêm gì nữa không?” Nàng hỏi lại.

“Không có, chỉ là, Thế tử bảo tiểu nhân hỏi tiểu thư, vì sao ngài muốn Hàn thế tử mua điểm tâm của Phúc Lai cư? Thế tử còn nói nếu muốn ăn thì cứ kêu người đi mua, cần gì phải hỏi Hàn thế tử chứ. Về sau tiểu thư không được như vậy.” Lâm Trúc hết sức nghiêm túc thuật lại lời của Lâm Sóc.

Lâm Thư suy nghĩ một chút, nói: “Người nói với đại ca ta, đây là Hàn Lạc Tuyền thiếu nợ ta. Kêu đại ca theo dõi Hàn Lạc Tuyền giúp ta, xem hàng ngày hắn làm những gì trong học viện.”

“Tiểu thư, vì sao muốn Thế tử theo dõi Hàn Thế tử, vậy không tốt lắm đâu?” Lâm Trúc để ý, hỏi.

“Người cứ chuyển lời cho ca ca ta như vậy đi, đừng hỏi nhiều thế. Lâm Trúc à, nô tài biết quá nhiều bí mật của chủ tử đều không có kết cục hay ho gì, người biết chưa?” Híp mắt, nàng lạnh lẽo đe dọa Lâm Trúc.

Quả nhiên, Lâm Trúc nghe thế, bỗng nhiên trợn to hai mắt, lại không dám hỏi nữa, chỉ liên tục gật đầu như gà mổ thóc.

“Tiểu nhân biết rồi. Tiểu nhân nhất định chuyển lời chi tiết cho Thế tử. Nếu như tiểu thư không còn gì dặn dò, vậy tiểu nhân về học viện đây.” Nương ơi! Tiểu thư đơn thuần khả ái của trước kia đi đâu rồi! Sao tiểu thư rời khỏi Lâm gia một lần, trở về lại trở nên đáng sợ như vậy!

“Hết rồi, người trở về đi. Đừng để người khác biết đây là do Hàn thế tử đưa tới. Nếu để cho ta biết được, hậu quả người tự hiểu!” Lâm Thư lại uy hiếp một phen.

Lâm Trúc sợ hãi gật đầu, chạy trốn chết tựa như một làn khói ra ngoài.

Đợi Lâm Trúc rời đi, Lâm Thư liền cầm cặp lồng hấp vào phòng trong, rồi mở ra kiểm tra. Không phát hiện bên trong có thư từ gì đó, nàng hơi mất mát ngồi xuống ghế. Nàng nghĩ mãi không ra, sao Hàn Lạc Tuyền đột nhiên đưa những món điểm tâm này đến cho nàng? Là ám chỉ cái gì sao?

Suy nghĩ lung tung một phen, không nghĩ ra cái gì, cho nên nàng cầm một miếng bánh hoa mai lên, bỏ vào trong miệng. Bánh ngọt mềm xốp, vào miệng tan ngay, không giống với điểm tâm ngọt ngấy bình thường, bánh này nếm thấy ngọt mát, còn có hương quế nhàn nhạt. Mặc dù hương vị đúng như trong trí nhớ, nhưng đã từng nếm qua các loại cao lương mỹ vị, nên nàng không có sự kích động như lần đầu tiên nếm thử nữa.

Từ từ ăn hết một miếng bánh ngọt, Lâm Thư tính toán tự mình đến Phúc Lai cư một chuyến điều tra chuyện nam tử thần bí hợp tác với chủ quán.

32. Chương 27: Chương 27

Bên trong nhà gian trên lầu hai của Phúc Lai cư, Hàn Cửu do dự lên tiếng hỏi: “Công tử, ngài chắc chắn Lâm tiểu thư thật sự sẽ đến Phúc Lai cư sao? Nếu như nàng ấy không đến, chẳng phải chúng ta uống công chạy tới đây sao! Mới thi võ xong, ngài đứng đầu bảng, những công tử không cam lòng kia nhất định sẽ tìm ngài so tài! Nếu như Lâm tiểu thư không đến, chúng ta nên mau chóng về đi! Nếu để ai phát hiện chúng ta chuồn ra đây, báo lên phu tử, vậy sẽ bị phạt nặng đó!”

“Nếu như ngươi lo lắng thì cứ trở về đi! Bản công tử ở đây đợi, ngươi trở về ứng phó với đám người kia.” Hàn Lạc Tuyền cũng không ngăn đầu lên, tiếp tục nhìn chăm chăm đường cái phía dưới.

Nghe vậy, sao Hàn Cửu còn dám nói chuyện, vội vàng ngậm miệng lại.

Ước chừng qua một khắc, Lâm Thư đi theo A Cường cải trang đến Phúc Lai cư thì Hàn Lạc Tuyền liếc một cái đã nhận ra nàng trong đám người.

“Ngươi đi xuống mời Lâm Thư lên đây.”

“Hà? Lâm tiểu thư tới thật à?” Hàn Cửu có chút không phản ứng kịp.

“Ngươi đi xuống nhìn là biết.” Lười phải nhiều lời, ngón tay hắc ma sát nhẹ chén trà, như có điều suy nghĩ.

Hàn Cửu không hỏi nữa, ngơ ngẩn xuống lầu nghênh đón Lâm Thư.

Lâm Thư không ngờ sẽ thấy Hàn Cửu ở Phúc Lai cư, sững sốt chốc lát, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây? Chẳng lẽ công tử nhà ngươi cũng tới à?”

“Công tử nhà ta đợi đã lâu, xin các hạ dời bước cùng tại hạ lên lầu.” Hàn Cửu hạ thấp giọng nói với nàng.

Mang theo lòng tràn đầy nghi vấn, Lâm Thư đi theo Hàn Cửu lên lầu. Vừa vào phòng, liền thấy Hàn Lạc Tuyền ngồi thẳng tắp, tự nhiên uống trà. Lâm Thư thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng đánh bại đánh bại tới Phúc Lai cư, là khớp với ý tứ đưa điểm tâm đến phủ của Hàn Lạc Tuyền sao?

“Tới rồi thì ngồi xuống đi, để cho người của ngươi ra canh cửa. Hàn Cửu, ngươi cũng đi ra ngoài đi.” Uống hớp trà, mím mím môi, hắc khế mở miệng.

Lâm Thư không hiểu hắn muốn làm gì bí hiểm, dựa theo lời hắn nói, kêu A Cường đi ra ngoài. Đuổi người xong, nàng liền hỏi thẳng hắn: “Dùng điểm tâm của Phúc Lai cư dẫn ta đến đây, có phải huynh muốn nói gì với ta không?”

Hàn Lạc Tuyền nâng mắt liếc nàng một cái, ngậm miệng không nói, từ trong lồng ngực lấy một tờ bản thảo giấy trắng mực đen, bỏ xuống trước mặt Lâm Thư.

Mang theo tò mò, nàng cầm lên xem qua. Đợi sau khi xem xong, hồi lâu Lâm Thư mới lên tiếng: “Ngắn ngủn mấy ngày, huynh vậy mà tìm được tất cả nhân vật có liên quan rồi. Huynh đã giải được toàn bộ âm mưu này, vậy huynh định làm thế nào?”

“Những người này ta đều phái người âm thầm theo dõi, bây giờ ta chỉ cần biết người đứng phía sau thao túng, thu thập tốt chứng cứ, là có thể phá hủy âm mưu trong một lần.” Hắc không hề nhìn Lâm Thư, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn cảnh nhốn nháo dưới lầu.

“Đêm đó không phải ta đã nói cho huynh biết rồi sao? Chẳng lẽ huynh không tin người nọ? Mặc dù bây giờ, hắc ta bị cưỡng chế ở Lục gia, nhưng vẫn lén lút cải trang ra ngoài làm việc.—ll,,,ê,...le....l3.... Thân phận của hắc ta như vậy, muốn leo lên vị trí cao, nhất định phải lấy được sự ủng hộ của các đại thần. -qu,,,..uu....y,,,u...y.....Bồi dưỡng kỹ nữ, lọt vào mắt đại thần, nếu như kỹ nữ bỏ thuốc bột đó vào trong đồ ăn của đại thần, -do,,,ô....nn.....- bọn họ sẽ dễ dàng bị hắc ta khống chế, để cho hắc ta sử dụng!” Cho là hắc không tin nàng, Lâm Thư kích động nói.

Nghe nàng nói xong, bàn tay nắm chén trà của Hàn Lạc Tuyền xiết chặt. Cưỡng chế ở Lục gia? Thân phận như vậy? Leo lên vị trí cao? Các đại thần ủng hộ? Nhớ kỹ những trọng tâm trong lời nói của nàng, cả chuyện kẻ thao túng sau lưng, trong lòng hắc lập tức có ý định.

Đã lấy được tin tức hắc muốn biết từ trong miệng Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy không cần thiết ở chung với nàng nữa. Không phải hắc chán ghét nàng, hơn nữa còn cảm thấy, không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc hai người ở cùng nhau đã có điều gì đó lạnh lẽ thay đổi, cảm giác ấy khiến hắc khó chịu. Hắc không phải là kẻ để mình chịu thiệt, nếu như ở cùng nàng làm hắc không thoải mái, dĩ nhiên hắc sẽ chẳng miễn cưỡng bản thân.

Chợt đứng dậy, Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt mở miệng: “Ừ, bản công tử đã biết, ta sẽ phái người đi theo dõi hắc ta. Phải biết rõ mọi chuyện, chờ nắm giữ được chứng cứ chắc chắn, bản công tử liền bẩm báo với phụ vương ta, để ông ấy tấu lên chuyện này.”

Thấy Hàn Lạc Tuyền phải đi, Lâm Thư cũng đứng dậy theo, vội vàng lên tiếng: “Không phải huynh đã biết rõ ràng sao? Muốn chứng cứ, chỉ cần bắt những người kia lại tra hỏi một phen, tìm ra loại thuốc phấn kia là được mà. Tại sao phải đợi chứ?” Ngày nào còn chưa xử lý được Triệu Á Thanh, trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng.

”Người cho rằng đối phó với một hoàng tử rất đơn giản sao? Dù là vị hoàng tử này không có bối cảnh, cũng đừng

33. Chương 27: Đến Hàn Sơn Tự

Bên trong nhĩ gian trên lầu hai của Phúc Lai cư, Hàn Cửu do dự lên tiếng hỏi: “Công tử, ngài chắc chắn Lâm tiểu thư thật sự sẽ đến Phúc Lai cư sao? Nếu như nàng ấy không đến, chẳng phải chúng ta uống công chạy tới đây sao! Mới thi võ xong, ngài đứng đầu bảng, những công tử không cam lòng kia nhất định sẽ tìm ngài so tài! Nếu như Lâm tiểu thư không đến, chúng ta nên mau chóng về đi! Nếu để ai phát hiện chúng ta chuồn ra đây, báo lên phu tử, vậy sẽ bị phạt nặng đó!”

“Nếu như ngươi lo lắng thì cứ trở về đi! Bản công tử ở đây đợi, ngươi trở về ứng phó với đám người kia.” Hàn Lạc Tuyền cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn chăm chăm đường cái phía dưới.

Nghe vậy, sao Hàn Cửu còn dám nói chuyện, vội vàng ngậm miệng lại.

Ước chừng qua một khắc, Lâm Thư đi theo A Cường cải trang đến Phúc Lai cư thì Hàn Lạc Tuyền liếc một cái đã nhận ra nàng trong đám người.

“Ngươi đi xuống mời Lâm Thư lên đây.”

“Hả? Lâm tiểu thư tới thật à?” Hàn Cửu có chút không phản ứng kịp.

“Ngươi đi xuống nhìn là biết.” Lười phải nhiều lời, ngón tay hắc ma sát nhẹ chén trà, như có điều suy nghĩ.

Hàn Cửu không hỏi nữa, ngơ ngẩn xuống lầu nghênh đón Lâm Thư.

Lâm Thư không ngờ sẽ thấy Hàn Cửu ở Phúc Lai cư, sững sốt chốc lát, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây? Chẳng lẽ công tử nhà ngươi cũng tới à?”

“Công tử nhà ta đợi đã lâu, xin các hạ dời bước cùng tại hạ lên lầu.” Hàn Cửu hạ thấp giọng nói với nàng.

Mang theo lòng tràn đầy nghi vấn, Lâm Thư đi theo Hàn Cửu lên lầu. Vừa vào phòng, liền thấy Hàn Lạc Tuyền ngồi thẳng tắp, tự nhiên uống trà. Lâm Thư thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng đánh bại đánh bại tới Phúc Lai cư, là khớp với ý tứ đưa điểm tâm đến phủ của Hàn Lạc Tuyền sao?

“Tới rồi thì ngồi xuống đi, để cho người của ngươi ra canh cửa. Hàn Cửu, ngươi cũng đi ra ngoài đi.” Uống hộp trà, mím mím môi, hắc khế mở miệng.

Lâm Thư không hiểu hắc muốn làm gì bí hiểm, dựa theo lời hắc nói, kêu A Cường đi ra ngoài. Đuổi người xong, nàng liền hỏi thẳng hắc: “Dùng điểm tâm của Phúc Lai cư dẫn ta đến đây, có phải huynh muốn nói gì với ta không?”

Hàn Lạc Tuyền nâng mắt liếc nàng một cái, ngậm miệng không nói, từ trong lồng ngực lấy một tờ bản thảo

giấy trắng mực đen, bỏ xuống trước mặt Lâm Thư.

Mang theo tò mò, nàng cầm lên xem qua. Đợi sau khi xem xong, hồi lâu Lâm Thư mới lên tiếng: “Ngần ngần mấy ngày, huynh vậy mà tìm được tất cả nhân vật có liên quan rồi. Huynh đã giải được toàn bộ âm mưu này, vậy huynh định làm thế nào?”

“Những người này ta đều phái người âm thầm theo dõi, bây giờ ta chỉ cần biết người đứng phía sau thao túng, thu thập tốt chứng cứ, là có thể phá hủy âm mưu trong một lần.” Hắn không hề nhìn Lâm Thư, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn cảnh nhốn nháo dưới lầu.

“Đêm đó không phải ta đã nói cho huynh biết rồi sao? Chẳng lẽ huynh không tin người nọ? Mặc dù bây giờ, hắn ta bị cưỡng chế ở Lục gia, nhưng vẫn lén lút cải trang ra ngoài làm việc.—ll,,,ê,...le....l3.... Thân phận của hắn ta như vậy, muốn leo lên vị trí cao, nhất định phải lấy được sự ủng hộ của các đại thần.—qu,,,..uu....y,,,u...y.....Bồi dưỡng kỹ nữ, lọt vào mắt đại thần, nếu như kỹ nữ bỏ thuốc bột đó vào trong đồ ăn của đại thần, -do,,,ô....nn.....- bọn họ sẽ dễ dàng bị hắn ta khống chế, để cho hắn ta sử dụng!” Cho là hắn không tin nàng, Lâm Thư kích động nói.

Nghe nàng nói xong, bàn tay nắm chén trà của Hàn Lạc Tuyền xiết chặt. Cưỡng chế ở Lục gia? Thân phận như vậy? Leo lên vị trí cao? Các đại thần ủng hộ? Nhớ kỹ những trọng tâm trong lời nói của nàng, cả chuyện kẻ thao túng sau lưng, trong lòng hắn lập tức có ý định.

Đã lấy được tin tức hắn muốn biết từ trong miệng Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy không cần thiết ở chung với nàng nữa. Không phải hắn chán ghét nàng, hơn nữa còn cảm thấy, không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc hai người ở cùng nhau đã có điều gì đó lạnh lẽo thay đổi, cảm giác ấy khiến hắn khó chịu. Hắn không phải là kẻ để mình chịu thiệt, nếu như ở cùng nàng làm hắn không thoải mái, dĩ nhiên hắn sẽ chẳng miễn cưỡng bản thân.

Chợt đứng dậy, Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt mở miệng: “Ừ, bản công tử đã biết, ta sẽ phái người đi theo dõi hắn ta. Phải biết rõ mọi chuyện, chờ nắm giữ được chứng cứ chắc chắn, bản công tử liền bẩm báo với phụ vương ta, để ông ấy tấu lên chuyện này.”

Thấy Hàn Lạc Tuyền phải đi, Lâm Thư cũng đứng dậy theo, vội vàng lên tiếng: “Không phải huynh đã biết rõ ràng sao? Muốn chứng cứ, chỉ cần bắt những người kia lại tra hỏi một phen, tìm ra loại thuốc phấn kia là được mà. Tại sao phải đợi chứ?” Ngày nào còn chưa xử lý được Triệu Á Thanh, trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng.

“Người cho rằng đối phó với một hoàng tử rất đơn giản sao? Dù là vị hoàng tử này không có bối cảnh, cũng đừng xem nhẹ sự bảo vệ của hoàng gia với người nhà! Chuyện này liên quan đến quan viên trong triều, phải điều tra rõ những quan viên đã bị khống chế, giữa bọn họ có hay truyền lưu tin tức không. —ll,,. L....333,,.Qu....u,,,¥—d0000....nn....=- Nếu như không có đầy đủ chứng cứ, một khi thượng tấu chuyện này sẽ bắt dây động rừng, hậu quả khôn lường đấy. Đến lúc đó chúng ta sẽ chuyển thành phe bất lợi!” Hắn nói đơn giản nhưng có ý tứ kinh hoàng. Nói xong, cũng không quay đầu nhìn Lâm Thư, mở cửa, vẻ mặt như thường rời đi, để lại mình Lâm Thư mất hồn tại chỗ.

Quả nhiên, vẫn là nàng nghĩ quá đơn giản! Triệu Á Thanh bắt kẻ ra sao nhưng trên người vẫn chảy dòng

máu của Triệu gia. Coi như Văn Đế Triệu Hạo Uyên có chán ghét Triệu Á Thanh đến đâu thì vẫn là con vua, vẫn phải bảo vệ. Nhưng nếu như có chứng cứ chính xác về việc Triệu Á Thanh cầu kết, thông đồng với triều thần, mơ ước ngôi vị Hoàng đế thì bệ hạ sẽ bỏ qua cho hay sao?

Thấy mọi người đều đi hết, mà tiểu thư nhà hấn vẫn còn sững sờ, A Cường đi tới, gọi nàng: “Công tử, nếu bàn chuyện xong rồi, chúng ta trở về phủ đi!”

Lâm Thư lắc đầu, nói: “Đi theo ta đến Hàn Sơn tự một chuyến, gần đây ta gặp phải quá nhiều chuyện sốt ruột, muốn đi bái Phật, xua đi một thân xúi quẩy.”

A Cường suy nghĩ một chút, cảm thấy Lâm Thư nói không sai. Hai tháng gần đây tiểu thư nhà hấn gặp quá nhiều vận rủi, đúng là phải lên chùa làm tiêu tan xúi quẩy mới được. Nghĩ thông suốt, A Cường gật đầu một cái.

Lâm Thư vốn là hồn phách sống lại, vốn không nên tới gần chùa miếu cúng bái thần linh. Nhưng chẳng biết tại sao, nàng chợt muốn đến chùa miếu đi dạo một chút. Sống lại gặp phải quá nhiều chuyện rủi, nàng thấy hơi mệt rồi. Nàng muốn hỏi Phật tổ một chút, cầu xin Phật tổ chỉ đường cho nàng.

Ngồi vào xe ngựa, lắc la lắc lư đến Hàn Sơn tự, nghe A Cường nói đã đến, Lâm Thư liền từ trong xe ngựa đi ra ngoài. Thấy chùa chiền đơn sơ, cổ kính, lòng Lâm Thư lập tức phẳng lặng, bình tĩnh như mặt nước.

Lúc này đang vào mùa lá rụng, trên mặt đất trải thêm một tầng lá khô, bước lên những bậc thang, lá khô bị dẫm đạp, kêu lên rôm rốp. Tiếng vang vọng lại giữa rừng núi yên tĩnh, rất là vui tai. Chú tiểu quét rác bên ngoài chùa nhìn thấy Lâm Thư, cảm thấy lạ mắt, tốt bụng tiến lên hỏi thăm: “Thí chủ lạ mặt mới tới Hàn Sơn tự, là tới thắp hương hay là lễ tạ thần linh?”

“Ta tới đốt nén hương, cầu ước nguyện.” Lâm Thư cười yếu ớt trả lời.

“Vậy mời thí chủ đi thẳng về phía trước, trong Phật điện sẽ có người dẫn thí chủ đi cầu nguyện.” Chú tiểu hơi khom người với nàng, rồi tiếp tục quét sân.

Lâm Thư khẽ gật đầu, dựa theo lời chú tiểu đi về phía trước, còn chưa bước vào Phật điện, đã ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt. Hít thở sâu, nàng bước vào. Dựa theo tăng nhân chỉ dẫn, Lâm Thư tham bái hết tượng Phật liền cúng thêm chút tiền nhang đèn.

Lúc này nàng vẫn chưa muốn trở về phủ sớm như vậy, cảm thấy chùa chiền rất thanh tịnh, cảnh trí khá đẹp. Nàng hỏi tăng nhân một tiếng, có thể đi dạo quanh chùa không. Được sự cho phép của tăng nhân, nàng liền dần theo A Cường bắt đầu đi loanh quanh.

“A Cường, phong cảnh ở đây rất đẹp, ngươi cảm thấy thế nào?” Cố gắng hít sâu bầu không khí trong lành, nàng quay đầu lại hỏi A Cường.

“Vâng, thanh tịnh.” A Cường vô vị gật đầu. ==-d,,...i^e,,nn,,da....^n....l,,ê...q,,uy,,;;do...nnnn

Đi tới một góc rẽ, Lâm Thư cảm thấy bình thường nhưng A Cường có nội lực cực tốt lại nghe ra sự bất thường. Hắn vội vàng ngăn Lâm Thư, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, phía trước có động tĩnh. Chúng ta trở về đi thôi.”

Lâm Thư kỳ quái hỏi: “Có động tĩnh gì? Sao ta không nghe thấy?”

“Tiểu thư, A Cường sẽ không lừa ngài. Chúng ta đi thôi!” Thái độ A Cường can ngăn và khuyên nài rời đi rất rõ ràng.

“Sao hả? Người phát hiện ra điều bất thường à? Làm gì khẩn trương như vậy?” A Cường càng không muốn Lâm Thư biết, nài lại càng tò mò rốt cuộc phía trước có động tĩnh gì.

“Tiểu thư, trở về đi thôi! Chúng ta ra ngoài đã lâu, nếu như không hồi phủ, chỉ sợ nhị vị công tử sẽ lo lắng đấy.” A Cường tránh né vấn đề của nàng, không đáp còn nói lại.

“Chùa chiền là nơi thanh tu, có gì ám muội chứ? A Cường, người tránh ra, để ta qua xem!” Lâm Thư mất hứng vì A Cường can ngăn nàng, liền bày ra dáng vẻ không nhìn không được.

A Cường khó xử giằng co với nàng, hai người đột nhiên im lặng, khiến Lâm Thư nghe được động tĩnh từ phía trước truyền tới.

Tiếng rên này....Nàng không ngờ lại có kẻ đến nơi chùa chiền thanh tịnh làm chuyện nam nữ kia, trong lòng thầm mắng cầu nam nữ, không biết hổ thẹn. Không đợi A Cường khuyên nài, nàng tự mình chạy trước.

A Cường thấy Lâm Thư thẹn thùng, nghiêm mặt chạy, trong lòng buồn bực. Chẳng lẽ tiểu thư nghe được phía trước đang làm chuyện gì à?

Lâm Thư chạy như bay về xe ngựa, ở trên xe ngồi một lúc lâu, mới thở nổi. Lúc này, mới phát hiện ngọc bội mình đeo bên hông từ khi xuất phủ đã rơi mất.-LL...,Q...,Q..D,,...D0,,...n... Ngọc bội đó là quà tam ca Lâm Kỳ tặng nàng trong sinh thần mười tuổi, là rất có ý nghĩa. Thấy A Cường muốn đánh xe, Lâm Thư liền kêu hắn lại.

“A Cường, ta bị rơi mất miếng ngọc bội, là một miếng hồng ngọc khắc hoa mai. Nhất định là vừa rồi chạy nhanh quá nên rơi trên đường, người mau đi tìm về giúp ta. Mau mau, đừng để ai đó lượm được.”

A Cường nghe thế, đáp một tiếng liền quay về đường, tìm ngọc bội cho nàng.

Lâm Thư sốt ruột chờ ở trên xe ngựa, chưa thấy A Cường, ngược lại thấy được một nữ tử vội vàng chạy ra từ hậu viện chùa. Cách khá xa, Lâm Thư không thấy rõ tướng mạo nàng ta, nàng dứt khoát xuống xe, đi

về chỗ người kia.

Cách rất gần, đợi thấy rõ tướng mạo của nữ tử, Lâm Thư thầm khiếp sợ trong lòng.

Đỗ Linh Nguyệt! Lại là ả ta! Tại sao ả ta lại ở trong chùa? Quan sát cẩn thận thân thể Đỗ Linh Nguyệt, nàng phát hiện chân ả ta đang run rẩy, mặt đầy sắc xuân! Dáng vẻ rõ ràng là vừa được mây mưa một phen!

Hai người gặp thoáng qua, Lâm Thư đã quên động tác chân, ngây người như phỗng đứng tại chỗ. Cho đến lúc A Cường trở lại mới đánh thức nàng.

“Tiểu thư, thuộc hạ tìm ba lần, cũng không tìm được ngọc bội. Có lẽ là ngài không cẩn thận bỏ quên ở Phúc Lai cư rồi.”

“Không thể nào! Trước khi đến chùa, rõ ràng ngọc bội còn treo trên người ta mà! Nhất định là lúc trước chạy trốn quá nhanh, nên rơi mất! Người trở về cẩn thận tìm kỹ xem!” Lâm Thư cao giọng phản bác.

Nàng đang hoảng loạn trong lòng, rốt cuộc Đỗ Linh Nguyệt đang tư tình với ai, có phải ngọc bội đã bị Đỗ Linh Nguyệt nhặt được không?

A Cường bất đắc dĩ, nghe lời trở về tìm lại.

Còn Lâm Thư thì bò vào xe ngựa, sắp xếp lại suy nghĩ. Đỗ Linh Nguyệt lớn hơn nàng hai tuổi, giờ đã đến tuổi cập kê, mà vẫn chưa có tin tức kết thân. Mãi cho đến khi Đỗ Linh Nguyệt hai mươi tuổi mới bị Triệu Á Thanh nạp làm trắc phi. Lâm Thư chợt nghĩ đến trọng điểm trong đó: Rốt cuộc vì sao Đỗ Linh Nguyệt vẫn không thành thân chứ?

Chẳng lẽ do Đỗ Linh Nguyệt có tình nhân ở Hàn Sơn tự, cho nên vẫn không chịu thành thân? Ý tưởng này vừa xuất hiện, Lâm Thư liền lắc đầu lia lịa. Quen biết Đỗ Linh Nguyệt nhiều năm, nàng không tin Đỗ Linh Nguyệt là một người si tình. Nhưng vì sao ả ta vẫn không chịu gả chứ? Lâm Thư nghĩ mãi mà không ra, phiền chán vò vò tóc.

34. Chương 28: Chương 28

A Cường lần nữa trở về, cuối cùng vẫn không có thu hoạch. Lâm Thư lo lắng trở về phủ, theo thường lệ chạy về Tam Tinh viên trước, còn chưa có vào nhà, liền thấy nhị ca và tam ca nàng đàn thong thả đi dạo trong viện.

“Nhị ca, Tam ca, sao các huynh không ở trong phòng hả? Ở bên ngoài đi loanh quanh thế hả?” Lâm Thư kỳ quái hỏi.

Vừa nhìn thấy muội muội, Lâm Ngọc và Lâm Kỳ liền dừng lại, Lâm Ngọc kích động đi tới bên cạnh nàng, mở miệng: “Thư nhi! Tô di nương đúng là chủ mưu bắt cóc muội! Nửa canh giờ trước, phủ Triệu Duẩn

Kinh đã phái người tới truyền lời, nói đã bắt được kẻ bắt cóc muội rồi, hơn nữa bọn họ đã khai hết rồi. Đều chỉ ra, người thuê bọn họ bắt cóc muội chính là Tô di nương!”

Lâm Thư nghe xong, nổi u ám trong lòng liền tiêu tan, mặt mày mừng rỡ hỏi: “Thật sao? Tổ mẫu, phụ thân và mẫu thân có biết chuyện này không?”

“Đương nhiên là thật! Mẫu thân và tổ mẫu ra ngoài, còn chưa biết đâu. Phụ thân đã biết, bị chọc tức đến hôn mê, đã kêu đại phu qua xem, ông ấy vẫn ổn. Người của phủ Triệu Duẩn Kinh truyền tin cho Lâm gia, để cho chúng ta chuẩn bị một chút, ba ngày sau thăng đường thẩm lý vụ án này. Đến lúc đó, Tô di nương và những kẻ làm hại muội cùng những tặc nhân kia đối chất tại chỗ.” Lâm Ngọc cũng bày ra vẻ vui mừng.

Lâm Thư vui không chịu nổi, mừng rỡ gật đầu. Nàng không ngờ trước đó vẫn còn đang ưu phiền về vụ án của Tô di nương, đến chùa thắp nén hương cầu nguyện, lập tức thành hiện thực. Thầm nghĩ Hàn Sơn tự có thần Phật hiển linh, nhưng sau đó nhớ đến Đỗ Linh Nguyệt làm chuyện bất hiếu ở chùa, Lâm Thư liền buồn nôn. Không biết ở dưới mắt thần linh làm chuyện xấu đó thì Đỗ Linh Nguyệt có thể bị thần linh trừng phạt hay không.

“Nghĩ gì thế! Sao một khắc trước còn hưng phấn gật đầu, sau một khắc liền nhú chặt mày thế?” Lâm Ngọc bắt mồm vì nàng đang mất hồn, vỗ đầu nàng một cái.

“Muội đang suy nghĩ, nếu như Tô di nương bị định tội, vậy Lâm Thiển phải làm thế nào? Tổ mẫu và mẫu thân chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ, họ cũng đã bàn bạc xong, gả tỷ ấy đến nơi xa. Muội sợ đến lúc ấy Lâm Thiển khóc ròng không chịu gả, phụ thân sẽ mềm lòng.” Sờ sờ chỗ bị Lâm Ngọc đánh, Lâm Thư lo lắng nói.

“À, Lâm Thiển cũng chỉ là thứ nữ do một di nương sinh ra, hưởng chi tuổi cũng không còn nhỏ. Tổ mẫu và mẫu thân chọn hôn sự cho muội ta, phụ thân có thể ý kiến gì? Cho dù có ý kiến, cái nhà này vẫn chưa tới phiên ông ấy quản!” Vẫn im miệng không nói, Lâm Kỳ đột nhiên lên tiếng, trong đôi mắt lạnh toát là khinh thường.

Lâm Thư không hiểu vì sao tam ca nói phụ thân như thế, có điều cố kỵ nói: “Tam ca, lời này của huynh hơi nghiêm trọng rồi. Nếu dễ bị truyền đi, chắc chắn sẽ kêu huynh bất hiếu. Lời nói bất kính ấy cứ ít nói đi thì hơn, chúng ta hiểu ở trong lòng là được.”

Lâm Kỳ nhú chặt đôi lông mày đen như mực, gương mặt ảm đạm, không nói gì nữa, xoay người đi vào phòng. Lâm Thư khó hiểu nhìn về phía Lâm Ngọc, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Lâm Ngọc nhún vai, xòe tay, đáp: “Đừng nhìn ta, ta cũng không biết Lâm Kỳ bị trúng gió gì. Thành kiến của hần với phụ thân hình như bắt đầu từ lúc tổ phụ qua đời. Hơn nữa, sau khi tổ phụ qua đời, một mình hần thường đi ra ngoài du ngoạn, cũng không biết đang làm những gì, hỏi cũng không ra. Ta từng tìm hiểu nhiều lần, muội cũng biết hần trầm tư ít nói, tính khí bức bối mà. Chỉ cần hần không muốn nói, không ai có thể cạy ra được.”

Lâm Thư vẫn nghi ngờ trong lòng, tam ca có thành kiến với phụ thân, đời trước nàng chưa từng chú ý đến điểm này. Ngoại trừ phụ thân hay bảo vệ mẫu tử Tô di nương, còn có gì khiến cho tam ca bất mãn với phụ thân chứ?

Nghĩ đến tam ca hay ra ngoài một mình, Lâm Thư bèn hỏi: “Nhị ca à, huynh không phái người theo dõi xem tam ca đang làm những gì à?”

“Ta đây nào dám! Mặc dù tam ca muội ra đời muộn hơn ta, nhưng mà hần tinh ranh lắm! Đừng thấy hần như hũ nút, cả ngày ngẹn không ra mấy câu, nhưng là kẻ khôn khéo nhất trong đám huynh muội. Huống chi, hần có thiên phú dị bẩm, võ nghệ cực tốt. Trong phủ chỉ có mình A Cường có thể đánh ngang tay với hần. Muội nói xem, tam ca muội vẫn võ song toàn, khôn khéo như hồ ly, ai dám trêu chọc hần chứ!” Lâm Ngọc buồn bực, nghiêm mặt nói.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lâm Ngọc một chút, Lâm Thư ghét bỏ nói: “Nhị ca, muội vẫn luôn không hiểu: tại sao huynh và tam ca là song thai, nhưng một người là trời, một là đất vậy?”

Nghe thế, Lâm Ngọc cau kính gõ đầu nàng một cái, cả giận nói: “Được lắm! Lần nào muội làm sai đều là ta giúp muội thu dọn, còn dám ghét bỏ ta! Về sau nếu có việc gì đừng đến tìm ta nữa!”

Thấy nhị ca có vẻ tức giận, Lâm Thư vội vàng nịnh nọt: “Nhị ca, huynh nghĩ nhiều rồi! Ý của muội là huynh là trời, tam ca tất nhiên...., là huynh tự mình hiểu lầm đó. Sao huynh có thể coi thường mình chứ!”

Lâm Ngọc giận đến đau gan, hừ một tiếng, dứt khoát phớt lờ nàng, xoay người rời đi.

Lâm Thư im lặng nhìn bóng lưng Lâm Ngọc, vừa mới xoay người, liền thấy Lâm Kỳ đã rời đi

35. Chương 28: Chứng Cớ Xác Thật

A Cường lần nữa trở về, cuối cùng vẫn không có thu hoạch. Lâm Thư lo lắng trở về phủ, theo thường lệ chạy về Tam Tinh viên trước, còn chưa có vào nhà, liền thấy nhị ca và tam ca nàng đan thông thả đi dạo trong viện.

“Nhị ca, Tam ca, sao các huynh không ở trong phòng hả? Ở bên ngoài đi loanh quanh thế hả?” Lâm Thư kỳ quái hỏi.

Vừa nhìn thấy muội muội, Lâm Ngọc và Lâm Kỳ liền dừng lại, Lâm Ngọc kích động đi tới bên cạnh nàng, mở miệng: “Thư nhi! Tô di nương đúng là chủ mưu bắt cóc muội! Nửa canh giờ trước, phủ Triệu Duẩn Kinh đã phái người tới truyền lời, nói đã bắt được kẻ bắt cóc muội rồi, hơn nữa bọn họ đã khai hết rồi. Đều chỉ ra, người thuê bọn họ bắt cóc muội chính là Tô di nương!”

Lâm Thư nghe xong, nổi u ám trong lòng liền tiêu tan, mặt mày mừng rỡ hỏi: “Thật sao? Tổ mẫu, phụ thân và mẫu thân có biết chuyện này không?”

“Đương nhiên là thật! Mẫu thân và tổ mẫu ra ngoài, còn chưa biết đâu. Phụ thân đã biết, bị chọc tức đến hôn mê, đã kêu đại phu qua xem, ông ấy vẫn ổn. Người của phủ Triệu Duẩn Kinh truyền tin cho Lâm gia, để cho chúng ta chuẩn bị một chút, ba ngày sau thăng đường thẩm lý vụ án này. Đến lúc đó, Tô di nương và những kẻ làm hại muội cùng những tặc nhân kia đối chất tại chỗ.” Lâm Ngọc cũng bày ra vẻ vui mừng.

Lâm Thư vui không chịu nổi, mừng rỡ gật đầu. Nàng không ngờ trước đó vẫn còn đang ưu phiền về vụ án của Tô di nương, đến chùa thắp nén hương cầu nguyện, lập tức thành hiện thực. Thầm nghĩ Hàn Sơn tự có thần Phật hiển linh, nhưng sau đó nhớ đến Đỗ Linh Nguyệt làm chuyện bất hiếu ở chùa, Lâm Thư liền buồn nôn. Không biết ở dưới mắt thần linh làm chuyện cầu thả đó thì Đỗ Linh Nguyệt có thể bị thần linh trừng phạt hay không.

“Nghĩ gì thế! Sao một khắc trước còn hưng phấn gật đầu, sau một khắc liền nhú chặt mày thế?” Lâm Ngọc bất mãn vì nàng đang mất hồn, vỗ đầu nàng một cái.

“Muội đang suy nghĩ, nếu như Tô di nương bị định tội, vậy Lâm Thiển phải làm thế nào? Tổ mẫu và mẫu thân chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ, họ cũng đã bàn bạc xong, gả tỷ ấy đến nơi xa. Muội sợ đến lúc ấy Lâm Thiển khóc ròng không chịu gả, phụ thân sẽ mềm lòng.” Sờ sờ chỗ bị Lâm Ngọc đánh, Lâm Thư lo lắng nói.

“À, Lâm Thiển cũng chỉ là thứ nữ do một di nương sinh ra, hướng chi tuổi cũng không còn nhỏ. Tổ mẫu và mẫu thân chọn hôn sự cho muội ta, phụ thân có thể ý kiến gì? Cho dù có ý kiến, cái nhà này vẫn chưa tới phiên ông ấy quản!” Vẫn im miệng không nói, Lâm Kỳ đột nhiên lên tiếng, trong đôi mắt lạnh toát là khinh thường.

Lâm Thư không hiểu vì sao tam ca nói phụ thân như thế, có điều cố kỵ nói: “Tam ca, lời này của huynh hơi nghiêm trọng rồi. Nếu để bị truyền đi, chắc chắn sẽ kêu huynh bất hiếu. Lời nói bất kính ấy cứ ít nói đi thì hơn, chúng ta hiểu ở trong lòng là được.”

Lâm Kỳ nhúu chặt đôi lông mày đen như mực, gương mặt ảm đạm, không nói gì nữa, xoay người đi vào phòng. Lâm Thư khó hiểu nhìn về phía Lâm Ngọc, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Lâm Ngọc nhún vai, xòe tay, đáp: “Đừng nhìn ta, ta cũng không biết Lâm Kỳ bị trúng gió gì. Thành kiến của hần với phụ thân hình như bắt đầu từ lúc tổ phụ qua đời.;;-ll,...ll.ê...q,, „u,, „y...do,, „n...=- Hơn nữa, sau khi tổ phụ qua đời, một mình hần thường đi ra ngoài du ngoạn, cũng không biết đang làm những gì, hỏi cũng không ra. Ta từng tìm hiểu nhiều lần, muội cũng biết hần trầm tư ít nói, tính khí bực bội mà. Chỉ cần hần không muốn nói, không ai có thể cạy ra được.”

Lâm Thư vẫn nghi ngờ trong lòng, tam ca có thành kiến với phụ thân, đời trước nàng chưa từng chú ý đến điểm này. Ngoại trừ phụ thân hay bảo vệ mẫu tử Tô di nương, còn có gì khiến cho tam ca bất mãn với phụ thân chứ?

Nghĩ đến tam ca hay ra ngoài một mình, Lâm Thư bèn hỏi: “Nhị ca à, huynh không phải người theo dõi xem tam ca đang làm những gì à?”

“Ta đây nào dám! Mặc dù tam ca muội ra đời muộn hơn ta, nhưng mà hần tinh ranh lắm! Đừng thấy hần như hũ nút, cả ngày nghẹn không ra mấy câu, nhưng là kẻ khôn khéo nhất trong đám huynh muội. Huống chi, hần có thiên phú dị bẩm, võ nghệ cực tốt. Trong phủ chỉ có mình A Cường có thể đánh ngang tay với hần. Muội nói xem, tam ca muội vẫn võ song toàn, khôn khéo như hồ ly, ai dám trêu chọc hần chứ!” Lâm Ngọc buồn bực, nghiêm mặt nói.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lâm Ngọc một chút, Lâm Thư ghét bỏ nói: “Nhị ca, muội vẫn luôn không hiểu: tại sao huynh và tam ca là song thai, nhưng một người là trời, một là đất vậy?”

Nghe thế, Lâm Ngọc cau kính gõ đầu nàng một cái, cả giận nói: “Được lắm! Lần nào muội làm sai đều là ta giúp muội thu dọn, còn dám ghét bỏ ta! Về sau nếu có việc gì đừng đến tìm ta nữa!”

Thấy nhị ca có vẻ tức giận, Lâm Thư vội vàng nịnh nọt: “Nhị ca, huynh nghĩ nhiều rồi! Ý của muội là huynh là trời, tam ca tất nhiên...., là huynh tự mình hiểu lầm đó. Sao huynh có thể coi thường mình chứ!”

Lâm Ngọc giận đến đau gan, hừ một tiếng, dứt khoát phớt lờ nàng, xoay người rời đi.

Lâm Thư im lặng nhìn bóng lưng Lâm Ngọc, vừa mới xoay người, liền thấy Lâm Kỳ đã rời đi lúc trước. Bị sợ đến mức che ngực, vội vàng lui về sau mấy bước, nói: “Tam ca! Sao huynh lặng lẽ bước đi như ma vậy! Đột nhiên đứng ở sau muội, dọa chết người rồi!”

Lâm Kỳ cười nhạt, đi tới sờ sờ đầu nàng, đáp: “Thư nhi, muội làm việc bên ngoài phải cẩn thận. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, sau lưng muội đều có Lâm gia chống đỡ, Lâm gia sẽ bảo vệ muội!”

Trong lòng Lâm Thư đánh cái ‘bộp’, chẳng lẽ Tam ca đã biết gì rồi?

Thấy vẻ mặt ấy của nàng, Lâm Kỳ cũng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, thở dài, nói: “Thư nhi, nếu trưởng thành rồi thì phải học cách che giấu tốt cảm xúc. Không nên lộ hết tất cả suy nghĩ lên mặt.”

“Tam ca, huynh có ý gì?” Nàng không hiểu hôm nay Lâm Kỳ nói những lời kỳ quái này là có ý gì.

Lâm Kỳ không đáp, cười yếu ớt, liền quay người bỏ đi. Lâm Thư thầm lo lắng, muốn hỏi lại không dám hỏi rõ ràng. Cuối cùng đành buông tha cho ý tưởng đuổi theo hỏi rõ.

Thời gian trôi qua mau, loáng cái đã qua ba ngày. Mới hừng sáng, Lâm lão phu nhân đã chuẩn bị hết sức trang trọng, dẫn già trẻ Lâm gia, áp giải Tô di nương đến phủ Triệu Duẩn Kinh. Để lại Lâm Thiển không biết tin tức gì ở trong phủ.

Quan phủ Triệu Duẩn Kinh là Lý Minh có thủ đoạn phá án nhất định, cũng là người tinh mắt. ll,,ll,,,”ê,,,”qu,,,”y....do,,,”nn....Cho nên Lâm Thư mới nghe theo đề nghị của Hàn Lạc Tuyền, báo án với phủ Triệu Duẩn Kinh, do Lý Minh tới thẩm lý.

Lúc này quỳ gối dưới công đường, tuy trong lòng Tô di nương có chút hốt hoảng, nhưng bà ta tin tưởng người nọ, chuyện người nọ đồng ý, nhất định dứt khoát hoàn thành. Tự nhiên an ủi một phen, Tô di nương cho nữ nhi một ánh mắt trấn an.

Mà khi Lý Minh sai người đưa tòng phạm lên công đường, Tô di nương lướt qua những người đó, nhất thời an tâm rồi. Bà ta không khỏi ưỡn cao ngực, bộ dạng rất thản nhiên.

Lâm Thư vẫn bí mật quan sát động tĩnh của Tô di nương, sao Tô di nương vốn đang chau mày hoảng loạn, vừa nhìn thấy đám người này, đột nhiên trở nên bình tĩnh vậy?

“Bọn tặc nhân kia, nhìn thử xem có nhận ra vị phụ nhân và tiểu thư ở dưới công đường kia không?” Lý Minh cao giọng nói với những người vừa được đưa vào.

Ba vị phạm nhân y phục tả tơi, tay chân đeo gông quỳ xuống, đều không hện mà cùng gật đầu.

“Bẩm đại nhân, tiện phụ ở chốn phòng sâu, chưa từng thấy qua bọn họ!” Tô di nương thấy ba người kia gật đầu, trong lòng hơi kinh ngạc, giành nói trước những người kia.

“Điều phụ lớn mật! Chưa được bản quan hỏi thì đừng có chen miệng!” Lý Minh bất mãn vì Tô di nương chen miệng vào, hung dữ trách cứ.

Thấy Tô di nương đành hoảng lại, Lý Minh đổi sang thái độ hữu thiện hỏi Lâm Thư: “Lâm tiểu thư có nhận ra những người này không?”

Đã xa cách nhiều năm, nàng đã không còn nhớ những kẻ ban đầu bắt cóc mình trông như thế nào. Nàng

mắt nhìn kỹ ba người này một lượt, Lâm Thư dò lại trong ký ức, vẫn chẳng có ấn tượng với bọn họ. Nàng hết sức xác định mình chưa từng gặp qua mấy người này. Trong lúc nhất thời nàng nhú mày, không lên tiếng.

Lâm Thư im lặng nhưng kẻ đứng đầu trong ba phạm nhân kia lại hô to: “Đại nhân! Tiểu nhân nhận ra vị tiểu thư này! Tiểu nhân cũng nhận ra vị phụ nhân đó! Chính vị phụ nhân đó đã kêu chúng tiểu nhân bắt cóc vị tiểu thư này!”

Người này vừa nói, hai phạm nhân khác đều nhao nhao gật đầu phụ họa, hết sức khẳng định chỉ vào Tô di nương, nói chính là bà ta kêu bọn họ đi bắt cóc Lâm Thư.

Nghe mấy người nói vậy, Tô di nương lập tức hiểu ra, chỉ vào ba người kia, kêu lên: “Nói bậy! Ngay cả các người là ai, ta cũng chẳng biết, sao lại kêu các người bắt cóc Lâm Thư! Tuy là muốn vu oan cho tiện phụ, ít nhất cũng phải lấy ra được chứng cứ! Nói là ta muốn các người đi bắt cóc nàng, các người hãy nói xem ta gặp mặt các người khi nào chứ, dận dò làm việc ra sao, có chứng cứ gì chứng minh nhất định là ta làm!”

Mắt Tô di nương tựa như một cây đao sắc, đâm vào những người kia. Nói xong với bọn họ, lại quay đầu, cao giọng kêu oan với Lý Minh: “Đại nhân! Oan uổng quá! Tiện phụ chưa từng gặp qua mấy người này! Nhất định là có người uy hiếp bọn họ tới vu oan cho tiện phụ!”

Lý Minh chán ghét nhất là phụ nhân gào thét ở trên công đường, bất mãn đập đường mộc.

“Yên lặng! Nếu người bị oan uổng, bản quan đương nhiên sẽ trả lại trong sạch cho người! Người yên tĩnh quỳ một bên nghe bọn họ khai báo đi! Mấy người các người, nếu nói vị phụ nhân này thuê các người bắt cóc vị tiểu thư kia, vậy có chứng cứ gì không?”

“Bẩm đại nhân, chúng tiểu nhân vốn sống trong quân doanh vài năm, bởi vì phạm lỗi mà bị bãi chức. Mấy năm qua không có việc gì, thích chọn những nữ khách hành hương trong chùa miếu để xuống tay, cướp chút tiền tài. Ngày ba tháng hai trước, tiểu nhân và huynh đệ theo thường lệ ngồi ở bên ngoài chùa miếu, cướp một chiếc xe ngựa. -ll,..lle...quu...do,,nn....=- Lúc ấy ngồi bên trong xe ngựa chính là vị phụ nhân đó. Khi đó chúng ta bắt bà ta giao tiền bạc ra, bà ta ngoan ngoãn giao nộp toàn bộ, còn cười cười nói muốn làm ăn một vụ với chúng ta. Hứa cho chúng ta một ngàn lượng bạc, muốn chúng ta bắt cóc một vị cô nương. Chúng ta cũng từng nghe qua bên trong thế gia hay có nội đấu, đoán rằng bà ta không ưa cô nương đó, cho nên mới thuê chúng ta đi giải quyết. Lúc ấy chúng ta bị tiền tài làm u mê, đã đồng ý giao dịch. Sau khi vị phụ nhân này trở về đã kêu người đưa đến một bức họa và năm trăm lượng bạc đặt cọc, cũng kêu chúng ta canh giữ trong một ngõ nhỏ ở bên ngoài phủ Định Quốc Công, chuẩn bị tốt thuốc mê, nhìn thấy người trên bức họa lập tức chụp thuốc rồi đưa đi. Kêu chúng ta đưa cô nương đó đến nơi khác, ném càng xa càng tốt. Tốt nhất là vứt xuống nơi hoang dã, để tiểu thư đó tự sinh tự diệt!”

Tên cầm đầu nói xong, hai kẻ khác liên tục gật đầu, ra sức khẳng định chính là Tô di nương sai khiến.

“Mấy người các người nói bậy! Vu oan cho ta! Ngày ba tháng hai đó, đúng là ta có xuất phủ lên chùa thắp hương, nhưng một đường thuận lợi, bái Phật xong liền trở về phủ. Đại nhân có thể truyền những nha hoàn và phu xe đi cùng ta để tra hỏi, sẽ biết đám người này đang vu oan cho tiện phụ!”

Tô di nương đã chắc chắn trong lòng, đám người này nhất định là cố ý đến vu oan! Nghĩ vu oan cho bà ta à? Không dễ dàng vậy đâu! Tô di nương hết sức tin tưởng nha hoàn do một tay mình bồi dưỡng, hoàn toàn không lo lắng chút biến cố nào.

Quan phủ Triệu Duẩn Kinh là Lý Minh nhìn Lâm lão phu nhân đang ngồi một bên, dùng ánh mắt dò hỏi. Sau khi thấy bà gật đầu đồng ý, lập tức truyền nha hoàn và phu xe theo Tô di nương xuất phủ vào hôm đó, tra hỏi trước tiên.

Vừa truyền, đám nha hoàn và phu xe kia còn chưa có đáp lời, khi thấy mấy phạm nhân đeo gông trong nội đường thì vẻ mặt đầy kinh hãi. Lý Minh thấy vậy, trong lòng đã tin tám phần. Bắt đầu tra hỏi đám nha hoàn và phu xe kia, vào ngày mùng ba tháng hai, khi họ cùng Tô di nương xuất phủ đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi biết được Tô di nương đúng là bị mấy phạm nhân này đánh cướp, Lý Minh đập miếng đường mộc, trung khí mười phần nói: “Ác phụ Tô thị, khẩu cung đã đúng rồi, bức họa và tiền bạc, bản quan cũng đã lục soát ra được từ chỗ mấy người này, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, người còn ngại biện gì!”

Tô di nương ngây ngẩn cả người, bà ta không ngờ đối phương lại chuẩn bị đủ như vậy. Không chỉ tìm được đám người này tới vu oan cho mình mà còn mua chuộc hết nha hoàn của mình! Tô di nương cam tâm được sao!

Hung hăng nắm chặt bàn tay trong ống tay áo, trong lòng cực kỳ hận Lâm Thư. Tô di nương khóc lớn gào thét: “Đại nhân, những thứ này đều là có người cố ý vu oan cho tiện phụ! Tiện phụ vẫn nói câu kia, không phải tiện phụ làm, tiện phụ sẽ không nhận!”

“Lý đại nhân, nếu có chứng cứ xác thực, nên phán xử thế nào thì phán đi!” Lâm lão phu nhân lên tiếng đúng lúc, không cho Tô di nương có cơ hội cãi lại.

Được bà tiếp lời, Lý Minh lưu loát dựa theo vương pháp Đại Chu phán xử Tô di nương, sau đó liền bãi đường.

Trên đường trở về, trong đoàn người trừ Định Quốc Công Lâm Chí Viễn thì tất cả đều lộ vẻ vui mừng, đều là chấm dứt một mầm tai họa, hết sức vui mừng, vẻ mặt thoải mái.

Lâm Chí Viễn nhất định có tình cảm với Tô di nương, Tô di nương bị như thế, hẳn không thể cầu xin tha thứ cho Tô di nương, trong lòng đau như dao cắt, hết sức khó chịu. Trở lại phủ Định Quốc Công, Lâm Chí Viễn không nhận được, đi theo Lâm lão phu nhân đến Tây Uyển.

“Mẫu thân, Tô thị làm sai nhưng Thiên nhi là vô tội. Người thả Thiên nhi đi ạ!” Quỳ xuống, vẻ mặt Lâm Chí Viễn vô cùng khổ sở cầu xin Lâm lão phu nhân.

Lâm lão phu nhân không muốn thấy nhất là dáng vẻ uất ức quỳ xuống cầu xin vì một nữ nhân khác của nhi tử bà, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nó không còn nhỏ nữa, ta và mẫu thân của Thư nhi đã chọn một mối hôn sự tốt cho nó. Là trưởng tử của Định Viễn, mười năm tháng sau thành thân.”

Lâm Chí Viễn há miệng, phát hiện hẳn hoàn toàn không thể phản bác. Lâm Thiển đúng là đã đến tuổi thành thân, hơn nữa còn gả cho Thế tử Bá gia, con thứ gả cho con chính, đúng là gả cao.

“Trước khi Lâm Thiển xuất giá sẽ ở Tây Uyển, do ta chăm sóc. Không có việc gì thì con cũng đừng tới Tây Uyển nữa.” Lúc nói lời này, bà cũng chẳng thèm nâng mí mắt, lườm phải nhìn nhĩ tử.

“Vây, hài nhi xin cáo lui. Kính xin mẫu thân chú ý thân thể, đừng quá lo lắng.” Nói xong, đợi trong chốc lát, không thấy Lâm lão phu nhân đáp lại, Lâm Chí Viễn ủ rũ cúi đầu đi ra.

36. Chương 29: Chương 29

Lâm Thư luôn cảm thấy hôm đó ở phủ Triệu Duẩn Kinh thẩm lý vụ án Tô di nương đã có vấn đề. Tô di nương một mực kêu oan, về mặt tức giận ấy là phát ra từ nội tâm, không giống như giả vờ đáng thương ở trước mặt cha nàng lúc còn ở đại sảnh Tây Uyển. Tô di nương luôn miệng nói là có người uy hiếp mấy phạm nhân kia vu oan cho bà ta, Lâm Thư thấy nửa tin nửa ngờ.

Nàng vô cùng chắc chắn ba phạm nhân kia không phải là người đã bắt cóc nàng. Nhưng nàng không nghĩ ra, vì sao ba người kia lại chỉ Tô di nương? Chẳng lẽ bọn họ không sợ chết sao? Còn cả nha hoàn bên cạnh Tô di nương, đây chính là trợ thủ đắc lực của bà ta, vì sao họ lại chứng thực lời của ba phạm nhân kia?

Lâm Thư không nghĩ ra, liền tin tưởng lời của Tô di nương. Tán thành đây là có người sắp xếp tốt để bà ta mang tội bắt cóc. Người đứng phía sau sắp đặt tất cả là ai chứ? Có thể khiến nha hoàn bên cạnh Tô di nương phản chủ, nhất định là người của Lâm gia! Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đã có một người. Có thể sử dụng cách ngoan độc này đối phó với Tô di nương, sợ rằng chỉ có tổ mẫu của nàng thôi. Nghĩ đến tổ mẫu cho nàng một lời công bình như thế, trong lòng nàng vô cùng cảm động.

Giải quyết xong Tô di nương, Lâm Thư thoải mái rất nhiều, trong lòng đã bớt đi gánh nặng. Trừ bỏ tai họa bên trong, còn có một Triệu Á Thanh cần đối phó ở bên ngoài, nàng liền hơi nhứt đầu. Nhớ tới thái độ khó hiểu của Hàn Lạc Tuyền ở Phúc Lai cư, trong lòng nàng vô cùng khó chịu. Qua hai ngày sống khôn khó, Lâm Thư nghĩ ra một chủ ý, chạy đến Tây Uyển tìm Lâm lão phu nhân. Không biết tổ tôn hai người đã nói những gì, sau đó Lâm Thư biến mất khỏi Lâm gia một thời gian.

Đối với sự nghi ngờ của mọi người, Lâm lão phu nhân cho mọi người đáp án là: “Ta thấy Thư nhi cũng không nhỏ, đưa nó vào cung để đi theo đám công chúa học một chút lễ giáo.”

Đối với lời của bà, người khác không dám hỏi, nhưng có một người dám hỏi. Lâm Kỳ mặt ủ mày chau, một mình đến Tây Uyển, hỏi thăm một phen: “Tổ mẫu, ngài thật sự đưa Thư nhi vào cung ă?”

“Đương nhiên là không rồi. Thư nhi đến học viện của Sóc nhi, tìm kiếm duyên phận của nó rồi.” Lâm lão phu nhân thản nhiên trả lời vấn đề của Lâm Kỳ.

“Duyên phận? Hàn thế tử của phủ Dịch Vương ă? Thư nhi chủ động như vậy, Hàn thế tử có coi thường nó không?” Lâm Kỳ lo lắng nói.

“Là của nó thì sẽ là của nó, không phải là của nó thì coi như là bị dạy dỗ đi! Nha đầu Thư nhi kia, chúng ta đừng bảo vệ quá tốt, cứ để nó tự mình lớn lên mới được. Không nói đến nha đầu kia nữa, nói chút chuyện trong quân đi. Gần đây có sống yên ổn không?” Thở dài, Lâm lão phu nhân day trán hỏi khẽ.

Thấy Lâm lão phu nhân nhứt đầu, Lâm Kỳ đi tới, đặt tay lên huyệt thái dương của bà, vừa day vừa nói: “Tất cả cảm quân đều bình thường, không có điều gì lạ. Chỉ có phụ thân, mấy ngày nay ông ấy cứ chạy ba lượt đến phủ Triệu Duẩn Kinh, muốn gặp Tô di nương, đều bị Lý đại nhân ngăn lại, không để cho bọn họ gặp nhau.”

“Hừ, cha con thật không có tiền đồ! Ngần vịn lần đừng để cho hấn thấy nữ nhân kia. Nữ nhân kia tâm kế đầy bụng, thấy cha con chắc chắn sẽ xúi hấn làm chuyện ngu xuẩn. Thật là bất đắc dĩ, con đến cho nữ nhân kia uống chút thuốc, khiến nữ nhân kia điên đi. Như thế, coi như cha con thấy ả, thấy bộ dạng đó cũng không dám nhìn nữa.”

Tay phải vuốt khe tay trái đeo nhẫn, trong mắt bà tràn đầy lạnh lẽo. Nhi tử do mình sinh ra như thế nào thì bà biết rõ nhất, Tô di nương giả bộ nhu nhược ở trước mặt con bà còn được, nếu như bị điên, nhi tử của mình tiếc mạng yêu bản thân còn có thể tới gần nữ nhân điên không?

Nghe được kết quả mình muốn, Lâm Kỳ hài lòng gật đầu. Tổ tôn hai người lại nói những chuyện khác, rồi Lâm Kỳ cáo lui.

Nói đến Lâm Thư, giả trang thành gã sai vặt, cầm thư của Lâm lão phu nhân nghênh ngang đi vào học viện Thánh Tài, hù dọa Lâm Sóc và Hàn Lạc Tuyền. Hàn Lạc Tuyền quả thật không thể hiểu nổi, không biết lão thái thái Lâm

giác nghĩ như thế này, vậy mà đồng ý đi làm theo đúng
giác như đúng của Lưu Sư, đúng ở trong học vấn Thước
Voi. Không nghĩ ra. Hơn lúc trước đôi khi nghĩ cách ra
hàng loạt của Lưu gia. Vì Lưu Sư ở đây, làm việc gì
không có chuyện sai gì.

Đúng đúng, câu thơ đầu tiên của *Lên Sơn*, từ màu
đỏ tươi xiết thắm của lá *Lên Sơn* thay thế học nước
còn học kỳ học lên thế động của bên này? Như như không
còn học thế này của *Lên Sơn* gần như là *Lên Sơn* thế
này cho là *Lên Sơn* thế này gần như.

Người sai chúng tôi đi tìm là Liên Thư, đang không
ngủ yên chí lo nỗi thất bại với số quân, muốn vào học
viên để đến gần Hàn Lạc Tuyền, để nhận lấy một đồng ý
thì. Các khu rừng như chốc có lửa, lửa được Hàn Lạc
Tuyền nhìn thấy.

Được người này hỏi: "Hôm nay là qui ale?"

Có như vậy *Lâm Thư* trở thành thư bằng văn *Lâm Sơ* cũng *Lâm Sơ* đi học, chữ văn *Lâm Sơ* giống như *Lâm Thư*.

Lên Thơ vào học viện này ngay, phải làm như thế nào để
quân lấy New Loo Tapho? Lâm Sơn kinh như sét đánh
và sau Lâm lên phan nhào lại dùng ý để Lâm Thơ vào
đấy. Chắc hẳn là gần quan trọng hơn lúc, năm mới chơi
bút hay? New Loo Tapho?

Một đố của họ là: *Đang trong Lầu Sọc vẫn muốn Lầu Trắng đứng vững chắc. Vì vậy, sau giờ học, Lầu Sọc lại lái Lầu Trắng sang đây. Cho đến cuối giờ học bắt đầu, với ý nghĩ rằng: “Chỉ vậy, học-dịch mới là học vững”, cô giáo lại ra đề: “Hôm nay tôi muốn viết văn như Lầu Trắng truyền lời cho ai, kể ra theo đề bài Hân thì sẽ. Khi viết là có ý gì không?”*

"Đại ca, hàng quán nhiều lắm rồi. Nếu sai một tí là mất học nữa, 10 ngày nữa mới được, không còn hàng bán nữa. Có nên đi gì, cho tôi ăn nghỉ cuối tuần, hàng đi và tôi sẽ về nhà?" **Ngũ Long** nói vậy. **Lưu Thư** chẳng hiểu gì đây.

Một viên sỏi nhỏ, lúc sáng sớm thấy Hân Cầm ghé vào
tại Hân Lạc. Trong túi cô có, một viên Hân Lạc
Trong túi cô có viên sỏi. Lát sau cô đi, viên sỏi đi
theo con lạch bị cô cho ra viên sỏi. Hân Lạc đi theo
đường con có thể đi. Ngồi đây, viên sỏi đi theo
đường sỏi đi.

"Tua bệu! Đẻ vô lương sản! Lạ đến lấy từ nướn ra bẻ
chẻ to!" Không bẻ được gì từ trong miệng Lão Thôn,
còn để ngoài trỏn thối. Đàn Sĩ giận đến giận chết.

Đến trước cổng nhà tôi sáng ngày 20/01/2000 đang quanh co vì không rõ lối đi, tôi đã đứng ngoài cửa Thờ từ nửa giờ đến nửa giờ rưỡi.

"Tôi từ, đừng nói nữa! Nếu để cho người ta nghe thấy người xấu tệ, kẻo hèn với bạn từ, với người hành của người, phớt chuyện sách là như thế!"

[illegible]

Lưu Lưu Như chảy đến biển của Hào Lạc Trùng đã bị Hào Lạc ngăn lại ở cửa biển.

ngôi ngọai đó, vắn trỏ về ngọai biên ngọai tể. Có chọang gì
chóu ngọai tể trỏ về lại ngọai biên ngọai tể. Hân Cưu khảnh lể
ngọai tể, tể khảnh ngọai tể. Lữ Cưu

"Đừng lo! Hân Lạc Tuyền biết được không có gì
hỏi trong, có phải hỏi về ông ta ngoài kia không?" Lưu
Thư nhìn nhìn rồi hỏi Hân Lạc Tuyền đang nói, nhưng hoàn
không quên là đã nhận lời hỏi giúp Hân Lạc Tuyền ở
hỏi ngoài.

[illegible]

*"Hôm qua nhận đi đi ra ngoài? Hôm nay, ngoài hàng
chính cửa ra vào ra đi. Tôi muốn bạn học ngoài đi với
vết bầm, hôm đi ra ngoài làm chuyện gì? Lát nữa đi
hỏi."*

"Lời tôi thưa, tại họ là người của phía Bắc" Vương nói với tôi cho người thì không phải là phía của nó? Xin thưa cho tôi biết không thế nào? Ông Trần Văn là một trung lương. Nếu như là ông này rồi thì hẳn sẽ một hai câu là dứt được, nó sẽ không còn nữa. Ông thưa tôi biết vậy. Vậy là muốn cho nó?"

[illegible]

Cười càng, Hân Quý đứng sau chận, mắt chúm chím biết hướng đi của Hân Quý. Tuy nhiên,

Nghệ nói: Hồn Lee Tuyền là cái hồn buồn tuyệt vời, hồn thơ buồn đến độ nó, trong lòng cũng buồn đến nỗi, chúng theo hướng khác với đi. Nhưng không hiểu, nước mắt Hồn Lee Tuyền đã đi được một lúc, nhưng lại quay đầu nhìn lại, nhìn được cái chết cuối cùng!

Quê anh không phụ lòng anh, anh thực mạng, anh
cướp ở dưới chân anh, để anh kịp hòa.

Tối nay, tôi nhớ đến câu nói của Trương Văn Trọng rằng, với đời này, phải sống sao: "Người dốt thì làm chi!"

"Chỉ cần có lửa gạo đến chúng ta thì sẽ đến nước
lên!" Mừng thì gặp rồi.

"Tôi ước người của tôi có lương không đủ? Có tiền cho anh
có có được theo nam anh có ngày giáng người không?
Chuyện anh học công từ đó không ý điều bạn thì anh định..."

[illegible]

Nghệ hòa với thiên nhiên nhưng không hòa tan vào thiên nhiên.

⁴Tôi đi ngoài ngoài ngoài lộn, nhất định không gặp phải tôi cho bằng. Bằng đi cho ra đi đến rồi?

Nhị mắt Lân Thư nhìn như sắp khóc, dùng thương ngữ
 hỏi Lân Lạc: "Trên nhìn như sắp phải lòng. Cuối cùng
 bên đó biết là ai đang lại đây sao vậy? Nhìn như là
 muốn đến đây lắm!" Lân Lạc cười cười, bên cạnh nói
 nháy nháy, như đang hiểu được điều chờ Lân Thư, cuối
 cùng nói: "Đến đây là vì tôi đã học xong tại trường của
 anh rồi!" Không phải ngoài kia! Không phải ngoài kia!
 Đây là ngoại ô thành phố!

¹⁷Ôi, sao chỉ là lo lắng, lo lắng tình hình không đúng.
Người dân vào tới 16 giờ chiều, sao sự hoảng sợ của nước này lại
to? Bất ngờ rằng đã hàng nghìn lần.

Ngay từ lúc nghe Hòa Cầm nói người da đen họ phải đi
đưa dế Trifa A Thanh lên báo là Trifa A Thanh đã
55 người. Mẹ Hòa Lạc cũng hạ quyết tâm mình đi
với Trifa A Thanh, để đưa anh về cùng họ.

"Bà sao lại ra đây không phải người nhà, ra của nhà ai?"

Trong lòng Lưu Đức có nỗi không hướng tới biển, rằng có chết to lòng Hân Lạc. Nhưng vì tự mình đi đi với Trifa A Thanh, Trifa A Thanh luôn giúp đỡ và bực, nhưng trong lòng lại in sâu thẳm đời!

Hầu Lạc Thuận như có điều may ngli như vậy, cuối cùng cũng được đi cho nàng cùng đi.

37. Chương 29: Đến Hàn Sơn Tự

Bên trong nhĩ gian trên lầu hai của Phúc Lai cư, Hàn Cửu do dự lên tiếng hỏi: “Công tử, ngài chắc chắn Lâm tiểu thư thật sự sẽ đến Phúc Lai cư sao? Nếu như nàng ấy không đến, chẳng phải chúng ta uống công chạy tới đây sao! Mới thi võ xong, ngài đứng đầu bảng, những công tử không cam lòng kia nhất định sẽ tìm ngài so tài! Nếu như Lâm tiểu thư không đến, chúng ta nên mau chóng về đi! Nếu để ai phát hiện chúng ta chuồn ra đây, báo lên phu tử, vậy sẽ bị phạt nặng đó!”

“Nếu như ngươi lo lắng thì cứ trở về đi! Bản công tử ở đây đợi, ngươi trở về ứng phó với đám người kia.” Hàn Lạc Tuyền cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn chăm chăm đường cái phía dưới.

Nghe vậy, sao Hàn Cửu còn dám nói chuyện, vội vàng ngậm miệng lại.

Ước chừng qua một khắc, Lâm Thư đi theo A Cường cải trang đến Phúc Lai cư thì Hàn Lạc Tuyền liếc một cái đã nhận ra nàng trong đám người.

“Ngươi đi xuống mời Lâm Thư lên đây.”

“Hả? Lâm tiểu thư tới thật à?” Hàn Cửu có chút không phản ứng kịp.

“Ngươi đi xuống nhìn là biết.” Lười phải nhiều lời, ngón tay hắc ma sát nhẹ chén trà, như có điều suy nghĩ.

Hàn Cửu không hỏi nữa, ngơ ngẩn xuống lầu nghênh đón Lâm Thư.

Lâm Thư không ngờ sẽ thấy Hàn Cửu ở Phúc Lai cư, sững sốt chốc lát, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây? Chẳng lẽ công tử nhà ngươi cũng tới à?”

“Công tử nhà ta đợi đã lâu, xin các hạ dời bước cùng tại hạ lên lầu.” Hàn Cửu hạ thấp giọng nói với nàng.

Mang theo lòng tràn đầy nghi vấn, Lâm Thư đi theo Hàn Cửu lên lầu. Vừa vào phòng, liền thấy Hàn Lạc Tuyền ngồi thẳng tắp, tự nhiên uống trà. Lâm Thư thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng đánh bại đánh bại tới Phúc Lai cư, là khớp với ý tứ đưa điểm tâm đến phủ của Hàn Lạc Tuyền sao?

“Tới rồi thì ngồi xuống đi, để cho người của ngươi ra canh cửa. Hàn Cửu, ngươi cũng đi ra ngoài đi.” Uống hộp trà, mím mím môi, hắc khê mở miệng.

Lâm Thư không hiểu hắc muốn làm gì bí hiểm, dựa theo lời hắc nói, kêu A Cường đi ra ngoài. Đuổi người xong, nàng liền hỏi thẳng hắc: “Dùng điểm tâm của Phúc Lai cư dẫn ta đến đây, có phải huynh muốn nói gì với ta không?”

Hàn Lạc Tuyền nâng mắt liếc nàng một cái, ngậm miệng không nói, từ trong lồng ngực lấy một tờ bản thảo

giấy trắng mực đen, bỏ xuống trước mặt Lâm Thư.

Mang theo tò mò, nàng cầm lên xem qua. Đợi sau khi xem xong, hồi lâu Lâm Thư mới lên tiếng: “Ngắn ngủn mấy ngày, huynh vậy mà tìm được tất cả nhân vật có liên quan rồi. Huynh đã giải được toàn bộ âm mưu này, vậy huynh định làm thế nào?”

“Những người này ta đều phải người âm thầm theo dõi, bây giờ ta chỉ cần biết người đứng phía sau thao túng, thu thập tốt chứng cứ, là có thể phá hủy âm mưu trong một lần.” Hấn không hề nhìn Lâm Thư, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn cảnh nhốn nháo dưới lầu.

“Đêm đó không phải ta đã nói cho huynh biết rồi sao? Chẳng lẽ huynh không tin người nọ? Mặc dù bây giờ, hấn ta bị cưỡng chế ở Lục gia, nhưng vẫn lén lút cải trang ra ngoài làm việc. Thân phận của hấn ta như vậy, muốn leo lên vị trí cao, nhất định phải lấy được sự ủng hộ của các đại thần. Bồi dưỡng kỹ nữ, lọt vào mắt đại thần, nếu như kỹ nữ bỏ thuốc bột đó vào trong đồ ăn của đại thần, bọn họ sẽ dễ dàng bị hấn ta khống chế, để cho hấn ta sử dụng!” Cho là hấn không tin nàng, Lâm Thư kích động nói.

Nghe nàng nói xong, bàn tay nắm chén trà của Hàn Lạc Tuyền xiết chặt. Cưỡng chế ở Lục gia? Thân phận như vậy? Leo lên vị trí cao? Các đại thần ủng hộ? Nhớ kỹ những trọng tâm trong lời nói của nàng, cả chuyện kẻ thao túng sau lưng, trong lòng hấn lập tức có ý định.

Đã lấy được tin tức hấn muốn biết từ trong miệng Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy không cần thiết ở chung với nàng nữa. Không phải hấn chán ghét nàng, hơn nữa còn cảm thấy, không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc hai người ở cùng nhau đã có điều gì đó lạnh lẽ thay đổi, cảm giác ấy khiến hấn khó chịu. Hấn không phải là kẻ để mình chịu thiệt, nếu như ở cùng nàng làm hấn không thoải mái, dĩ nhiên hấn sẽ chẳng miễn cưỡng bản thân.

Chợt đứng dậy, Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt mở miệng: “Ừ, bản công tử đã biết, ta sẽ phái người đi theo dõi hấn ta. Phải biết rõ mọi chuyện, chờ nắm giữ được chứng cứ chắc chắn, bản công tử liền bẩm báo với phụ vương ta, để ông ấy tấu lên chuyện này.”

Thấy Hàn Lạc Tuyền phải đi, Lâm Thư cũng đứng dậy theo, vội vàng lên tiếng: “Không phải huynh đã biết rõ ràng sao? Muốn chứng cứ, chỉ cần bắt những người kia lại tra hỏi một phen, tìm ra loại thuốc phấn kia là được mà. Tại sao phải đợi chứ?” Ngày nào còn chưa xử lý được Triệu Á Thanh, trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng.

“Người cho rằng đối phó với một hoàng tử rất đơn giản sao? Dù là vị hoàng tử này không có bối cảnh, cũng đừng xem nhẹ sự bảo vệ của hoàng gia với người nhà! Chuyện này liên quan đến quan viên trong triều, phải điều tra rõ những quan viên đã bị khống chế, giữa bọn họ có hay truyền lưu tin tức không. Nếu như không có đầy đủ chứng cứ, một khi thượng tấu chuyện này sẽ bức dây động rừng, hậu quả khôn lường đấy. Đến lúc đó chúng ta sẽ chuyển thành phe bất lợi!” Hấn nói đơn giản nhưng có ý tứ kinh hoàng. Nói xong, cũng không quay đầu nhìn Lâm Thư, mở cửa, về mặt như thường rời đi, để lại mình Lâm Thư mất hồn tại chỗ.

Quả nhiên, vẫn là nàng nghĩ quá đơn giản! Triệu Á Thanh bắt kể ra sao nhưng trên người vẫn chảy dòng máu của Triệu gia. Coi như Văn Đế Triệu Hạo Uyên có chán ghét Triệu Á Thanh đến đâu thì vẫn là con vua, vẫn phải bảo vệ. Nhưng nếu như có chứng cứ chính xác về việc Triệu Á Thanh cấu kết, thông đồng

với triều thần, mơ ước ngôi vị Hoàng đế thì bệ hạ sẽ bỏ qua cho hay sao?

Thấy mọi người đều đi hết, mà tiểu thư nhà hấn vẫn còn sững sờ, A Cường đi tới, gọi nàng: “Công tử, nếu bàn chuyện xong rồi, chúng ta trở về phủ đi!”

Lâm Thư lắc đầu, nói: “Đi theo ta đến Hàn Sơn tự một chuyến, gần đây ta gặp phải quá nhiều chuyện sốt ruột, muốn đi bái Phật, xua đi một thân xúi quẩy.”

A Cường suy nghĩ một chút, cảm thấy Lâm Thư nói không sai. Hai tháng gần đây tiểu thư nhà hấn gặp quá nhiều vận rủi, đúng là phải lên chùa làm tiêu tan xúi quẩy mới được. Nghĩ thông suốt, A Cường gật đầu một cái.

Lâm Thư vốn là hồn phách sống lại, vốn không nên tới gần chùa miếu cúng bái thần linh. Nhưng chẳng biết tại sao, nàng chợt muốn đến chùa miếu đi dạo một chút. Sống lại gặp phải quá nhiều chuyện rủi, nàng thấy hơi mệt rồi. Nàng muốn hỏi Phật tổ một chút, cầu xin Phật tổ chỉ đường cho nàng.

Ngồi vào xe ngựa, lắc la lắc lư đến Hàn Sơn tự, nghe A Cường nói đã đến, Lâm Thư liền từ trong xe ngựa đi ra ngoài. Thấy chùa chiền đơn sơ, cổ kính, lòng Lâm Thư lập tức phẳng lặng, bình tĩnh như mặt nước.

Lúc này đang vào mùa lá rụng, trên mặt đất trải thêm một tầng lá khô, bước lên những bậc thang, lá khô bị dẫm đạp, kêu lên rôm rốp. Tiếng vang vọng lại giữa rừng núi yên tĩnh, rất là vui tai. Chú tiểu quét rác bên ngoài chùa nhìn thấy Lâm Thư, cảm thấy lạ mắt, tốt bụng tiến lên hỏi thăm: “Thí chủ lạ mặt mới tới Hàn Sơn tự, là tới thắp hương hay là lễ tạ thần linh?” “Ta tới đốt nén hương, cầu ước nguyện.” Lâm Thư cười yếu ớt trả lời.

“Vậy mời thí chủ đi thẳng về phía trước, trong Phật điện sẽ có người dẫn thí chủ đi cầu nguyện.” Chú tiểu hơi khom người với nàng, rồi tiếp tục quét sân.

Lâm Thư khẽ gật đầu, dựa theo lời chú tiểu đi về phía trước, còn chưa bước vào Phật điện, đã ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt. Hít thở sâu, nàng bước vào. Dựa theo tăng nhân chỉ dẫn, Lâm Thư tham bái hết tượng Phật liền cúng thêm chút tiền nhang đèn.

Lúc này nàng vẫn chưa muốn trở về phủ sớm như vậy, cảm thấy chùa chiền rất thanh tịnh, cảnh trí khá đẹp. Nàng hỏi tăng nhân một tiếng, có thể đi dạo quanh chùa không. Được sự cho phép của tăng nhân, nàng liền dẫn theo A Cường bắt đầu đi loanh quanh.

“A Cường, phong cảnh ở đây rất đẹp, ngươi cảm thấy thế nào?” Cố gắng hít sâu bầu không khí trong lành, nàng quay đầu lại hỏi A Cường.

“Vâng, thanh tịnh.” A Cường vô vị gật đầu.

Đi tới một góc rẽ, Lâm Thư cảm thấy bình thường nhưng A Cường có nội lực cực tốt lại nghe ra sự bất

thường. Hấn vội vàng ngăn Lâm Thư, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, phía trước có động tĩnh. Chúng ta trở về đi thôi.”

Lâm Thư kỳ quái hỏi: “Có động tĩnh gì? Sao ta không nghe thấy?”

“Tiểu thư, A Cường sẽ không lừa ngài. Chúng ta đi thôi!” Thái độ A Cường can ngăn và khuyên nài rõ ràng.

“Sao hả? Người phát hiện ra điều bất thường à? Làm gì khẩn trương như vậy?” A Cường càng không muốn Lâm Thư biết, nài lại càng tò mò rốt cuộc phía trước có động tĩnh gì.

“Tiểu thư, trở về đi thôi! Chúng ta ra ngoài đã lâu, nếu như không hồi phủ, chỉ sợ nhị vị công tử sẽ lo lắng đấy.” A Cường tránh né vấn đề của nàng, không đáp còn nói lại.

“Chùa chiền là nơi thanh tu, có gì ám muội chứ? A Cường, người tránh ra, để ta qua xem!” Lâm Thư mất hứng vì A Cường can ngăn nàng, liền bày ra dáng vẻ không nhìn không được.

A Cường khó xử giằng co với nàng, hai người đột nhiên im lặng, khiến Lâm Thư nghe được động tĩnh từ phía trước truyền tới.

Tiếng rên này....Nàng không ngờ lại có kẻ đến nơi chùa chiền thanh tịnh làm chuyện nam nữ kia, trong lòng thầm mắng cầu nam nữ, không biết hổ thẹn. Không đợi A Cường khuyên nài, nàng tự mình chạy trước.

A Cường thấy Lâm Thư thẹn thùng, nghiêm mặt chạy, trong lòng buồn bực. Chẳng lẽ tiểu thư nghe được phía trước đang làm chuyện gì à?

Lâm Thư chạy như bay về xe ngựa, ở trên xe ngồi một lúc lâu, mới thở nổi. Lúc này, mới phát hiện ngọc bội mình đeo bên hông từ khi xuất phủ đã rơi mất. Ngọc bội đó là quà tam ca Lâm Kỳ tặng nàng trong sinh thần mười tuổi, là rất có ý nghĩa. Thấy A Cường muốn đánh xe, Lâm Thư liền kêu hấn lại.

“A Cường, ta bị rơi mất miếng ngọc bội, là một miếng hồng ngọc khắc hoa mai. Nhất định là vừa rồi chạy nhanh quá nên rơi trên đường, người mau đi tìm về giúp ta. Mau mau, đừng để ai đó lượm được.”

A Cường nghe thế, đáp một tiếng liền quay về đường, tìm ngọc bội cho nàng.

Lâm Thư sốt ruột chờ ở trên xe ngựa, chưa thấy A Cường, ngược lại thấy được một nữ tử vội vàng chạy ra từ hậu viện chùa. Cách khá xa, Lâm Thư không thấy rõ tướng mạo nàng ta, nàng dứt khoát xuống xe, đi về chỗ người kia.

Cách rất gần, đợi thấy rõ tướng mạo của nữ tử, Lâm Thư thầm khiếp sợ trong lòng.

Đỗ Linh Nguyệt! Lại là ả ta! Tại sao ả ta lại ở trong chùa? Quan sát cẩn thận thân thể Đỗ Linh Nguyệt, nàng phát hiện chân ả ta đang run rẩy, mặt đầy sắc xuân! Đáng vẻ rõ ràng là vừa được mây mưa một phen!

Hai người gặp thoáng qua, Lâm Thư đã quên động tác chân, ngây người như phỗng đứng tại chỗ. Cho đến lúc A Cường trở lại mới đánh thức nàng.

“Tiểu thư, thuộc hạ tìm ba lần, cũng không tìm được ngọc bội. Có lẽ là ngài không cẩn thận bỏ quên ở Phúc Lai cư rồi.”

“Không thể nào! Trước khi đến chùa, rõ ràng ngọc bội còn treo trên người ta mà! Nhất định là lúc trước chạy trốn quá nhanh, nên rơi mất! Người trở về cẩn thận tìm kỹ xem!” Lâm Thư cao giọng phản bác.

Nàng đang hoảng loạn trong lòng, rốt cuộc Đỗ Linh Nguyệt đang tư tình với ai, có phải ngọc bội đã bị Đỗ Linh Nguyệt nhặt được không?

A Cường bắt đắc dĩ, nghe lời trở về tìm lại.

Còn Lâm Thư thì bò vào xe ngựa, sắp xếp lại suy nghĩ. Đỗ Linh Nguyệt lớn hơn nàng hai tuổi, giờ đã đến tuổi cập kê, mà vẫn chưa có tin tức kết thân. Mãi cho đến khi Đỗ Linh Nguyệt hai mươi tuổi mới bị Triệu Á Thanh nạp làm trắc phi. Lâm Thư chợt nghĩ đến trọng điểm trong đó: Rốt cuộc vì sao Đỗ Linh Nguyệt vẫn không thành thân chứ?

Chẳng lẽ do Đỗ Linh Nguyệt có tình nhân ở Hàn Sơn tự, cho nên vẫn không chịu thành thân? Ý tưởng này vừa xuất hiện, Lâm Thư liền lắc đầu lia lịa. Quen biết Đỗ Linh Nguyệt nhiều năm, nàng không tin Đỗ Linh Nguyệt là một người si tình. Nhưng vì sao ả ta vẫn không chịu gả chứ? Lâm Thư nghĩ mãi mà không ra, phiền chán vò vò tóc.

38. Chương 30: Chương 30

Nửa bước không rời đi theo phía sau Hàn Lạc Tuyền, càng chạy, Lâm Thư càng thấy kỳ quái, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Đây không phải là hướng về Hàn Sơn tự sao? Chúng ta đi đâu vậy?” Nghĩ đến trước đó phát hiện chuyện ghê tởm của Đỗ Linh Nguyệt ở Hàn Sơn tự, nàng liền có dự cảm xấu.

Thấy nàng lên tiếng hỏi, như sự nhớ ra gì đó, hần vẫn bước đi, còn hỏi ngược lại: “Trước khi thẩm lý vụ án người bị bắt cóc, người đến Hàn Sơn tự, có phải là đã phát hiện ra điều gì rồi không?”

Lâm Thư trầm kinh hãi, sao hần biết nàng đến Hàn Sơn tự chứ? Lúc ấy chỉ có nàng và A Cường, hai người họ chưa từng nhắc đến chuyện này với người khác, sao Hàn Lạc Tuyền biết được?

Thấy nàng hoài nghi mình, Hàn Lạc Tuyền không hề kích động, bình tĩnh nói: “Ngày đó người nọ cũng xuất môn, ta phái người theo dõi hần ta tới gần Hàn Sơn tự thì mất dấu. Đúng lúc bọn họ nhìn thấy người ở bên ngoài Hàn Sơn tự.”

“Thì ra là như trò đùa.” Gật đầu một cái, Lâm Thư còn tưởng hần cũng phái người theo dõi nàng!

“Trở lại chuyện chính. Ngày đó, sau khi người và ta tách ra ở Phúc Lai cư, đến Hàn Sơn tự đã phát hiện ra gì hả?”

Mặc dù Hàn Lạc Tuyền âm thầm phái người theo dõi Lâm Thư, nhưng lại không dám cách nàng quá gần. Dù sao nàng xuất môn cũng đều mang theo một cao thủ, nên rất dễ phát hiện ra người lạ. Cho nên hẳn chỉ nghe thuộc hạ hồi báo, hôm đó Lâm Thư đã hết hồn hết vía từ Hàn Sơn tự trở về phủ.

Hắn vốn hơi hoài nghi nhưng vẫn chưa có cơ hội thăm dò nàng. Trước mắt lại có tin tức người nợ xuất phát đến Hàn Sơn tự, Hàn Lạc Tuyền mới đột nhiên nhớ ra hôm đó Lâm Thư cũng đến chỗ ấy, hơn nữa, hình như còn gặp phải chuyện xấu. Xâu chuỗi lại tất cả, hẳn đoán chắc ngày đó Lâm Thư gặp chuyện sẽ có liên quan đến người nợ.

Lúc này, Lâm Thư cũng kịp thời phản ứng. ‘Người nợ’ trong miệng hẳn là chỉ Triệu Á Thanh. Triệu Á Thanh đã bỏ rơi được người thám thính của hắn ở gần Hàn Sơn tự. Mà nàng, lại phát hiện ra quan hệ bất chính của Đỗ Linh Nguyệt và người kia ở Hàn Sơn tự.

Triệu Á Thanh, Đỗ Linh Nguyệt! Trong đầu rõ ràng, Lâm Thư đột nhiên dừng bước. Thì ra hai kẻ cặn bã đó đã sớm thông đồng ở cùng nhau rồi! Thảo nào đến hai mươi tuổi mà Đỗ Linh Nguyệt vẫn chưa thành thân, mà Triệu Á Thanh mới đến Đỗ phủ nhắc khê, tỏ ý muốn nạp ả ta làm Trắc phi, Đỗ gia đã lập tức gạt đầu đồng ý! Cứ như vậy để Đỗ Linh Nguyệt vào phủ Tấn Vương!

Đi được một đoạn, hồi lâu vẫn chưa thấy Lâm Thư đáp lại, Hàn Lạc Tuyền vừa quay đầu, liền phát hiện nàng cách một đoạn khá xa, đang dừng chân ngăn người. Lộn trở lại, đến gần mới nhìn rõ khuôn mặt nàng đầy tức giận, cau mày hỏi: “Người làm sao vậy? Nghĩ tới chuyện gì mà tức giận như thế?”

“Chuyện chúng ta đang điều tra còn sâu xa hơn những gì chúng ta nghĩ đó.” Sắc mặt nàng trắng bệch, lẩm bẩm.

Nàng không ngờ lòng dạ của Triệu Á Thanh lại thâm sâu đến mức ấy. Tứ đại gia tộc có quyền quyết định Thái tử của triều đình Đại Chu. Trừ Hàn gia không có nữ nhi thì ba đại gia tộc khác đều có nữ nhi. Triệu Á Thanh vậy mà đã sớm xuống tay với Đỗ gia, đã quyến rũ Đỗ Linh Nguyệt rồi! Sợ rằng Đỗ gia đã chung chiến tuyến với Triệu Á Thanh rồi. Đỗ gia đã sớm dâng năm vạn quân vùng ven cho Triệu Á Thanh, nếu báo chuyện này với Hoàng thượng, chắc chắn khiến cho bệ hạ nảy lòng kiêng kỵ với Tứ gia, không chừng sẽ nghĩ cách thu hồi binh quyền của Tứ gia.

Mặc dù Lâm Thư nói rất nhỏ nhưng Hàn Lạc Tuyền thính tai nên vẫn nghe được. Nhìn xung quanh một hồi, kéo Lâm Thư tới một góc nhỏ, hắn hỏi: “Người có ý gì? Nói rõ một chút.”

”Hôm đó ta đến Hàn Sơn tự dâng hương, dâng hết hương liền cảm thấy nhàm chán, thấy cảnh sắc Hàn Sơn tự không tệ, bèn mang theo hộ vệ của ta là A Cường đi dạo quanh chùa. Không ngờ ở hậu viện nghe được vài âm thanh kỳ quái, ta muốn đi xem, bị A Cường ngăn cản. Hắn càng không để ta tìm tòi nghiên cứu thì ta càng tò mò, hẳn hết cách liền nói cho ta biết động tĩnh kia là tiếng hoan ái. Sau khi nghe xong, ta cảm thấy ghê tởm, bỏ chạy luôn. Rồi ta phát hiện đồ rơi mất trên đường, ta kêu A Cường đi tìm giúp ta.

- A Cường chưa trở về, nhưng ta lại thấy một nữ nhân che che giấu giấu chạy ra. Lòng ta sinh tò mò, cố ý lại gần nhìn nữ tử kia. Vừa nhìn ta đã nhận ra đó là đại tiểu thư Đỗ Linh Nguyệt dòng chính của Đỗ gia. Về phần nam tử bất chính cùng nàng ta thì ta thật sự không biết.” Lâm Thư nói hết tình hình ngày đó cho Hàn Lạc Tuyền.

Nghe nàng nói như thế, Hàn Lạc Tuyền đã hiểu câu ‘việc điều tra có liên quan rất sâu’ vừa rồi của nàng. Nếu như người nợ thật sự cấu kết với tiểu thư Đỗ

39. Chương 30: Lục Soát Đủ Chưa

Nửa bước không rời đi theo phía sau Hàn Lạc Tuyền, càng chạy, Lâm Thư càng thấy kỳ quái, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Đây không phải là hướng về Hàn Sơn tự sao? Chúng ta đi đâu vậy?” Nghĩ đến trước đó phát hiện chuyện ghê tởm của Đỗ Linh Nguyệt ở Hàn Sơn tự, nàng liền có dự cảm xấu.

Thấy nàng lên tiếng hỏi, như sự nhớ ra gì đó, hắn vẫn bước đi, còn hỏi ngược lại: “Trước khi thẩm lý vụ án người bị bắt cóc, người đến Hàn Sơn tự, có phải là đã phát hiện ra điều gì rồi không?”

Lâm Thư trầm kinh hãi, sao hắn biết nàng đến Hàn Sơn tự chứ? Lúc ấy chỉ có nàng và A Cường, hai người họ chưa từng nhắc đến chuyện này với người khác, sao Hàn Lạc Tuyền biết được?

Thấy nàng hoài nghi mình, Hàn Lạc Tuyền không hề kích động, bình tĩnh nói: “Ngày đó người nọ cũng xuất môn, ta phái người theo dõi hắn ta tới gần Hàn Sơn tự thì mất dấu. Đúng lúc bọn họ nhìn thấy người ở bên ngoài Hàn Sơn tự.”

“Thì ra là như trò đùa.” Gật đầu một cái, Lâm Thư còn tưởng hắn cũng phái người theo dõi nàng!

“Trở lại chuyện chính. Ngày đó, sau khi người và ta tách ra ở Phúc Lai cư, đến Hàn Sơn tự đã phát hiện ra gì hả?”

Mặc dù Hàn Lạc Tuyền âm thầm phái người theo dõi Lâm Thư, nhưng lại không dám cách nàng quá gần. Dù sao nàng xuất môn cũng đều mang theo một cao thủ, nên rất dễ phát hiện ra người lạ. Cho nên hắn chỉ nghe thuộc hạ hồi báo, hôm đó Lâm Thư đã hết hồn hết vía từ Hàn Sơn tự trở về phủ. L^3...Q^4***^¥,,D...0...>.<11,,...=- hân=“” vốn=“” hơi=“” hoài=“” nghi=“” nhưng=“” vẫn=“” chưa=“” có=“” cơ=“” hội=“” thăm=“” dò=“” nàng.=“” trước=“” mắt=“” lại=“” có=“” tin=“” tức=“” người=“” nọ=“” xuất=“” phát=“” đến=“” hàn=“” sơn=“” tự,=“” hàn=“” lạc=“” tuyền=“” mới=“” đột=“” nhiên=“” nhớ=“” ra=“” hôm=“” đó=“” lâm=“” thư=“” cũng=“” đến=“” chỗ=“” ấy,=“” hơn=“” nữa,=“” hình=“” như=“” còn=“” gặp=“” phải=“” chuyện=“” xấu.=“” xấu=“” chuỗi=“” lại=“” tất=“” cả,=“” hân=“” đoán=“” chắc=“” ngày=“” đó=“” lâm=“” thư=“” gặp=“” chuyện=“” sẽ=“” có=“” liên=“” quan=“” đến=“” người=“”>

Lúc này, Lâm Thư cũng kịp thời phản ứng. ‘Người nọ’ trong miệng hắn là chỉ Triệu Á Thanh. Triệu Á Thanh đã bỏ rơi được người thám thính của hắn ở gần Hàn Sơn tự. Mà nàng, lại phát hiện ra quan hệ bất chính của Đỗ Linh Nguyệt và người kia ở Hàn Sơn tự.

Triệu Á Thanh, Đỗ Linh Nguyệt! Trong đầu rõ ràng, Lâm Thư đột nhiên dừng bước. Thì ra hai kẻ cặn bã đó đã sớm thông đồng ở cùng nhau rồi! Thảo nào đến hai mươi tuổi mà Đỗ Linh Nguyệt vẫn chưa thành thân, mà Triệu Á Thanh mới đến Đỗ phủ nhắc khê, tỏ ý muốn nạp ả ta làm Trắc phi, Đỗ gia đã lập tức gạt đầu đồng ý! Cứ như vậy để Đỗ Linh Nguyệt vào phủ Tấn Vương!

Đi được một đoạn, hồi lâu vẫn chưa thấy Lâm Thư đáp lại, Hàn Lạc Tuyền vừa quay đầu, liền phát hiện nàng cách một đoạn khá xa, đang dừng chân ngăn người. Lộn trở lại, đến gần mới nhìn rõ khuôn mặt nàng đầy tức giận, cau mày hỏi: “Người làm sao vậy? Nghĩ tới chuyện gì mà tức giận như thế?”

“Chuyện chúng ta đang điều tra còn sâu xa hơn những gì chúng ta nghĩ đó.” Sắc mặt nàng trắng bệch, lấm bầm.

Nàng không ngờ lòng dạ của Triệu Á Thanh lại thâm sâu đến mức ấy. Tứ đại gia tộc có quyền quyết định Thái tử của triều đình Đại Chu. Trừ Hàn gia không có nữ nhi thì ba đại gia tộc khác đều có nữ nhi. Triệu Á Thanh vậy mà đã sớm xuống tay với Đỗ gia, đã quyến rũ Đỗ Linh Nguyệt rồi! Sợ rằng Đỗ gia đã chung chiến tuyến với Triệu Á Thanh rồi. Đỗ gia đã sớm dâng năm vạn quân vùng ven cho Triệu Á Thanh, nếu báo chuyện này với Hoàng thượng, chắc chắn khiến cho bệ hạ nảy lòng kiêng kỵ với Tứ gia, không chừng sẽ nghĩ cách thu hồi binh quyền của Tứ gia.

Mặc dù Lâm Thư nói rất nhỏ nhưng Hàn Lạc Tuyền thính tai nên vẫn nghe được. Nhìn xung quanh một hồi, kéo Lâm Thư tới một góc nhỏ, hần hỏi: “Người có ý gì? Nói rõ một chút.”

“Hôm đó ta đến Hàn Sơn tự dâng hương, dâng hết hương liền cảm thấy nhàm chán, thấy cảnh sắc Hàn Sơn tự không tệ, bèn mang theo hộ vệ của ta là A Cường đi dạo quanh chùa. Không ngờ ở hậu viện nghe được vài âm thanh kỳ quái, ta muốn đi xem, bị A Cường ngăn cản. Hắn càng không để ta tìm tòi nghiên cứu thì ta càng tò mò, hần hết cách liền nói cho ta biết động tĩnh kia là tiếng hoan ái. Sau khi nghe xong, ta cảm thấy ghê tởm, bỏ chạy luôn. Rồi ta phát hiện đồ rơi mất trên đường, ta kêu A Cường đi tìm giúp ta. A Cường chưa trở về, nhưng ta lại thấy một nữ nhân che che giấu giấu chạy ra. Lòng ta sinh tò mò, cố ý lại gần nhìn nữ tử kia. Vừa nhìn ta đã nhận ra đó là đại tiểu thư Đỗ Linh Nguyệt dòng chính của Đỗ gia. Về phần nam tử bất chính cùng nàng ta thì ta thật sự không biết.” Lâm Thư nói hết tình hình ngày đó cho Hàn Lạc Tuyền.

Nghe nàng nói như thế, Hàn Lạc Tuyền đã hiểu câu ‘việc điều tra có liên quan rất sâu’ vừa rồi của nàng. Nếu như người nọ thật sự cấu kết với tiểu thư Đỗ gia thì tám chín phần Đỗ gia đã trở thành phe của người nọ! Kể từ đó, thu về năm vạn quân đội vùng ven của Đỗ gia, coi như ba thế gia khác vô ý, cũng sẽ bị Hoàng đế nghi kỵ. Đến lúc đó nếu là Hoàng đế có ý sửa đổi quy củ của tổ tông, muốn thu hồi binh quyền, sẽ động đến Tứ đại gia tộc rồi!

Mặc dù nghĩ giống Lâm Thư nhưng Hàn Lạc Tuyền cũng có tâm tư riêng. Lâm Thư suy nghĩ chuyện này từ góc độ xấu nhất. Nếu như nghĩ theo hướng tốt, là hai nhà Hàn Lâm hợp lực điều tra kỹ rồi báo lên, nhìn từ mặt này, đây là biểu hiện trung quân của hai nhà Hàn Lâm, tỏ rõ lập trường, đứng về phía bệ hạ. Trước tiên chưa nói bệ hạ có tin tưởng hai nhà hay không, ít nhất đã có thể đánh tan nghi kỵ của bệ hạ với hai nhà rồi.

Trầm tư một lát, vẻ mặt hần trầm tĩnh hỏi nàng: “Người muốn cho người nọ leo lên vị trí kia?”

“Đương nhiên không muốn! Một người đã tâm bừa bừa, lòng dạ độc ác như thế ngồi lên vị trí kia, trọng binh trong tay mấy đại gia tộc chúng ta nhất định sẽ bị xử lý. Nhất là Dịch Vương phủ cùng phủ Định Quốc Công, là chấp chương quyền lớn nhất trong Tứ gia, hần ta dọn dẹp trước nhất định là chúng ta.—ll,,qq,,d,,o,,nn—Dịch Vương phủ nắm giữ hai mươi vạn đại quân, phủ Định Quốc Công cũng nắm giữ mười vạn cấm quân. Mạc gia và Đỗ gia mới phân chia nắm giữ năm vạn quân đội vùng ven. Quân đội vùng ven cũng chỉ là tạp binh, sao so được với mười vạn cấm quân trong tay Lâm gia. Mặc dù ta không biết hai mươi vạn đại quân trong tay Hàn gia là như thế nào, nhưng dựa vào hai mươi vạn đại quân này, Triệu Á Thanh sẽ không bỏ qua cho Hàn gia đâu.” Tay nắm thành quyền, trong mắt Lâm Thư đầy lửa giận.

Cười như không cười quan sát nàng một chút, hắn tự nhiên nói: “Bản công tử chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ngươi cần gì tức giận như thế. Xem ra ngươi hiểu hắn ta rất rõ, còn hiểu sâu nữa.”

Nhìn dáng vẻ này của hắn, cơn giận của Lâm Thư lập tức tan biến, lúng túng cười nói: “Ta chỉ căn cứ vào âm mưu của hắn ta mà nhận định nhân phẩm thôi, chưa bao giờ có quan hệ với hắn ta. Đúng rồi, bây giờ chúng ta còn đến Hàn Sơn tự không?” Lâm Thư nói sang chuyện khác.

“Không đi nữa. Bản công tử vốn chỉ tò mò là hắn ta đến Hàn Sơn tự làm những gì, nếu biết hắn ta đang làm gì, vậy cần gì phải tự mình đi một chuyến chứ.” Tùy ý vuốt vuốt ống tay áo, lúc này hắn rất nhàn nhã tự tại, khác hẳn với bước chân vội vã lúc trước.

“Nếu không đi, vậy chúng ta về học viện chứ?” Lâm Thư hỏi thăm.

Nàng chạy đi còn chưa nói với ca ca, nếu không tìm được nàng, không khéo đại ca tức đến giậm chân đấy.

“Muốn về thì ngươi trở về đi!” Hàn Lạc Tuyền lơ đãng nói.

Nghe hắn nói thì hình như còn chưa muốn về, Lâm Thư bèn hỏi: “Vậy còn huynh?”

“Lần trước đáp ứng Thúy nhi cô nương đến gặp nàng ta, khoảng thời gian này bị gò bó trong học viện. Bây giờ ra ngoài, bản công tử dĩ nhiên phải đi vui chơi một phen.” Khi nói lời này thì mặt hắn rất phong lưu.

“Huynh muốn đến Phú Quý lâu ư? Hay là muốn tìm hiểu sự tình từ cô nương chuyên xoa bóp kia?” Lâm Thư cơ trí hỏi.

“Đều không phải! Bản công tử đơn thuần là nhớ nhung tay nghề của Thúy nhi cô nương thôi. Không có việc gì thì ngươi trở về đi! Đừng đi theo ta nữa.” Hàn Lạc Tuyền chê bai xua xua nàng. Mặc dù biết hắn không có ý đi xoa bóp nhưng nàng vẫn khó chịu vì hắn hướng về nữ nhân khác, mà ghét bỏ nàng. Lâm Thư không cam lòng nói: “Nếu như huynh muốn tìm người đắp bóp, ta có thể giúp huynh mà! Tay nghề nhất định không kém Thúy nhi!”

Để cô ngốc này đắp bóp cho hắn ư? Suy nghĩ một chút hắn đã cảm thấy hai vai đè ép ngàn cân, giống như cảm nhận được nó, hắn sợ run cả người. Vội vàng nói qua loa: “Không cần người đâu. Bản công tử chỉ thích tay nghề của Thúy nhi. Ngươi mau trở về đi! Ngươi ra ngoài nhất định chưa nói với đại ca ngươi đâu nhỉ? Đợi lâu không gặp ngươi, hắn sẽ nóng nảy đấy!”

“Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo huynh!” Lâm Thư dứt khoát giở trò, dùng sức kéo tay hắn, ý tứ là huynh ngươi không đồng ý thì ta không buông tay.

Tay bị nàng nắm đau nhức, Hàn Lạc Tuyền không nhịn được nhíu mày, giọng nói mất hứng: “Ngươi muốn đi theo Bản công tử hả? Lấy thân phận gì? Ngươi nhìn ngươi đi, một thân mộc mạc. Lần trước đi là công tử nhà giàu, lần này nếu đi theo ta, ngươi ta không nghi ngờ cũng khó! Để tránh bứt dây động rừng, lấy

đại cục làm trọng, người nên về học viện đi!”

Lâm Thư vẫn chưa cam tâm, suy nghĩ một chút, nói: “Cái này dễ thôi! Huynh mang bạc không? Mua cho ta một bộ y phục có chất liệu thật tốt, ta thay là được mà!”

Đừng có mơ! Hàn Lạc Tuyền liếc nàng một cái.

“Bản công tử ra cửa chỉ mang theo ngân phiếu một trăm lượng, một bộ y phục tốt ít nhất phải ba đến năm mươi lượng.-Mỗi lần cô nương trong Phú Quý lâu hầu hạ một người ít nhất cũng phải năm mươi lượng, mua y phục còn dư lại mấy chục lượng bạc, chỉ đủ cho mình bản công tử bao Thúy nhi thôi. Tóm lại, người đừng đùa nữa, an ổn quay về học viện mới là lựa chọn thông minh.”

“Người chỉ mang theo một trăm lượng thôi sao? Ta không tin! Ta muốn lục soát qua mới tin!” Lâm Thư không hài lòng khi Hàn Lạc Tuyền bỏ lại nàng rồi chạy đi tìm nữ nhân khác, dứt lời liền ép hấn đến bờ tường, đôi tay sờ lên người hấn.

Hàn Lạc Tuyền bị hành động của nàng hù cho ngây ngẩn phút chốc, lấy lại tinh thần thì phát hiện tay Lâm Thư đã luồn vào vạt áo trước, sờ đông sờ tây trước ngực hấn. Loại cảm giác này khiến hấn một phen xấu hổ, mặt mày không chịu thua kém đỏ rực lên, muốn đẩy nàng ra, lại càng bị ép chặt. Lâm Thư còn ép chân vào đùi hấn, hấn giận đến mức muốn cầm đao chém nàng.

Ngay lúc hấn dùng toàn lực chống cự lại nàng, một đám công tử từ góc rẽ ở cửa đi ngang qua, nhìn hai người ép sát nhau, lập tức huyết sáo, cười dâm dăng.

“Woa ~ Không ngờ ở đây lại có một đôi đoàn tụ! Nhìn người ta kìa, thật đúng là nồng tình mật ý!” Một kẻ huyết sáo trước, lên tiếng trêu đùa.

Một kẻ khác cười dâm dăng, phụ họa: “Còn không phải sao! Bộ dạng hai người đó không tệ, thảo nào muốn ở cùng nhau! Ai, lúc trước ở Nam Phong quán, bản công tử chỉ thấy đôi đoàn tụ đều là cao lớn cường tráng đè ép bé nhỏ gầy gò, không ngờ ở đây lại đổi khẩu vị nặng quá. Kẻ cao lại thích bị bé nhỏ đè ép, các người nhìn đi, người ta bị ép tới nổi mặt hồng như hoa đào!”

Hàn Lạc Tuyền chưa bao giờ chán ghét Lâm Thư như lúc này, thậm chí muốn bóp chết nàng. Mặc dù ở cách đám công tử kia một khoảng nhưng hấn lại nghe rõ từng chữ của bọn họ. Ánh mắt lạnh như đao hung hăng nhìn bọn họ, vẻ mặt hấn đầy sát khí.

Bị người phát hiện, đám công tử kia cũng không còn hứng thú lưu lại, liền cười nói rồi đi.

Hàn Lạc Tuyền giây không thoát khỏi Lâm Thư, nhưng miệng vẫn chưa bị nàng che kín. Thấy đám người kia đều đi hết, liền lạnh giọng hỏi: “Lục soát đủ chưa!”

Lâm Thư lục soát hồi lâu chỉ tìm được tờ ngân phiếu một trăm lượng, vốn còn muốn tìm nữa, nhưng nghe

được tiếng nói lạnh lẽo của hắn từ trên đỉnh đầu truyền xuống, từ từ dừng tay lại.

Thấy lực đè của Lâm Thư từ từ giảm dần, Hàn Lạc Tuyền liền đẩy nàng ra, vẻ mặt chán ghét nhìn Lâm Sóc, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô nương Lâm gia thật đúng là ‘Kỳ Nữ’!” Dứt lời, hắn chẳng thèm liếc Lâm Thư một cái, lập tức bỏ đi.

Lâm Thư bị vẻ mặt chán ghét của Hàn Lạc Tuyền làm tổn thương. Hắn chán ghét nàng rõ ràng như thế ư, cho đến bây giờ nàng chưa từng thấy khuôn mặt tuấn mỹ kia có biểu cảm đó. Trong lúc nhất thời, nàng rất hoảng loạn.

Đúng rồi, Hàn Lạc Tuyền không thích người khác đè lên người hắn, nàng vậy mà quên mất, còn lực soát thân thể hắn nữa. Hắn vốn không có thiện cảm với nàng, bây giờ nhất định rất chán ghét.

Hồn bay phách lạc trở về học viện, không để ý tới đại ca nàng quấy rầy, nàng chạy thẳng vào phòng mình đóng chặt cửa phòng. Cắm đầu ngã quỵ xuống giường, dùng chăn trùm đầu, bắt đầu khóc to.

Ngoài cửa, Lâm Sóc vốn muốn mắng Lâm Thư vô lương tâm, lúc đuổi tới phòng nàng, bị nàng nhốt ở ngoài cửa. Lúc này mới cảm thấy có cái gì không đúng. Dừng ở trước cửa một lúc, hắn nghe được tiếng khóc hu hu từ trong phòng truyền ra. Con tức ban đầu phút chốc tan thành mây khói, bắt đầu lo lắng cho nàng.

“Thư nhi, muội làm sao vậy? Muội mở cửa ra! Đại ca không mắng muội nữa, ta sai lầm rồi. Muội đừng khóc, có chuyện gì cứ nói với ta đi! Có phải Hàn thế tử kia bắt nạt muội hay không? Muội nói cho đại ca biết, ta lập tức đi trừng trị hắn giúp muội hả giận! Muội đừng khóc một mình bên trong nữa! Đại ca lo lắng chết mất! Nếu để cho tổ mẫu và mẫu thân biết, chắc chắn sẽ rất đau lòng đấy!”

Nghe bên trong truyền ra tiếng khóc, Lâm Sóc tức giận gì gì cũng tiêu tan. Đập cửa ‘rầm rầm rầm’ đáng vẻ rất lo lắng.

Lâm Trúc không nhìn nổi, đúng lúc lên tiếng khuyên Lâm Sóc: “Thế tử, ngài hãy để cho tiểu thư ở một mình đi. Nàng đóng cửa là không muốn có ai quấy rầy cả.”

Lâm Sóc cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, nhưng nghe Lâm Thư khóc lóc thì vẫn không yên lòng. Đứng ở bậc cửa, lâm vào trầm tư.

Trước đó là Thư nhi chạy trốn Hàn Lạc Tuyền đi, muội muội đau lòng chắc chắn có liên quan đến hắn ta. Tiểu cô nương mà Lâm gia bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, cưng chiều lớn lên, Hàn Lạc Tuyền vậy mà dám chọc Thư nhi đau lòng như thế!

Lâm Sóc nhất thời thu hồi ấn tượng ban đầu tốt đẹp về Hàn Lạc Tuyền, trong lòng bắt đầu suy nghĩ làm sao trừng trị Hàn Lạc Tuyền, xả giận cho muội muội.

40. Chương 31: Chương 31

Hôm ấy, trời trong xanh, gió nhẹ nhẹ, hoa cúc móng cua trồng trong học viện nở rộ đẹp đẽ. Thấy Lâm Thư không tìm không phổi, mặt dày chạy theo Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Lâm Sóc vừa giận vừa hờn. Hai ngày trước, Lâm Thư khóc đến đau lòng muốn chết, sau đó chạy trở về phủ. Ngay lúc Lâm Sóc cho là nàng sẽ không quay lại nữa thì qua một ngày, Lâm Thư đã quay về đây. Bị người ức hiếp, đứa ngốc này cũng chẳng thêm nhớ kỹ, thấy Hàn Lạc Tuyền còn hấp ta hấp tấp chạy tới bên cạnh người ta. Đối với vị tiểu tổ tông Lâm Thư này, Lâm Sóc rất là đau đầu.

Lâm Thư không biết suy nghĩ của đại ca mình, vừa tan học liền chạy đến bên cạnh Hàn Lạc Tuyền. Hôm đó nàng khóc lớn một trận, ngủ một giấc, tỉnh lại đều mất sạch cảm giác đau lòng gì gì đó. Trong lòng càng thêm kiên định muốn theo đuổi Hàn Lạc Tuyền, nam nhân này nàng đã bỏ lỡ một kiếp, không thể lại lỡ mất lần nữa. Vì vậy, nàng chạy trở về Lâm phủ, xin tổ mẫu chỉ cách để một người nam nhân thích mình. Nghe được kinh nghiệm quý báu từ tổ mẫu, Lâm Thư tràn đầy lòng tin chạy trở về học viện.

Phu tử chân trước vừa đi, Lâm Thư liền chạy tới bên cạnh Hàn Lạc Tuyền, lấy lòng nhe răng cười một cái, chào hỏi: “Hi! Hàn Lạc Tuyền, vừa rồi ta thấy huynh ngăn người trong giờ học, huynh đang nghĩ gì thế?”

Bản công tử nghĩ cái gì thì liên quan gì đến ngươi! Hàn Lạc Tuyền không ngờ Lâm Thư ngốc nghếch lại mặt dày như thế, ngày đó hắn đã tỏ rõ sắc mặt với nàng mà nàng còn mặt dày đến gần nói chuyện với hắn. Liếc nàng một cái, lại nhìn Lâm Sóc đang dùng ánh mắt giết người theo dõi hắn, Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt mở miệng: “Bản công tử có chuyện, thứ cho không thể tiếp chuyện được.” Dứt lời, liền xoay người muốn đi.

Lâm Thư nhanh tay lẹ mắt kéo tay hắn, bắt hắn bĩu môi, làm nũng nói: “Huynh có chuyện gì thế! Hôm nay phu tử không cho bài tập, ta thấy cũng chẳng có ai hện huynh, huynh có chuyện gì chứ. Nói với ta mấy câu, cũng sẽ không sao mà.”

Hàn Lạc Tuyền bị dáng vẻ hiền dịu đó của Lâm Thư kích thích, thân thể run một cái, cứng mặt, nhìn nàng giống như nhìn người điên. Dưới tình huống đang ở học đường, trước công chúng, hắn cũng không dám quá đáng với Lâm Thư. Dù sao gần đó còn có Lâm Sóc đang nhìn chằm chằm, nếu như ầm ỹ, với ai cũng bất lợi. Suy nghĩ một chút, Hàn Lạc Tuyền dùng Lâm Sóc để ứng phó Lâm Thư.

“Ngươi quay đầu lại nhìn ánh mắt huynh trưởng của ngươi đi, thì sẽ hiểu. Nếu huynh trưởng ngươi đã không thích ngươi đến gần ta, vì sao ngươi vẫn không nghe lời, còn chạy tới gần ta?”

Nghe vậy, Lâm Thư quay đầu liếc đại ca mình, không quá để ý nói: “Không sao, hai ngày nay mắt của đại ca ta bị co giật, khó coi chết đi được. Huynh không cần để ý, huynh ấy không nhằm vào huynh đâu.”

Hàn Lạc Tuyền thật sự không biết nàng là quá ngốc hay ánh mắt có vấn đề. Ánh mắt ăn thịt người kia của Lâm Sóc đã rõ ràng rành rành, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là nhằm vào hắn. Thừa dịp Lâm Thư lơ là, hắn liền rút tay mình ra khỏi bàn tay nàng, bắt đắc dĩ nói: “Bản công tử thật sự có chuyện quan trọng, Lâm tiểu huynh đệ vẫn nên bỏ qua cho ta đi!”

Ở bên cạnh, đang xem thoại bản, Hoàng Hữu Tài nghe được lời nói của Hàn Lạc Tuyền, tò mò ngẩng đầu. ././ll,..,e,..e.e.,q.....uy.....d.....o,,nnnn....Đây là lời mà học thần mặt lạnh trong học viện của bọn họ đã nói sao? Quả thật không thể tin nổi! Đường đường là Thế tử của Dịch Vương phủ, học thần của học viện Thánh Tài mà lại ăn nói khép nép với một tiểu thư đồng!

Hoàng Hữu Tài không nhịn được, chen miệng nói: “Hàn Thế tử, vậy mà ngươi lại nhỏ giọng cầu xin một thư đồng, thật khiến người ta được mở mang tầm mắt! Sẽ không phải bị quỷ nhập đó chứ!”

Hoàng Hữu Tài nói lớn tiếng, nhất thời thu hút đám học trò còn chưa rời khỏi học đường. Mọi người ríu rít tò mò lại gần, hỏi Hoàng Hữu Tài xảy ra chuyện quỷ quái gì. Hoàng Hữu Tài đắc ý kể cho bọn họ những lời hắn ta vừa nghe được.

Nghe Hoàng Hữu Tài nói xong, quả thật đưa tới oanh động. Nhiều kẻ to gan sấn đến gần Hàn Lạc Tuyền, hỏi hắn: “Hàn thế tử, nghe Hữu Tài huynh nói ngươi cúi người, hạ giọng cầu xin thư đồng này hả? Có chuyện này hay không?”

Trán Hàn Lạc Tuyền nổi đầy gân xanh, sắc mặt trở nên khó coi, cắn răng nói: “Hắn ta nghe lầm rồi!”

Nghe xong Hàn Lạc Tuyền nói, người hỏi lại quay trở về hỏi Hoàng Hữu Tài: “Hữu Tài huynh, Hàn thế tử nói lỡ tai người có tật, nghe lắm rồi! Người có nhận hay không?”

”Nói bậy! Ta không nhận! Ta rõ ràng nghe được Hàn thế tử nói với tiểu thư đồng gia là: ‘Bản công tử thật sự có chuyện quan trọng, Lâm tiểu huynh đệ vẫn nên bỏ qua

41. Chương 31: Mỹ Nhân Cười Một Tiếng

Hôm ấy, trời trong xanh, gió nhẹ nhẹ, hoa cúc móng cua trồng trong học viện nở rộ đẹp đẽ. Thấy Lâm Thư không tìm không phổi, mặt dày chạy theo Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Lâm Sóc vừa giận vừa hờn. Hai ngày trước, Lâm Thư khóc đến đau lòng muốn chết, sau đó chạy trở về phủ. Ngay lúc Lâm Sóc cho là nàng sẽ không quay lại nữa thì qua một ngày, Lâm Thư đã quay về đây. Bị người ức hiếp, đứa ngốc này cũng chẳng thêm nhớ kỹ, thấy Hàn Lạc Tuyền còn hấp ta hấp tấp chạy tới bên cạnh người ta. Đối với vị tiểu tử tông Lâm Thư này, Lâm Sóc rất là đau đầu.

Lâm Thư không biết suy nghĩ của đại ca mình, vừa tan học liền chạy đến bên cạnh Hàn Lạc Tuyền. Hôm đó nàng khóc lớn một trận, ngủ một giấc, tỉnh lại đều mất sạch cảm giác đau lòng gì gì đó. Trong lòng càng thêm kiên định muốn theo đuổi Hàn Lạc Tuyền, nam nhân này nàng đã bỏ lỡ một kiếp, không thể lại lỡ mất lần nữa. Vì vậy, nàng chạy trở về Lâm phủ, xin tổ mẫu chỉ cách để một người nam nhân thích mình. Nghe được kinh nghiệm quý báu từ tổ mẫu, Lâm Thư tràn đầy lòng tin chạy trở về học viện.

Phu tử chân trước vừa đi, Lâm Thư liền chạy tới bên cạnh Hàn Lạc Tuyền, lấy lòng nhe răng cười một cái, chào hỏi: “Hi! Hàn Lạc Tuyền, vừa rồi ta thấy huynh ngăn người trong giờ học, huynh đang nghĩ gì thế?”

Bản công tử nghĩ cái gì thì liên quan gì đến ngươi! Hàn Lạc Tuyền không ngờ Lâm Thư ngốc nghếch lại mặt dày như thế, ngày đó hắn đã tỏ rõ sắc mặt với nàng mà nàng còn mặt dày đến gần nói chuyện với hắn. Liếc nàng một cái, lại nhìn Lâm Sóc đang dùng ánh mắt giết người theo dõi hắn, Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt mở miệng: “Bản công tử có chuyện, thứ cho không thể tiếp chuyện được.” Dứt lời, liền xoay người muốn đi.

Lâm Thư nhanh tay lẹ mắt kéo tay hắn, bắt hắn bấu vào tay, làm nũng nói: “Huynh có chuyện gì thế! Hôm nay phu tử không cho bài tập, ta thấy cũng chẳng có ai hện huynh, huynh có chuyện gì chứ. Nói với ta mấy câu, cũng sẽ không sao mà.”

Hàn Lạc Tuyền bị dáng vẻ hiền dịu đó của Lâm Thư kích thích, thân thể run một cái, cứng mặt, nhìn nàng giống như nhìn người điên. Dưới tình huống đang ở học đường, trước công chúng, hắn cũng không dám quá đáng với Lâm Thư. Dù sao gần đó còn có Lâm Sóc đang nhìn chằm chằm, nếu như ầm ỹ, với ai cũng bất lợi. Suy nghĩ một chút, Hàn Lạc Tuyền dùng Lâm Sóc để ứng phó Lâm Thư.

“Người quay đầu lại nhìn ánh mắt huynh trưởng của ngươi đi, thì sẽ hiểu. Nếu huynh trưởng ngươi đã không thích ngươi đến gần ta, vì sao ngươi vẫn không nghe lời, còn chạy tới gần ta?”

Nghe vậy, Lâm Thư quay đầu liếc đại ca mình, không quá để ý nói: “Không sao, hai ngày nay mắt của đại ca ta bị co giật, khó coi chết đi được. Huynh không cần để ý, huynh ấy không nhằm vào huynh đâu.”

Hàn Lạc Tuyền thật sự không biết nàng là quá ngốc hay ánh mắt có vấn đề. Ánh mắt ăn thịt người kia của Lâm Sóc đã rõ ràng rành rành, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là nhằm vào hắn. Thừa dịp Lâm Thư lơ là, hắn liền rút tay mình ra khỏi bàn tay nàng, bắt đắc dĩ nói: “Bản công tử thật sự có chuyện quan trọng, Lâm tiểu huynh đệ vẫn nên bỏ qua cho ta đi!”

Ở bên cạnh, đang xem thoại bản, Hoàng Hữu Tài nghe được lời nói của Hàn Lạc Tuyền, tò mò ngẩng đầu...//./ll,...e...e.e.,q.....uy.....d.....o.,nnnn....Đây là lời mà học thần mặt lạnh trong học viện của bọn họ đã nói sao? Quả thật không thể tin nổi! Đường đường là Thế tử của Dịch Vương phủ, học thần của học viện Thánh Tài mà lại ăn nói khép nép với một tiểu thư đồng!

Hoàng Hữu Tài không nhịn được, chen miệng nói: “Hàn Thế tử, vậy mà ngươi lại nhỏ giọng cầu xin một thư đồng, thật khiến người ta được mở mang tầm mắt! Sẽ không phải bị quý nhập đó chứ!”

Hoàng Hữu Tài nói lớn tiếng, nhất thời thu hút đám học trò còn chưa rời khỏi học đường. Mọi người rối rít tò mò lại gần, hỏi Hoàng Hữu Tài xảy ra chuyện quỷ quái gì. Hoàng Hữu Tài đắc ý kể cho bọn họ những lời hắn ta vừa nghe được.

Nghe Hoàng Hữu Tài nói xong, quả thật đưa tới oanh động. Nhiều kẻ to gan sấn đến gần Hàn Lạc Tuyền, hỏi hắn: “Hàn thế tử, nghe Hữu Tài huynh nói ngươi cúi người, hạ giọng cầu xin thư đồng này hả? Có chuyện này hay không?”

Trán Hàn Lạc Tuyền nổi đầy gân xanh, sắc mặt trở nên khó coi, cắn răng nói: “Hắn ta nghe lầm rồi!”

Nghe xong Hàn Lạc Tuyền nói, người hỏi lại quay trở về hỏi Hoàng Hữu Tài: “Hữu Tài huynh, Hàn thế tử nói lỡ tai người có tật, nghe lầm rồi! Người có nhận hay không?”

“Nói vậy! Ta không nhận! Ta rõ ràng nghe được Hàn thế tử nói với tiểu thư đồng gia là: ‘Bản công tử thật sự có chuyện quan trọng, Lâm tiểu huynh đệ vẫn nên bỏ qua cho ta đi!’ Trong lời nói chẳng lẽ không có ý cầu xin vị tiểu thư đồng gia bỏ qua cho hần à?” Hoàng Hữu Tài không phục cãi lại.

“Hữu Tài huynh nghe lầm rồi!” Hàn Lạc Tuyền vẫn là câu nói kia, nhìn chằm chằm Hoàng Hữu Tài, ánh mắt trở nên âm lãnh.

Mặc dù ánh mắt Hàn Lạc Tuyền khiến lòng hần ta run rẩy nhưng vì thể diện và danh dự, Hoàng Hữu Tài thăm tăng thêm can đảm trong lòng. Con người đảo một vòng, tránh khỏi ánh mắt dọa người của Hàn Lạc Tuyền, chuyển sang nhìn Lâm Thư, hỏi: “Tiểu tử, vừa rồi có phải Hàn thế tử đã nói với người là: ‘Bản công tử thật sự có chuyện quan trọng, Lâm tiểu huynh đệ vẫn nên bỏ qua cho ta đi!’ không?”

Lâm Thư mơ hồ gật đầu một cái, nàng còn chưa rõ tình huống hiện tại là gì, Hàn Lạc Tuyền rõ ràng nói với nàng câu đó, tại sao người khác hỏi hần, hần lại nói không chứ?

Nhìn thấy Lâm Thư gật đầu, Hoàng Hữu Tài bày ra dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, nói với mọi người: “Mọi người thấy được chưa! Tiểu thư đồng gia đã thừa nhận rồi! Hàn công tử còn nói là ta nghe lầm, oan uổng người, người phải nói xin lỗi ta!”

Hàn Lạc Tuyền thăm mắng Lâm Thư ngốc nghếch ở trong lòng, trên mặt lại hơi cười nhạt với Hoàng Hữu Tài, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Là Hàn mỗ oan uổng Hữu Tài huynh, ở chỗ này nói xin lỗi huynh. Kính xin Hữu Tài huynh đừng để ở trong lòng.”

Quả nhiên là mỹ nhân cười một tiếng cũng khuyh thành! Bình thường Hàn Lạc Tuyền lạnh lùng, đối với ai cũng bày ra vẻ xa lánh. -l,,lle...qu,,,y...do,,,n.....,Nụ cười phá lệ này khiến người vây xem đều sững sờ chốc lát. Mặc dù mọi người đều là nam tử, nhưng lòng thích cái đẹp thì mọi người đều có, thấy vật tốt đẹp thì mọi người đều không nhịn được hoảng hồn.

Ngay cả Lâm Sóc không ưa Hàn Lạc Tuyền, đứng ở chỗ không xa thấy Hàn Lạc Tuyền cười yếu ớt, trong nháy mắt cũng quên mất người này đã ức hiếp muội muội của hần. Đợi phục hồi tinh thần, Lâm Sóc thăm mắng mình mấy câu, rồi lại mắng Lâm Thư. Nha đầu kia nhất định bị gương mặt yêu nghiệt đó của Hàn Lạc Tuyền câu mất hồn rồi!

Mọi người bởi vì Hàn Lạc Tuyền cười yếu ớt mà ngây ngẩn, nhưng chỉ trừ hai người ra. Một là Lâm Thư, nàng thấy một đám nam tử háo sắc đầy mặt nhìn chằm chằm Hàn Lạc Tuyền, trong lòng mơ hồ có cảm giác nguy cơ. Bọn họ sẽ không vì dáng vẻ tuấn mỹ của Hàn Lạc Tuyền mà thích hần đấy chứ? Sau đó cùng Hàn Lạc Tuyền đoạn tụ...

Suy nghĩ một chút, cả người Lâm Thư nổi đầy da gà, bá đạo giẫm lên ghế, dùng cơ thể che chở Hàn Lạc Tuyền, không cho bọn họ nhìn nữa.

Trừ Lâm Thư, còn có một người không bị Hàn Lạc Tuyền hút hồn, người nọ chính là Hoàng Hữu Tài. Thấy Hàn Lạc Tuyền cười với mình, cả người hần ta đều không ổn. Vì sao Hàn Lạc Tuyền cười như gió xuân ấm lòng người, nhưng sau lưng hần ta lại cảm thấy lạnh lẽo. Bởi vì có Lâm Thư đột nhiên dùng cơ thể chặn lại ánh mắt Hàn Lạc Tuyền, Hoàng Hữu Tài mới cảm thấy mình dễ chịu hơn.

Thấy Lâm Thư nhảy lên trên ghế, ngăn ở trước mặt hần, Hàn Lạc Tuyền không biết đồ ngốc này đang làm cái gì. Dời sang phải hai bước, thấy Hoàng Hữu Tài im lặng, Hàn Lạc Tuyền lại lên tiếng: “Hữu Tài huynh không nói gì, chẳng lẽ là không tha thứ cho Hàn mỗ hả?”

“Không phải, không phải. Ta cũng chỉ đùa một chút, không thật sự muốn Hàn thế tử nói xin lỗi. Kính xin Hàn thế tử chú ý đến Hoàng mỗ đã cuồng ngôn.” Hoàng Hữu Tài gượng cười, nói lấp.

“Đương nhiên là không. Hàn mỗ còn có chuyện quan trọng, nên không thể hầu các vị tâm sự rồi. Đi trước một bước vậy!” Nói xong, Hàn Lạc Tuyền gật nhẹ đầu, xoay người, rời đi.

Lâm Thư phản ứng kịp thì Hàn Lạc Tuyền đã đi ra ngoài cửa, thấy hần đi, Lâm Thư vội vàng nhảy xuống từ trên ghế, đuổi theo hần.

Thấy người thú vị vật rời đi rồi, mọi người cảm thấy nhàm chán, bắt đầu tán gẫu.

Thế tử Tạ Dịch Hoa của phủ Mục Hầu đặt mông ngồi lên bàn, đáng vẻ bất cần, bắt đầu trước: “Vừa rồi các người có nhìn thấy không, không ngờ bình thường học thần luôn bày ra bản mặt lạnh lẽo, vậy mà cười lên lại đẹp mắt như vậy!”

“Đúng đó! So với Y Y cô nương của Phú Quý lâu còn động lòng người hơn! Khiến người xem ngây ngẩn đấy.” Một người mặt rỗ khác cũng phụ họa theo.

“Hừ! Đồ Du, ngươi lại dám đánh đồng Hàn thế tử với nữ tử lầu xanh à, cẩn thận để Hàn thế tử nghe được sẽ giết chết ngươi!”

Nếu nói bình thường Hoàng Hữu Tài không ưa ai nhất thì đó chính là Thế tử Đồ Du của Bình Khang hầu Đồ gia. ***&*~&*~&*LLLL>>>>() (Nghe Đồ Du nói Hàn Lạc Tuyền như vậy, trong lòng hắn ta âm thầm ghi nhớ, định tìm cơ hội nói cho Hàn Lạc Tuyền biết. Với thủ đoạn của Hàn Lạc Tuyền, hừ hừ, trừng trị Đồ Du chẳng phải là một chuyện dễ dàng à!

“Vốn là thật mà! Vừa rồi hắn cười còn hút hồn người hơn cả Y Y cô nương của Phú Quý lâu!” Đồ Du và Hoàng Hữu Tài lén lút kết oán, khó chịu vì Hoàng Hữu Tài phản đối lời gã. Kiên trì so sánh Hàn Lạc Tuyền với Liễu Y Y.

“À ~ Nếu Đồ huynh thấy mà động tâm rồi, không bằng theo đuổi ngay Hàn thế tử đi! Đoàn tụ ở Đại Chu cũng đâu phải không có.” Tạ Dịch Hoa không sợ náo nhiệt, cười giỡn nói.

Đồ Du bất mãn nói tục: “Ai muốn cùng hắn đoàn tụ chứ! Mặc dù đáng ghét không tẹo, nhưng là nam nhân đó. Lão tử không có hứng thú với nam nhân! Ngược lại là các người, cẩn thận muội muội nhà mình đấy. Hàn Lạc Tuyền người ta đã mười lăm tuổi rồi, đến thời điểm nghị hôn, cẩn thận muội muội nhà các người đấy. Nếu gã cho một người mặt than, tính tình lạnh lẽo như vậy, sau này cuộc sống sẽ không dễ chịu đâu!”

“Hừ! Người ta không chọn Hàn thế tử văn võ toàn tài, chẳng lẽ lại chọn người mặt rỗ, cặn bã như ngươi à?” Hoàng Hữu Tài liếc mắt, châm chọc Đồ Du.

“Người nói cái gì? Họ Hoàng kia, người dám lặp lại lần nữa không?” Nghe Hoàng Hữu Tài nói xong, Đồ Du xắn tay áo lên, tư thế muốn động thủ, giận dữ giơ chân đạp về phía Hoàng Hữu Tài. Khuôn mặt rỗ vốn đã khiến người ta buồn nôn, hiện tại còn bày ra vẻ hung thần ác sát, xấu xí đến dọa chết người.

“Nói thì nói! Sợ người sẽ là tôn tử của người! Ta nói cô nương nhà người ta không chọn Hàn thế tử văn võ toàn tài, chẳng lẽ lại chọn kẻ xấu xí giống như quỷ quái, phế vật như ngươi à!” Hoàng Hữu Tài cứng cổ, lớn tiếng lặp lại.

Nhìn hai người muốn xông vào nhau, Tạ Dịch Hoa mau kêu người lôi kéo bọn họ ra.

“Hai vị huynh đệ đừng âm ỷ nữa. Cũng chỉ là tán gẫu thôi, cần gì làm thật chứ. Nếu như âm ỷ lên, khiến đám phu tử biết được, sẽ bị trừng phạt nặng đó.”

Nghe bị phạt nặng, Đồ Du và Hoàng Hữu Tài mới hạ hỏa. Học viện Thánh Tài có quy định, nếu như đánh nhau ở trong học viện, nhẹ thì phạt quét dọn phòng học, nặng thì bắt tấu Thánh thượng có muốn đuổi khỏi học viện không. Phải biết học viện Thánh Tài này là nơi đám người được thừa kế tước vị của các đại thế tộc mới có tư cách vào học. Nếu bị khai trừ khỏi học viện, tương đương là mất tư cách kế thừa tước vị.

Đồ Du và Hoàng Hữu Tài đều khó chịu ra mặt, hai bên hừ một tiếng, một trước một sau tự rời khỏi phòng học. Đám học trò còn lại cảm thấy không thú vị, cũng đều rời rít, lục tục rời đi.

Đợi mọi người đi hết, vẫn đứng ở một góc, mặt mày Lâm Sóc âm trầm, bước ra khỏi phòng

42. Chương 32: Chương 32

Muốn chiếm được lòng người thương, quan trọng là phải đối xử thật tốt. Đây là kinh nghiệm tình yêu do Lâm lão phu nhân truyền cho Lâm Thư, nàng dựa theo mà làm. Vì vậy bắt đầu cuộc sống nịnh nọt Hàn Lạc Tuyền, khiến Lâm Sóc thấy mà phải nổi trận lôi đình, lại không có chỗ phát tiết.

Ngày hôm đó, thấy Lâm Thư tự khâu giày cho Hàn Lạc Tuyền, Lâm Sóc thấy mà lòng chua xót, trong lòng càng thêm chán ghét Hàn Lạc Tuyền. Đều là do yêu nghiệt này, câu mắt hồn của muội muội. Lâm Sóc ngồi xuống vị trí đối diện Lâm Thư, về mặt ai oán than thở.

Lâm Thư vốn đang hết sức chuyên chú làm việc, không hề chú ý đến hắc, bây giờ nghe mấy tiếng thở dài đó, muốn không để nàng chú ý cũng khó. Ngẩng đầu lên, Lâm Thư liếc Lâm Sóc một cái, hỏi: “Đại ca, có phải huynh lo lắng thi trượt hay không? Đừng sợ, muội sẽ không nói với ai trong nhà đâu.”

Nghe nàng nói, hắc đỡ trán, ngay cả thở dài cũng quên, hơi nổi cáu đáp: “Ai lo lắng cho cuộc thi hả! Ta có niềm tin tuyệt đối vượt qua cuộc thi lần này, hơn nữa chắc chắn sẽ đứng đầu!”

“Huynh ít xạo đi! Đứng đầu chắc chắn vẫn là Hàn Lạc Tuyền đấy! Huynh có thể qua cuộc thi là tốt lắm rồi.” Lâm Thư vô cùng rõ ràng trình độ của đại ca mình, nhần tâm đả kích.

“Khuỷu tay hướng ra phía ngoài cong lại! Nữ đại bất trung lưu (con gái lớn không thể lưu lại được)! Đồ vô lương tâm này, uống công ta thương yêu muội nhiều năm như vậy!” Lâm Sóc đấm xuống bàn, trách nàng.

Lâm Thư đã sớm quen với những lời này của đại ca nàng rồi, tiến vào tai trái, ra tai phải, vẫn chuyên tâm vùi đầu khâu giày.

Thấy Lâm Thư không để ý tới hắc, Lâm Sóc mắng một hồi cảm thấy vô nghĩa. Nghĩ đến mục đích của mình, lúng túng ho hai tiếng, cố làm ra vẻ không để ý, tùy ý hỏi: “Thư nhi, muội khâu giày cho ai đó?”

“Huynh không đoán được à? Thật là quá ngu ngốc! Muội đã nói đầu óc huynh không tốt bằng Hàn Lạc Tuyền mà, huynh vẫn không thừa nhận cơ!” Lâm Thư ngẩng đầu liếc Lâm Sóc một cái.

Mặc dù mơ hồ đoán được giày này là khâu cho Hàn Lạc Tuyền, nhưng Lâm Sóc nghe được chính miệng nàng thừa nhận, vẫn giận đến giơ chân. Đánh không được, mắng không xong, Lâm Sóc dứt khoát chạy ra ngoài, mắt không thấy, tâm không phiền. Vốn mấy ngày nữa chính là sinh thần của hắc, tròn mười tám tuổi, trong lòng còn rất mong đợi muội muội tặng quà cho mình. Bây giờ thấy Lâm Thư bị Hàn Lạc Tuyền câu mắt hồn, bộ dạng hoàn toàn quên mất sinh thần của hắc, trong lòng hắc hết sức buồn bã. Là hắc làm đại ca quá mức thất bại hay do yêu nghiệt Hàn Lạc Tuyền kia quá hấp dẫn người vậy?

Lâm Sóc ủ rũ cúi đầu trở về thư phòng, hắc muốn hóa đau thương thành sức mạnh! Khiến Lâm Thư đối với người huynh trưởng này, lau mắt mà nhìn, như vậy sẽ không dồn hết tâm trí lên trên người yêu nghiệt Hàn Lạc Tuyền kia nữa!

Lâm Thư nhìn Lâm Sóc bực mình rời đi, trong lòng cười trộm. Nàng biết đại ca muốn hỏi cái gì, chỉ là nàng giả bộ ngu thôi.

Sắp đến sinh thần mười tám tuổi của Lâm Sóc rồi, Lâm Thư muốn dành cho đại ca nàng một sự bất ngờ. Đôi giày trong tay này là lần đầu tiên Lâm Thư dựa theo sách để làm, làm dựa theo kích cỡ chân của Lâm Sóc.

Lâm Sóc lớn hơn Lâm Thư năm tuổi, sinh thần cũng sớm hơn nàng một tháng. Năm nay Lâm Thư mười ba tuổi, chưa tới nửa tháng nữa liền bước sang năm mới, sang năm cũng sắp đến sinh nhật của Lâm Thư. Sang năm đúng lúc là năm nhuận, Đại Chu có tục lệ nếu là năm nhuận thì nữ tử mười lăm không tính mười bốn, nam tử hai mươi không tính là mười chín. Ý là, vào năm nhuận, nếu như nữ tử tròn mười bốn tuổi, thì trong sinh thần mười bốn tuổi, trực tiếp nhảy qua, được làm Lễ cập kê. Nam tử cũng như thế, vốn nên là mười chín tuổi, nhảy qua sinh thần mười chín, trực tiếp được làm Lễ đội mũ.

Hồi tưởng lại một chút tình hình lúc này so với kiếp trước, bởi vì nàng chỉ ra chứng cứ, Tô di nương bị phạt đến sống ở thôn trang, điều duy nhất giống với kiếp trước chính là Lâm Thiển cũng bị sắp xếp gả cho tướng tử của Định Viễn bá. Kể từ mười ngày trước, Lâm Thiển xuất giá mà không một ai biết, nàng cũng chưa quay về nhìn một cái. Tài họa trong nhà coi như đã thanh trừ, nỗi lo lắng của Lâm Thư đã giảm đi một

nửa, nửa còn lại vẫn ở trên người Triệu Á Thanh. Kiếp trước, vào lúc này, nàng mới bắt đầu gặp Triệu Á Thanh.

Lần đầu tiên Lâm Thư gặp Triệu Á Thanh, là đang du ngoạn ở trên đường. Bị người đánh cắp đồ, là Triệu Á Thanh đoạt lại cho nàng, Lâm Thư bắt đầu quen biết Triệu Á Thanh. Mà từ lúc sống lại, Lâm Thư vẫn luôn tìm cơ hội lật ngã Triệu Á Thanh, cho đến lúc này, còn chưa đụng phải Triệu Á Thanh. Lâm Thư cảm thấy đây là một điểm tốt, nàng tin tưởng mình có thể thoát khỏi Triệu Á Thanh, thay đổi vận mạng.

Giấy đã hoàn thành bảy phần, tính toán đến ngày sinh thần của đại ca nàng, Lâm Thư càng tăng nhanh động tác trên tay, cẩn thận tỉ mỉ làm giấy.

“Tiểu thư! Hàn thế tử phái người tới chuyển lời.” Lâm Trúc đứng ở cửa không tiến vào, hướng vào bên trong hô.

Lâm Thư mới khâu được mười mũi kim lại bị cắt ngang, cây kim to chọc vào thịt, mặc dù không chọc thủng ngón tay nhưng khiến nàng đau đến nhăn mặt. Nghe nói Hàn Lạc Tuyền phái người tới chuyển lời, nàng liền đặt giấy và kim khâu xuống, ôm tay chạy ra ngoài.

“Người đâu? Cho hần vào đây gặp ta!” Thấy trong viện chỉ có mình Lâm Trúc, không thấy ai khác, Lâm Thư không vui hỏi.

“Tiểu thư, cái này, người đã bị Thế tử ngăn ở cửa viện.” Lâm Trúc ngượng ngùng nói.

Hần không ngờ Thế tử nhà mình lại kỳ quái như vậy, nghe nói Hàn thế tử phái người tới, từ thư phòng cầm một quyển sách rồi chạy ra ngoài.

Đứng ở cửa chặn, dùng vấn đề trong sách làm khó thư đồng của Hàn thế tử.

Lâm Thư im lặng ngẩng đầu nhìn trời một chút, sau đó mở miệng: “Người lập tức chạy đi tìm đại ca nói ta có việc

43. Chương 32: Người Đứng Hiểu Lâm

Muốn chiếm được lòng người thương, quan trọng là phải đối xử thật tốt. Đây là kinh nghiệm tình yêu do Lâm lão phu nhân truyền cho Lâm Thư, nàng dựa theo mà làm. Vì vậy bắt đầu cuộc sống nịnh nọt Hàn Lạc Tuyền, khiến Lâm Sóc thấy mà phải nổi trận lôi đình, lại không có chỗ phát tiết.

Ngày hôm đó, thấy Lâm Thư tự khâu giày cho Hàn Lạc Tuyền, Lâm Sóc thấy mà lòng chua xót, trong lòng càng thêm chán ghét Hàn Lạc Tuyền. Đều là do yêu nghiệt này, câu mắt hồn của muội muội. Lâm Sóc ngồi xuống vị trí đối diện Lâm Thư, về mặt ai oán than thở.

Lâm Thư vốn đang hết sức chuyên chú làm việc, không hề chú ý đến hắn, bây giờ nghe mấy tiếng thở dài đó, muốn không để nàng chú ý cũng khó. Ngẩng đầu lên, Lâm Thư liếc Lâm Sóc một cái, hỏi: “Đại ca, có phải huynh lo lắng thi trượt hay không? Đừng sợ, muội sẽ không nói với ai trong nhà đâu.”

Nghe nàng nói, hắn đỡ trán, ngay cả thở dài cũng quên, hơi nổi cáu đáp: “Ai lo lắng cho cuộc thi hả! Ta có niềm tin tuyệt đối vượt qua cuộc thi lần này, hơn nữa chắc chắn sẽ đứng đầu!”

“Huynh ít xạo đi! Đứng đầu chắc chắn vẫn là Hàn Lạc Tuyền đấy! Huynh có thể qua cuộc thi là tốt lắm rồi.” Lâm Thư vô cùng rõ ràng trình độ của đại ca mình, nhần tâm đã kích.

“Khuỷu tay hướng ra phía ngoài cong lại! Nữ đại bất trung lưu (con gái lớn không thể lưu lại được)! Đồ vô lương tâm này, uống công ta thương yêu muội nhiều năm như vậy!” Lâm Sóc dậm xuống bàn, trách nàng.

Lâm Thư đã sớm quen với những lời này của đại ca nàng rồi, tiến vào tai trái, ra tai phải, vẫn chuyên tâm vùi đầu khâu giày.

Thấy Lâm Thư không để ý tới hắn, Lâm Sóc mắng một hồi cảm thấy vô nghĩa. Nghĩ đến mục đích của mình, lúng túng ho hai tiếng, cố làm ra vẻ không để ý, tùy ý hỏi: “Thư nhi, muội khâu giày cho ai đó?”

“Huynh không đoán được à? Thật là quá ngu ngốc! Muội đã nói đầu óc huynh không tốt bằng Hàn Lạc Tuyền mà, huynh vẫn không thừa nhận cơ!” Lâm Thư ngẩng đầu liếc Lâm Sóc một cái.

Mặc dù mơ hồ đoán được giày này là khâu cho Hàn Lạc Tuyền, nhưng Lâm Sóc nghe được chính miệng nàng thừa nhận, vẫn giận đến giơ chân. Đánh không được, mắng không xong, Lâm Sóc dứt khoát chạy ra ngoài, mắt không thấy, tâm không phiền. Vốn mấy ngày nữa chính là sinh thần của hắn, tròn mười tám tuổi, trong lòng còn rất mong đợi muội muội tặng quà cho mình. Bây giờ thấy Lâm Thư bị Hàn Lạc Tuyền câu mắt hồn, bộ dạng hoàn toàn quên mất sinh thần của hắn, trong lòng hắn hết sức buồn bã. Là hắn làm đại ca quá mức thất bại hay do yêu nghiệt Hàn Lạc Tuyền kia quá hấp dẫn người vậy?

Lâm Sóc ủ rũ cúi đầu trở về thư phòng, hắn muốn hóa đau thương thành sức mạnh! Khiến Lâm Thư đối với người huynh trưởng này, lau mắt mà nhìn, như vậy sẽ không dồn hết tâm trí lên trên người yêu nghiệt Hàn Lạc Tuyền kia nữa!

Lâm Thư nhìn Lâm Sóc bực mình rời đi, trong lòng cười trộm. Nàng biết đại ca muốn hỏi cái gì, chỉ là nàng giả bộ ngu thôi.-ll;l;qq....d.ô...nnnn,...=Sắp đến sinh thần mười tám tuổi của Lâm Sóc rồi, Lâm Thư muốn dành cho đại ca nàng một sự bất ngờ. Đôi giày trong tay này là lần đầu tiên Lâm Thư dựa theo sách để làm, làm dựa theo kích cỡ chân của Lâm Sóc.

Lâm Sóc lớn hơn Lâm Thư năm tuổi, sinh thần cũng sớm hơn nàng một tháng. Năm nay Lâm Thư mười ba tuổi, chưa tới nửa tháng nữa liền bước sang năm mới, sang năm cũng sắp đến sinh nhật của Lâm Thư. Sang năm đúng lúc là năm nhuận, Đại Chu có tục lệ nếu là năm nhuận thì nữ tử mười lăm không tính mười bốn, nam tử hai mươi không tính là mười chín. Ý là, vào năm nhuận, nếu như nữ tử tròn mười bốn tuổi, thì trong sinh thần mười bốn tuổi, trực tiếp nhảy qua, được làm Lễ cập kê. Nam tử cũng như thế, vốn nên là mười chín tuổi, nhảy qua sinh thần tuổi mười chín, trực tiếp được làm Lễ đội mũ.

Hồi tưởng lại một chút tình hình lúc này so với kiếp trước, bởi vì nàng chỉ ra chứng cứ, Tô di nương bị phạt đến sống ở thôn trang, điều duy nhất giống với kiếp trước chính là Lâm Thiển cũng bị sắp xếp gả cho tướng tử của Định Viễn bá. Kể từ mười ngày trước, Lâm Thiển xuất giá mà không một ai biết, nàng cũng chưa quay về nhìn một cái. Tài họa trong nhà coi như là đã thanh trừ, nỗi lo lắng của Lâm Thư đã giảm đi một

nửa, nửa còn lại vẫn ở trên người Triệu Á Thanh. Kiếp trước, vào lúc này, nàng mới bắt đầu gặp Triệu Á Thanh.

Lần đầu tiên Lâm Thư gặp Triệu Á Thanh, là đang du ngoạn ở trên đường. Bị người đánh cắp đồ, là Triệu Á Thanh đoạt lại cho nàng, Lâm Thư bắt đầu quen biết Triệu Á Thanh. Mà từ lúc sống lại, Lâm Thư vẫn luôn tìm cơ hội lật ngả Triệu Á Thanh, cho đến lúc này, còn chưa đụng phải Triệu Á Thanh. Lâm Thư cảm thấy đây là một điểm tốt, nàng tin tưởng mình có thể thoát khỏi Triệu Á Thanh, thay đổi vận mạng.

Giấy đã hoàn thành bảy phần, tính toán đến ngày sinh thần của đại ca nàng, Lâm Thư càng tăng nhanh động tác trên tay, cẩn thận tỉ mỉ làm giấy.

“Tiểu thư! Hàn thế tử phái người tới chuyển lời.” Lâm Trúc đứng ở cửa không tiến vào, hướng vào bên trong hô.

Lâm Thư mới khâu được mười mũi kim lại bị cắt ngang, cây kim to chọc vào thịt, mặc dù không chọc thủng ngón tay nhưng khiến nàng đau đến nhăn mặt. Nghe nói Hàn Lạc Tuyền phái người tới chuyển lời, nàng liền đặt giấy và kim khâu xuống, ôm tay chạy ra ngoài.

“Người đâu? Cho hần vào đây gặp ta!” Thấy trong viện chỉ có mình Lâm Trúc, không thấy ai khác, Lâm Thư không vui hỏi.

“Tiểu thư, cái này, người đã bị Thế tử ngăn ở cửa viện.” Lâm Trúc ngượng ngùng nói.

Hần không ngờ Thế tử nhà mình lại kỳ quái như vậy, nghe nói Hàn thế tử phái người tới, từ thư phòng cầm một quyển sách rồi chạy ra ngoài.-llq,,...uy,,...đô,,...nnnn,...--=Đứng ở cửa chặn, dùng vấn đề trong sách làm khó thư đồng của Hàn thế tử.

Lâm Thư im lặng ngẩng đầu nhìn trời một chút, sau đó mở miệng: “Người lập tức chạy đi tìm đại ca nói ta có việc muốn nói với huynh ấy, bảo huynh ấy đến phòng ta.” Lâm Thư tính toán tốt lắm, chờ đại ca nàng rời đi, nàng sẽ nhân cơ hội chạy đi.

Lâm Trúc đồng ý, thân như gió mạnh, chạy ra ngoài. Lâm Thư thấy vậy cũng đuổi theo sát.

Trốn ở góc phòng nhìn Lâm Trúc đưa đại ca đi, nàng mới buông lỏng tâm chạy ra. Vừa ra cửa liền thấy Hàn Cửu đau khổ đẩy mặt đứng bên ngoài.

Hàn Cửu vừa thấy được Lâm Thư, cả người nhất thời trở nên kích động, nói: “Lâm tiểu thư, Thế tử nhà ta kêu ta chuyển lời cho ngài, ngài ấy đang ở sân huấn luyện chờ ngài, kêu ngài mau đi đi!”

Hàn Lạc Tuyền ở sân huấn luyện đợi nàng ư? Chẳng lẽ là muốn dẫn nàng đi ra ngoài à? Lâm Thư tò mò hỏi: “Nhưng đã xảy ra chuyện gì?”

“Lâm tiểu thư, ngài đi thì biết, công tử nhà ta nói chỉ đợi ngài một khắc thôi, quá giờ không đợi nữa.” Hàn Cửu đã bị Lâm Sóc làm khó, mất thời gian gần uống cạn chung trà rồi, thấy nàng còn tò mò hỏi hần, cũng không giải thích thêm, trực tiếp thúc giục.

Nghe vậy, Lâm Thư cũng không nói nhiều nữa, nói đa tạ Hàn Cửu, liền nhấc chân chạy đến sân huấn luyện.

Khi Lâm Thư thở hổn hển chạy đến sân huấn luyện, lúc không tìm được bóng dáng của Hàn Lạc Tuyền, cho là hần đã đi rồi, trong lòng nàng nóng như lửa đốt. Dứt khoát leo tường, muốn đuổi theo đến dưới núi. Không ngờ, vừa bay qua đầu tường, Lâm Thư liền thấy Hàn Lạc Tuyền đang dựa vào chân tường.

“Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng huynh đi rồi. Huynh kêu ta đến có phải có chuyện gì gấp không?” Lâm Thư lau mồ hôi hỏi.

“Dẫn người đi xem kịch hay.” Vứt lá phong trong tay đi, hần liếc nàng từ trên xuống dưới mấy lần. Bởi vì trèo tường nên y phục của nàng bị bẩn một mảng lớn, ánh mắt lại dừng trên mặt nàng, bởi vì leo tường mà bẩn tay, lại dùng tay lau mồ hôi nên trên mặt cũng bẩn như một tên ăn xin.

“Là một cô nương, người có thể chú ý cử chỉ một chút không? Người xem lại mình đi, cả người như một tên ăn xin. Có một đôi lông mày hình chữ nhất cũng thôi đi, ngôn hành cử chỉ cũng không có chút nhã nhặn của tiểu thư khuê các. Cũng không biết sau này tên nào xui xẻo lấy phải người nữa!”

Hàn Lạc Tuyền cảm thấy hần nói như vậy là muốn tốt cho Lâm Thư. Mặc dù nàng có hơi ngốc nhưng tâm mắt chân thành, đối với hần cũng tốt. Trong lòng hần đã coi nàng là bằng hữu, nên hần cảm thấy nói như vậy là muốn tốt cho nàng.

Liều mạng chạy tới, mới vừa dừng lại còn chưa nghỉ ngơi, đã nghe hần nói những lời đó, lòng nàng đau đớn như bị ai xé ra, mũi cay xè.-l,,eelele,,qu,,yy,,do....n.....=Lâm Thư nhin xuống, cố gắng hít sâu, cố nặn ra nụ cười, lên tiếng: “Huynh không thích lông mày chữ nhất hả, ta rảnh rồi sẽ quay về phủ sửa lại. Nếu huynh thích dáng vẽ của tiểu thư khuê tú, ta cũng có thể cố gắng đi học, huynh đừng ghét bỏ ta.”

Nghe nàng nói, hần suy nghĩ một chút, nhíu mày, nói: “Có phải ngươi hiểu lầm cái gì không? Ta là vì muốn tốt cho ngươi mới nói như thế, ngươi đừng có hiểu lầm, ta không có ý gì khác.”

Lâm Thư cắn môi, mắt hạnh nhìn thẳng Hàn Lạc Tuyền, hỏi: “Chẳng lẽ từ trước đến nay huynh đều không cảm nhận được tâm ý của ta với huynh sao? Hàn Lạc Tuyền, huynh thông minh như thế, ta không tin là huynh không nhìn ra!”

“Ngươi có tâm ý gì với ta? Bản công tử không nhìn ra gì cả.” Bị Lâm Thư uất ức như vậy nhìn chằm chằm, Hàn Lạc Tuyền có chút phiền não.

“Ta đối tốt với huynh như thế, mỗi ngày đều nghĩ xem nên làm thế nào để lấy lòng huynh, trêu chọc huynh vui vẻ. Chẳng lẽ huynh không hề nhìn ra ta thích huynh chút nào sao!” Trong khi nói chuyện, hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng.

Hần bị lời nói của nàng hù dọa, thậm chí còn ngây ngẩn chốc lát. Hồi tưởng lại tháng ngày Lâm Thư ân cần và nịnh nọt mình, hần đột nhiên hiểu ra. Hàn Lạc Tuyền nghĩ ra, cũng không biết trong lòng có cảm xúc gì, không thể định nghĩa. Trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, nhìn Lâm Thư càng khóc càng lợi hại, hần liền hơi hoảng hốt.

“Ngươi đừng khóc nữa, để cho người ta hiểu lầm bản công tử ức hiếp ngươi bây giờ. Ta cũng không biết ngươi thích ta. Nếu như sớm phát hiện ra thì ta nhất định sẽ né tránh ngươi!”

Hàn Lạc Tuyền không biết an ủi người, Lâm Thư cũng không phải là lần đầu tiên khóc ở trước mặt hần. Nhưng lần này là khác biệt, nàng khóc vì hần, điều này khiến trong lòng hần hơi buồn phiền. Nhìn Lâm Thư khóc, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè ép, khiến lòng hần vô cùng nặng nề. Nghĩ đến bình thường rỗng nàng đôi câu nàng liền thành thật lại, giờ hần dứt khoát rỗng nàng đôi câu, chỉ muốn khiến Lâm Thư dừng lại.

Ai ngờ, nàng chẳng ngừng mà còn khóc to hơn, khiến hần vừa sợ vừa giận, không biết làm sao, dứt khoát mặc kệ nàng, trực tiếp co cẳng chạy. Chân lướt như bay, Hàn Lạc Tuyền chạy trốn thật nhanh. Trong đầu rối loạn, hần không hiểu, vì sao hần đã chạy xa rồi, bên tai vẫn còn vang lên tiếng khóc của Lâm Thư. Hần ghét cảm giác này, làm cho cả người đều không thoải mái!

Lâm Thư rõ ràng là một kẻ ngốc, làm sao sẽ hiểu được tình yêu đây? Lại còn nói thích hần nữa! Cái này nhất định là điên rồi! Giống như con ruồi không đầu chạy như điên, trong đầu Hàn Lạc Tuyền lúc thì nhớ đến những ngày hần và nàng ở trên đảo, lúc thì nghĩ đến hình ảnh nàng đưa cung thao lấy lòng hần.

Hôm đó, sau giờ học, Lâm Thư liền đến bên cạnh hần, cuộc nói chuyện của bọn họ bị Hoàng Hữu Tài nghe được, còn nói cho những người khác, khiến tâm tình Hàn Lạc Tuyền trở nên phiền não. Hần chân trước vừa rời khỏi học đường, chân sau đã bị Lâm Thư đuổi theo chặn lại. Khi đó mặt nàng đỏ bừng lấy một cái cung thêu ngát hương đưa cho hần, nói là tự tay kết, tặng cho hần. Lúc ấy hần quá phiền lòng, nghĩ mau mau thoát khỏi Lâm Thư, liền nhận lấy, thuận miệng nói tiếng cảm ơn, rồi đi lướt qua nàng. Mà lúc đó khi hần nhận lấy xong, Lâm Thư cũng không đuổi theo hần nữa.

Khi đó vẻ mặt Lâm Thư đầy ngượng ngùng, sao hần không phát hiện chứ! Hàn Lạc Tuyền ảo não vì bản thân sơ ý, nhưng lại phiền lòng vì nàng yêu hần. Trong đầu lướt qua rất nhiều vẻ ngượng ngùng của nàng khi lấy lòng hần, hần đã tin rằng nàng thích hần. Người coi người kia là bằng hữu, lại bị người đó coi là người yêu, cảm giác ấy khiến Hàn Lạc Tuyền có muôn ngàn cảm xúc.

Suy nghĩ đầu đầu, hần không chú ý đường dưới chân, vẫn đang chạy như điên. Không biết bị vấp phải thứ gì, thân thể ngã xuống đất, cuối cùng là tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Ái! Nương! Đau chết bản công tử rồi!” Ôm cái cằm đau, Hàn Lạc Tuyền nghĩ thầm: Nhất định là do đồ ngốc Lâm Thư kia, thổ lộ bất thành liền nguyên rửa hấn ở trong lòng! Đau như vậy, chắc chắn là rách da rồi!

Bị Hàn Lạc Tuyền phái đi làm nhiệm vụ, vẫn luôn theo dõi kỹ Lâm Thư, Hàn Thập mới cảm thấy cảm xúc của thể tử nhà bọn họ không đúng. Liền âm thầm đi theo phía sau Hàn Lạc Tuyền, nhìn tình huống. Hàn Thập không ngờ lại thấy một màn mất mặt như thế của chủ tử mình. Suy nghĩ một chút, quyết định coi như chẳng có gì xảy ra. Hàn Thập lại đi vòng vèo trở về bên cạnh Lâm Thư, đi theo, bí mật quan sát nàng mới là nhiệm vụ của hần. Những thứ khác, hần vẫn nên bớt can thiệp đi! Dù sao cũng không quản được.

44. Chương 33: Chương 33

Bị Lâm Thư lừa giỡn, lúc này Lâm Sóc đang đứng ở trong sân chờ nàng. Mắt thấy sắc trời dần tối mà Lâm Thư còn chưa trở lại, trong lòng hần vừa lo lắng vừa tức giận.

‘Két’ Cửa viện bị người đẩy ra.

Thấy muội muội đã trở lại, cuối cùng trái tim lơ lửng của Lâm Sóc cũng buông xuống. Nghiêm mặt, ho khan vài tiếng, sắc mặt hần không tốt, mở miệng: “Còn biết trở lại à! Thư nhi, trong mắt muội có còn đại ca đây không hả! Muội đã bị Hàn Lạc Tuyền câu hết hồn rồi hả!”

“Muội biết sai rồi, đại ca, thật xin lỗi.” Giọng của Lâm Thư có chút khàn khàn.

Lâm Sóc nghe ra được điều bất thường, mặc dù Lâm Thư đứng ở chỗ tối, nhưng đôi mắt sắc của hần vẫn thấy được đôi mắt hơi sưng đỏ của nàng. Đôi tay nắm thành quyền, Lâm Sóc đè ép lửa giận thiêu đốt trong lòng, tận lực dùng giọng ôn hòa nói với nàng: “Ừ, nếu biết sai rồi thì về sau cách người kia xa một chút.”

Lâm Thư gật đầu, đứng tại chỗ không nói. Lâm Sóc nhìn đau lòng, muốn sờ sờ đầu nàng, tay giơ lên một nửa lại đột nhiên ngừng lại: “Không còn sớm nữa, bữa tối chuẩn bị xong đã đặt trong phòng muội, muội ăn xong, tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

Lâm Thư gật đầu lần nữa, đi về phía phòng mình.

Nhìn bước chân loạng choạng của nàng, Lâm Sóc nhìn mà trong lòng khó chịu. Bảo bối của Lâm gia bọn họ, Hàn Lạc Tuyền vậy mà dám ức hiếp như thế! Thật sự coi Lâm gia bọn họ dễ ức hiếp lắm sao! Nắm chặt quả đấm, Lâm Sóc nâng chân dài, sải bước rời khỏi viện của hần.

Lâm Sóc định tìm Hàn Lạc Tuyền, trừng trị hần một chút, cảnh cáo tên kia, không cho phép lại quyền rũ muội muội nhà hần. Không ngờ mới vừa đi được một nửa, liền nghe được mấy giọng nói đang đàm tiếu về Hàn Lạc Tuyền. Lâm Sóc không nhịn được dậm chân xuống, trốn ở một chỗ bí mật gần đó vênh tai nghe.

“Đỗ huynh, người nói là thật sao?” Có người không tin hỏi.

“Chính tai bản công tử nghe được, vậy còn có thể là giả sao! Hôm nay buổi chiều không có khóa, ta cảm thấy nhàm chán, muốn đến sân huấn luyện tập một chút. Không ngờ thấy được tên thư đồng của thể tử Lâm gia, chính là tiểu thư đồng mới đến hầu hạ mấy ngày trước đó. Ta lấy làm lạ, tiểu thư đồng kia chạy đến sân huấn luyện làm gì? Ta tò mò đi theo sau, phát hiện hần ta leo tường chạy ra ngoài!” Đỗ Du nói đến hăng say.

“Sau đó thì sao? Làm sao Đỗ huynh phát hiện bọn họ là đoạn tụ?” Có người không nhịn được tò mò, hỏi ra.

“Hừ! Bản công tử cơ trí, thấy hần leo tường đi ra ngoài, cũng đi theo đến chỗ chân tường. Sau đó cách một bức tường nghe được hai người họ nói chuyện, bản công tử bắt chước cho các người nghe một chút.” Đỗ Du nói xong liền kể hết những điều mà gã nghe lén được ra.

Mặc dù vừa mới bắt đầu gã còn không nghe rõ, nhưng phía sau hiểu lắm, tâm ý gì đó thì gã nghe rất rõ mà.....

- Gã đã nhận định Hàn Lạc Tuyền và tiểu thư đồng của Lâm Sóc là một đôi đoạn tụ. Thêm dầu thêm mỡ nói một phen, thấy trên mặt mọi người toàn là vẻ khó tin, trong lòng Đỗ Du cực kỳ thoải mái.

“Không ngờ Hàn thế tử lại là một kẻ đoạn tụ! Bình thường không nhìn ra đâu! Hắn đối với người ta lạnh nhạt thờ ơ, nếu là đoạn tụ, không chừng đã sớm quyến rũ người nào đó trong chúng ta rồi. Cần gì phải đợi đến khi tiểu thư đồng của Lâm thế tử tới đây, mới biến thành đoạn tụ. Ta cảm thấy nhất định là tiểu thư đồng đó đã quyến rũ Hàn thế tử, bằng không với tính cách lạnh nhạt của Hàn thế tử thì sao biến thành đoạn tụ chứ!” Có người vẫn không thể chấp nhận được sự thật đó, vì Hàn Lạc Tuyền biện bạch.

“Ngừng! Người cho rằng Hàn Lạc Tuyền là loại người nào, hẳn cho chúng ta chỉ là mặt nạ mà thôi! Thật ra thì sau lưng hắn cực kỳ âm hiểm, hoàn toàn là một tên tiểu nhân xấu xa! Bằng không tiểu thư đồng đó há có thể quyến rũ được Hàn Lạc Tuyền à! Một cây làm chẳng nên non, Hàn Lạc Tuyền thật ra là một kẻ đoạn tụ thích bị người chơi mà thôi!” Dứt lời, Đỗ Du nhổ phì phì hai cái.

Núp ở một nơi bí mật gần đó, Lâm Sóc nghe xong bọn họ nói, giận đến nổi trợn lồi đình, hàm răng nghiến ken két. Tay niết thành quả đấm, không biến sắc, xoay người đi vòng vào quay về chỗ ở.

Đỗ Du và những người khác nói đến hưng phấn, những người nghe cũng mê mẩn, không ai phát hiện ra động tĩnh nhỏ kia.

Vừa đun xong nước ấm cho Lâm Thư tắm rửa, Lâm Trúc liền bê một thùng gỗ rất nặng, đang đi về phía phòng chứa củi. Cúi đầu không chú ý một chút, liền đụng phải Lâm Sóc.

“Ai ui! Thế tử, ngài không sao chứ? Sao ngài bước đi mà không phát ra tiếng vậy!” Lâm Trúc đứng dậy từ dưới đất, cũng mặc kệ thùng gỗ, trước tiên chạy đến đỡ Lâm Sóc, xem một chút có bị thương không.

“Lâm Trúc, ta viết phong thư đưa cho người, người lập tức mang về phủ cho tổ mẫu ta.” Về mặt Lâm Sóc hết sức khó coi, nói lời này thì còn cần rằng, một hồi tức giận.

Nhìn ra tình hình của Thế tử nhà mình không đúng, Lâm Trúc không dám hỏi nhiều, vội vàng đồng ý.

Bàng hoàng một đêm, cả đêm Lâm Thư không ngủ, cho đến rạng sáng mới chớp mắt được một chút. Nhắm mắt một chút, liền nghe thấy có người đang gõ cửa phòng nàng. Chính sửa y phục một chút, nàng đi tới trước cửa, chưa vội mở cửa, mà là dò hỏi qua một cánh cửa: “Ai vậy?”

“Thư nhi! Là ta, đại ca muội. Mới vừa rồi trong phủ phái người tới truyền lời, tổ mẫu té xỉu rồi.” Giọng nói của Lâm Sóc có hơi gấp gáp.

Lâm Thư vừa nghe, gương mặt vốn tiều tụy lại tăng thêm bảy phần lo lắng, nhìn qua hết sức khó coi. Mở cửa, nàng vội vàng hỏi: “Có chuyển bài tử mời thái y đến chưa?”

“Hiện tại ta vẫn chưa biết tình huống cụ thể chỉ nghe người tới truyền lời là tổ mẫu bị bệnh. Vài ngày trước ta xin nghỉ quá lâu, bài tập còn để lại quá nhiều, phụ tử không cho ta xin nghỉ nữa. Muội trở về thay ta thăm tổ mẫu đi! Hầu hạ ở bên cạnh tổ mẫu, chăm sóc người.” Mặt mày Lâm Sóc ưu sầu nói.

“Đại ca nói cái gì thế! Đó cũng là tổ mẫu của muội mà, muội lập tức trở về đây!” Lâm Thư nóng nảy dậm chân một cái, dứt lời, xoay người vào phòng thu dọn đồ đạc.

Nhìn dáng vẻ đó của nàng, Lâm Sóc thở mẫn gật

giết dân. Phải học với anh giờ này mới biết dân ta học.
bây giờ Liên Tịch rồi khác học nữa, cả thế giới phải
học ở người ta.

"Mình đang cần tiền cả để đóng góp học bổng trong trại này.
Lên Séc nhận quà đi! Cũng không cần tiền bất thình lình."
"Mình trả nợ cho bạn bè thôi, còn lương thì để đóng góp
cho trường phải là lên Séc! Chẳng lẽ mình muốn vào
chùa xác tử nữa, rồi làm gì?"

Đến đây không rời, lâu lâu thả dạn dãi dạn.

Mình nghĩ như vậy, hẳn cũng chẳng muốn hiểu lời.
Đến đó Lưu Trắc kỳ sang Lưu Thứ ra khỏi học viện.
Ở trong sân chờ Lưu Trắc đưa người mới đi xong.
Lưu Thứ với đồng đội như tách đi học học đường.

Nhân quả được: Lòng Trời thưởng một phen. Nhân Lơ
Tay lại chín khúc, thúc đẩy tâm trạng trở mình, không còn
kháng cự: "Thôi thôi không thế, một ngày nhàn nhái đi đến
học đường."

Nhà thơ Nguyễn có một tâm hồn không yên, một trái
hạt nào đó bên trong, không thể đi theo dòng sự vật chung quanh.
Đời sống yêu cầu họ phải đi theo sự sống này nhưng
chắc rằng có một phần người nào đó ở lại và chờ đợi.
Nhà thơ thật sự không yên lòng, bất hòa bên trong ông tạo
ra nên Nhà thơ Nguyễn này. “Chỉ là nỗi, ngại có đi và sợ
hỏi một cái gì đó với người khác ngại đến hỏi người khác?”
Nghe vậy, Nhà thơ Nguyễn chưa hiểu, lúc một sáng
đến người khác, đứng một lúc khác thường như mình.
“Không thể đi, cũng không đi ở trong lòng, tiếp tục với
bên.”

Câu thơ hoặc vào trong học đường. Hân Lạc Thuận
lưu ý học được có người bên luận về mình. Ưng học
chữ, đừng ở người của, đối khách học xa học họ đang
nổi gì.

* Ai! Là chết! Hân Lạc Tuyền chết rồi là một kẻ được
tử! Người nói chuyện này thật đáng sợ.

* "Không phải vậy! Nếu anh em có thể? Có người không tin."

"Không tin chính người chày đi hỏi Bô Bô, gọi tên một
nhân vật sao?" Thấy bạn họ không tin, người nói chày
vội bô bô nói:

Được là? Có gian dân với hiền là được rồi? Bô Shu. Thì từ cái Ninh Khang hiền Bô gia, dân con dân con con hiền, rồi đó! Một không hiền thì hiền nữa, Hiền Lạc Tuyền phải hiền con hiền hiền nữa, cũng nghĩ lại trong học đường đến người hiền.

Đúng với điều này, Do mình, lúc thân nhưn nghĩ
 xướng, lấy nghĩ ra, tập trong học. Hoàn toàn một hệ thống
 với các học người đời ở trên người mình.

Mình xin Lee. Trong học tập như thế nào cũng được gì
ngay không, ngoài là học sinh Lee. Trong, không
hình thức không như vậy, chỉ cần đến học, như cũng là
đó. "Tôi đi, mình thì đi, ngoài ngoài gì chưa? Là đến và
ngay đây?"

"Đâu đó gì?" Hân chongghim ngẩng mặt, hỏi.

Thầy Học Sinh Cao không vội dúi gì, ngược lại làm cho Hoàng Hoa Tái có chút khốn nạn lắm. Lập ba lập bốn nói chuyện, nói ra: "Chính là, chính là, cái đó, đến đây Bô Ba nói chuyện là được rồi."

"Đã lâu rồi ư? Nhà Hân nổi lên được ư?" Chẳng lẽ với
hân là vậy rồi? Trong lúc nói nhưng theo khi lệnh, Hân
Lạc Tuyền lại Đổ Hoa người khác đã không ra.

[illegible]

Nhà văn xưa từng bị phàn nàn, Đỗ Thù lập tức nêu lên lý do để giải thích: "Thần tiên của Lão Trang không phải người của đời này, họ có thể sống mãi mãi, họ có thể sống mãi mãi. Nhưng một lúc họ cũng phải chết đi như mọi người khác." "Họ cũng phải chết đi như mọi người khác." "Họ cũng phải chết đi như mọi người khác."

"Đừng! Người này với chúng ta là bạn mới chưa thân.
đưa bạn mới đi gặp họ. Họ sẽ hiểu nhất định là bạn họ.
Tôi xin?" Thấy người không chịu nhận lời? "Người chưa làm
lúc trước họ đã là một cái, vì một điều không bị."

^a Ai rồi sẽ không đến nữa! Hỡi Lao Tạng! chính là một kẻ đạo tặc! Hỡi gia, sau giờ trưa, chính tại bên công tử ngật được: ở nhà huyệt tạng! Đó tượng di chúng với bên chính là việc khai thác của Lâm Sơn?

Nhà sáng kiến hiền lương. Từ xưa chỉ có phân Lươn Sọc phát hiện theo đúng tên người Lươn Sọc đã biến từ cá người lươn tẻ. Công việc phát hiện và chuyển ý đã đúng từ cá tên Lươn Sọc, người sáng tạo "Cá người xám đen". Nhà không phải công, vì nó làm này Lươn Sọc lại sáng tạo theo đúng trước kia! Lươn Sọc, người sáng tạo cá tên cá lươn đúng người sáng tạo những người già đến tuổi rồi!

Lưu Sứ cười lạnh, hai mắt sắc như dao nhìn chằm chằm cô, đáp: "Người của Lưu gia từ từ đến thì luôn quan gì đến Tới Sơn người? Tới Sơn, hẳn tay người đến quá đây, muốn quốc chủ của Lưu gia ta, cũng phải xem người có năng lực đó không?"

Uy help! Tôi cần sự giúp đỡ!

Nghĩa là... *Đúng rồi! Tôi cần thấy một mặt, không phải vậy? Uy nghĩ tôi nên tìm sự giúp đỡ bên cạnh tôi!*

lòng ông từ không rõ các người! Phải chăng chúng ta đang
lên tay gậy, lên râu không cần thức ăn của đất bằng là đi
đến? (Như công từ thấy người đang giữa đường chuyển Hân
Lạc. Tuyến là được từ thấy bên đó? A, đúng rồi! Thời
giây trước, không phải người và Hân Lạc Tuyến là
quên họ từ công từ đi sao? "Chúng ta quên đi chúng
ta, không biết các người..." Đó là của ông đi tìm là bị
Lạc Lạc còn một cái người mới so cả họ tay lên, như

Đó là phu nhân người nhà tranh đoạt, vào từ bên này
tức giận chống lại chân Lưu Sơn, nói: "Người được
đấy Lưu Sơn! Lại đến đây để lấy nó! Tôi muốn hỏi
chàng Phu tử! Đấy là thượng tôn Hoàng thượng, bởi
trai người?"

Vì vậy Liên Sơ tin rằng, cuối cùng, còn người này ở bên nhà tôi nên tôi đã Bu.

"Người có bản lãnh thì đi nói cho phần tử đi!" Thận cũng từ không sợ bị khinh tấu! Có thể từ kinh điển ra nhiều học nghệ. Thận nói với các bạn học: "Thưa các bạn!" "Vâng ạ, các bạn học rồi đi rồi, đi đi cùng tôi cùng sẽ không bỏ qua cho mọi người!"

Nhà chủ công, Hứa Văn Trạng chỉ là kẻ được tin cậy không chỉ là chuyên gia võ thuật, người khác hẳn nhiều lần là người được đặt vào thế $\text{L} \rightarrow \text{L} \rightarrow \text{L} \rightarrow \dots$ - Trạng này đến 2 lần thì đã có thể tin tưởng. Nhưng việc khác không chỉ được đặt vào thế $\text{L} \rightarrow \text{L} \rightarrow \text{L} \rightarrow \dots$ - Trạng này đến 2 lần thì đã có thể tin tưởng. Nhưng việc khác không chỉ được đặt vào thế $\text{L} \rightarrow \text{L} \rightarrow \text{L} \rightarrow \dots$ - Trạng này đến 2 lần thì đã có thể tin tưởng.

[illegible][illegible]

Nhân vật **Chú Trọng** không bị lừa dối, anh Lâm Sơn lại bị lừa dối, thất bại rồi, để lại hậu quả gì, tác hại ngoài tầm ảnh hưởng, ảnh hưởng không lường được ngoài tầm ảnh hưởng. Nói cho cùng, chuyện này đã phải từ chối được. Đó là sự không hiểu được lòng người.

Song tình bạn chết, Lẽ Bơ vẫn phải nuốt xuống giọng
dịu dàng. Núi bình một tiếng, củ cây mọc mãi một chiều:
"Núi cũng từ trái phải nó đi tới các người! Một đời
đem ra!"

Lên Séc của nước cộng hòa, nhưng bị anh ruột của Hân Lạc Trấn ngăn lại.

45. Chương 33: Là Một Kẻ Đoạn Tụ

Bị Lâm Thư đùa giỡn, lúc này Lâm Sóc đang đứng ở trong sân chờ nàng. Mắt thấy sắc trời dần tối mà Lâm Thư còn chưa trở lại, trong lòng hắn vừa lo lắng vừa tức giận.

‘Két’ Cửa viện bị người đẩy ra.

Thấy muội muội đã trở lại, cuối cùng trái tim lơ lửng của Lâm Sóc cũng buông xuống. Nghiêm mặt, ho khan vài tiếng, sắc mặt hắn không tốt, mở miệng: “Còn biết trở lại à! Thư nhi, trong mắt muội có còn đại ca đây không hả! Muội đã bị Hàn Lạc Tuyền câu hết hồn rồi hả!”

“Muội biết sai rồi, đại ca, thật xin lỗi.” Giọng của Lâm Thư có chút khàn khàn.

Lâm Sóc nghe ra được điều bất thường, mặc dù Lâm Thư đứng ở chỗ tối, nhưng đôi mắt sắc của hắn vẫn thấy được đôi mắt hơi sưng đỏ của nàng. Đôi tay nắm thành quyền, Lâm Sóc đè ép lửa giận thiêu đốt trong lòng, tận lực dùng giọng ôn hòa nói với nàng: “Ừ, nếu biết sai rồi thì về sau cách người kia xa một chút.”

Lâm Thư gật đầu, đứng tại chỗ không nói. Lâm Sóc nhìn đau lòng, muốn sờ sờ đầu nàng, tay giơ lên một nửa lại đột nhiên ngừng lại: “Không còn sớm nữa, bữa tối chuẩn bị xong đã đặt trong phòng muội, muội ăn xong, tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

Lâm Thư gật đầu lần nữa, đi về phía phòng mình.

Nhìn bước chân loạng choạng của nàng, Lâm Sóc nhìn mà trong lòng khó chịu. Bảo bối của Lâm gia bọn họ, Hàn Lạc Tuyền vậy mà dám ức hiếp như thế! Thật sự coi Lâm gia bọn họ dễ ức hiếp lắm sao! Nắm chặt quả đấm, Lâm Sóc nâng chân dài, sải bước rời khỏi viện của hắn.

Lâm Sóc định tìm Hàn Lạc Tuyền, trừng trị hắn một chút, cảnh cáo tên kia, không cho phép lại quyền rũ muội muội nhà hắn. Không ngờ mới vừa đi được một nửa, liền nghe được mấy giọng nói đang đàm tiếu về Hàn Lạc Tuyền. Lâm Sóc không nhịn được dậm chân xuống, trốn ở một chỗ bí mật gần đó vênh tai nghe.

“Đỗ huynh, người nói là thật sao?” Có người không tin hỏi.

“Chính tai bản công tử nghe được, vậy còn có thể là giả sao! Hôm nay buổi chiều không có khóa, ta cảm thấy nhàm chán, muốn đến sân huấn luyện luyện tập một chút. Không ngờ thấy được tên thư đồng của thế tử Lâm gia, chính là tiểu thư đồng mới đến hầu hạ mấy ngày trước đó. Ta lấy làm lạ, tiểu thư đồng kia chạy đến sân huấn luyện làm gì? Ta tò mò đi theo sau, phát hiện hắn ta leo tường chạy ra ngoài!” Đỗ Du nói đến hăng say.

“Sau đó thì sao? Làm sao Đỗ huynh phát hiện bọn họ là đoạn tụ?” Có người không nhịn được tò mò, hỏi ra.

“Hừ! Bản công tử cơ trí, thấy hắn leo tường đi ra ngoài, cũng đi theo đến chỗ chân tường. Sau đó cách một bức tường nghe được hai người họ nói chuyện, bản công tử bắt chước cho các người nghe một chút.” Đỗ Du nói xong liền kể hết những điều mà gã nghe lén được ra.

Mặc dù vừa mới bắt đầu gã còn không nghe rõ, nhưng phía sau hiểu lắm, tâm ý gì đó thì gã nghe rất rõ mà.....£€.....,Qu¥.....,**** **D0D.....^_^.....-=- Gã đã nhận định Hàn Lạc Tuyền và tiểu thư đồng của Lâm Sóc là một đôi đoạn tụ. Thêm dầu thêm mỡ nói một phen, thấy trên mặt mọi người toàn là vẻ khó tin, trong lòng Đỗ Du cực kỳ thoải mái.

“Không ngờ Hàn thế tử lại là một kẻ đoạn tụ! Bình thường không nhìn ra đâu! Hắn đối với người ta lạnh nhạt thờ ơ, nếu là đoạn tụ, không chừng đã sớm quyến rũ người nào đó trong chúng ta rồi. Cần gì phải đợi đến khi tiểu thư đồng của Lâm thế tử tới đây, mới biến thành đoạn tụ. Ta cảm thấy nhất định là tiểu thư đồng đó đã quyến rũ Hàn thế tử, bằng không với tính cách lạnh nhạt của Hàn thế tử thì sao biến thành đoạn tụ chứ!” Có người vẫn không thể chấp nhận được sự thật đó, vì Hàn Lạc Tuyền biện bạch.

“Ngừng! Người cho rằng Hàn Lạc Tuyền là loại người nào, hắn cho chúng ta chỉ là mặt nạ mà thôi! Thật ra thì sau lưng hắn cực kỳ âm hiểm, hoàn toàn là một tên tiểu nhân xấu xa! Bằng không tiểu thư đồng đó há có thể quyến rũ được Hàn Lạc Tuyền à! Một cây làm chẳng nên non, Hàn Lạc Tuyền thật ra là một kẻ đoạn tụ thích bị người chơi mà thôi!” Dứt lời, Đỗ Du nhổ phì phì hai cái.

Núp ở một nơi bí mật gần đó, Lâm Sóc nghe xong bọn họ nói, giận đến nổi trợn lồi đĩnh, hàm răng nghiến ken két. Tay niết thành quả đấm, không biến sắc, xoay người đi vòng vèo quay về chỗ ở.

Đỗ Du và những người khác nói đến hưng phấn, những người nghe cũng mê mẩn, không ai phát hiện ra động tĩnh nhỏ kia.

Vừa đun xong nước ấm cho Lâm Thư tắm rửa, Lâm Trúc liền bê một thùng gỗ rất nặng, đang đi về phía phòng chứa củi. Cúi đầu không chú ý một chút, liền đụng phải Lâm Sóc.

“Ai ui! Thế tử, ngài không sao chứ? Sao ngài bước đi mà không phát ra tiếng vậy!” Lâm Trúc đứng dậy từ dưới đất, cũng mặc kệ thùng gỗ, trước tiên chạy đến đỡ Lâm Sóc, xem một chút có bị thương không.

“Lâm Trúc, ta viết phong thư đưa cho người, người lập tức mang về phủ cho tổ mẫu ta.” Về mặt Lâm Sóc hết sức khó coi, nói lời này thì còn cần rằng, một hồi tức giận.

Nhìn ra tình hình của Thế tử nhà mình không đúng, Lâm Trúc không dám hỏi nhiều, vội vàng đồng ý.

Bằng hoàng một đêm, cả đêm Lâm Thư không ngủ, cho đến rạng sáng mới chớp mắt được một chút. Nhắm mắt một chút, liền nghe thấy có người đang gõ cửa phòng nàng. Chính sửa y phục một chút, nàng đi tới trước cửa, chưa vội mở cửa, mà là dò hỏi qua một cánh cửa: “Ai vậy?”

“Thư nhi! Là ta, đại ca muội. Mới vừa rồi trong phủ phái người tới truyền lời, tổ mẫu té xỉu rồi.” Giọng nói của Lâm Sóc có hơi gấp gáp.

Lâm Thư vừa nghe, gương mặt vốn tiêu tụy lại tăng thêm bảy phần lo lắng, nhìn qua hết sức khó coi. Mở cửa, nàng vội vàng hỏi: “Có chuyển bài tử mời thái y đến chưa?”

“Hiện tại ta vẫn chưa biết tình huống cụ thể chỉ nghe người tới truyền lời là tổ mẫu bị bệnh. Vài ngày trước ta xin nghỉ quá lâu, bài tập còn để lại quá nhiều, phụ tử không cho ta xin nghỉ nữa.- L;L;Lê...q...UUY...D...o...nn...- Muội trở về thay ta thăm tổ mẫu đi! Hầu hạ ở bên cạnh tổ mẫu, chăm sóc người.” Mặt mày Lâm Sóc ưu sầu nói.

“Đại ca nói cái gì thế! Đó cũng là tổ mẫu của muội mà, muội lập tức trở về đây!” Lâm Thư nóng nảy dậm chân một cái, dứt lời, xoay người vào phòng thu dọn đồ đạc.

Nhìn dáng vẻ đó của nàng, Lâm Sóc thỏa mãn gật gù đầu. Phải hơn nửa canh giờ nữa mới bắt đầu đi học, bây giờ Lâm Thư rời khỏi học viện, có thể tránh thoát không ít người.

Nhìn nàng còn đặt cả đôi giày kia vào trong tay nải, Lâm Sóc nhìn mà khó chịu, giọng nói bất thiện hỏi: “Muội trở về chăm sóc tổ mẫu, còn mang theo đôi giày chưa thành phẩm về làm chi! Chẳng lẽ muội muốn vừa chăm sóc tổ mẫu, vừa làm giày à?”

Lâm Thư không nói, lưu loát thu dọn đồ đạc.

Nhìn nàng như vậy, hắn cũng chẳng muốn nhiều lời. Dặn dò Lâm Trúc hộ tống Lâm Thư ra khỏi học viện. Ở trong sân chờ Lâm Trúc đưa muội muội đi xong, Lâm Sóc mới đứng dậy cầm sách đi đến học đường.

Hôm qua được Lâm Thư thổ lộ một phen, Hàn Lạc Tuyền chịu kích thích, trần trọc trở mình, trắng đêm không ngủ. Tinh thần không tốt, mặt mày nhăn nhó đi đến học đường.

Hàn Lạc Tuyền có chút tâm thần không yên, mất hết hồn vía bước đi, không hề để tâm đến sự vật chung quanh. Điều này làm cho Hàn Cửu đi theo sau lưng vội muốn chết, thấy có rất nhiều người chỉ trỏ Thế tử nhà mình. Hàn Cửu thật sự không nhịn được, khẽ kéo kéo ống tay áo của Hàn Lạc Tuyền nói: “Thế tử, ngài có để ý thấy hôm nay ánh mắt mọi người nhìn ngài đều kỳ quái không?”

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền chau mày, liếc một vòng đám người đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình. Không rảnh để ý, cũng không để ở trong lòng, tiếp tục mất hồn.

Còn chưa bước vào trong học đường, Hàn Lạc Tuyền liền nghe được có người bàn luận về mình. Ngừng bước chân, đứng ở ngoài cửa, dứt khoát nghe xem bọn họ đang nói gì.

“Ai! Là thật! Hàn Lạc Tuyền thật sự là một kẻ đoạn tụ!” Người nói chuyện mang vẻ kích động.

“Không phải đâu? Làm sao có thể!” Có người không tin.

“Không tin chính người chạy đi hỏi Đỗ Du, gã tận mắt nhìn thấy mà!” Thấy bọn họ không tin, người nói chuyện rất không vui.

Đoạn tụ? Cả gan dám nói hắn là đoạn tụ? Đỗ Du, Thế tử của Bình Khang hầu Đỗ gia, dám can đảm vu oan hắn, rất tốt! Mặt không đổi sắc bước vào, Hàn Lạc Tuyền phát hiện sau khi hắn bước vào, tiếng nghị luận trong học đường đều ngừng lại.

Bình tĩnh đi tới vị trí của mình, hắn thản nhiên ngồi xuống, lấy sách ra, tập trung đọc. Hoàn toàn mặc kệ ánh mắt của mọi người đặt ở trên người mình.

Nhìn Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt như thế chẳng khác gì ngày thường, ngồi ở bên cạnh Hàn Lạc Tuyền, Hoàng Hữu Tài không nhịn nổi, ghé sát đầu qua, nhỏ tiếng hỏi dò: “Cái đó, Hàn thế tử, người nghe gì chưa? Lời đồn về người ấy?”

“Đồn đãi gì?” Hắn chẳng thèm nâng mắt, hỏi.

Thấy Hàn Lạc Tuyền không mấy để ý, ngược lại làm cho Hoàng Hữu Tài có chút khó mở lời. Lấp ba lấp bấp mở miệng, nói ra: “Chính là, chính là, cái đó, đồn đại Đỗ Du nói huynh là đoạn tụ.”

“Đỗ Du nói ư? Nói Hàn mỗ là đoạn tụ? Chẳng lẽ mắt hắn ta mù rồi?” Trong lời nói mang theo khí lạnh, Hàn Lạc Tuyền liếc Đỗ Du ngồi cách đó không xa.

Lúc này trong học đường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều vểnh tai, đặt sự chú ý ở trên người Hàn Lạc Tuyền. Do...,nn...D...,oonnn...-- Nghe Hàn Lạc Tuyền nói, có người lập tức nhanh miệng nói: “Hàn thế tử, Đỗ Du nói hắn ta tận mắt nhìn thấy!”

Nói xấu sau lưng bị phanh phui, Đỗ Du lập tức xấu hổ, thấy ánh mắt lạnh lùng của Hàn Lạc Tuyền phóng tới, gã cảm thấy sau lưng có chút lạnh run. Trợn mắt liếc người cao giọng chỉ ra gã, Đỗ Du phản bác: “Ai nói bản công tử tận mắt nhìn thấy! Rõ ràng là chính tai nghe được!”

“Dừng! Người nói với chúng ta là tận mắt nhìn thấy, đảm bảo mười phần là Hàn thế tử nhất định là đoạn tụ. Thế nào? Dám nói không dám nhận à?” Người chen lời lúc trước hừ Đỗ Du một cái, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

“Ai nói ta không dám nhận! Hàn Lạc Tuyền chính là một kẻ đoạn tụ! Hôm qua, sau giờ trưa, chính tai bản công tử nghe được ở sân huấn luyện! Đối tượng đi chung với hắn chính là tiểu thư đồng của Lâm Sóc!”

Nói năng hùng hồn xong, Đỗ Du chỉ về phía Lâm Sóc, phát hiện thư đồng bên người Lâm Sóc đã biến trở về người lúc trước. Giống như phát hiện ra chuyện gì đó động trời, chỉ vào Lâm Sóc, gã cao giọng nói: “Các người xem đi! Nếu không phải có quỷ, vì sao hôm nay Lâm Sóc lại mang theo thư đồng trước kia! Lâm Sóc, người hãy nói thật đi, thư đồng người mang theo những ngày qua đi đâu mất rồi!”

Lâm Sóc cười lạnh, hai mắt sắc như đao nhìn chằm chằm gã, đáp: “Người của Lâm gia ta đi đâu thì liên quan gì đến Đỗ Du người? Đỗ Du, bàn tay người dài quá đấy, muốn quản chuyện của Lâm gia ta, cũng phải xem người có năng lực đó không!”

Uy hiếp! Trần trụi uy hiếp!

Nghe Lâm Sóc nói, Đỗ Du cảm thấy mất mặt, không phục nói: “Dừng lấy Lâm gia tới uy hiếp bản công tử! Đỗ gia ta không sợ các người! Nếu không phải trong lòng có quỷ, làm sao không nói được tên thư đồng kia đi đâu! Bản công tử thấy người đang giấu diếm chuyện Hàn Lạc Tuyền là đoạn tụ thay hắn đó! A, đúng rồi! Thời gian trước, không phải người và Hàn Lạc Tuyền có quan hệ vô cùng tốt đó sao! Thường xuyên ở chung, không biết các người...” Đỗ Du còn chưa dứt lời đã bị Lâm Sóc cầm một cái nghiêng mực to cỡ bàn tay lên, ném đến.

Đỗ Du phản ứng nhanh nện tránh thoát, vừa sợ hãi vừa tức giận nhìn chằm chằm Lâm Sóc, nói: “Người được đẩy Lâm Sóc! Lại dám cầm đồ đập ta! Ta muốn báo cho Phụ tử! Để Phụ tử thượng tấu Hoàng thượng, khai trừ người!”

Về mặt Lâm Sóc âm trầm, cười lạnh, cầm nghiêng mực ở bàn khác lên ném vào Đỗ Du.

“Người có bản lãnh thì đi nói cho phu tử đi! Bản công tử không sợ bị khai trừ! Coi như ta bị đuổi ra khỏi học viện Thánh Tài thì còn có bào đệ của ta nữa!” Ngụ ý, coi như lão tử đi rồi, đệ đệ của lão tử cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Nói cho cùng, Hàn Lạc Tuyền có bị đoạn tụ hay không chỉ là chuyện cá nhân, người khác biết nhiều lắm là nghị luận đôi câu thôi. L...//.Ê.....//—Chuyện này âm ỉ đến tai phu tử và viện trưởng, Đỗ Du nhất định không chiếm được lợi gì.)_(*&*qu,,uy,,yyy)(== - Nếu để cho phu tử tra được là gã truyền tin tới, truyền bá lời chê bai người khác, tạo ra mâu thuẫn trong trường, Đỗ Du tự nhiên không tránh được một trận trách phạt. _Do,,ôn.....n,,111== - Nếu như viện trưởng cố kỵ đến thân phận của hai bên, tất cả đều thượng tấu bệ hạ, bệ hạ trong cơn giận dữ, vì không để đắc tội hai đại gia tộc, đều phạt nặng, khai trừ cả hai người. Vậy hai nhà lại phải chọn lại người thừa kế tước vị Thế tử.

Thứ tử Đỗ gia cũng không ít, trưởng tử cũng chỉ có mình Đỗ Du. Nếu Đỗ Du bị khai trừ khỏi học viện, không có tư cách thừa kế tước vị, tự nhiên sẽ do một thứ tử khác lên làm Thế tử, tiến vào học viện Thánh Tài, tiến hành bồi dưỡng. Mà nếu Lâm Sóc bị đuổi khỏi học viện, không có thân phận Thế tử, đến lúc đó đệ đệ ruột sẽ kế vị, thua thiệt nhất định là Đỗ Du.

Nếu như Đỗ Du không bị khai trừ, mà Lâm Sóc lại bị khai trừ, đến lúc đó, đệ đệ ấy kế vị, tới học viện Thánh Tài, nhất định không tránh được muốn tìm Đỗ Du trả thù. Nói cho cùng, chuyện này để phu tử biết được, Đỗ Du sẽ không chiếm được lợi gì.

Suy tính hơn thiệt, Đỗ Du vẫn phải nuốt xuống giọng điệu này. Hừ lạnh một tiếng, cổ cật mạnh nói một câu: “Bản công tử lười phải so đo với các người! Một đôi đoạn tụ!”

Lâm Sóc còn muốn động thủ, nhưng bị ánh mắt của Hàn Lạc Tuyền ngăn lại.

46. Chương 34: Chương 34

Mặc dù trời đã sáng trưng, nhưng vẫn rất mờ mông lung, làm cho trái tim loạn như ma của Lâm Thư càng thêm khó chịu. Sáng sớm rừng núi kết sương, đêm qua tuyết rơi dày, bao trùm hết mọi thứ có thể trùm. Lâm Thư chạy đến thờ hồng học, khí nóng như khói trắng thoát ra từ miệng và mũi, phút chốc liền tan thành mây khói.

Chạy đến giữa sườn núi, nàng dừng lại nghỉ ngơi chốc lát. Cả đêm không ngủ, Lâm Thư lại chưa ăn gì đã bị Lâm Sóc thúc giục trở về phủ. Tình thần nàng kém, hơi sức cũng giảm đi hơn nửa, mệt mỏi núp ở dưới một thân cây, ôm thân cây nghỉ ngơi.

Đột nhiên, Lâm Thư nghe được một tiếng động ở gần đó, lập tức cảnh giác lên, trốn phía sau cây khô. Cũng may cây này đủ lớn, có thể hoàn toàn che lấp đi cơ thể nàng. Lâm Thư vánh tai, tìm đập bịch bịch.

“Đáng chết, thật là xui xẻo! Đừng để cho lão tử biết được kẻ ngu xuẩn nào ngằm hại ta, nếu không lão tử giết chết người!” Một tiếng mắng thô lỗ xuyên qua cành khô, tuyết trắng rào rào rơi xuống, truyền vào tai Lâm Thư.

Giọng nói này, ngôn từ này, ở Đại Chu trừ Triệu Á Thanh ra, nàng không thể nghĩ ra ai khác. Vì sao Triệu Á Thanh lại xuất hiện ở đây! Da đầu nàng lập tức tê dại, từ lúc sống lại nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với hắn ta, chỉ muốn ở sau lưng đối phó, chính chết hắn ta. Nhưng bây giờ, lại để nàng và hắn ta chạm mặt rồi! Đây là tình huống gì!

Lâm Thư run rẩy cả người, không biết là bị đông cứng, hay là bởi vì Triệu Á Thanh xuất hiện.

“Kẻ nào! Kẻ nào! Đi ra cho ta!” Triệu Á Thanh thính tai, nghe được phía sau cây đại thụ có động tĩnh, trong lòng nổi lên cảnh giác, trên mặt lướt qua vẻ ngoan độc.

Bị hắn ta phát hiện, Lâm Thư dứt khoát cắn răng một cái, chân lướt như bay, nhanh nhẹn như tia chớp, nhanh chân bỏ chạy.

Nhìn người chạy, Triệu Á Thanh ngây ngẩn một lúc, mới phản ứng kịp, vội đuổi theo.

Hắn ta không ngờ ở trên tuyết mà người kia còn có thể chạy nhanh như vậy. Mất thấy khoảng cách giữa hai người càng kéo càng lớn, Triệu Á Thanh nắm một vốc tuyết trên đất, tùy tiện dùng sức vo thành một cục, ném về phía Lâm Thư. Ném năm, sáu cục tuyết, cuối cùng mới đánh ngã người kia. Hắn ta nhân cơ hội đuổi theo, dùng thân mình ngăn chặn Lâm Thư, túm lấy ống tay áo của nàng, sắc mặt hung ác nói: “Chạy à! Sao không chạy nữa!”

“Người khốn kiếp! Buông ta ra!” Bởi vì tay phải còn vác gói đồ, nàng cũng ăn vận y phục dày cộm nên động tác mất linh hoạt. Liều mạng muốn tránh thoát sự áp chế của Triệu Á Thanh, lại càng bị hắn ta đè chặt. Lâm Thư tức giận đến hai mắt bốc hỏa, oán hận trừng Triệu Á Thanh, bộ dạng đó như hận không giết chết được hắn ta mới bằng lòng cam tâm.

Triệu Á Thanh cảm thấy kỳ quái, nếu không phải trong lòng người này có quỷ thì chạy cái gì? Còn nữa, vì sao người này lại phản ứng lớn như vậy? Triệu Á Thanh thấy được hận ý nồng đậm từ trong mắt Lâm Thư, trong lòng càng thêm kỳ quái.

Người này nhất định biết hắn ta! Nhưng tại sao lại hận hắn ta?

Tay túm lấy cổ áo Lâm Thư siết chặt lại, bây giờ Triệu Á Thanh mới phát hiện ra nàng không có hầu kết! Giống như muốn xác định, hắn ta liền luôn bàn tay lạnh như băng vào trong cổ áo Lâm Thư, nghiêm túc sờ soạng mấy lần. Lúc này mới xác định người phía dưới là một cô nương!

Nơi này là địa bàn của học viện Thánh Tài, sao có nữ tử xuất hiện chứ? Hơn nữa còn giả trang thành nam nhi? Chẳng lẽ nàng từ học viện chạy đến sao?

Nghĩ đến đây, Triệu Á Thanh càng thêm tràn đầy nghi ngờ đối với Lâm Thư, mở miệng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Vì sao vừa thấy ta liền bỏ chạy, ngươi biết ta sao!” Triệu Á Thanh nói hết sức khẳng định, nói xong liền hung ác nhìn chằm chằm Lâm Thư.

“Người khốn kiếp! Buông ta ra!” Nàng vẫn nói câu đó, vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Thấy dáng vẻ điên điên khùng khùng của nàng, hắn ta cảm thấy trong lúc nhất thời không thể moi ra được gì từ miệng nàng. Nghĩ là, dứt

47. Chương 34: Giáp Mặt

Mặc dù trời đã sáng trưng, nhưng vẫn rất mờ mịt, làm cho trái tim loạn như ma của Lâm Thư càng thêm khó chịu. Sáng sớm rừng núi kết sương, đêm qua tuyết rơi dày, bao trùm hết mọi thứ có thể trùm. Lâm Thư chạy đến thở hồng hộc, khí nóng như khói trắng thoát ra từ miệng và mũi, phút chốc liền tan thành mây khói.

Chạy đến giữa sườn núi, nàng dừng lại nghỉ ngơi chốc lát. Cả đêm không ngủ, Lâm Thư lại chưa ăn gì đã bị Lâm Sóc thúc giục trở về phủ. Tình thần nàng kém, hơi sức cũng giảm đi hơn nửa, một mối núp ở dưới một thân cây, ôm thân cây nghỉ ngơi.

Đột nhiên, Lâm Thư nghe được một tiếng động ở gần đó, lập tức cảnh giác lên, trốn phía sau cây khô. Cũng may cây này đủ lớn, có thể hoàn toàn che lấp đi cơ thể nàng. Lâm Thư vánh tai, tim đập bịch bịch.

“Đáng chết, thật là xui xẻo! Đừng để cho lão tử biết được kẻ ngu xuẩn nào ngấm hại ta, nếu không lão tử giết chết người!” Một tiếng mắng thô lỗ xuyên qua cành khô, tuyết trắng rào rào rơi xuống, truyền vào tai Lâm Thư.

Giọng nói này, ngôn từ này, ở Đại Chu trừ Triệu Á Thanh ra, nàng không thể nghĩ ra ai khác. Vì sao Triệu Á Thanh lại xuất hiện ở đây! Da đầu nàng lập tức tê dại, từ lúc sống lại nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với hắn ta, chỉ muốn ở sau lưng đối phó, chính chết hắn ta. Nhưng bây giờ, lại để nàng và hắn ta chạm mặt rồi! Đây là tình huống gì!

Lâm Thư run rẩy cả người, không biết là bị đông cứng, hay là bởi vì Triệu Á Thanh xuất hiện.

“Kẻ nào! Kẻ nào! Đi ra cho ta!” Triệu Á Thanh thính tai, nghe được phía sau cây đại thụ có động tĩnh, trong lòng nổi lên cảnh giác, trên mặt lướt qua vẻ ngoan độc.

Bị hắn ta phát hiện, Lâm Thư dứt khoát cắn răng một cái, chân lướt như bay, nhanh nhẹn như tia chớp, nhanh chân bỏ chạy.

Nhìn người chạy, Triệu Á Thanh ngây ngẩn một lúc, mới phản ứng kịp, vội đuổi theo.

Hắn ta không ngờ ở trên tuyết mà người kia còn có thể chạy nhanh như vậy. Mất thấy khoảng cách giữa hai người càng kéo càng lớn, Triệu Á Thanh nắm một vốc tuyết trên đất, tùy tiện dùng sức vo thành một cục, ném về phía Lâm Thư. Ném năm, sáu cục tuyết, cuối cùng mới đánh ngã người kia. Hắn ta nhân cơ hội đuổi theo, dùng thân mình ngăn chặn Lâm Thư, túm lấy ống tay áo của nàng, sắc mặt hung ác nói: “Chạy à! Sao không chạy nữa!”

“Người khốn kiếp! Buông ta ra!” Bởi vì tay phải còn vác gói đồ, nàng cũng ăn vận y phục dày cộm nên động tác mất linh hoạt. Liệu mạng muốn tránh thoát sự áp chế của Triệu Á Thanh, lại càng bị hắn ta đè chặt. Lâm Thư tức giận đến hai mắt bốc hỏa, oán hận trừng Triệu Á Thanh, bộ dạng đó như hận không thể giết chết được hắn ta mới bằng lòng cam tâm.

Triệu Á Thanh cảm thấy kỳ quái, nếu không phải trong lòng người này có quỷ thì chạy cái gì? Còn nữa, vì sao người này lại phản ứng lớn như vậy? Triệu Á Thanh thấy được hận ý nồng đậm từ trong mắt Lâm Thư, trong lòng càng thêm kỳ quái.

Người này nhất định biết hắn ta! Nhưng tại sao lại hận hắn ta?

Tay túm lấy cổ áo Lâm Thư siết chặt lại, bây giờ Triệu Á Thanh mới phát hiện ra nàng không có hầu kết! Giống như muốn xác định, hắn ta liền luôn bàn tay lạnh như băng vào trong cổ áo Lâm Thư, nghiêm túc sờ soạng mấy lần. Lúc này mới xác định người phía dưới là một cô nương!

Nơi này là địa bàn của học viện Thánh Tài, sao có nữ tử xuất hiện chứ? Hơn nữa còn giả trang thành nam nhi? Chẳng lẽ nàng từ học viện chạy đến sao?

Nghĩ đến đây, Triệu Á Thanh càng thêm tràn đầy nghi ngờ đối với Lâm Thư, mở miệng hỏi: “Rốt cuộc người là người phương nào? Vì sao vừa thấy ta liền bỏ chạy, người biết ta sao!” Triệu Á Thanh nói hết sức khẳng định, nói xong liền hung ác nhìn chằm chằm Lâm Thư.

“Người khốn kiếp! Buông ta ra!” Nàng vẫn nói câu đó, vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Thấy dáng vẻ diên diên khùng khùng của nàng, hấn ta cảm thấy trong lúc nhất thời không thể moi ra được gì từ miệng nàng. Nghĩ là, dứt khoát đánh ngất xỉu người này, mang đi trước rồi tra hỏi kỹ một phen.

Ai ngờ, hấn ta vừa nhắc Lâm Thư lên, định đưa tay ra sau đầu nàng đánh ngất nàng, lại bị Lâm Thư đập trúng một cước. Lâm Thư không chút nghĩ ngợi, xông thẳng tới đám đá Triệu Á Thanh đang không kịp phản ứng một trận.

Triệu Á Thanh bị đánh đang ân cần hỏi thăm tổ tông của Lâm Thư mấy lần ở trong lòng. Hấn ta còn chưa từng gặp một nữ nhân nào có hơi sức lớn như vậy, một quả đấm có thể đánh cho hấn ta tê dại. Ở đâu ra nữ nhân diên này, quá đáng sợ! Triệu Á Thanh cảm thấy người này còn đánh tiếp nữa thì hấn ta sắp chết rồi. Không biết chết một lần nữa còn có thể xuyên qua nữa không.....

Cho đến lúc Lâm Thư đánh mệt, thần chí mới chậm rãi khôi phục. Nhìn Triệu Á Thanh bị nàng đánh đến máu đầy mặt đã choáng váng ngất đi ở dưới chân, đầu tiên trong lòng nàng là một sự sướng khoái, sau đó lại lo lắng. Nhìn lỗ mũi hấn ta còn thở ra khí nóng, còn chưa có chết, liền thở phào nhẹ nhõm.

Đầu óc tỉnh táo thì tâm trạng lại hoang mang, nàng nhất thời không biết nên xử trí hấn ta như thế nào. Mặc dù không hiểu vì sao Triệu Á Thanh đột nhiên xuất hiện trong núi của học viện Thánh Tài, nhưng nàng cảm thấy hấn ta tới đây nhất định không có chuyện gì tốt. Nghĩ đến Hàn Lạc Tuyền từng nói đã phái người theo dõi Triệu Á Thanh, Lâm Thư liền thử lớn tiếng kêu mấy câu. Trong núi rừng yên tĩnh phủ đầy tuyết trắng, đáp lại chỉ có tiếng vang của nàng.

Xem ra người của Hàn Lạc Tuyền lại bị Triệu Á Thanh bỏ rơi rồi, trong lòng nàng đầy phiền não. Khổ cực suy nghĩ một phen, nhớ tới phía sau núi có một sơn động, nàng định kéo hấn ta vút vào đó. Sau đó xoay người trở lại trong học viện, nói cho Hàn Lạc Tuyền, để hấn xử trí Triệu Á Thanh.

Lâm Thư chạy về đến học viện lúc còn chưa tan học, chỉ có thể ngồi ở bên ngoài phòng khổ sở chờ đợi. Đợi nửa canh giờ, rốt cuộc cũng thấy phu tử đi ra ngoài. Nàng liền chạy ngay vào, chạy về phía chỗ ngồi của Hàn Lạc Tuyền. Nàng mặc kệ ánh mắt của mọi người, chạy đến bên cạnh hấn, túm tay hấn, vội nói: “Đi theo ta! Ta có việc muốn nói với huynh!”

Đỗ Du vừa nhìn thấy Lâm Thư liền vui vẻ, nhớ tới cơn tức trước khi vào học, âm dương quái khí (gian tà, u ám) mở miệng: “À! Đây không phải là người tình của Hàn thế tử của chúng ta sao?”

Lâm Thư không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe gã nói xong, khó hiểu nhíu mày. Lười so đo với gã, nàng kéo Hàn Lạc Tuyền muốn đi, lại bị Đỗ Du chặn đường. Trong lòng nàng khó chịu, trợn mắt nhìn gã, nói: “Nếu như Đỗ công tử không có việc gì, tiểu nhân và Hàn thế tử còn có việc quan trọng muốn làm.”

“Chuyện quan trọng à! Ta biết, ta biết!” Đỗ Du cười đến vô cùng bỉ ổi.

Nụ cười của gã khiến nàng thấy ghê tởm, cũng nhìn thấu người này đang cố ý gây rối. Quay đầu nhìn về phía Hàn Lạc Tuyền, muốn hấn nghĩ cách giải quyết. Nào ngờ, hấn lại giật tay ra, gương mặt lạnh nhạt. Lâm Thư sững sốt một chút, cảm thấy vô cùng bất thường. Chẳng lẽ hấn vì chuyện hôm qua mà trong lòng xa cách nàng sao?

“Huynh làm sao vậy? Có chuyện gì chúng ta nói sau đi, bây giờ ta thật sự có chuyện quan trọng muốn tìm huynh!” Giữa hai đầu mày của nàng đầy sự lo lắng. Vốn là trên mặt cũng hơi tiêu tụy, bây giờ còn thêm vài phần gấp gáp, nhìn qua hết sức đáng thương.

Nói trong lòng không kỳ quái, đó là giả, Hàn Lạc Tuyền khó chịu suốt đêm, còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với nàng thế nào, nàng lại xuất hiện ở trước mặt hấn. Hơn nữa, còn trong lúc lời đồn nổi lên bốn phía, dưới con mắt mọi người, lôi kéo hấn, khiến trong lòng hấn càng mâu thuẫn không nói nên lời.

Nhìn thấy tất cả, Lâm Sóc liền đen mặt, trên mặt đều là khói mù, cắn răng nói với Lâm Thư: “Tiểu Thư! Vì sao không nghe lời ta nói! Ta kêu người làm cái gì, người đều coi như gió thổi bên tai đúng không!”

Thấy dáng vẻ đó của đại ca, trong lòng nàng càng khó hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết chứ? Vì sao mọi người đều kỳ quái nhìn nàng?

Hàn Lạc Tuyền lạnh nhạt với mình thì nàng còn hiểu được. Nhưng vì sao đại ca lại có vẻ tức giận, đang giận nàng sao?

Lâm Thư mờ mịt, ngây ngốc nhìn Lâm Sóc, hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Sóc thật hối hận vì trước kia quá cứng chiều muối muối, không có nghiêm nghị dạy bảo. Nhìn trên mặt mọi người đều là vẻ xem kịch vui, nhiều chuyện, lại thấy đáng về bị ổi khiến người ta chán ghét của Đỗ Du, hấn giận đến đau đầu. Muối muối hấn quá ngốc!

“A ~ xem ra người còn không biết rồi! Người quyền rũ Hàn Lạc Tuyền, mọi người đều biết chuyện hai người đoạn tụ mà!” Đỗ Du ‘tốt bụng’ nhắc nhở.

“Đoạn tụ? Cái gì đoạn tụ? Ta và Hàn Lạc Tuyền à? Chúng ta không có mà! Có phải nhầm lẫn gì không?” Lâm Thư lắc đầu, phản bác.

“Hừ ~ Giả vờ giống đấy! Không phải người dựa vào đáng về vô tội này quyền rũ Hàn Lạc Tuyền đó chứ?” Đỗ Du đúng là có thể nói ra nhiều điều xấu xa. Trước đó khiến gã khó chịu, bây giờ các người cũng đừng nghĩ tốt hơn!

Thấy Hàn Lạc Tuyền vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, Lâm Sóc thật sự không nhịn được. Từ trên bàn bên cạnh lấy một cái nghiền mực ném vào Đỗ Du. Phản ứng của hấn khiến mọi người không kịp chuẩn bị, động tác rất nhanh, khiến Đỗ Du hết đường trốn tránh. Nghiền mực đập lên người gã, chuẩn xác vào nơi nào đó dưới bụng gã, gã đau đến mức lập tức hét thảm.

“A.....” Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Đỗ Du. Nghe thôi cũng làm cho mọi người run lên, giống như cũng cảm nhận được loại đau nhức ấy.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, ánh mắt nhìn về phía Lâm Sóc càng trở nên sợ hãi. Không ngờ bình thường Lâm thể tử diễm đạm như vậy, lại là một nhân vật hung ác! Trong lòng thầm nói về sau ngàn vạn lần đừng trêu chọc Lâm Sóc.

Hàn Lạc Tuyền không ngờ Lâm Sóc lại thiếu kiên nhẫn như vậy, nhũ mảy một cái rồi giãn ra, mắt lạnh quét qua mọi người, cuối cùng cũng mở miệng: “Đỗ Du huynh bắt cần, chơi nghiền mực, chơi hồng cả người. Các người thấy rõ chưa?”

Uy hiếp! Lần đầu tiên mọi người từ trong miệng Hàn Lạc Tuyền nghe được kiểu uy hiếp này, nhìn nhau mấy lần, trao đổi suy nghĩ bằng ánh mắt.

Hoàng Hữu Tài lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí kỳ quái này. Thấy Đỗ Du bị Lâm Sóc đả thương, trong lòng sáng khoái vô cùng, rốt cuộc đã có người thay hấn ta giải quyết oán khí ghen ở trong lòng trong một thời gian dài. Thấy Đỗ Du đau đớn, Hoàng Hữu Tài chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, thích vô cùng. Nghe Hàn Lạc Tuyền nói lập tức chân chó gật đầu: “Đúng vậy! Ta tận mắt nhìn thấy, là Đỗ Du tự chơi nghiền mực, chơi đến hồng người! Các người cảm thấy thế nào?”

Thấy có người đưa ra lựa chọn trước, mọi người đều thức thời gật đầu. Vì một Hầu tước mà đắc tội với Dịch Vương phủ và phủ Định Quốc Công, thật sự không đáng giá.

Hàn Lạc Tuyền hài lòng, cúi đầu nói với Lâm Thư: “Có chuyện gì thì đi ra ngoài bàn lại.” Dứt lời, liền đi thẳng ra khỏi phòng học.

Liếc đại ca mình một cái, Lâm Thư cứng đầu đi theo phía sau Hàn Lạc Tuyền ra ngoài.

Chọc Lâm Sóc giận đến phổi muốn nổ tung, thật muốn hung hăng phạt Lâm Thư một chút! Nha đầu đáng ghét, không biết sống chết! Tốt lắm, liền sẹo quên đau, nhớ ăn mà không nhớ đánh!

48. Chương 35: Chương 35

Lạnh, hơi lạnh thấu xương đã đánh thức Triệu Á Thanh đang bị đông lạnh. Mí mắt vừa mở ra, đau đến hấn ta không khỏi hít một hơi. Trí nhớ từ từ quay ngược lại, trong lòng Triệu Á Thanh lớn tiếng chửi mọ nó.

Cúi đầu nhìn, phát hiện mình lại đang trần truồng! Ngay cả một ít vải để che đậy cũng không có! Lại đánh giá hoàn cảnh xung quanh, có củi lửa đốt, nham bích bốn phía, hẳn là một sơn động.

Triệu Á Thanh tức đến nghiến răng. Mẹ kiếp! Gần đây sao hắn ta xui xẻo quá vậy! Hôm qua đi chùa gặp riêng Đỗ Linh Nguyệt, suýt nữa bị người tính kế, may nhờ hắn ta cơ trí, phát giác điều bất thường nên chạy trước. Từ phía sau núi Hàn Sơn Tự chạy suốt một đêm, mới vừa chạy đến học viện Thánh Tài, liền gặp nữ nhân điên! Con bà nó, hắn ta đã trêu ai ghẹo ai hả! Sớm biết nữ nhân kia là người điên, chính là lập tức để cho hắn ta làm Hoàng đế, hắn ta cũng không chịu!

“Ôi...Đau chết lão tử rồi.” Nhìn những vết bầm tím trên người mình tím, trong phổi Triệu Á Thanh có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Sao tên điên kia lại xuống tay ác độc như thế! Đánh hắn ta gần chết còn chưa nói, lại lột sạch y phục của hắn ta, ném hắn ta ở chỗ này nữa! Thật là con bà nó biến thái!

“Biến thái!” Kinh hô xong, Triệu Á Thanh hơi run sợ trong lòng.

Người nọ không chỉ là một kẻ điên, không khéo còn là đồ biến thái nữa! Bằng không sao lại lột sạch y phục của hắn ta rồi ném vào trong động này? Chẳng lẽ là một kẻ biến thái điên cuồng thích ngược đãi người?

Nghĩ tới đây, Triệu Á Thanh đã chắc chắn mười phần là hắn ta đụng phải biến thái thật rồi. Có lẽ lúc trước bởi vì hắn ta áp đảo người nọ, chọc giận nòng, người ta mới có thể phát điên lên. Căn bản là hắn ta suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng người ta biết mình, có thù lớn với hắn ta đấy.

Suy nghĩ một chút, ở thời cổ đại phong kiến này, nữ tử nhà nào mà không tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, thấy nam tử là lập tức tránh đi? Chưa nói đến lý do nữ nhân điên kia mặc nam trang xuất hiện ở học viện Thánh Tài, chỉ nói nữ nhân điên kia lại dám lột sạch y phục của hắn ta rồi ném ở đây, hành động khác người như thế, không phải là biến thái thì là gì! Càng nghĩ Triệu Á Thanh càng phát run, không biết là bị đông cứng hay là sợ hãi.

Triệu Á Thanh cảm thấy mình không thể nán ở chỗ này ngồi chờ chết, ai biết đồ biến thái điên cuồng kia sẽ hành hạ hắn ta thế nào chứ! Hắn ta muốn làm Hoàng đế, xưng bá thiên hạ! Hắn ta mới không cần bị một kẻ biến thái điên cuồng hành hạ đâu!

Đứng lên, cả người trần trụi, loại cảm giác này khiến hắn ta hết sức bất an.

Lượn vài vòng quanh đồng lửa, tay Triệu Á Thanh xoa xoa thân thể rét run. Bên ngoài trời băng đất tuyết, hắn ta mà đi ra ngoài không bị chết rét mới là lạ! Nhưng cứ ngồi chờ chết như vậy, còn không bị tên biến thái điên cuồng kia hành hạ hay sao!

Hai luồng suy nghĩ, Triệu Á Thanh vẫn quyết định thà chết không theo, tình nguyện chạy ra bên ngoài bị đông cứng chết, cũng không muốn bị một nữ nhân điên biến thái hành hạ. Hắn ta cứ chạy xuống núi, không chừng còn có thể bình an trở về. Nếu như trú ở chỗ này chờ tên biến thái hành hạ, có lẽ muốn còn sống để chạy trốn, sẽ không có tỷ lệ lớn nữa. Khẽ cắn răng, Triệu Á Thanh run run, đi tới cửa động. Thò đầu ra trước cảnh giác nhìn xung quanh một phen, không phát hiện ra người nào, yên tâm nâng chân dài bỏ chạy.

Gió núi thổi vù vù, dưới chân đạp tuyết trắng phau phau, lạnh như băng. Đây cũng không phải là một từ ‘lạnh’ có thể diễn tả được cảm thụ, Triệu Á Thanh chỉ cảm thấy khí lạnh từ dưới chân xâm nhập vào cốt tủy, cả người đều là cái lạnh thấu xương. Trong lòng tràn đầy phần hận, trong đầu nhớ kỹ bộ dạng của Lâm Thư. Chờ hắn ta bình an trở về, xem có điều tra kỹ về tên biến thái điên cuồng kia không! Nhất định phải làm cho nữ nhân kia nếm thử một chút cảm giác trần trụi chạy trên nền tuyết lạnh này! Để trả thù cho những gì mà hắn ta phải chịu đựng trong hôm nay!

Lâm Thư bước đi vội vã dẫn Hàn Lạc Tuyền đến sơn động, không phát hiện ra Triệu Á Thanh, ngu người luôn.

”Người

49. Chương 35: Hắn Ta Không Cần Thể Diện

Lạnh, hơi lạnh thấu xương đã đánh thức Triệu Á Thanh đang bị đông lạnh. Mí mắt vừa mở ra, đau đến hắn ta không khỏi hít một hơi. Trí nhớ từ từ quay ngược lại, trong lòng Triệu Á Thanh lớn tiếng chửi mạt nó.

Cúi đầu nhìn, phát hiện mình lại đang trần truồng! Ngay cả một ít vải để che đậy cũng không có! Lại đánh giá hoàn cảnh xung quanh, có củi lửa đốt, nhăm bích bốn phía, hắn là một sơn động.

Triệu Á Thanh tức đến nghiến răng. Mẹ kiếp! Gần đây sao hắn ta xui xẻo quá vậy! Hôm qua đi chùa gặp riêng Đỗ Linh Nguyệt, suýt nữa bị người tính kế, may nhờ hắn ta cơ trí, phát giác điều bất thường nên chạy trước. Từ phía sau núi Hàn Sơn Tự chạy suốt một đêm, mới vừa chạy đến học viện Thánh Tài, liền gặp nữ nhân điên! Con bà nó, hắn ta đã trêu ai ghẹo ai hả! Sớm biết nữ nhân kia là người điên, chính là lập tức để cho hắn ta làm Hoàng đế, hắn ta cũng không chịu!

“Ôi...Đau chết lão tử rồi.” Nhìn những vết bầm tím trên người mình tím, trong phổi Triệu Á Thanh có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Sao tên điên kia lại xuống tay ác độc như thế! Đánh hắn ta gần chết còn chưa nói, lại lột sạch y phục của hắn ta, ném hắn ta ở chỗ này nữa! Thật là con bà nó biến thái!

“Biến thái!” Kinh hô xong, Triệu Á Thanh hơi run sợ trong lòng.

Người nọ không chỉ là một kẻ điên, không khéo còn là đồ biến thái nữa! Bằng không sao lại lột sạch y phục của hắn ta rồi ném vào trong động này? Chẳng lẽ là một kẻ biến thái điên khùng thích ngược đãi người?

Nghĩ tới đây, Triệu Á Thanh đã chắc chắn mười phần là hắn ta đụng phải biến thái thật rồi. Có lẽ lúc trước bởi vì hắn ta áp đảo người nọ, chọc giận nàng, người ta mới có thể phát điên lên. Căn bản là hắn ta suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng người ta biết mình, có thù lớn với hắn ta đấy.

Suy nghĩ một chút, ở thời cổ đại phong kiến này, nữ tử nhà nào mà không tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, thấy nam tử là lập tức tránh đi?...,l...,e...,q...,do...,---. Chưa nói đến lý do nữ nhân điên kia mặc nam trang xuất hiện ở học viện Thánh Tài, chỉ nói nữ nhân điên kia lại dám lột sạch y phục của hắn ta rồi ném ở đây, hành động khác người như thế, không phải là biến thái thì là gì! Càng nghĩ Triệu Á Thanh càng phát run, không biết là bị đông cứng hay là sợ hãi.

Triệu Á Thanh cảm thấy mình không thể nán ở chỗ này ngồi chờ chết, ai biết đồ biến thái điên khùng kia sẽ hành hạ hắn ta thế nào chứ! Hắn ta muốn làm Hoàng đế, xưng bá thiên hạ! Hắn ta mới không cần bị một kẻ biến thái điên khùng hành hạ đâu!

Đứng lên, cả người trần trụi, loại cảm giác này khiến hắn ta hết sức bất an.

Lượn vài vòng quanh đồng lửa, tay Triệu Á Thanh xoa xoa thân thể rét run. Bên ngoài trời băng đất tuyết, hắn ta mà đi ra ngoài không bị chết rét mới là lạ! Nhưng cứ ngồi chờ chết như vậy, còn không bị tên biến thái điên khùng kia hành hạ hay sao!

Hai luồng suy nghĩ, Triệu Á Thanh vẫn quyết định thà chết không theo, tình nguyện chạy ra bên ngoài bị đông cứng chết, cũng không muốn bị một nữ nhân điên biến thái hành hạ. Hắn ta cứ chạy xuống núi, không chừng còn có thể bình an trở về. Nếu như trú ở chỗ này chờ tên biến thái hành hạ, có lẽ muốn còn sống để chạy trốn, sẽ không có tỷ lệ lớn nữa. Khẽ cắn răng, Triệu Á Thanh run run, đi tới cửa động. Thò đầu ra trước cảnh giác nhìn xung quanh một phen, không phát hiện ra người nào, yên tâm nâng chân dài bỏ chạy.

Gió núi thổi vù vù, dưới chân đập tuyết trắng phau phau, lạnh như băng. Đây cũng không phải là một từ ‘lạnh’ có thể diễn tả được cảm thụ, Triệu Á Thanh chỉ cảm thấy khí lạnh từ dưới chân xâm nhập vào cốt tủy, cả người đều là cái lạnh thấu xương. Trong lòng tràn đầy phẫn hận, trong đầu nhớ kỹ bộ dạng của Lâm Thư. Chờ hắn ta bình an trở về, xem có điều tra kỹ về tên biến thái điên khùng kia không! Nhất định phải làm cho nữ nhân kia ném thử một chút cảm giác trần trụi chạy trên nền tuyết lạnh này! Để trả thù cho những gì mà hắn ta phải chịu đựng trong hôm nay!

Lâm Thư bước đi vội vã dẫn Hàn Lạc Tuyển đến sơn động, không phát hiện ra Triệu Á Thanh, ngu người luôn.

“Người đâu! Tại sao không thấy!”

Hàn Lạc Tuyền không để ý đến nàng, quét một vòng sơn động thấp bé. Phát hiện nơi đồng lửa có dấu chân chồng chéo đan xen, theo dấu chân dùng mắt tìm kiếm, chính là hướng cửa động. Đi tới cửa động, Hàn Lạc Tuyền càng dễ thấy dấu chân đó ở trên nền tuyết trắng phau phau.

“Người chạy rồi.” Nhìn theo hướng dấu chân rời đi, mặt hắn vô cảm mở miệng, giọng nói làm cho người ta nghe không ra vui giận.

Lâm Thư đi đến bên cạnh hắn, lúc này mới phát hiện ra những dấu chân kia, chợt vỗ đầu, khó tin nói: “Vậy mà Triệu Á Thanh dám chạy trốn! -,...l...q,,...d...o,,nn,,,,--Ta sợ hắn ta chạy mới cố ý cởi hết y phục và giày của hắn ta. Không ngờ hắn ta lại không biết xấu hổ như thế, vứt cả mặt mũi, trần truồng chạy trốn!”

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền đột nhiên quay đầu, ánh mắt bốc hỏa trừng nàng, trong giọng nói lộ vẻ tức giận trước nay chưa có.

“Người nói cái gì! Người lại dám lột sạch y phục của hắn ta! Lâm Thư! Người còn nhớ mình là một cô nương không hả! Ta thấy kẻ không biết xấu hổ là người đó! Nào có một cô nương chưa thành thân mà lấy hết y phục của nam tử hả! Người có biết xấu hổ nữa không!”

Lâm Thư bị lời nói của Hàn Lạc Tuyền hù dọa, mặc dù lột y phục của một nam tử là nàng sai, nhưng nàng vì sợ Triệu Á Thanh chạy trốn mới nghĩ ra cách đó. Đỏ mắt, Lâm Thư giải thích: “Ta cũng không muốn như vậy! Lúc ấy ta đánh hắn ta ngất đi, trên người không có dây thừng, không thể trói hắn ta lại, đành phải nghĩ ra chủ ý như vậy, cho là lột sạch y phục của hắn ta, hắn ta sẽ không dám chạy đi, ta không ngờ hắn ta...”

“Không có dây thừng thì người không thể xé y phục ra trói hắn lại sao! Có phải đầu óc người bị lừa đá rồi không? Thiếu dây thừng hả! Người bình thường có ai xử lý chuyện như người không!” Hàn Lạc Tuyền không thể nhịn được nữa, nổi giận hướng về phía Lâm Thư lớn tiếng mắng. Hắn không biết vì sao lúc này trong lòng hắn lại khó chịu, phần nộ như thế. Hiện tại hắn cực kỳ giận nàng, thật muốn lấy đao bổ đầu nàng ra, xem trong đó chứa cái gì!

Dáng vẻ hiện tại của hắn giống hệt năm đó khi hắn tranh cãi với Lâm Thư chuyện Triệu Á Thanh củng cố ngôi vua, khiến nàng kinh hãi trong lòng. Lâm Thư sợ đến mức òa khóc, kéo ống tay áo hắn, khóc nói: “Thật xin lỗi! Ta biết ta không đủ thông minh, mới nghĩ ra cách này. Huynh đừng tức giận!”

Thấy Lâm Thư khóc, cơn tức trong lòng hắn đã giảm đi một nửa, nhưng thay vào đó là tâm phiền ý loạn. Dùng sức kéo mở tay nàng, hắn lùi hai bước, mặt mày lạnh tanh nói: “Đừng khóc nữa! Người trở về đi, trở về Lâm gia, về sau đừng xuất hiện nữa!...,...ll,,...e...q,,...u..y,,...do,,...n....--Nếu như còn muốn lập thất, an tâm học làm nữ tử đi, nếu không, không có ai lấy người đâu! Chúng ta cứ xem như chưa từng quen biết, không liên lạc nữa. Chuyện của người Lục gia, người cũng đừng nhúng tay, ta đã có gần đủ chứng cứ, sang năm liền tấu lên bệ hạ. Người cứ ở nhà chờ tin tức là được.”

“Huynh đừng như vậy, Hàn Lạc Tuyền, huynh đừng đuổi ta đi. Ta sẽ không bao giờ như vậy nữa, huynh đừng đuổi ta đi!”

Lâm Thư thật sự rất sợ, nhào lên người Hàn Lạc Tuyền, ôm thật chặt hắn, không buông tay. Kiếp trước khi đoạn tuyệt với Hàn Lạc Tuyền thì bộ dạng hắn cũng là vô cùng tức giận thế này. Lúc hắn nói tức giận, mặc kệ sau này có hối hận hay không, nhất định sẽ thực hiện được.

Hàn Lạc Tuyền bị nàng ôm chặt không thở nổi, tâm tình phiền não, trực tiếp cao giọng hướng ra bên ngoài động hô: “Hàn Thập! Ra đây đưa Lâm tiểu thư về phủ Định Quốc Công!”

Chủ tử có lệnh, cho dù trong lòng không tình nguyện đối mặt với cảnh tượng này đến mức nào, Hàn Thập cũng chỉ có thể nhắm mắt xuất hiện. Đưa tay lôi kéo Lâm Thư, muốn kéo nàng ra khỏi người Hàn Lạc Tuyền.

Cảm giác có người đang lôi kéo mình, muốn tách nàng và Hàn Lạc Tuyền ra, Lâm Thư càng tăng thêm sức lực ôm chặt Hàn Lạc Tuyền, dùng hết sức lực, không muốn bị tách ra.

Hàn Lạc Tuyền vừa giận vừa hờn, cộng thêm tâm tình phiền não, hiện tại còn bị Lâm Thư ghì không thở nổi, cảm giác eo sắp bị nàng bóp gãy. Từ mặt đến cổ của hắn đều đỏ bừng, cứng cổ mắng to: “Hàn Thập! Còn không mau đánh nàng hôn mê, mang về phủ Định Quốc Công đi!”

Hàn Thập nghe lệnh, tay nhanh nhẹn chặt xuống gáy Lâm Thư.

Trước khi ngắt đi, khoe mắt Lâm Thư nhanh chóng chảy xuống hai hàng lệ. Thân thể bị Hàn Thập vững vàng tiếp được, Hàn Thập nhìn về nhếch nhách của Thế tử nhà mình, dò hỏi: “Thế tử, bây giờ muốn thuộc hạ đưa Lâm tiểu thư về phủ Định Quốc Công sao?”

“Nói nhảm! Lúc trước bản công tử nói người đều không nghe thấy đúng không! Nhanh chóng đưa nàng đi!...ll ...,€...^~...==Bản công tử còn muốn đuổi theo một người quan trọng, không có rảnh nói nhảm với người!” Dứt lời,-q,,q.uy,,yyy,...-==Hàn Lạc Tuyền nhanh như điện xẹt, tìm kiếm dấu chân do Triệu Á Thanh lưu lại để đuổi theo.-d,,d..oonn,,,...Dáng vẻ chạy trốn chết kia, nhếch nhách không nói lên lời.

Hàn Thập nhìn Hàn Lạc Tuyền đã chạy xa, mới thở dài ôm Lâm Thư rời đi.

Hàn Lạc Tuyền thấy tâm loạn như ma, một đường chạy như điên tìm kiếm dấu chân. Cũng may tuyết chỉ rơi một đêm liền ngừng, hôm nay vẫn chưa đổ thêm lần nào nên rõ ràng thấy được dấu chân. Phát hiện dấu chân này biến đổi thâm sâu, rõ ràng có cái gì bất thường, hẩn liền ngừng lại.

Cố gắng ổn định quyết tâm, Hàn Lạc Tuyền ngồi xổm xuống, duỗi tay nắm một nắm tuyết, đắp lên mặt. Tuyết lạnh thấm vào mặt, rốt cuộc cũng khiến hẩn bình tĩnh lại. Hai ba cái nhún liền nhảy lên cành cây cao, hẩn nhìn xuống một vùng đầy tuyết bên dưới. Nhãn lực cực tốt phát hiện ở chỗ hẩn vừa dừng lại, hướng bắc cách rừng cây khoảng 20 trượng (67m), có mấy dấu chân.

Cười lạnh một tiếng, Hàn Lạc Tuyền tung người nhảy xuống, tìm kiếm mấy dấu chân ở hướng bắc kia. Xem ra người nọ không ngốc, còn hiểu được sử dụng thuật che mắt, muốn Man Thiên Quá Hải (giấu trời vượt biển-ý chỉ dối trá, lừa gạt). Đáng tiếc kẻ truy lùng đối tượng lại là Hàn Lạc Tuyền hẩn, không phải đồ ngốc Lâm Thư nên cách đó vô dụng với hẩn!

Triệu Á Thanh cảm thấy đầu óc mờ mịt, nhưng hẩn ta không dám dừng lại. Hẩn ta sợ dừng lại, thân thể ngã xuống sẽ không đứng dậy nổi. Nếu như hẩn ta chết đi, không biết còn có thể lại một lần nữa xuyên qua không, cho nên hẩn ta không dám ngừng lại. Đầu càng lúc càng choáng, thân thể càng thêm nặng nề, Triệu Á Thanh giơ tay trái lên, hung hăng cắn vào ngón út. Cả người lạnh lẽo khiến hẩn ta khó cảm thấy đau, cho đến khi trong miệng nếm được mùi máu tanh nồng nặc, dần dần, hẩn ta mới có chút cảm giác đau, đầu óc cũng thanh tỉnh. Hẩn ta cắn răng, liều mạng chạy.

Sắp đến chân núi rồi, chỉ khi đến chân núi, đến nơi có người ở, thì hẩn ta có thể mặc y phục ấm áp! Chờ trở về, nhất định phải điều tra kỹ tên điên khủng khiếp biến thái đó, để cho nàng chịu khổ gấp mười lần nỗi khổ của hẩn ta trong hôm nay!

Trong đầu ảo tưởng đáng về Lâm Thư bị mình hành hạ, Triệu Á Thanh càng lên tinh thần, dưới chân cũng càng dồn sức. Mắt thấy đã chạy đến chân núi, Triệu Á Thanh liền thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, thân thể ngã về sau, một lát sau, Triệu Á Thanh mới cảm thấy da đầu đau nhức, tóc bị người ta kéo rồi! Loại cảm giác này khiến hẩn ta tê dại trong lòng, cảm giác vô cùng khủng hoảng dâng lên từ đáy lòng.

50. Chương 36: Chương 36

Triệu Á Thanh quay đầu lại, tức giận trừng người đang kéo tóc mình. Người kia khoác một chiếc áo lông màu xanh tím than vừa dày vừa nặng, vẻ mặt cao quý lạnh lùng. Trông đôi mắt phượng hút người tràn đầy sự khinh thường, đang quét hẩn ta từ trên xuống dưới, khiến Triệu Á Thanh không khỏi xấu hổ. Hẩn ta sẽ không gặp thêm một kẻ biến thái nữa chứ!

Hàn Lạc Tuyền không biết những suy nghĩ đó, nhìn kẻ trần trụi này, trên mặt, trên người toàn là vết thương tím bầm đan xen, hẩn lại nhớ đến chuyện ngu ngốc do Lâm Thư làm. Trong lòng lại nổi lên lửa giận, tăng lực kéo tóc Triệu Á Thanh, không nói một lời kéo hẩn ta lên núi.

Triệu Á Thanh sắp hỏng mắt, hắn ta đụng phải toàn những kẻ điên à! Tóc bị người dùng sức kéo khiến da đầu đau buốt, làm cho Triệu Á Thanh phải đi theo Hàn Lạc Tuyền. Run run miệng, Triệu Á Thanh nói lắp: “Người, người là, là ai? Muốn, muốn dẫn, dẫn ta, đi đâu?”

Hàn Lạc Tuyền không thèm để ý lời Triệu Á Thanh nói, chỉ là tăng lực tay kéo tóc hắn ta, giống như đang phát tiết cái gì đó.

“Đau! Người, người, người có thể, có thể, cho ta, cho ta ít, y phục mặc, mặc không. Ta, ta sắp, sắp chết rét rồi.” Triệu Á Thanh lạnh đến răng run cầm cập, nói chuyện không chút lưu loát. Lúc này toàn thân hắn ta chỉ có da đầu mới có cảm giác đau, những nơi khác đều đông cứng hết rồi. Hắn ta sợ tiếp tục như vậy, hắn ta thật sự cận kề cái chết luôn rồi. Người từng chết qua một lần thì sẽ sợ chết nhất.

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền dừng bước, chán ghét liếc Triệu Á Thanh một cái. Thấy cả người hắn ta đã lạnh đến tím tái, suy tính kẻ này còn chưa thể chết được, Hàn Lạc Tuyền liền cười áo lông, vút lên người Triệu Á Thanh.

Triệu Á Thanh lấy được y phục chống lạnh, vội vàng đắp lên người, trong mắt đầy hoài nghi, nhìn chăm chăm Hàn Lạc Tuyền. Rốt cuộc người này là ai? Vì sao đuổi theo hắn ta còn không nói hai lời liền túm hắn ta lên núi chứ? Lúc trước ngoại trừ gặp phải cái tên điên khủng hoảng biến thái kia ra thì chẳng có ai biết được hành tung của hắn ta nữa, rốt cuộc vì sao người này lại bắt hắn ta? Chẳng lẽ là đồng bọn của kẻ điên khủng hoảng biến thái kia à? Là bắt hắn ta giúp tên điên khủng hoảng biến thái kia? Muốn túm hắn ta đến cho tên điên kia hành hạ à?

Đầu óc Triệu Á Thanh hỗn độn, tầm mắt bắt đầu hơi mơ hồ.

Nhìn kẻ kia ngã gục ở trên tuyết, Hàn Lạc Tuyền nhíu mày, đi tới đạp hai phát. Thấy tên kia vẫn bất động, nhìn chớp mũi hắn ta thở ra khí nóng đứt quãng, đáng vẻ thoi thóp. Hàn Lạc Tuyền cũng không cần biết nhiều như vậy, tạm thời dẹp yên lửa giận, khiêng Triệu Á Thanh lên liền chạy như bay lên núi.

Hàn Thập vừa công Lâm Thư đến Lâm gia thì nàng tỉnh. Nhận thấy được sau lưng có động tĩnh, biết Lâm Thư đã tỉnh, Hàn Thập hơi lúng túng, cứng người bất động.

Ngược lại là Lâm Thư mở miệng trước. Giọng nàng rất trầm thấp, thở dài thật sâu, mở miệng nói: “Người thả ta xuống đi.”

Nghe thế,

51. Chương 36: Ruột Gan Đứt Từng Khúc

Triệu Á Thanh quay đầu lại, tức giận trừng người đang kéo tóc mình. Người kia khoác một chiếc áo lông màu xanh tím than vừa dày vừa nặng, vẻ mặt cao quý lạnh lùng. Trông đôi mắt phượng hút người tràn đầy sự khinh thường, đang quét hắt ta từ trên xuống dưới, khiến Triệu Á Thanh không khỏi xấu hổ. Hắt ta sẽ không gặp thêm một kẻ biến thái nữa chứ!

Hàn Lạc Tuyền không biết những suy nghĩ đó, nhìn kẻ trần trụi này, trên mặt, trên người toàn là vết thương tím bầm đan xen, hắt lại nhớ đến chuyện ngu ngốc do Lâm Thư làm. Trong lòng lại nổi lên lửa giận, tăng lực kéo tóc Triệu Á Thanh, không nói một lời kéo hắt ta lên núi.

Triệu Á Thanh sắp hỏng mắt, hắt ta đụng phải toàn những kẻ điên à! Tóc bị người dùng sức kéo khiến da đầu đau buốt, làm cho Triệu Á Thanh phải đi theo Hàn Lạc Tuyền. Run run miệng, Triệu Á Thanh nói lắp: “Người, người là, là ai? Muốn, muốn dẫn, dẫn ta, đi đâu?”

Hàn Lạc Tuyền không thèm để ý lời Triệu Á Thanh nói, chỉ là tăng lực tay kéo tóc hắt ta, giống như đang phát tiết cái gì đó.

“Đau! Người, người, người có thể, có thể, cho ta, cho ta ít, y phục mặc, mặc không. Ta, ta sắp, sắp chết rét rồi.” Triệu Á Thanh lạnh đến răng run cầm cập, nói chuyện không chút lưu loát. Lúc này toàn thân hắt ta chỉ có da đầu mới có cảm giác đau, những nơi khác đều đông cứng hết rồi. Hắt ta sợ tiếp tục như vậy, hắt ta thật sự cận kề cái chết luôn rồi. Người từng chết qua một lần thì sẽ sợ chết nhất.

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền dừng bước, chán ghét liếc Triệu Á Thanh một cái. Thấy cả người hắt ta đã lạnh đến tím tái, suy tính kẻ này còn chưa thể chết được, Hàn Lạc Tuyền liền cởi áo lông, vứt lên người Triệu Á Thanh.

Triệu Á Thanh lấy được y phục chống lạnh, vội vàng đắp lên người, trong mắt đầy hoài nghi, nhìn chằm chằm Hàn Lạc Tuyền. Rốt cuộc người này là ai? Vì sao đuổi theo hắt ta còn không nói hai lời liền túm hắt ta lên núi chứ?...== Lúc trước ngoại trừ gặp phải cái tên điên khủng khiếp biến thái kia ra thì chẳng có ai biết được hành tung của hắt ta nữa, rốt cuộc vì sao người này lại bắt hắt ta? Chẳng lẽ là đồng bọn của kẻ điên khủng khiếp biến thái kia à? Là bắt hắt ta giúp tên điên khủng khiếp biến thái kia? Muốn túm hắt ta đến cho tên điên kia hành hạ à?

Đầu óc Triệu Á Thanh hỗn loạn, tầm mắt bắt đầu hơi mơ hồ.

Nhìn kẻ kia ngã gục ở trên tuyết, Hàn Lạc Tuyền nhíu mày, đi tới đập hai phát. Thấy tên kia vẫn bất động, nhìn chớp mũi hắt ta thở ra khí nóng đứt quãng, dáng vẻ thoi thóp. Hàn Lạc Tuyền cũng không cần biết nhiều như vậy, tạm thời dẹp yên lửa giận, khiêng Triệu Á Thanh lên liền chạy như bay lên núi.

Hàn Thập vừa công Lâm Thư đến Lâm gia thì nàng tỉnh. Nhận thấy được sau lưng có động tĩnh, biết Lâm Thư đã tỉnh, Hàn Thập hơi lúng túng, cứng người bất động.

Ngược lại là Lâm Thư mở miệng trước. Giọng nàng rất trầm thấp, thở dài thật sâu, mở miệng nói: “Người thả ta xuống đi.”

Nghe thế, Hàn Thập chậm rãi ngồi xổm xuống, để nàng xuống.

Đầu Lâm Thư còn hơi choáng, dựa người vào tường, lẳng lặng quan sát Hàn Thập. Hồi lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Người vẫn luôn đi theo ta sao?”

Hàn Thập không nói, lẳng lặng cúi đầu, đứng im.

“Không nói lời nào, đó chính là chấp nhận. Không ngờ ta nỗ lực lâu như vậy, kết quả nhận được lại là kết cục này. Không hề vào được tâm hắt ta một chút nào, ha ha...” Lâm Thư cười hết sức thê lương.

Cả đêm không ngủ, dưới mắt xanh đen, thoát nhìn vô cùng tiêu tụy. Nét mặt thê lương hiện tại càng tăng thêm vẻ yếu ớt của nàng, làm cho người ta nhìn mà không khỏi tâm thương.

Hàn Thập lúng túng đứng nghiêm trước mặt nàng, thân thể cứng ngắc giống như tảng đá.

“Hắt phái người theo dõi ta từ lúc nào?” Lâm Thư lại hỏi.

Há miệng, Hàn Thập không biết có nên trả lời không. Dứt khoát ngậm chặt miệng, cúi đầu im lặng.

Nước mắt lặng lẽ chảy ra từ hốc mắt, theo sườn mặt nàng chảy xuống đến cằm, tụ lại thành giọt lệ nặng trĩu, vài giọt lệ châu liền rơi xuống đất. Hít mũi một cái, Lâm Thư ngẩng đầu nhìn trời, mờ mịt giống như sự nản lòng thoái chí vào lúc này của nàng.

“Người đi đi! Về sau đừng theo dõi ta, ta cũng không dây dưa gì với Thế tử nhà ngươi nữa. Dưới đồng tuyết ở bức tường bên ngoài sân huấn luyện có một đồng y phục, còn có một tấm mặt nạ da người.-l.,///...=-ê Người đi tìm những thứ ấy mang về cho Thế tử ngươi,-=...,q..u.,,y....=- sẽ hữu dụng với hắn đấy.” Trong lời nói của nàng mang theo nỗi ghen ngào,=-=do,,o....nn=-= nói xong một câu đều phải thở sâu một hơi.

Nghe nàng nói xong, Hàn Thập kinh ngạc ngẩng đầu lên, hơi lúng túng. Trước khi Thế tử thu hồi mệnh lệnh thì hắn vẫn chưa thể rời khỏi Lâm tiểu thư. Nhưng bộ dạng quyết đoán này của Lâm Thư khiến hắn không thể có chủ kiến rồi.

Thấy Hàn Thập bất động, do dự không quyết, Lâm Thư không nhịn được, khóc lớn lên, cao giọng kêu gào: “Đi đi! Không đi chờ bản tiểu thư gọi phủ binh (binh lính trong phủ) tới đuổi ngươi sao!” Thân thể lựa chọn nhanh hơn đầu óc, Hàn Thập nghe vậy, tung người nhảy lên đầu tường, rời khỏi Lâm gia. Chỉ lưu lại mình Lâm Thư, ở nơi hẻo lánh trong đồng tuyết, từ từ ngồi xổm xuống, vùi đầu khóc rống lên.

Tại sao! Tại sao kiếp trước nàng không thương người dùng tình sâu vô bờ yêu nàng, sống lại nàng đã cố gắng như vậy nhưng người kiếp trước yêu nàng lại chưa từng đặt nàng ở trong lòng! Ông trời ơi! Vì sao để nàng sống lại rồi lại cho nàng một kết quả tàn nhẫn như vậy?

Kiếp trước lúc hắn yêu nàng, nàng không thương hắn, vì một nam nhân căn bã mà tổn thương hắn. Đời này làm lại, nàng dụng tâm đi thương hắn, vì sao hắn lại làm như không thấy, có tai như điếc, vẫn đề phòng nàng! Chẳng lẽ đây chính là báo ứng khi nàng được sống lại sao? Để cho nàng ném thử một lần dùng tình sâu vô bờ lại bị bỏ qua như dép cũ, cầu xin mà không được sao?

Lâm Thư khóc đến ruột gan đứt từng khúc, trong lòng giống như bị nhồi Hoàng Liên, đều là cay đắng. Báo ứng! Báo ứng mà! Thật sự là báo ứng! Kiếp trước nàng không thương hắn, cả đời này hắn không thương nàng, chẳng lẽ nàng và Hàn Lạc Tuyền nhất định là không thành một đôi sao?

Phủ binh đi tuần nghe được tiếng nữ nhân khóc, còn khóc rất bi thảm, làm cho người ta nghe cũng cảm nhận được bi ai. Tò mò đi tìm tiếng khóc đó, vừa thấy liền hoảng, đây không phải là tiểu thư dòng chính của phủ Định Quốc Công bọn họ sao! Báo bối của toàn Lâm gia!

Phủ binh không đến gần quấy rầy Lâm Thư mà chạy nhanh đến Tam Tinh viên, thông báo cho người ở đó. Ba vị công tử đã sớm ra lệnh, chỉ cần là chuyện của nhị tiểu thư, phát hiện chuyện gì thì phải bẩm báo bọn họ trước. Thấy tình hình của Lâm Thư hơi khác thường, phủ binh không dám trì hoãn, chân chạy như bay đến Tam Tinh viên.

Lâm Kỳ thường hay xuất phủ, Lâm Ngọc bởi vì trời lạnh mà thường làm tổ trong phủ. Sống ở Tam Tinh viên, cả ngày đều gặm sách. Lúc nghe người ta nói Lâm Thư đã trở về, Lâm Ngọc vui mừng nhảy dựng lên từ trong chiếc chăn ấm áp.

“Thư nhi đã trở lại! Ở đâu! Nói mau!” Lâm Ngọc vui sướng đầy mặt, đã nửa tháng rồi hắn chưa gặp Lâm Thư, có thể tưởng tượng được hấp tấp biết bao.

“Cái này, nghe phủ binh kia báo tiểu thư đang trốn ở trong tiểu hoa viên của Vọng Nguyệt các khóc lóc.” Gã sai vặt trần đầy thấp thỏm trả lời.

“Cái gì! Thư nhi trốn ở Vọng Nguyệt các khóc lóc! Chuyện gì xảy ra! Không phải nó vào cung học tập sao? Chẳng lẽ bị người trong cung bắt nạt hả?” Nghe thấy Lâm Thư đang trốn một mình trộm khóc, toàn thân Lâm Ngọc đều không tốt. Muội muội của hắn nhất định là bị người ức hiếp!

“Tiểu nhân không biết ạ, công tử vẫn nên đi xem tiểu thư đi.” Gã sai vặt có chút khó xử nói. Hắn cũng không biết tình huống thế nào, chỉ là chân chạy truyền lời thôi.

“Đúng rồi! Trời lạnh như thế này, đêm qua còn có tuyết rơi, một mình Thư nhi đứng trong tiểu hoa viên nhất định sẽ bị đông cứng đấy! Ta lập tức đi xem! Người thay ta đi thông báo cho tổ mẫu ta, nói cho người

biết nhị tiểu thư đã trở lại, chỉ là tình hình không tốt lắm.”

Lâm Ngọc cảm thấy Lâm Thư bất thường như vậy chắc chắn có liên quan với hoàng cung. ==ll,,q,,d,,...n....==Lúc này hắn không có năng lực đi thăm dò chuyện trong cung, chỉ có thể thông báo cho tổ mẫu hắn. Để Lâm lão phu nhân nghĩ cách điều tra xem rốt cuộc Lâm Thư đã xảy ra chuyện gì.

“Dạ, tiểu nhân lập tức đến Tây Uyển bẩm báo lão phu nhân!” Gã sai vật gậy đầu đồng ý, lanh lẹ chạy ra ngoài.

Lâm Ngọc đứng dậy, vội vàng đi giày, khoác một cái áo choàng dày. Suy nghĩ một chút, sợ Lâm Thư bị đông lạnh, lại mang thêm một cái áo choàng, lập tức chạy đến Vọng Nguyệt các.

Khi Lâm Ngọc chạy tới, tìm được Lâm Thư thì phát hiện nàng đang ngã trên đất, vết nước mắt ràn rụa. Thấy vậy, lòng Lâm Ngọc đau đến chết rồi, rốt cuộc đã trải qua chuyện khổ sở gì, khiến cho muội muội biến thành như vậy! Thấy sắc mặt Lâm Thư đỏ bừng, Lâm Ngọc vươn tay sờ trán nàng, vừa sờ liền bỏng đến dọa người. Vội vàng dùng áo choàng bao lấy Lâm Thư, ôm nàng lên, hắn không dám dừng lại nghỉ, ôm Lâm Thư chạy đến Tây Uyển.

Chạy đến nửa đường thì vừa vận dụng phải Lâm lão phu nhân vì nghe được tin tức mà chạy tới, vẻ mặt bà đầy lo lắng. Thấy người đang được Lâm Ngọc ôm trong ngực, không cần hỏi cũng biết đó là Lâm Thư!

“Thư nhi sao rồi?” Bàn tay trần đầy nếp nhăn run rẩy, Lâm lão phu nhân hỏi.

“Tổ mẫu, trước đừng nói gì cả. Thư nhi bị lạnh đến đông cứng, trước tiên đưa nó đến ngâm nước nóng ở chỗ người đã! Tình huống của nó rất xấu, phải lập tức mời thái y đến khám mới được!” Lâm Ngọc không dừng bước, lướt qua Lâm lão phu nhân, vừa căn dặn vừa chạy.

Trong lòng Lâm lão phu nhân rất sốt ruột, phái người đi thông báo cho Định Quốc Công Lâm Chí Viễn, để Lâm Chí Viễn vào cung chuyển thể mời thái y. Dặn dò xong mới xoay người trở về Tây Uyển, xem tình hình của Lâm Thư.

Thái y khám qua, Lâm Thư là bị tổn thương vô cùng nặng nề, cộng thêm bị đông lạnh trong tuyết quá lâu, trúng phong hàn, có thể qua được hay không là phải dựa vào chính nàng rồi.

Người Lâm gia nghe thái y nói, đều bị dọa sợ, thay phiên canh giữ trước giường nàng, không ngừng nói chuyện với nàng, không dám có chút lơ là. Chỉ sợ quá an tĩnh, sẽ khiến Lâm Thư dễ dàng ‘ngủ’ mất

52. Chương 37: Chương 37

Ánh mắt phức tạp nhìn đồng y phục trước mặt, bàn tay trong ống tay áo của Hàn Lạc Tuyền hơi run rẩy. Nghe xong Hàn Thập nói, hồi lâu mới mở miệng, mặt âm trầm nhìn chằm chằm Hàn Thập, lạnh lùng hỏi: “Không phải bản công tử kêu người theo dõi kỹ nàng sao? Lúc nàng và người nam nhân kia ở chung một chỗ, vì sao người không xuất hiện? Lúc nàng gọi người tới thì người đang ở đâu?”

“Thế tử, ngài chỉ bảo thuộc hạ theo dõi kỹ Lâm tiểu thư thôi, không được để bị phát hiện. Thuộc hạ vẫn tuân theo mệnh lệnh của ngài, không biết sai ở đâu.” Thấy bộ dạng đó của Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Hàn Thập tràn đầy sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì hồi đáp.

“Tốt! Hay cho một cái không biết sai ở đâu! Trở về Dịch Vương phủ lãnh phạt đi! Sau này đừng để cho bản công tử nhìn thấy người nữa!” Hàn Lạc Tuyền vốn nghe Hàn Thập chuyển lời của Lâm Thư xong, trong lòng đã hết sức khó chịu. Nghĩ đến Hàn Thập vẫn luôn theo dõi Lâm Thư, thấy nàng làm ra hành động kinh hãi thế tục đó đã không ra ngăn cản, còn bày ra vẻ không biết lỗi, thật sự chọc hắn giận đến muốn giết người.

Hàn Thập nghe vậy, biết đây là muốn vứt bỏ hắn, mặc kệ có lỗi hay không, vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Thế tử, thuộc hạ biết sai rồi! Xin ngài cho thuộc hạ một cơ hội lập công chuộc tội!”

Hàn Lạc Tuyền tức giận cười, lạnh giọng nói: “Lỗi ư? Người không sai! Không có cơ hội lập công chuộc tội rồi! Nhanh chóng biến đi cho khuất mắt bản công tử, đừng để cho ta gặp lại người!”

“Thế tử!” Hàn Cửu vừa sắp xếp xong cho Triệu Á Thanh, còn chưa bước vào phòng đã nghe được cuộc đối thoại của hai người. Biết Hàn Lạc Tuyền cực kỳ tức giận, sợ Hàn Thập bảo thủ nữa sẽ khiến Hàn Lạc Tuyền nổi lên sát tâm, liền vội vàng chạy vào. Vừa hô to một tiếng, vừa nháy mắt với Hàn Thập.

Hàn Thập nhận được ánh mắt của Hàn Cửu, do dự một chút, vẫn là đứng dậy rời đi.

Nhìn Hàn Thập đi rồi, trong lòng Hàn Lạc Tuyền mới thoải mái một chút, nhưng sắc mặt vẫn khó coi, trong giọng nói còn mang theo chút tức giận, hỏi Hàn Cửu: “Xử trí người nọ tốt chưa?”

“Dạ, Thế tử, thuộc hạ đã sắp xếp xong rồi.” Hàn Cửu không biết có chuyện gì xảy ra mà khiến Hàn Lạc Tuyền tức giận như thế, nhưng có thể đoán ra là có liên quan đến Lâm Thư. Có thể khiến cảm xúc của Thế tử nhà bọn họ dao động thì chỉ có Lâm tiểu thư thôi. Hàn Cửu trả lời cẩn thận, không dám nói nhiều.

“Người xem đồng đồ này đi, tìm kỹ xem có vật gì đặc biệt không.” Hàn Lạc Tuyền hất cằm về phía đồng y phục do Hàn Thập mang về.

Hàn Cửu nghe lời nhanh nhẹn đi lật tìm đồng y phục ướm nhẹp kia, lấy ra một cái mặt nạ giống như da người, một miếng ngọc màu hồng hình hoa mai và một ít ngân phiếu.

Khi thấy miếng hồng ngọc hình hoa mai kia thì Hàn Lạc Tuyền chợt đứng dậy, đi tới đoạt đồ trong tay Hàn Cửu. Hắn đã từng thấy qua miếng ngọc bội này, lúc hắn và Lâm Thư gặp mặt ở Phúc Lai cư thì thấy nàng đeo nó bên hông! Nhưng sao giờ lại ở trên người Triệu Á Thanh chứ? Mà Lâm Thư giống như không hay biết đồ của mình đang ở trên người Triệu Á Thanh, bằng không nhất định sẽ tự cầm. Sực nhớ ra gì đó, Hàn Lạc Tuyền đột nhiên ngừng đầu. Không phải Lâm Thư đã nói mình đánh mất thứ gì đó ở Hàn Sơn tự hay sao?

Nheo lại mắt phượng, vẻ mặt hắn đầy bí hiểm khiến Hàn Cửu đứng bên cạnh không dám hé răng, cúi đầu, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình.

Cầm ngọc bội ôm vào trong lòng, ghét bỏ véo véo cái mặt nạ, không biết đang suy nghĩ gì, hồi lâu Hàn Lạc Tuyền mới mở miệng: “Hàn Cửu, đi tìm một người biết khâu kỹ (kỹ năng nhìn miệng đoán), chiều cao tương đương người kia. Bản công tử có đại sự muốn làm!”

Hàn Cửu ứng tiếng (lên tiếng đáp ứng), cầm tấm mặt nạ đó lên, liền cáo lui.

Chỉ lưu lại một mình Hàn Lạc Tuyền, lẳng lặng ngồi trong phòng. Một hồi lâu, lấy ngọc bội vừa cất vào trong ngực ra, ngón tay thon dài ma

53. Chương 37: Có Suy Tư Riêng

Ánh mắt phức tạp nhìn đồng y phục trước mặt, bàn tay trong ống tay áo của Hàn Lạc Tuyền hơi run rẩy. Nghe xong Hàn Thập nói, hồi lâu mới mở miệng, mặt âm trầm nhìn chằm chằm Hàn Thập, lạnh lùng hỏi: “Không phải bản công tử kêu người theo dõi kỹ nàng sao? Lúc nàng và người nam nhân kia ở chung một chỗ, vì sao người không xuất hiện? Lúc nàng gọi người tới thì người đang ở đâu!”

“Thế tử, ngài chỉ bảo thuộc hạ theo dõi kỹ Lâm tiểu thư thôi, không được để bị phát hiện. Thuộc hạ vẫn tuân theo mệnh lệnh của ngài, không biết sai ở đâu.” Thấy bộ dạng đó của Hàn Lạc Tuyền, trong lòng Hàn Thập tràn đầy sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì hồi đáp.

“Tốt! Hay cho một cái không biết sai ở đâu! Trở về Dịch Vương phủ lãnh phạt đi! Sau này đừng để cho bản công tử nhìn thấy người nữa!” Hàn Lạc Tuyền vốn nghe Hàn Thập chuyển lời của Lâm Thư xong, trong lòng đã hết sức khó chịu. Nghĩ đến Hàn Thập vẫn luôn theo dõi Lâm Thư, thấy nàng làm ra hành động kinh hãi thế tục đó đã không ra ngăn cản, còn bày ra vẻ không biết lỗi, thật sự chọc hấn giận đến muốn giết người.

Hàn Thập nghe vậy, biết đây là muốn vứt bỏ hắn, mặc kệ có lỗi hay không, vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Thế tử, thuộc hạ biết sai rồi! Xin ngài cho thuộc hạ một cơ hội lập công chuộc tội!”

Hàn Lạc Tuyền tức giận cười, lạnh giọng nói: “Lỗi ư? Người không sai! Không có cơ hội lập công chuộc tội rồi! Nhanh chóng biến đi cho khuất mắt bản công tử, đừng để cho ta gặp lại người!”

“Thế tử!” Hàn Cửu vừa sắp xếp xong cho Triệu Á Thanh, còn chưa bước vào phòng đã nghe được cuộc đối thoại của hai người. Biết Hàn Lạc Tuyền cực kỳ tức giận, sợ Hàn Thập bảo thủ nữa sẽ khiến Hàn Lạc Tuyền nổi lên sát tâm, liền vội vàng chạy vào. Vừa hô to một tiếng, vừa nháy mắt với Hàn Thập.

Hàn Thập nhận được ánh mắt của Hàn Cửu, do dự một chút, vẫn là đứng dậy rời đi.

Nhìn Hàn Thập đi rồi, trong lòng Hàn Lạc Tuyền mới thoải mái một chút, nhưng sắc mặt vẫn khó coi, trong giọng nói còn mang theo chút tức giận, hỏi Hàn Cửu: “Xử trí người nọ tốt chưa?”

“Dạ, Thế tử, thuộc hạ đã sắp xếp xong rồi.” Hàn Cửu không biết có chuyện gì xảy ra mà khiến Hàn Lạc Tuyền tức giận như thế, nhưng có thể đoán ra là có liên quan đến Lâm Thư. Có thể khiến cảm xúc của Thế tử nhà bọn họ dao động thì chỉ có Lâm tiểu thư thôi. Hàn Cửu trả lời cẩn thận, không dám nói nhiều.

“Người xem đồng đồ này đi, tìm kỹ xem có vật gì đặc biệt không.” Hàn Lạc Tuyền hất cằm về phía đồng y phục do Hàn Thập mang về.

Hàn Cửu nghe lời nhanh nhẹn đi lật tìm đồng y phục ướn nhẹp kia, lấy ra một cái mặt nạ giống như da người, một miếng ngọc màu hồng hình hoa mai và một ít ngân phiếu.

Khi thấy miếng hồng ngọc hình hoa mai kia thì Hàn Lạc Tuyền chợt đứng dậy, đi tới đoạt đồ trong tay Hàn Cửu. Hắn đã từng thấy qua miếng ngọc bội này, lúc hắn và Lâm Thư gặp mặt ở Phúc Lai cư thì thấy nàng đeo nó bên hông! Nhưng sao giờ lại ở trên người Triệu Á Thanh chứ? Mà Lâm Thư giống như không hay biết đồ của mình đang ở trên người Triệu Á Thanh, bằng không nhất định sẽ tự cầm.—Sực nhớ ra gì đó, Hàn Lạc Tuyền đột nhiên ngẩn đầu. Không phải Lâm Thư đã nói mình đánh mất thứ gì đó ở Hàn Sơn tự hay sao?

Nheo lại mắt phượng, vẻ mặt hắn đầy bí hiểm khiến Hàn Cửu đứng bên cạnh không dám hé răng, cúi đầu, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình.

Cầm ngọc bội ôm vào trong lòng, ghét bỏ véo véo cái mặt nạ, không biết đang suy nghĩ gì, hồi lâu Hàn Lạc Tuyền mới mở miệng: “Hàn Cửu, đi tìm một người biết khâu kỹ (kỹ năng nhìn miệng đoán), chiều cao tương đương người kia. Bản công tử có đại sự muốn làm!”

Hàn Cửu ứng tiếng (lên tiếng đáp ứng), cầm tấm mặt nạ đó lên, liền cáo lui.

Chỉ lưu lại một mình Hàn Lạc Tuyền, lẳng lặng ngồi trong phòng. Một hồi lâu, lấy ngọc bội vừa cất vào trong ngực ra, ngón tay thon dài ma sát nhẹ hình dáng của ngọc bội, ngẩn người.

Bên trong phủ Định Quốc Công, mấy ngày được người Lâm gia cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc và chiếu cố, cuối cùng Lâm Thư đã tỉnh lại. Khiến tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không dám trách cứ nàng, chỉ liên tục nói chuyện ly kỳ với nàng, trêu chọc nàng vui vẻ.

Tất cả mọi người phát hiện ra, sau khi Lâm Thư tỉnh lại thì trở nên hết sức an tĩnh, giống như lập tức trưởng thành. Biến hóa này quá nhanh, khiến mọi người sợ hãi trong lòng, nhưng không ai dám hỏi Lâm Thư, vì sao lại trở nên như vậy.

Không dám hỏi Lâm Thư, nhưng có người dám hỏi những người khác.

“Tổ mẫu, Thư nhi cứ tiếp tục như vậy thì không phải là cách! Trước đó không phải nó đang ở trong cung sao? Ngài tra rõ là chuyện gì xảy ra chưa? Rốt cuộc Thư nhi đã trải qua cái gì ạ? Tại sao lại biến thành đáng vẻ thất hồn lạc phách này!” Lâm Ngọc là một người thiếu kiên nhẫn, nhìn Lâm Thư sống như một cái xác cả ngày, không có chút cảm xúc, trong lòng hằn lo lắng gần chết.

Lâm lão phu nhân thở dài, lắc đầu một cái, xua tay nói: “Ngọc nhi, con mặc kệ đi. Qua lần này, Thư nhi sẽ tự mình nghĩ thông suốt.”

“Sao con có thể mặc kệ muội muội chứ! Con nhìn mà sốt ruột ă! Tổ mẫu, có phải Thư nhi bị đám hoàng tử, công chúa trong cung ức hiếp hay không? –ll;eeqqquy,,...don,,,,=-...Cho nên ngài không dám nói cho con biết ă? Phủ Định Quốc Công chúng ta không thể trút giận cho Thư nhi sao?” Lâm Ngọc tức giận đầy mặt, đôi mắt nhìn thẳng vào Lâm lão phu nhân, đáng vẻ như phải lấy bằng được ý kiến.

Lâm Kỳ đứng bên cạnh thấy nhị ca hằn bày ra đáng vẻ không bỏ qua, ép hỏi tổ mẫu, không nhịn được mở miệng khuyên nhủ: “Lâm Ngọc, huynh đừng ép tổ mẫu nữa. Chuyện này phải dựa vào Thư nhi tự mình vượt qua. Có một số việc phải do chính nó thử nghiệm, tự mình bước ra từ trong khốn cảnh. Chúng ta không nhúng tay được!”

Lâm Ngọc nhất thời không thể phản bác, trong lòng chặn một hơi, dứt khoát chạy ra ngoài.

Thấy vậy, Lâm lão phu nhân mệt mỏi xoa trán, thở dài, nói: “Ai, đứa nhỏ Ngọc nhi này trầm mê trong sách suốt ngày, chưa biết đạo lý đối nhân xử thế. Thư nhi trải qua lần này, không biết có thể vượt qua được tình kiếp không. Năng lực của đại ca con bình thường, cũng thiếu kiên nhẫn. Tổ mẫu không sống được mấy năm nữa, về sau Lâm gia trở thành thế nào, đều dựa vào con đó, Kỳ nhi!”

“Kỳ nhi biết! Kỳ nhi sẽ cố gắng!” Gương mặt Lâm Kỳ đầy kiên định, trong mắt ẩn chứa sự lạnh lẽo. Dám đối xử với muội muội hằn như vậy, cho dù là Thế tử của Dịch Vương thì thế nào!

Chán nản một thời gian, thấy thân thể Lâm Thư dần dần chuyển biến tốt, người cũng trở nên có chút sinh khí, mọi người mới từ từ yên lòng.

Trong đó kinh ngạc nhất chính là An thị, nghe nữ nhi nói muốn sửa lông mày thì trong lòng cực kỳ vui vẻ. Vui vẻ rồi thì lại hơi lo lắng, không biết vì sao Lâm Thư đột nhiên biến chuyển. Chỉ là, nữ nhi muốn sửa lông mày, trong lòng An thị vẫn hết sức tán thành. Nàng đã sớm không vừa mắt với đôi mày hình chữ nhất của Lâm Thư rất nhiều năm rồi. Nữ nhi vốn có ngũ quan không tệ, chỉ vì đôi lông mày chữ nhất mà tăng thêm một phần anh khí, thiếu đi sự dịu dàng.

An thị như sấm rền gió cuốn sắp xếp xong người, sửa thành ‘đôi lông mày của Thường Nga’ cho Lâm Thư. -ông mày thay đổi, khiến tư sắc của nàng lập tức tăng lên bảy phần. An thị bị kích thích mẩu tính, không nhịn được liền trang điểm cho nữ nhi.

Lâm Thư ngoan ngoãn để cho mẫu thân trang điểm cho mình. An thị để nàng mặc y phục gì thì nàng sẽ mặc cái đó. Để đám người trang điểm cho mình, nàng vẫn ngồi yên lặng, không nhúc nhích.

Nhìn nữ tử thanh lệ (thanh tú + mỹ lệ) trong gương đồng, Lâm Thư cảm giác bảy phần xa lạ. Trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

An thị đứng ở một bên nhìn mà hết sức hài lòng, tâm tình rất tốt thưởng cho mấy nha hoàn đã hầu hạ Lâm Thư thay trang phục. Dịu dàng kéo Lâm Thư, quay một vòng.

“Ừm, không tệ! Không tệ! Ta đã nói đáng đẹp ta đẹp thế này thì nữ nhi nhất định không kém mà! Con nhìn đi, Thư nhi, con sửa lại đôi lông mày, cả người cũng đẹp lên nhiều!” An thị vẫn muốn có một nữ nhi,

chính là muốn cho nữ nhi ăn vận đẹp mỗi ngày. Lâm Thư bướng bỉnh mười mấy năm, hiện tại, rốt cuộc đã thông suốt, nguyện ý ăn mặc, đây quả thực là quá hợp ý An thị rồi!

Lâm Thư cười nhạt, không có mở miệng. Đúng là biến thành xinh đẹp, nhưng sau khi nàng xinh đẹp lên, người kia sẽ bởi vì dung mạo mà thích nàng sao?

Nhớ tới còn nửa tháng nữa là sinh thần của Lâm Thư, An thị kích động nói: “Thư nhi, mấy ngày nữa là sang năm mới rồi, sang năm vừa đúng năm nhuận, con sẽ lên sinh thần mười lăm tuổi rồi! Mẫu thân phải bàn bạc kỹ với tổ mẫu con một chút, lựa cho con một mối hôn sự tốt!”

Lâm Thư không hề mở miệng ngăn cản mẫu thân nàng. Bây giờ nàng giống như chiếc lá khô lìa cành, trôi nổi khắp sông biển, không có mục tiêu, không có phương hướng. Nếu nàng đã định là vô phận với Hàn Lạc Tuyền thì nàng không biết có thể tiếp nhận những nam tử khác hay không.

Thấy Lâm Thư không có mở miệng từ chối, An thị càng thêm vui vẻ. Vội vàng nhân lúc còn nóng, chạy đến Tây Uyển, cùng Lâm lão phu nhân thương lượng chuyện hôn sự của Lâm Thư.

Lâm lão phu nhân nghe xong An thị nói, động tác uống trà liền dừng lại, nâng mắt nhìn An thị, hỏi: “Con muốn lựa chọn một hôn sự cho Thư nhi sao? Chính Thư nhi nguyện ý sao?”

“Vâng! Sang năm Thư nhi cũng mười lăm, nên cập kê rồi, là lúc nên chọn cho nó một hôn sự tốt ạ! Con nói chuyện này ngay trước mặt Thư nhi, nó không hề phản đối ạ. Con nghĩ, Thư nhi đã chấp nhận rồi. Con đâu nghĩ nhân dịp lễ mừng năm mới này, nhất định có không ít người tới phủ Định Quốc Công chúc tụng, đến lúc đó chúng ta sẽ lựa chọn kỹ càng.” Trong lòng An thị rất kích động, nhếch khóe miệng, nói liên hồi.

Trên mặt Lâm lão phu nhân không có biểu cảm gì, nhàn nhạt nói: “Nếu Thư nhi không phản đối, vậy thì xem kỹ đi.”

An thị vội vàng đồng ý, trong lòng rất vui vẻ, bắt đầu cùng Lâm lão phu nhân nói tới công tử thế gia ở trong kinh thành xứng với Lâm Thư. Lâm lão phu nhân không yên lòng đáp lời, trong lòng đã có sự cân nhắc.

Mà Lâm Thư, ngay khi An thị rời đi liền vào trong viện. Đuổi hạ nhân, tự mình lẳng lặng ngồi ở trong đình, tay nâng chén trà nóng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên, sau gáy đau buốt, trước mắt nàng là một khoảng tối tăm.

Chén trà vốn đang nằm giữa hai tay Lâm Thư liền nghiêng đi rơi xuống bàn, nước trà nóng hổi dùng tốc độ nhanh như chớp giạt chảy dọc xuống theo bàn đá, liên tục nhỏ giọt.-Tiếp đó là chén trà lăn vài cái rồi rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang, ở trong viện nhỏ yên tĩnh, rất là chói tai.

Người vốn đang ôm Lâm Thư, chuẩn bị đưa nàng đi, nghe thấy có tiếng bước chân chạy tới, nói thầm một tiếng không ổn. Suy nghĩ một chút, cuối cùng bỏ nàng lại, còn hung hăng đánh một phát lên gáy nàng, lúc này mới trốn đi nhanh như tia chớp.

Hạ nhân nghe tiếng động chạy tới xem, phát hiện Lâm Thư đang ngã trên mặt đất, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ gáy nàng, lan trên tuyết trắng, rất là chói mắt.

“A! Người đâu mau tới đây! Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện rồi!”

54. Chương 38: Chương 38

Tháng giêng tuyết trắng sương giá, tiếng pháo vang suốt không ngừng. Trong Dịch Vương phủ, toàn bộ Hàn gia đang tụ tập cùng nhau, ăn uống linh đình, trò chuyện vui vẻ qua giao thừa.

Trên mặt các vị đang ngồi tràn đầy vẻ vui sướng đón lễ, chỉ có Hàn Lạc Tuyền cô đơn đầy mặt ngồi ở trong đám người. Không biết đang suy nghĩ gì, nhìn điểm tâm trên bàn, không nhúc nhích.

Luôn luôn chú ý đến nhi tử, từ lúc Hàn Lạc Tuyền trở lại, Dịch Vương phi đã cảm thấy nhi tử vô cùng bất thường. Luôn mất hồn mất vía, không yên lòng, khiến Dịch Vương phi sinh lòng hoài nghi. Đặc biệt tìm Hàn Cửu lên lút tra hỏi, chỉ nghe nói gần đây Hàn Lạc Tuyền đang làm một chuyện lớn.

Dịch Vương phi nghe xong có chút lo lắng, còn đặc biệt nói chuyện với lão Dịch Vương, muốn Vương gia xem giúp nhi tử đang làm những gì. Lại bị một câu ‘Yên tâm đi, không có việc gì đâu. Tất cả đã có Bồn vương âm thầm theo dõi’ của lão Dịch Vương cho qua chuyện. Nhi tử đang làm gì, Vương gia cũng biết, Dịch Vương phi cũng yên lòng. Lão gia chắc sẽ không gài bẫy nhi tử đâu.

Nhưng thấy ngay cả sang năm mới mà Hàn Lạc Tuyền cũng không nở một nụ cười, Dịch Vương phi lại lo lắng rồi. Tính toán đợi sau khi ăn xong mới hỏi kỹ nhi tử một chút, rồi cuộc gặp phải chuyện phiền toái gì mà khiến hân hạnh ảm đạm suốt ngày.

Hàn Lạc Tuyền một mình phát ngốc, không chú ý đến có người đang lo lắng cho hắn. Đột nhiên nghe được có người nhắc đến tiểu thư của phủ Định Quốc Công, liền hoàn hồn, nhìn về phía người đang nói chuyện.

“Ai! Các người nghe nói gì chưa? Phủ Định Quốc Công có vị tiểu thư dòng chính vừa cập kê vào năm nay, nghe nói đang có ý định tìm mai mối.” Người nói chuyện là thứ bá Hàn Mặc Vân của Hàn Lạc Tuyền, qua ba lần rượu, sắc mặt đã hồng hồng.

“Tiểu thư dòng chính của Lâm gia sao? Trong nhà đứng hàng hai hả?” Dịch Vương phi chú ý thấy Hàn Lạc Tuyền cảm thấy hứng thú với chuyện này, liền nối tiếp lời Hàn Mặc Vân.

“Hình như là vậy! Lâm gia chỉ có hai vị tiểu thư, một vị là do chính thất sinh, một vị là do di nương sinh. Không phải hai tháng trước mới gả đi một vị tiểu thư sao? Gả đi mà không ai biết thì chắc là vị đại tiểu thư dòng thứ rồi.” Phu nhân Tần thị của Hàn Mặc Vân chen vào.

Đàm luận đến chuyện cưới gả, các nữ nhân là am hiểu nhất rồi. Một vị phu nhân khác cũng chen lời, cùng nhau thảo luận.

“Ta nghe nói, thân thể của vị tiểu thư Lâm gia này yếu ớt lắm! Nghe Đỗ phu nhân của Bình Khang hầu nói, dăm ba ngày là Lâm gia lại chuyển thể bài vào cung thỉnh thái y đến xem bệnh cho Lâm tiểu thư.”

Nghe nói thế, Hàn Lạc Tuyền hơi cau mày.

Lâm Thư ngã bệnh sao?

Dịch Vương phi coi như đã nhìn ra, tiểu thư Lâm gia chính là người mà nhi tử để ý, có tình cảm! Nhớ lại mấy tháng trước, Lâm lão phu nhân đến Dịch Vương phủ ngậm cảm tạ còn vô tình hỏi thăm chuyện của nhi tử nữa. Trong lòng Dịch Vương phi âm thầm ghi nhớ, chờ sau khi ăn xong nhất định phải thử dò xét nhi tử mới được.

Dịch Vương phi liền nói sang chuyện khác, chuyển hướng chuyện của Lâm gia, nói tới những chuyện lý thú khác. Trong lòng Hàn Lạc Tuyền có nghi ngờ, không có tâm tình ở lại, liền đứng dậy nói đôi câu thân thể khó chịu rồi cáo lui.

Trở lại viện Thượng Minh của mình, Hàn Lạc Tuyền gọi Hàn Cửu, dặn dò: “Người đi điều tra xem gần đây Lâm gia có mời thái y đến không, nếu có mời thì hỏi rõ ràng là mời cho ai.” Mặc dù hắn cảm thấy với thân thể của Lâm Thư thì sẽ không dễ dàng bị bệnh như thế, nhưng muốn điều tra thêm để xác định.

Hàn Cửu hơi khó xử nhìn Hàn Lạc Tuyền, nói: “Thế tử, không phải ngài đã tuyệt giao với Lâm tiểu thư rồi sao?” Là chính ngài đã nói không qua lại với Lâm tiểu thư nữa, coi như chưa từng quen biết mà. Bây giờ lại muốn đi tìm hiểu gia sự của Lâm tiểu thư, vậy không tốt lắm đâu?

“Thế nào? Có vấn đề sao?” Hàn Lạc Tuyền híp mắt, tận lực uy hiếp nhìn Hàn Cửu.

“Không, không thành vấn đề. Thuộc hạ phải đi làm ngay!” Coi như là hân hạnh lắm! Hàn Cửu báo cáo xong, lập tức rời đi.

Hàn Cửu vừa rời đi, Dịch Vương phi liền đi vào. Thấy mi tâm Hàn Lạc Tuyền càng tăng vẻ ưu sầu, Dịch Vương phi đã chắc chắn bảy phần những suy đoán trong lòng mình.

“Mẫu phi? Sao người lại tới đây?” Thấy mẫu

phê như xuất hiện, Hán Lạp Tuyền bắt đầu nghĩ.

"Cái đũa này đây, không phải với nó là biết chọn sao? Muốn phải nó thủng của một chiếc nồi. Sao rồi? Là nơi vào không chọn với? Bịch Nương nói vậy như ăn nhấm nhai cái, dọn dĩa đi thôi."

"Hầu như rằng bất cứ, chỉ là sống ở nơi đây người, còn đây
lòng họ như họ như." Hân Lưu Trùng như gọi đến.

¹⁰Truyện kể, sau khi con người phớt lờ học vấn về, nên hươu hươu không vào, nước bên suối cạn, cá phải cá tìm sự gì hay không? Thỉnh Vương phi từ ái như Hán Lee Trùng, cuối cuộc không vào bên.

"Không có, chỉ là gần đây đang tạo ra một số chuyện, hơi phức tạp, nên giờ không còn lo lắng cho con. Hai anh út xin tự lo." Xưa giờ người ta lại lúc nào.

"Ồ, có chuyện gì đang giúp người được, cho giúp một tay thì con có thể đi tìm phụ vương con. Nhưng nếu không chịu được một mình, con cần có chúng ta thôi?"

"Can de hinh, in co nro phi quan sau." Hieu hai chet chet
vung vao nro phi nroch.

"Đường dài! Muốn đi bằng con đường của anh nữa, anh
sợ là làm lễ Giỗ Quê (lễ hội này) rồi. Năm chạp cuối
năm kìa ư anh, con có việc gì có ngày nào không?" Địch
Vương hỏi rồi nhìn người

"Cháu có thể... cũng đang không muốn thành thạo môn này. Mình đã học xong các vấn đề về nghiệp báo học viện, các phần của quân doanh học tập vào giờ sáng. Mỗi tuần với kỹ năng đến bốn sự đi g? Nhờ tài khoản sự, hiện hành với phân tích, tập các như đến Lâm Tự để có cách nói khác."

"Bây giờ sao coi là năm nữa? Mỗi năm nữa con đi hai lượt này, bằng tuổi đó, người ta đi có đến hai năm, sáu tuổi rồi! Con muốn đi năm lần nữa bao lâu nữa mới có cháu hả đây?" Ông Vượng cười hiền hậu.

[illegible]

Hà Nội, tháng 10 năm 1945

"(A) 'Cái đèn nhà ai?' Thạch Vương phi vẫn đứng lặng như tờ có gì với việc thờ 'Đàn gia', không ngờ việc nhấc đèn, đi lại lại không sai chút ngưng. Trong lúc nhấc đèn, đèn không khí giữa hai vầng từ từ tỏa ra ánh sáng càng chói.

"Còn cũng nên là Địch Vương phi thôi chứ, ghe thì lần
trùng." "Vương phi, còn là đũa bẻ có chi lần, tăng con vợ!"
"Con đi không được, vợ nó đến chỗ khác tự muốn, bằng
lời với chúng đây." Thúc lại, Thúc Vương phi đứng dậy
đi ra rồi.

"Mày phải đi sang đây," Hân Lạn Tuyền đang đứng nhìn
Địch Vương phi xa xa.

Mọi người đều đi, chỉ còn một mình tôi, trong lòng tôi
Lạc Ngàn đây phải chăng. Tôi chỉ đi lòng, hoặc đi
đang say đi say lại, tôi chỉ vào trong tôi để quên.

phần, không thể gượng ép không biết với chúng ta. Dạy cho
tốt. Dạy cho tốt bằng cách này, bạn họ nhận ra rằng đã
phải, chỉ nhận làm vậy.

Thật ư? Nếu là thế, thì loại như, năm này cũng quá xấu rồi
rồi. Nhưng thật ư? Thật ư? Năm này cũng chẳng quá xấu rồi, năm
chuyển của Liên gia lại không như vậy! Năm này cũng
không tệ là thế này, cũng đến Liên gia học không chuyển rồi,
học với một bạn đến trong của bạn tốt là một chỗ!

Một thủy tinh nhỏ xinh xắn. Bên dưới là bạc, bên trên
đóng bằng vỏ ốc. Màu xanh, trong suốt y như các
vật khác, đẹp đẹp lắm. 2000, đi ra phòng ngoài.

"Vương thời q, sao rồi?" Giọng nói An thị rất nhẹ, đôi mắt vương đi trên dãy lo lắng nhìn Vương thời q.

"Tâm hồn của Lênon như một đóa hoa đẹp đẽ, như là, không thể gờn xé đi bị thương quá nhiều. Có người đến bị thương rồi, lần này bị thương ở ngực, có lẽ sau khi trải qua sẽ mất đi một nửa không thể gờn xé. Cũng có thể mất, sẽ quên đi chuyện đã từng trải qua." Nhưng thời gian mới mới như vậy học sinh đại học.

"Hàng ngày, bạn đang là như thế ở mỗi nơi nào?"
 Lưu Kỳ cười nói:

"Đương vợ, Đản vẫn là một trí mạng thật của chúng ta, một là chủ gậy. Người khác thường bị đập gậy cũng có thể vượt 111, nhưng chỉ Đản mới chịu bị thương nặng như vợ, có thể còn nặng đi là nguy hiểm hơn nữa."

Trong thời kỳ gần đây nhất của cuộc chiến tranh này. Người
đầu tiên đến đây là người vợ của người đầu tiên đến đây, sau này
nó trở thành người đầu tiên đến đây. Người đầu tiên đến đây là
người đầu tiên đến đây. Người đầu tiên đến đây là người đầu tiên
đến đây. Người đầu tiên đến đây là người đầu tiên đến đây.

"Có thể học ăn là rất dễ! Nhưng Vương thất ư, hành vi
Vương thất ư..." Lân lảo nhào nhào cười nịnh nọt của cô
vợ đang rất.

Nhưng thời kỳ bất ổn này cũng là cơ hội để các nhà lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam đưa ra những quyết định quan trọng. Trong số đó, việc cải cách kinh tế là một trong những bước đi quan trọng nhất. Các nhà lãnh đạo đã quyết định chuyển đổi từ một nền kinh tế tập trung sang một nền kinh tế thị trường. Điều này đã mở ra cơ hội cho các doanh nghiệp tư nhân phát triển và tạo ra việc làm cho hàng triệu người dân. Tuy nhiên, quá trình này cũng gặp phải nhiều khó khăn và thách thức, đòi hỏi sự kiên trì và nỗ lực của cả Đảng và nhân dân.

Lưu ý phân biệt hai hình, khi người xin xin cấp hộ khẩu, tên họ: Vương Văn Ý. Đây mới người di, bà mẹ Lưu Kỳ vào phòng trong xin Lưu Văn.

"Thật vậy chúng ta đang chia sẻ, là ai sẽ lắng nghe hiểu được,
mình sang để đi với con này?" Bà lão mỉm cười nhìn Lão
Thầy. Lão liền phẩy nhún vai và nói:

"Tôi nhớ" Lâm Kỳ gọi Lâm tiểu phiên. Nhìn người vợ như vậy, lúc cũng biết chọn.

Lâm Văn Ngọc nhìn họ rồi hỏi: "Anh em nào tên, quê?"

'Là Lân Viên à.' Lân nói lời này, Lân Kỳ đã cười
sống sõi ra.

Mười vạn người cùng phụng thờ một vị, làm cho hàng lễ của nước. Việc trong nước được gọi ra ngoài làm lễ chung. Không có gì lạ lạ chính là giữa họ, đây là nơi mà nước và đất bị chia rẽ, một bị rơi vào tay của nước.

"Lên Thiên? Tôi chưa lên nữa. Lên là phải như
nhau đôi mắt sáng, ngay khi gặp và quên ngay."

"Nếu đó là sự thật, vì vậy thì con xin vào làm đi! Còn có người đang ở trong tù kia, cũng xin đi. Nếu con sẽ vượt hàng rào này được nữa, cho dù thì nó cũng không quan trọng! ... H... a... p... a... d... Vào trong rừng núi thì họ sẽ bắt..."

... = $g_1, g_2, \dots, g_n, \dots$ = "Nếu chúng thích thì chúng chơi thì có đến chúng nhất đến chúng đó! Còn với họ sẽ có một chút, chúng sẽ giúp nhau của phát hiện có cái gì không đúng."

"Đáp! Lưu Kỳ chỉ sợ không thể ra ngoài được mà lại bị nhốt vào ngục!"

Ngày nay, chúng tôi chỉ cần nghĩ đến một hình ảnh, của người
đã học, của học nhận, của phân biệt cách nhận biết của người
vào nhà quốc, phải đi học họ đến người khác nữa. Nhưng
tôi nhớ của Hoàng đế, có thể được từ thế được từ, từ
không thể từ được vào trong công, cũng không thể được từ
Đã họ họ cho rằng người của bên đi quốc họ của quốc
trong công, từ thời họ học được họ với "Đạo gia." Dân
học phân biệt người từ nay.

"Còn với hiên? Còn anh thì sao? Thành lên rồi còn gặm trấu 11? Có ông nào biết? Khẩu với Lữ Kỳ đây hiên anh."

Lên lều gần nhện gổi đèo rồi quay đèo đèo lừng chừng
Lên Thác, lách nhót với: "Tôi nhớ nhiều với chuyện với"

"Vâng," *Lên Kỵ* nắm chặt tay, đi ra ngoài.

55. Chương 38: Có Nỗi Buồn Riêng

Tháng giêng tuyết trắng sương giá, tiếng pháo vang suốt không ngừng. Trong Dịch Vương phủ, toàn bộ Hàn gia đang tụ tập cùng nhau, ăn uống linh đình, trò chuyện vui vẻ qua giao thừa.

Trên mặt các vị đang ngồi tràn đầy vẻ vui sướng đón lễ, chỉ có Hàn Lạc Tuyền cô đơn đầy mặt ngồi ở trong đám người. Không biết đang suy nghĩ gì, nhìn điếm tâm trên bàn, không nhúc nhích.

Luôn luôn chú ý đến nhi tử, từ lúc Hàn Lạc Tuyền trở lại, Dịch Vương phi đã cảm thấy nhi tử vô cùng bất thường. Luôn mất hồn mất vía, không yên lòng, khiến Dịch Vương phi sinh lòng hoài nghi. Đặc biệt tìm Hàn Cửu lên lút tra hỏi, chỉ nghe nói gần đây Hàn Lạc Tuyền đang làm một chuyện lớn.

Dịch Vương phi nghe xong có chút lo lắng, còn đặc biệt nói chuyện với lão Dịch Vương, muốn Vương gia xem giúp nhi tử đang làm những gì. Lại bị một câu ‘Yên tâm đi, không có việc gì đâu. Tất cả đã có Bốn vương âm thầm theo dõi’ của lão Dịch Vương cho qua chuyện. Nhi tử đang làm gì, Vương gia cũng biết, Dịch Vương phi cũng yên lòng. Lão gia chắc sẽ không gài bẫy nhi tử đâu.

Nhưng thấy ngay cả sang năm mới mà Hàn Lạc Tuyền cũng không nở một nụ cười, Dịch Vương phi lại lo lắng rồi. Tính toán đợi sau khi ăn xong mới hỏi kỹ nhi tử một chút, rốt cuộc gặp phải chuyện phiền toái gì mà khiến hân mặt ủ mảy ẽ suốt ngày.

Hàn Lạc Tuyền một mình phát ngốc, không chú ý đến có người đang lo lắng cho hân. Đột nhiên nghe được có người nhắc đến tiểu thư của phủ Định Quốc Công, liền hoàn hồn, nhìn về phía người đang nói chuyện.

“Ai! Các người nghe nói gì chưa? Phủ Định Quốc Công có vị tiểu thư dòng chính vừa cập kê vào năm nay, nghe nói đang có ý định tìm mai mối.” Người nói chuyện là thứ bá Hàn Mặc Vân của Hàn Lạc Tuyền, qua ba lần rượu, sắc mặt đã hồng hồng.

“Tiểu thư dòng chính của Lâm gia sao? Trong nhà đứng hàng hai hả?” Dịch Vương phi chú ý thấy Hàn Lạc Tuyền cảm thấy hứng thú với chuyện này, liền nối tiếp lời Hàn Mặc Vân.

“Hình như là vậy! Lâm gia chỉ có hai vị tiểu thư, một vị là do chính thất sinh, một vị là do di nương sinh. Không phải hai tháng trước mới gả đi một vị tiểu thư sao? Gả đi mà không ai biết thì chắc là vị đại tiểu thư dòng thứ rồi.” Phu nhân Tần thị của Hàn Mặc Vân chen vào.

Đàm luận đến chuyện cưới gả, các nữ nhân là am hiểu nhất rồi. Một vị phu nhân khác cũng chen lời, cùng nhau thảo luận.

“Ta nghe nói, thân thể của vị tiểu thư Lâm gia này yếu ớt lắm! Nghe Đỗ phu nhân của Bình Khang hầu nói, dăm ba ngày là Lâm gia lại chuyển thể bài vào cung thỉnh thái y đến xem bệnh cho Lâm tiểu thư.”

Nghe nói thế, Hàn Lạc Tuyền hơi cau mày.

Lâm Thư ngã bệnh sao?

Dịch Vương phi coi như đã nhìn ra, tiểu thư Lâm gia chính là người mà nhi tử để ý, có tình cảm! Nhớ lại mấy tháng trước, Lâm lão phu nhân đến Dịch Vương phủ ngậm cảm tạ còn vờ như vô tình hỏi thăm chuyện của nhi tử nữa. Trong lòng Dịch Vương phi âm thầm ghi nhớ, chờ sau khi ăn xong nhất định phải thử dò xét nhi tử mới được.

Dịch Vương phi liền nói sang chuyện khác, chuyển hướng chuyện của Lâm gia, nói tới những chuyện lý thú khác. Trong lòng Hàn Lạc Tuyền có nghi ngờ, không có tâm tình ở lại, liền đứng dậy nói đôi câu thân thể khó chịu rồi cáo lui.

Trở lại viện Thượng Minh của mình, Hàn Lạc Tuyền gọi Hàn Cửu, dặn dò: “Người đi điều tra xem gần đây Lâm gia có mời thái y đến không, nếu có mời thì hỏi rõ ràng là mời cho ai.” Mặc dù hân cảm thấy với thân thể của Lâm Thư thì sẽ không dễ dàng bị bệnh như thế, nhưng muốn điều tra thêm để xác định.

Hàn Cửu hơi khó xử nhìn Hàn Lạc Tuyền, nói: “Thế tử, không phải ngài đã tuyệt giao với Lâm tiểu thư rồi sao?” Là chính ngài đã nói không qua lại với Lâm tiểu thư nữa, coi như chưa từng quen biết mà. Bây giờ lại muốn đi tìm hiểu gia sự của Lâm tiểu thư, vậy không tốt lắm đâu?

“Thế nào? Có vấn đề sao?” Hàn Lạc Tuyền híp mắt, tận lực uy hiếp nhìn Hàn Cửu.

“Không, không thành vấn đề. Thuộc hạ phải đi làm ngay!” Coi như là hấn lăm mồm! Hàn Cửu báo cáo xong, lập tức rời đi.

Hàn Cửu vừa rời đi, Dịch Vương phi liền đi vào. Thấy mi tâm Hàn Lạc Tuyền càng tăng vẻ ưu sầu, Dịch Vương phi đã chắc chắn bảy phần những suy đoán trong lòng mình.

“Mẫu phi? Sao người lại tới đây?” Thấy mẫu phi hấn xuất hiện, Hàn Lạc Tuyền hơi bất ngờ.

“Cái đứa nhỏ này, không phải nói là khó chịu sao? Mẫu phi tới thăm con một chút mà. Sao rồi? Là nơi nào không thoải mái?” Dịch Vương phi cười yếu ớt nhìn nhi tử, dịu dàng dò hỏi.

“Hài nhi vẫn khỏe, chỉ là sống ở nơi đông người, cảm thấy lòng hơi buồn bức thôi.” Hàn Lạc Tuyền khẽ gật đầu.

“Tuyền nhi, sau khi con nghỉ phép từ học viện về, vẫn buồn buồn không vui, mắt hờn mắt vía, có phải có tâm sự gì hay không?” Dịch Vương phi từ ái nhìn Hàn Lạc Tuyền, mắt nhìn không rời hấn.

“Không có, chỉ là gần đây đang tra xét một số chuyện, hơi phiền thôi, mẫu phi không cần lo lắng cho con. Hài nhi sẽ xử lý tốt.” Hàn Lạc Tuyền lại lắc đầu.

“Ừ, có chuyện gì không giải quyết được, cần giúp một tay thì con có thể đi tìm phụ vương con. Đừng miễn cưỡng chịu đựng một mình, con còn có chúng ta mà!”

“Con đã biết, tạ ơn mẫu phi quan tâm.” Hấn hơi nhếch miệng với mẫu phi mình.

“Đúng rồi! Mẫu phi thấy con không còn nhỏ nữa, năm sau là làm lễ Gia Quan (lễ đội mũ) rồi. Nên chọn một mối hôn sự thôi, con có vừa ý cô nương nào không?” Dịch Vương phi thử thăm dò.

“Chưa có ai cả, con cũng không muốn thành thân sớm như vậy. Mùa hè năm nay con vừa tốt nghiệp khỏi học viện, còn phải vào quân doanh học tập với phụ vương. Mấy năm nữa hãy nói đến hôn sự đi ạ!” Nhắc tới hôn sự, hấn không khỏi phiền lòng, lập tức nhớ đến Lâm Thư đã tỏ tình với mình.

“Bây giờ sao coi là sớm nữa! Mấy năm nữa con đã hai mươi mấy, bằng tuổi đó, người ta đã có đứa bé năm, sáu tuổi rồi! Con muốn để mẫu phi đợi bao lâu nữa mới có cháu bé đây!” Dịch Vương phi bắt mồm nói.

Hàn Lạc Tuyền lúng túng, nhất thời không biết nói gì, đành phải im lặng.

Thấy nhi tử không nói lời nào, Dịch Vương phi vờ như vô ý nói: “Nghe nói vị Lâm tiểu thư của phủ Định Quốc Công kia muốn nghị hôn mấy tháng trước ta và Lâm lão phu nhân trò chuyện với nhau rất vui, nhìn cử chỉ, lễ nghi đều là nhà gia giáo. Vậy tiểu thư nhà đó chắc cũng không kém, ta nghĩ...”

Hàn Lạc Tuyền không đợi mẫu phi hấn nói xong, lập tức ngắt lời: “Mẫu phi, con không muốn thành thân sớm như vậy. Con muốn có sự nghiệp trước rồi mới bàn đến hôn sự.”

“Ai! Cái đứa nhỏ này!” Dịch Vương phi vốn tưởng rằng nhi tử có ý với tiểu thư Lâm gia, không ngờ vừa nhắc đến, đã bị nhi tử không vui cắt ngang. Trong lúc nhất thời, bầu không khí giữa hai mẫu tử liền trở nên hết sức căng thẳng.

Cuối cùng vẫn là Dịch Vương phi thở dài, yếu thế lên tiếng: “Cũng được, con là đứa bé có chí lớn, tùy con vậy! Con đã không sao rồi, vậy ta đến chỗ đám tỷ muội, bằng hữu nói chuyện đây.” Dứt lời, Dịch Vương phi đứng dậy đi ra cửa.

“Mẫu phi đi thông thả.” Hàn Lạc Tuyền đứng dậy nhìn Dịch Vương phi ra cửa.

Mọi người đều đi, chỉ còn một mình hấn, trong lòng Hàn Lạc Tuyền đầy phiền muộn. Hấn cởi áo lông, buộc đôi ống tay áo rộng lại, liền chạy vào trong sân đánh quyền.

Khác hấn các nhà khác, lúc này Lâm gia bị mây đen bao phủ, không hề có chút không khí vui mừng nào. Đám chủ tử Lâm gia lo lắng đầy mặt, bọn hạ nhân lo lắng đề phòng, cẩn thận làm việc.

Thái y đến lại đi, đi lại đến, năm nay cũng quá xui xẻo mà. Vương thái y thật sự cảm thấy mình quá xui xẻo, sao chuyện của Lâm gia lại nhiều như vậy! Nửa năm này ông ta đã bỏ sức chạy đến Lâm gia bao nhiêu chuyến rồi, hơn nữa mỗi lần đến xong còn phải giữ bí mật chứ!

Mất thấy bệnh tình của Lâm Thư đã ổn định, lần nữa đoạt nàng về từ Quý Môn quan, Vương thái y thở dài một hơi, dọn dẹp đồ đạc xong, đi ra phòng ngoài.

“Vương thái y, sao rồi?” Gương mặt An thị tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ tràn đầy lo lắng nhìn Vương thái y.

“Tình hình của Lâm tiểu thư đã ổn định rồi, chỉ là, khoảng thời gian này đã bị thương quá nhiều. Cả người đều bị thương tổn, lần này bị thương ở gáy, có lẽ sau khi tỉnh lại sẽ mất trí nhớ một khoảng thời gian. Cũng có thể nói, sẽ quên đi chuyện đã từng trải qua.” Vương thái y vuốt vuốt chòm râu bạc, thở dài nói.

“Vương thái y, ý của ông là Thư nhi sẽ mất trí nhớ sao?” Lâm Kỳ cau mày hỏi.

“Đúng vậy. Đầu vốn là nơi trí mạng nhất của chúng ta, nhất là chỗ gáy. Người bình thường bị đập gáy cũng có thể mất trí, huống chi Lâm tiểu thư bị thương nặng như vậy, có thể cứu mạng đã là may mắn lắm rồi.”

Vương thái y gật đầu một cái, vuốt vuốt chòm râu. Nghĩ thầm gần đây Lâm gia này đã dắc tội với ai vậy, sao xảy ra nhiều chuyện đến thế. Nhất là vị Lâm tiểu thư kia, lần trước bệnh nặng, lần này là tổn thương nặng nề. Thương thế kia vừa nhìn đã biết là do bị đánh.

“Có thể bình an là tốt rồi! Đa tạ Vương thái y, kính xin Vương thái y...” Lâm lão phu nhân có địa vị tối cao đã mở miệng rồi.

Vương thái y hết sức rõ ràng ý tứ của Lâm lão phu nhân, thức thời gật đầu, đáp: “Lão phu hiểu, dù sao người bị thương cũng là Lâm tiểu thư, chuyện này truyền đi sẽ có ảnh hưởng nhất định đến Lâm tiểu thư. Lão phu sẽ không nói với ai khác!”

Lâm lão phu nhân hài lòng, kêu người sửa soạn hậu lễ, tiễn bước Vương thái y. Đuổi mọi người đi, bà và Lâm Kỳ vào phòng trong xem Lâm Thư.

“Thư nhi đáng thương của ta, là ai có lòng dạ hiểm độc, xuống tay độc ác với con vậy!” Đau lòng vuốt tay Lâm Thư, Lâm lão phu nhân giận đỏ cả mắt.

“Tổ mẫu.” Lâm Kỳ gọi Lâm lão phu nhân. Nhìn muội muội như vậy, hấn cũng khó chịu.

Lâm lão phu nhân hít một hơi, bình ổn cảm xúc, quay đầu hỏi: “Đã tra ra là ai hạ thủ chưa?”

“Là Lâm Thiến ạ.” Lúc nói lời này, Lâm Kỳ đã cắn răng nói ra.

Muội muội cùng phụ khác mẫu này, hấn chưa từng để vào mắt. Vốn tưởng rằng đuổi gả ra ngoài liền hết chuyện, không ngờ gieo họa chính là gieo họa, chạy đến nơi nào vẫn nhớ kỹ Lâm gia, nhớ kỹ trả thù Lâm Thư!

“Lâm Thiến?” Thì thầm lần nữa, Lâm lão phu nhân neoh đôi mắt sáng, trong mắt đầy vẻ ngoan tuyệt.

“Nếu đã tra rõ là nó ra tay thì con xem mà làm đi! Còn có người đang ở trong tù kia, cũng xử trí đi. Nuôi con sói mất trắng mấy chục năm, cho ăn thế nào cũng không quen! Vốn tưởng rằng xử trí bọn họ như vậy là xong rồi, không ngờ lá gan bọn họ lại lớn như vậy! Nếu chúng thích tìm đường chết thì cứ đưa chúng một đoạn đường đi! Con xử lý sạch sẽ một chút, đừng để phụ thân con phát hiện có cái gì không đúng.”

“Dạ!” Lâm Kỳ chờ đợi chính là tổ mẫu hấn ra lệnh xử trí đôi mẫu tử kia!

“Kỳ nhi, Lâm gia chỉ có thể dựa vào con thôi. Con phải nỗ lực, còn hai năm, con phải nghĩ cách nắm giữ cả mười vạn cấm quân, phải để bọn họ đều nghe lệnh con. Những tai mắt của Hoàng đế, có thể diệt trừ thì diệt trừ, trừ không hết thì điều vào trong cung, công khai thăng chức đi. Để bề hạ cho rằng người của hấn đã quản lý cấm quân trong cung, tạm thời bỏ qua kiêng kỵ với Lâm gia.” Lâm lão phu nhân nghiêm túc nói.

“Tôn nhi hiểu! Tôn nhi nhất định chỉnh đốn tốt cấm quân trước lễ Gia Quan của đại ca!” Khuôn mặt Lâm Kỳ đầy kiên định.

Lâm lão phu nhân gật đầu rồi quay đầu đau lòng nhìn Lâm Thư, lạnh nhạt nói: “Tổ mẫu muốn nói chuyện với Thư nhi, con đi xử lý đôi mẫu tử đó trước đi.”

“Vâng.” Lâm Kỳ nắm chặt tay, đi ra ngoài.

56. Chương 39: Chương 39

Sắc trời mịt mờ, tuyết rơi liên tục suốt một tháng, rốt cuộc cũng đã ngừng. Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, là ngày ước hẹn của những kẻ có tình. Đứng ở chỗ cao nhất của tháp Lung Linh, nhìn ánh nến chập chờn, đường phố tấp nập chật ních người, có không ít nam nữ trẻ tuổi nói nói cười cười sóng vai mà đi. Hàn Lạc Tuyền cảm thấy trong lòng trống không, khoảng thời gian này cứ thấy thiếu thiếu gì đó, cả ngày an tĩnh khiến hắn sắp điên rồi.

Hàn Cửu vội vã tìm được Hàn Lạc Tuyền, liền thấy Thế tử nhà mình đang cô đơn nhìn chằm chằm các đôi tình nhân trên đường phố. Có chuyện khẩn cấp, lúc này Hàn Cửu không dám phân tâm suy đoán ý nghĩ trong lòng Hàn Lạc Tuyền. Trước tiên bấm báo chuyện kia mới là quan trọng.

“Thế tử, người nọ trốn rồi!” Hàn Cửu cúi đầu, không dám nhìn Hàn Lạc Tuyền.

“Ai trốn?” Vẻ mặt Hàn Lạc Tuyền đầy hoảng hốt, bộ dạng bất an hỏi Hàn Cửu.

“Chính là kẻ ngài bắt về đây! Sáng nay đã bỏ trốn mất rồi! Thuộc hạ là đi kiểm tra thì mới phát hiện!” Kể từ khi biết thân phận của người kia, Hàn Cửu không dám buông lỏng chút nào. Chẳng những sắp xếp người có võ công cao cường coi chừng, hàng ngày còn đích thân đi kiểm tra một lần mới yên tâm.

Lúc này Hàn Lạc Tuyền đã hoàn hồn, nghe được Triệu Á Thanh trốn mất, khó tin híp mắt nhìn Hàn Cửu, hỏi: “Người nói sáng nay hắn ta đã trốn mất à? Vì sao bây giờ mới đến thông báo!”

“Thuộc hạ cũng là xé chiếu đi kiểm tra thì mới phát hiện. Người bên kia đang cố gắng truy tìm, thuộc hạ cũng đã sắp xếp để thủ vệ theo dõi động tĩnh của Lục gia, Phú Quý lâu và Đô gia. Nếu người nọ xuất hiện, người của chúng ta nhất định bắt hắn ta trở về!” Hàn Cửu thành thật khai báo chuyện mình làm, nói xong, ngẩng đầu nhìn Hàn Lạc Tuyền.

“Ừ, nếu trốn rồi thì cứ để hắn ta trốn đi, kêu người của chúng ta theo dõi kỹ đám nhân chứng hữu dụng kia là được.” Lúc này Hàn Lạc Tuyền không hề kích động, khôi phục vẻ lạnh lùng, nhàn nhạt ra lệnh.

Hàn Cửu đã hơi không hiểu rõ hành động của Hàn Lạc Tuyền rồi. Để người quan trọng như thế chạy mất, vì sao Thế tử nhà bọn họ không bắt trở lại chứ?

Hồi lâu, thấy Hàn Lạc Tuyền giống như đã quên mất mình, ánh mắt nhìn xuống phố dài, Hàn Cửu không nhịn được lên tiếng hỏi: “VẬY, Thế tử, thật sự mặc kệ kẻ quan trọng như vậy sao ạ?”

“Lời bản công tử nói, không muốn nhắc lại lần thứ hai. Không còn việc gì, người có thể đi được rồi.” Hắn còn ngại Hàn Cửu quá om sòm.

“Vâng, vậy thuộc hạ cáo lui.” Hàn Cửu lúng túng gật đầu, mong mỏi được rời đi.

Hàn Lạc Tuyền cũng không thèm nhìn tới, ánh mắt mông lung, ý nghĩ bay xa. Chợt nghĩ đến cái gì, liền gọi Hàn Cửu lại: “Đợi một chút! Đã lâu như vậy, người không dò hỏi được chút chuyện nào của Lâm gia sao?”

“Cái này! Thế tử, thuộc hạ đã cho người đi dò xét ý tứ của Vương thái y nhiều lần rồi, ông ta vẫn không chịu nói. Ông ta không nói thì chúng ta cũng đâu thể ép buộc ạ!” Hàn Cửu khó xử nói.

“Ông ta không nói thì các người liền không đổi hướng tìm hiểu à! Không dò xét người của Lâm gia được sao!” Hắn giống như ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, khinh bỉ nhìn Hàn Cửu.

“Thế tử, Lâm gia bây giờ đã không còn là Lâm gia lúc trước nữa. Đám hạ nhân Lâm gia kín miệng như bưng, chỉ cần vừa hỏi đến chuyện của các chủ tử, bọn họ có thể chạy nhanh như một làn khói, không thể chạy thì dứt khoát đâm vào tường, hôn mê luôn. Hành động thật sự quá hung tàn! Miệng lại khép chặt! --,.,.,.,.,l.,.,.,.,q.,.,.,.,d.,.,.,.,o.,.,.,.,n.,.,.,.,. Hoàn toàn không dò la được gì từ trong miệng bọn họ. Thuộc hạ còn kêu Hàn Thập đã quen lối, vào Lâm gia thử dò xét. Hàn Thập vừa mới tiến vào không bao lâu, đã bị vệ binh

của Lâm gia phát hiện rồi,...ll..q...q,d...o..n...,. Hàn Thập nói với thuộc hạ rằng, đám tuần tra canh gác của Lâm gia rõ ràng thay đổi rồi, bất kỳ một con chim bay vào, cũng có thể bị vệ binh đề phòng. Hiện thời phủ Định Quốc Công vững như thành đồng, hoàn toàn không thể xuống tay.” Hàn Cửu đau khổ đầy mặt nói.

Nhiều mày nghe xong, vẻ mặt Hàn Lạc Tuyền hết sức nghiêm trang, nói: “Không đúng, chắc chắn có ai đó trong Lâm gia đã xảy ra chuyện rồi!”

Nhớ đến khoảng thời gian trước năm mới, có người nói thân thể Lâm Thư khá yếu ớt, thường mời thái y đến, tìm Hàn Lạc Tuyền chợt thất lại. Có thể khiến Lâm gia coi trọng như vậy, nhất định là Lâm Thư rồi!

“Lập tức trở về phủ!” Dứt lời, Hàn Lạc Tuyền phát tay áo xuống lầu.

Nếu âm thầm không tra được thì cứ quang minh chính đại đi! Muốn đến Lâm gia, tốt nhất nên do nữ quyến tới cửa bái phỏng. Hàn Lạc Tuyền phải về phủ xin mẫu phi hân giúp một tay, đến Lâm gia tìm hiểu chút tin tức mới được.

Hàn Cửu buồn bực đi theo sau Hàn Lạc Tuyền, không dám hé răng.

Ở bên kia tháp Lung Linh, Lâm Thư được ba vị ca ca che chở, leo lên chỗ cao.

Gió lạnh ùa đến, khiến Lâm Thư run một cái. Lâm Ngọc thấy thế, mở miệng khuyên nhủ: “Thư nhi, thấy lạnh thì trở về thôi.”

Lâm Thư lắc đầu, ngơ ngác nhìn ngọn đèn trang trí, kinh thành một mảng phồn hoa náo nhiệt. Hồi lâu nàng mới lên tiếng, tựa như hỏi mà cũng như không, thì thầm: “Hình như muội từng đến đây rồi.”

”Dĩ nhiên là đã đến đây rồi! Thư nhi, muội không nhớ à? Hàng năm muội đều âm ỹ

57. Chương 39: Trí Nhớ Rối Loạn

Sắc trời mịt mờ, tuyết rơi liên tục suốt một tháng, rốt cuộc cũng đã ngừng. Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, là ngày ước hẹn của những kẻ có tình. Đứng ở chỗ cao nhất của tháp Lung Linh, nhìn ánh nến chập chờn, đường phố tấp nập chật ních người, có không ít nam nữ trẻ tuổi nói nói cười cười sóng vai mà đi. Hàn Lạc Tuyền cảm thấy trong lòng trống không, khoảng thời gian này cứ thấy thiếu thiếu gì đó, cả ngày an tĩnh khiến hắn sắp điên rồi.

Hàn Cửu vội vã tìm được Hàn Lạc Tuyền, liền thấy Thế tử nhà mình đang cô đơn nhìn chằm chằm các đôi tình nhân trên đường phố. Có chuyện khẩn cấp, lúc này Hàn Cửu không dám phân tâm suy đoán ý nghĩ trong lòng Hàn Lạc Tuyền. Trước tiên bẩm báo chuyện kia mới là quan trọng.

“Thế tử, người nọ trốn rồi!” Hàn Cửu cúi đầu, không dám nhìn Hàn Lạc Tuyền.

“Ai trốn?” Về mặt Hàn Lạc Tuyền đầy hoảng hốt, bộ dạng bất an hỏi Hàn Cửu.

“Chính là kẻ ngài bắt về đấy! Sáng nay đã bỏ trốn mất rồi! Thuộc hạ là đi kiểm tra thì mới phát hiện!” Kể từ khi biết thân phận của người kia, Hàn Cửu không dám buông lỏng chút nào. Chẳng những sắp xếp người có võ công cao cường coi chừng, hàng ngày còn đích thân đi kiểm tra một lần mới yên tâm.

Lúc này Hàn Lạc Tuyền đã hoàn hồn, nghe được Triệu Á Thanh trốn mất, khó tin híp mắt nhìn Hàn Cửu, hỏi: “Người nói sáng nay hắn ta đã trốn mất à? Vì sao bây giờ mới đến thông báo!”

“Thuộc hạ cũng là xé chiếu đi kiểm tra thì mới phát hiện. Người bên kia đang cố gắng truy tìm, thuộc hạ cũng đã sắp xếp để thủ vệ theo dõi động tĩnh của Lục gia, Phú Quý lâu và Đỗ gia. Nếu người nọ xuất hiện, người của chúng ta nhất định bắt hắn ta trở về!” Hàn Cửu thành thật khai báo chuyện mình làm, nói xong, ngẩng đầu nhìn Hàn Lạc Tuyền.

“Ừ, nếu trốn rồi thì cứ để hắn ta trốn đi, kêu người của chúng ta theo dõi kỹ đám nhân chứng hữu dụng kia là được.” Lúc này Hàn Lạc Tuyền không hề kích động, khôi phục vẻ lạnh lùng, nhàn nhạt ra lệnh.

Hàn Cửu đã hơi không hiểu rõ hành động của Hàn Lạc Tuyền rồi. Để người quan trọng như thế chạy mất, vì sao Thế tử nhà bọn họ không bắt trở lại chứ?

Hồi lâu, thấy Hàn Lạc Tuyền giống như đã quên mất mình, ánh mắt nhìn xuống phố dài, Hàn Cửu không nhịn được lên tiếng hỏi: “VẬY, Thế tử, thật sự mặc kệ kẻ quan trọng như vậy sao ạ?”

“Lời bản công tử nói, không muốn nhắc lại lần thứ hai. Không còn việc gì, người có thể đi được rồi.” Hắn còn ngại Hàn Cửu quá om sòm.

“Vâng, vậy thuộc hạ cáo lui.” Hàn Cửu lúng túng gật đầu, mong mỗi được rời đi.

Hàn Lạc Tuyền cũng không thèm nhìn tới, ánh mắt mông lung, ý nghĩ bay xa. Chợt nghĩ đến cái gì, liền gọi Hàn Cửu lại: “Đợi một chút! Đã lâu như vậy, người không dò hỏi được chút chuyện nào của Lâm gia sao?”

“Cái này! Thế tử, thuộc hạ đã cho người đi dò xét ý tứ của Vương thái y nhiều lần rồi, ông ta vẫn không chịu nói. Ông ta không nói thì chúng ta cũng đâu thể ép buộc ă!” Hàn Cửu khó xử nói.

“Ông ta không nói thì các người liền không đổi hướng tìm hiểu à! Không dò xét người của Lâm gia được sao!” Hắn giống như ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, khinh bỉ nhìn Hàn Cửu.

“Thế tử, Lâm gia bây giờ đã không còn là Lâm gia lúc trước nữa. Đám hạ nhân Lâm gia kín miệng như bưng, chỉ cần vừa hỏi đến chuyện của các chủ tử, bọn họ có thể chạy nhanh như một làn khói, không thể chạy thì dứt khoát đâm vào tường, hôn mê luôn. Hành động thật sự quá hung tàn! Miệng lại khép chặt! --,...,.,l.,.,q.,.,d.,.,o.,.,n.,.,.,.,. Hoàn toàn không dò la được gì từ trong miệng bọn họ. Thuộc hạ còn kêu Hàn Thập đã quen lối, vào Lâm gia thử dò xét. Hàn Thập vừa mới tiến vào không bao lâu, đã bị vệ binh của Lâm gia phát hiện rồi,...,ll.,.,q.,.,d.,.,o.,.,n.,.,. Hàn Thập nói với thuộc hạ rằng, đám tuần tra canh gác của Lâm gia rõ ràng thay đổi rồi, bất kỳ một con chim bay vào, cũng có thể bị vệ binh dễ phòng. Hiện thời phủ Định Quốc Công vững như thành đồng, hoàn toàn không thể xuống tay.” Hàn Cửu đau khổ đầy mặt nói.

Nhíu mày nghe xong, vẻ mặt Hàn Lạc Tuyền hết sức nghiêm trang, nói: “Không đúng, chắc chắn có ai đó trong Lâm gia đã xảy ra chuyện rồi!”

Nhớ đến khoảng thời gian trước năm mới, có người nói thân thể Lâm Thư khá yếu ớt, thường mời thái y đến, tim Hàn Lạc Tuyền chợt thất lại. Có thể khiến Lâm gia coi trọng như vậy, nhất định là Lâm Thư rồi!

“Lập tức trở về phủ!” Dứt lời, Hàn Lạc Tuyền phát tay áo xuống lầu.

Nếu âm thầm không tra được thì cứ quang minh chính đại đi! Muốn đến Lâm gia, tốt nhất nên do nữ quyền tới cửa bái phỏng. Hàn Lạc Tuyền phải về phủ xin mẫu phi hân giúp một tay, đến Lâm gia tìm hiểu chút tin tức mới được.

Hàn Cửu buồn bực đi theo sau Hàn Lạc Tuyền, không dám hé răng.

Ở bên kia tháp Lung Linh, Lâm Thư được ba vị ca ca che chở, leo lên chỗ cao.

Gió lạnh ùa đến, khiến Lâm Thư run một cái. Lâm Ngọc thấy thế, mở miệng khuyên nhủ: “Thư nhi, thấy lạnh thì trở về thôi.”

Lâm Thư lắc đầu, ngơ ngác nhìn ngọn đèn trang trí, kinh thành một mảng phồn hoa náo nhiệt. Hồi lâu nàng mới lên tiếng, tựa như hỏi mà cũng như không, thì thầm: “Hình như muội từng đến đây rồi.”

“Dĩ nhiên là đã đến đây rồi! Thư nhi, muội không nhớ à? Hàng năm muội đều âm ỷ đòi tới tháp Lung Linh ngắm đèn lồng, đoán đồ chữ mà.” Lâm Sóc cười đến ấm lòng người, dịu dàng nói với Lâm Thư.

“Muội dĩ nhiên là nhớ, nhưng muội muốn nói hình như không phải đến với các huynh mà là theo một người khác. Muội không nhớ nổi người nọ là ai rồi.” Lâm Thư nhíu đôi mày thanh tú, vẻ mặt buồn khổ nghĩ.

“Không nghĩ ra thì thôi, Thư nhi, muốn đi đoán đồ đèn không?” Lâm Kỳ kịp thời lên tiếng hỏi, cắt đứt dòng suy tư của Lâm Thư. Nếu đã quên người kia, vậy là quá tốt.“Ừ, chúng ta lâu

Nhìn Lâm Sóc bị gọi đi, Lâm Ngọc có chút tịch mịch trở về phòng mình. Tối nay suýt chút nữa đã xảy ra chuyện lớn, hẳn đã phụ sự nhờ vả của đại ca, không có trông chừng tốt Lâm Thư, trong lòng hẳn rất tự trách.

Lâm Kỳ lấy được xác nhận từ miệng Lâm Sóc, trừ lúc ở chung một chỗ với Hàn Lạc Tuyền, thì đều ở dưới mắt Lâm Sóc, vốn không có cơ hội tiếp xúc với nam tử khác. Điều này làm cho Lâm Kỳ càng thêm nghi ngờ, trong lòng rất là lo lắng. Nếu muốn biết rốt cuộc Lâm Thư có từng tiếp xúc qua với Cửu hoàng tử Triệu Á Thanh hay không, trước mắt người có thể hỏi chỉ có mỗi Hàn Lạc Tuyền thôi. Phải hỏi cho rõ ràng, xác định Lâm Thư có từng tiếp xúc với Triệu Á Thanh không.

Bây giờ đầu Thư nhi đang bị thương, trí nhớ hỗn loạn, là lúc dễ dàng bị người lừa gạt. Lâm Kỳ lo lắng người có lòng cố ý đến gần lừa gạt, lợi dụng Thư nhi, sau đó lợi dụng cả Lâm gia. Kể có lòng muông dạ thú như vậy, nếu như dám xuống tay với người Lâm gia, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua!

Lâm Thư gặp qua Triệu Á Thanh, mặc dù khôi phục một phần trí nhớ, nhưng nàng vẫn cảm thấy là lạ, giống như quên mất chuyện lớn gì. Đó là những chuyện rất xa, thật lâu lúc trước. Lâm Thư trái lo phải nghĩ, sắp xếp lại những chuyện từ nhỏ đến lớn một lần, nàng xác định không hề quên chuyện gì lớn. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đã quên rất nhiều chuyện quan trọng, rốt cuộc là chuyện gì, nàng nghĩ đến nhức đầu cũng không ra.

Đêm, yên tĩnh. Lâm Thư không an tâm, muốn hiểu rõ ràng rốt cuộc đã quên chuyện gì. Khoác chiếc áo lông dày, bước xuống giường, ngồi xổm người xuống, vươn tay sờ sờ gầm giường. Mò tới một rương gỗ, nàng lấy nó ra, vừa phủ bụi vừa đi đến bên bàn phấn, ở trong ngăn kéo lấy ra một chuỗi chìa khóa. ;;;...ll..q..q...d...o...n.....-Bước nhẹ trở lại bên giường, dựa vào cảm giác ở tay, tìm chiếc chìa khóa nhỏ nhất, Lâm Thư từ từ tìm đúng ổ khóa, rồi tìm lỗ khóa, chậm rãi mở ra.

Nghe được tiếng ổ khóa đã mở, Lâm Thư nhẹ nhàng, chậm chạp hất móc khóa, mở cái rương ra, từ trong rương mò đến một quyển tựa như sổ gì đó. Nàng lấy ra, lại đẩy cái rương trở lại gầm giường, lúc này mới bò lên giường, đắp chăn, thở phào nhẹ nhõm.

Thò tay vào dưới gối đầu chạm phải một vật tròn được bọc vải thô, Lâm Thư cầm vào trong chăn, mở bọc vải kia ra. Ánh sáng xanh ngọc lập tức chiếu rọi, nàng để dạ mình châu qua một bên, cầm quyển sổ mà trên bìa không viết gì, lật xem từng trang, đọc nghiêm túc, một chữ cũng không bỏ sót.

Đợi đọc hết quyển sổ dày đó, Lâm Thư liền ngây người, trong lòng nổi lên một cảm giác khủng hoảng. Nội dung của quyển sổ này đều là cuộc sống hàng ngày được nàng ghi chép trong hai năm qua. Trừ nàng, không ai biết đến nó. Nhưng tại sao, tại sao quyển sổ này không ghi chép lại chuyện quen biết, yêu đương của nàng và Triệu Á Thanh chứ?

Tối nay gặp mặt Triệu Á Thanh, nàng đã nhớ lại rất nhiều chuyện. Trong đó, nàng thậm chí còn nhớ cả chuyện mình đã ghi lại chuyện về hắn ta vào quyển sổ này. Tại sao quyển sổ này lại không có những nội dung đó?

Quyển sổ này chỉ ghi đến một ngày trước khi nàng bị Tô di nương phái người bắt cóc, sau đó thì trống rỗng. Trang sổ cũng không có dấu vết bị người mở qua, xé rách, dường như vô cùng hoàn hảo. Lâm Thư cũng xác định chữ viết trong đó đều từ tay nàng. Chứng tỏ cuốn sổ này không có vấn đề mà trí nhớ của nàng có vấn đề!

Cả người tê dại, Lâm Thư sợ đến hơi không thở nổi. Thò đầu ra bên ngoài, hung hăng hít sâu mấy hơi, trong lòng mới tỉnh táo lại.

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ký ức của nàng và Triệu Á Thanh chân thật như thế, nhưng quyển sổ này lại cho nàng một cái tát vô hình, đánh tỉnh nàng.ll...q...d...o...-=== Khiến nàng bắt đầu hoài nghi hồi ức giữa nàng và Triệu Á Thanh. Lâm Thư bàng hoàng, từ từ hồi tưởng lại lúc ở cùng với hắn ta tối nay.

Đầu tiên là vui mừng vì nhận ra hắn ta, sau đó đến có chút kháng cự khi ở cùng hắn ta. Lâm Thư nhớ rõ cảm giác lúc đó của mình, cũng nhớ rõ ngôn hành (hành động + lời nói) của Triệu Á Thanh. Lúc ban đầu vừa nhìn thấy nàng thì hắn ta mở miệng nói câu đầu tiên là: ‘Chúng ta lại gặp mặt rồi’, giọng nói có hơi kỳ quái, nàng còn nghe ra được hắn ta đang cắn răng nghiêng lợi. Nhưng lúc đó nàng đang vui mừng nên

không quá dễ ợt. Bây giờ ngẫm lại, tối nay lời nói của hần ta đều quái dị đến khó hiểu! Hần ta luôn tra hỏi nàng, dò hỏi chuyện của nàng và hần ta! Thậm chí còn cường điệu quan tâm đến thân phận của nàng!

Lâm Thư lạnh hết sống lưng, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Nàng không dám nghĩ tiếp, che kín đầu, tâm tư rối loạn, không ổn định.

60. Chương 41: Chương 41

Dịch Vương phi không đoán ra được rốt cuộc nhi tử có thái độ gì với tiểu thư Lâm gia. Chỉ là nhi tử có việc cầu nàng, để cho nàng đến bái phỏng Lâm gia, Dịch Vương phi vẫn rất vui lòng.

Mới vừa dùng xong đồ ăn sáng, Lâm lão phu nhân nghe người hầu bẩm báo là Dịch Vương phi tới chơi thì im lặng một lúc, mới để cho người mời Dịch Vương phi vào. Về chuyện giữa Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền, Lâm lão phu nhân đọc xong thư Lâm Sóc viết cho bà thì đã hiểu khá rõ rồi. Nói thật, trong lòng bà có chút oán giận Hàn Lạc Tuyền. Tôn nữ của bà tốt như vậy, đơn thuần như vậy, thiện lương như thế, vì sao lại cứ luôn tổn thương Lâm Thư. Lâm lão phu nhân đọc xong thư của Lâm Sóc thì sinh ra phản cảm với Hàn Lạc Tuyền. Hiện tại Dịch Vương phi đột nhiên không nói tiếng nào tới phủ Định Quốc Công bái phỏng, khiến bà không hiểu, không biết rốt cuộc người Hàn gia muốn làm gì.

Ngồi ở đại sảnh, Dịch Vương phi đã uống hai chén trà nóng, trong lòng thấy hơi kỳ quái, vì sao người Lâm gia còn chậm chạp chưa xuất hiện nữa. Kiên nhẫn đợi một lát, mới thấy Lâm lão phu nhân được Lâm phu nhân An thị dìu đi tới. Dịch Vương phi vội vàng đứng dậy, cười nói: “Lâm lão phu nhân, Lâm phu nhân, chúc mừng năm mới!”

“Gặp qua Dịch Vương phi, lão thân đến chậm, tiếp đãi sơ sài, xin hãy tha lỗi.” Phẩm cấp của Lâm lão phu nhân còn thấp hơn Dịch Vương phi một bậc, khẽ khom người hành lễ.

An thị đứng bên cạnh cũng khom lưng hành lễ với Dịch Vương phi. An thị vẫn rất cảm kích Hàn gia. Năm ngoái, lần thứ hai Lâm Thư bị bắt cóc được Thế tử của Dịch Vương phủ cứu giúp mới may mắn thoát khỏi. An thị từng cùng Lâm lão phu nhân đến Dịch Vương phủ nói cảm tạ, ở chung với nàng, cảm thấy Dịch Vương phi cũng không tệ lắm. An thị nổi lòng muốn kết giao, nhưng lại bị Lâm lão phu nhân ngăn lại. Bà nói, hai nhà đều là thể tộc, nếu như quá thân thiết sẽ khiến hoàng thượng kiêng kỵ. An thị nghe vậy liền bỏ ý định kết giao với Dịch Vương phi.

“Lâm lão phu nhân, mời Lâm phu nhân đứng dậy đi.” Dịch Vương phi đỡ bà đứng dậy.

Sau khi bà Lâm đứng dậy liền mời Dịch Vương phi ngồi xuống, hỏi thẳng: “Gần đây thân thể lão thân hơi khó chịu, không biết Dịch Vương phi đến đây là vì chuyện gì?” Năm mới qua rồi, nói là tới chúc tết, bà tuyệt đối không tin.

Dịch Vương phủ và phủ Định Quốc Công trừ Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền có gặp gỡ thì bình thường không hề liên quan. Lâm lão phu nhân phỏng đoán, Dịch Vương phi đến đây là có liên quan đến Hàn Lạc Tuyền. Bà cũng muốn xem thử Hàn gia sẽ có thái độ gì.

Dịch Vương phi không ngờ Lâm lão phu nhân sẽ hỏi thẳng như vậy, trên mặt lướt qua vẻ lúng túng, rồi lại khôi phục bình thường, dáng vẻ quan tâm, nhìn bà hỏi: “Thân thể Lâm lão phu nhân khó chịu sao? Đã mời thái y đến xem chưa?”

“Ừm, lão thân cảm ơn Dịch Vương phi quan tâm. Gần đây vẫn mời thái y đến thăm khám. Dịch Vương phi cứ nói lý do vì sao đến đi.” Lâm lão phu nhân nói thẳng, không muốn nói nhảm.

“Ta vẫn luôn muốn đến phủ Định Quốc Công chúc tết, song gần đây thân thể nhi tử không tốt, bận tới mất, nên kéo dài đến hiện tại. Hai ngày trước thân thể Lạc Tuyền mới khá lên, giờ mới rảnh rỗi đến Lâm gia chúc tụng. Kính xin Lâm lão phu nhân chớ để ợt.” Dịch Vương phi khéo léo mở đầu.

“Sao lão thân dám trách ngài, Dịch Vương phi nói quá lời rồi.” Lâm lão phu nhân bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, đáp có lệ.

“Ngài không trách bốn vương phi là tốt rồi. A? Sao không thấy Lâm nhị tiểu thư đâu?” Uống một hớp trà, Dịch Vương phi nhìn quanh nhìn quẩn, vờ kinh ngạc mở miệng.

Lâm lão phu nhân híp mắt. Quả nhiên là tới vì Lâm Thư! Bà thật sự muốn xem Hàn gia định làm gì. Về mặt bà không dao động, nhàn nhạt đáp: “Chắc là đang luyện quyền trong viện của nó.”

“Luyện quyền? Lâm tiểu thư đang luyện quyền sao?” Dịch Vương phi thật sự kinh ngạc.

“Dịch Vương phi có điều không biết, xương cốt Thư nhi nhà chúng ta khá yếu nên để nó luyện tập công phu quyền cước, cường thân kiện thể.” Lâm lão phu nhân cười nhạt nói.

“Thì ra là như vậy, luyện chút công phu quyền cước cường thân kiện thể cũng tốt.” Nụ cười của Dịch Vương phi hơi cứng lại. Lâm tiểu thư hình như khác với suy nghĩ của nàng rồi! Không biết nhi tử có thích kiểu cô nương quyền cước hay không.

“Ừm.” Lâm lão phu nhân gật đầu.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút cứng nhắc. Nhìn sắc mặt Lâm lão phu nhân không tốt lắm, mà An thị lại im lặng, Dịch Vương phi cảm thấy cực kỳ lúng túng, suy nghĩ một chút, nói: “Năm nay Lâm tiểu thư bao nhiêu tuổi? Nghe nói hình như có

"Ừ, Nếu vậy Thế nào để được trước cấp bề, cơ và anh
Đến nó đang học chưa hẳn tại chỗ nó." *Thầy nói tiếp:*
Cấp bề là cấp bề, cấp bề là cấp bề, cấp bề là cấp bề.

"Ừ, Nếu vậy Thế nào để được trước cấp bề, cơ và anh
Đến nó đang học chưa hẳn tại chỗ nó." *Thầy nói tiếp:*
Cấp bề là cấp bề, cấp bề là cấp bề, cấp bề là cấp bề.

61. Chương 41: Đến Phủ Bái Phổng

Dịch Vương phi không đoán ra được rốt cuộc nhi tử có thái độ gì với tiểu thư Lâm gia. Chỉ là nhi tử có việc cầu nàng, để cho nàng đến bái phỏng Lâm gia, Dịch Vương phi vẫn rất vui lòng.

Mới vừa dùng xong đồ ăn sáng, Lâm lão phu nhân nghe người hầu bẩm báo là Dịch Vương phi tới chơi thì im lặng một lúc, mới để cho người mời Dịch Vương phi vào. Về chuyện giữa Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền, Lâm lão phu nhân đọc xong thư Lâm Sóc viết cho bà thì đã hiểu khá rõ rồi. Nói thật, trong lòng bà có chút oán giận Hàn Lạc Tuyền. Tôn nữ của bà tốt như vậy, đơn thuần như vậy, thiện lương như thế, vì sao lại cứ luôn tổn thương Lâm Thư. Lâm lão phu nhân đọc xong thư của Lâm Sóc thì sinh ra phản cảm với Hàn Lạc Tuyền. Hiện tại Dịch Vương phi đột nhiên không nói tiếng nào tới phủ Định Quốc Công bái phỏng, khiến bà không hiểu, không biết rốt cuộc người Hàn gia muốn làm gì.

Ngồi ở đại sảnh, Dịch Vương phi đã uống hai chén trà nóng, trong lòng thấy hơi kỳ quái, vì sao người Lâm gia còn chậm chạp chưa xuất hiện nữa. Kiên nhẫn đợi một lát, mới thấy Lâm lão phu nhân được Lâm phu nhân An thị dìu đi tới. Dịch Vương phi vội vàng đứng dậy, cười nói: “Lâm lão phu nhân, Lâm phu nhân, chúc mừng năm mới!”

“Gặp qua Dịch Vương phi, lão thân đến chậm, tiếp đãi sơ sài, xin hãy tha lỗi.” Phẩm cấp của Lâm lão phu nhân còn thấp hơn Dịch Vương phi một bậc, khẽ khom người hành lễ.

An thị đứng bên cạnh cũng khom lưng hành lễ với Dịch Vương phi. An thị vẫn rất cảm kích Hàn gia.——l.,le..e,q,,,u... Năm ngoái, lần thứ hai Lâm Thư bị bắt cóc được Thế tử của Dịch Vương phủ cứu giúp mới may mắn thoát khỏi. An thị từng cùng Lâm lão phu nhân đến Dịch Vương phủ nói cảm tạ, ở chung với nàng, cảm thấy Dịch Vương phi cũng không tệ lắm.—,,q,,uy,,d...o... An thị nổi lòng muốn kết giao, nhưng lại bị Lâm lão phu nhân ngăn lại.—dn,,,o,,nn— Bà nói, hai nhà đều là thế tộc, nếu như quá thân thiết sẽ khiến hoàng thượng kiêng kỵ. An thị nghe vậy liền bỏ ý định kết giao với Dịch Vương phi.

“Lâm lão phu nhân, mời Lâm phu nhân đứng dậy đi.” Dịch Vương phi đỡ bà đứng dậy.

Sau khi bà Lâm đứng dậy liền mời Dịch Vương phi ngồi xuống, hỏi thẳng: “Gần đây thân thể lão thân hơi khó chịu, không biết Dịch Vương phi đến đây là vì chuyện gì?” Năm mới qua rồi, nói là tới chúc tết, bà tuyệt đối không tin.

Dịch Vương phủ và phủ Định Quốc Công trừ Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền có gặp gỡ thì bình thường không hề liên quan. Lâm lão phu nhân phỏng đoán, Dịch Vương phi đến đây là có liên quan đến Hàn Lạc Tuyền. Bà cũng muốn xem thử Hàn gia sẽ có thái độ gì.

Dịch Vương phi không ngờ Lâm lão phu nhân sẽ hỏi thẳng như vậy, trên mặt lướt qua vẻ lúng túng, rồi lại khôi phục bình thường, dáng vẻ quan tâm, nhìn bà hỏi: “Thân thể Lâm lão phu nhân khó chịu sao? Đã mời thái y đến xem chưa?”

“Ừm, lão thân cảm ơn Dịch Vương phi quan tâm. Gần đây vẫn mời thái y đến thăm khám. Dịch Vương phi cứ nói lý do vì sao đến đi.” Lâm lão phu nhân nói thẳng, không muốn nói nhảm.

“Ta vẫn luôn muốn đến phủ Định Quốc Công chúc tết, song gần đây thân thể nhi tử không tốt, bận tối mắt, nên kéo dài đến hiện tại. Hai ngày trước thân thể Lạc Tuyền mới khá lên, giờ mới rảnh rỗi đến Lâm gia chúc tụng. Kính xin Lâm lão phu nhân chớ để ý.” Dịch Vương phi khéo léo mở đầu.

“Sao lão thân dám trách ngài, Dịch Vương phi nói quá lời rồi.” Lâm lão phu nhân bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, đáp có lệ.

“Ngài không trách bốn vương phi là tốt rồi. A? Sao không thấy Lâm nhị tiểu thư đâu?” Uống một hớp trà, Dịch Vương phi nhìn quanh nhìn quẩn, vờ kinh ngạc mở miệng.

Lâm lão phu nhân híp mắt. Quả nhiên là tới vì Lâm Thư! Bà thật sự muốn xem Hàn gia định làm gì. Về mặt bà không dao động, nhàn nhạt đáp: “Chắc là đang luyện quyền trong viện của nó.”

“Luyện quyền? Lâm tiểu thư đang luyện quyền sao?” Dịch Vương phi thật sự kinh ngạc.

“Dịch Vương phi có điều không biết, xương cốt Thư nhi nhà chúng ta khá yếu nên để nó luyện tập công phu quyền cước, cường thân kiện thể.” Lâm lão phu nhân cười nhạt nói.

“Thì ra là như vậy, luyện chút công phu quyền cước cường thân kiện thể cũng tốt.” Nụ cười của Dịch Vương phi hơi cứng lại. Lâm tiểu thư hình như khác với suy nghĩ của nàng rồi! Không biết nhi tử có thích kiểu cô nương quyền cước hay không.

“Ừm.” Lâm lão phu nhân gật đầu.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút cứng nhắc. Nhìn sắc mặt Lâm lão phu nhân không tốt lắm, mà An thị lại im lặng, Dịch Vương phi cảm thấy cực kỳ lúng túng, suy nghĩ một chút, nói: “Năm nay Lâm tiểu thư bao nhiêu tuổi? Nghe nói hình như có ý nghĩ hôn?”

“Ừm. Năm nay Thư nhi đã đến tuổi cập kê, ta và mẫu thân nó đang lựa chọn hôn sự cho nó.” Gầy nhẹ nhấp trà, Lâm lão phu nhân không mặn không nhạt nói.

“Chúc mừng Lâm tiểu thư đã thành một đại cô nương. Không biết Lâm lão phu nhân vừa ý nhà nào rồi?” Dịch Vương phi làm mặt dày hỏi.

“Ta và mẫu thân Thư nhi lựa chọn một nhóm người, chủ yếu vẫn là xem Thư nhi có thích hay không, chúng ta để mặc nó quyết định.” Lâm lão phu nhân cúi đầu, uống một hớp trà.

Nghe người ta nói đã chọn xong, còn để Lâm tiểu thư tự mình chọn thôi. Mặc dù sớm biết Lâm gia cứng chiều nữ nhi, ♪♫...e...eQ,,u444,,d...o111,,... nhưng không ngờ cứng chiều đến mức để nữ nhi tự mình làm chủ hôn sự. Dịch Vương phi hơi nóng nảy, mặc dù không hiểu nhi tử có ý tứ gì với Lâm Thư, nhưng nếu như Lâm Thư tự chọn hôn sự, mà nhi tử lại có ý với con bé, đến lúc đó phải làm sao đây!

Dịch Vương phi vừa định mở miệng, có một nha hoàn từ bên ngoài chạy vọt vào. Vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm lão phu nhân, nói gì đó bên tai bà. Lâm lão phu nhân nhất thời biến sắc, đầy tức giận.

Quay đầu, Lâm lão phu nhân nhìn Dịch Vương phi, áy náy mở miệng: “Thật hết sức xin lỗi, trong nhà có chút chuyện, hôm nay sợ rằng không thể tiếp đãi Dịch Vương phi rồi. Ngày khác, lão thân nhất định chuẩn bị hậu lễ tới cửa bái phỏng.”

Thấy vậy, Dịch Vương phi cũng không tiện tiếp tục ở lại. Khách khí mấy câu, liền rời khỏi phủ Định Quốc Công phủ.

Lâm lão phu nhân và An thị chạy đến An Nhạc viên, liền thấy Lâm Ngọc, Lâm Kỳ. Thở hổn hển, Lâm lão phu nhân lo lắng hỏi: “Thư nhi sao rồi?”

“Tổ mẫu đừng lo lắng, tối hôm qua Thư nhi đi hóng gió, bị cảm lạnh mà thôi. Đã mời Vương thái y tới xem, vô sự rồi.” Lâm Kỳ mở miệng trả lời.

Thật ra thì, sáng sớm hôm nay nha hoàn bên cạnh Lâm Thư phát hiện con bé không ổn, vội vàng chạy đi bẩm báo với Lâm Kỳ. Lâm Kỳ không cho phép ai kinh động đến Tây Uyển, tự mình mời Vương thái y đến xem bệnh. Lâm Thư đã sớm uống thuốc nghỉ ngơi, chỉ là Lâm Kỳ nghe nói Dịch Vương phi đến thăm. Lường trước tổ mẫu không thích gặp Dịch Vương phi, cho nên mới báo tin Lâm Thư bị bệnh cho bà, để bà mau chóng đuổi Dịch Vương phi đi.

Nhận được ánh mắt của Lâm Kỳ, Lâm lão phu nhân nhất thời hiểu ra. Thoả mãn gật gật đầu, trong lòng bớt lo lắng rồi. Tôn tử này làm việc luôn khiến bà yên tâm.

“Ừ, không sao là tốt. Mẫu thân Thư nhi đâu, con đến chăm sóc Thư nhi đi.”

Mặc dù thái y xem bệnh nói là không sao nhưng An thị vẫn rất lo lắng cho nữ nhi. Nghe bà nói, gật đầu một cái, hết sức giữ vẻ đoan trang, đi đến phòng của Lâm Thư.

Lâm lão phu nhân kêu Lâm Kỳ trở về Tây Uyển với mình, tổ tôn hai người ở chung một chỗ thảo luận.

“Tổ mẫu, lần này Dịch Vương phi đến là vì Thư nhi sao?” Lâm Kỳ hỏi.

“Ừ, thoát nhìn chính là đến vì hôn sự của Thư nhi, không biết Hàn gia nghĩ như thế nào. Một mặt nhi tử của nàng làm tổn thương Thư nhi, một mặt nghe nói Thư nhi muốn nghị hôn, lại chạy tới tham gia nào

nhật. --ll,,Thật là ý vị sâu xa. Cũng may con kêu người báo cho ta biết Thư nhi bị bệnh, bằng không tiếp theo Dịch Vương phi sẽ hỏi đến hôn sự của con bé, xem ra là muốn nhúng tay vào.” Bà dứt lời, bắt đầu hừ một tiếng.

“Lần này Dịch Vương phi đến là vì hôn sự của Thư nhi ư? Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?” Lâm Kỳ chau mày, khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không hiểu, còn đang nghi hoặc đây. Hàn thế tử rõ ràng là vô tình với Thư nhi, nhưng nhìn dáng vẻ của Dịch Vương phi thì có ý muốn tác hợp Thư nhi và nhi tử của nàng.”

“Nếu chúng ta không nghĩ ra, vậy tạm thời đừng nghĩ nữa. Tổ mẫu, tôn nhi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với người.” Lâm Kỳ nghiêm túc nói.

Nhìn dáng vẻ này của hần, Lâm lão phu nhân ý thức được chuyện Lâm Kỳ muốn bẩm báo nhất định rất nghiêm trọng. Phất tay, ý bảo hần lại gần nói ra.

Kể lại chuyện tối hôm qua Lâm Thư nói muốn gả cho Cửu hoàng tử Triệu Á Thanh, thấy Lâm lão phu nhân giật mình, Lâm Kỳ nghiêm túc nói tiếp: “Tôn nhi hoài nghi, Triệu Á Thanh có ý đồ lừa gạt Thư nhi. Tôn nhi đã hỏi qua đại ca và hộ vệ đi theo Lâm Thư ra khỏi phủ lúc trước. Bọn họ đều nói, trừ Hàn Lạc Tuyền ra, Thư nhi không hề gặp gỡ hay kết giao với những nam tử khác. Hiện tại đầu con bé bị tổn thương, mất trí nhớ, Tôn nhi lo lắng có người tâm tư khó lường nhân cơ hội lừa gạt, lợi dụng Thư nhi.”

“Cửu hoàng tử, Triệu Á Thanh sao? Không phải hần ta bị quản thúc ở Lục gia sao? Sao có cơ hội chạy đi gặp mặt Thư nhi chứ?-Con đi điều tra xem đêm tết Nguyên Tiêu hần ta có rời Lục gia đi đâu không. Sau đó, có cơ hội con đi thăm dò ý tứ của tiểu tử Hàn gia kia một chút. Hỏi rõ ràng xem, có phải mỗi lần Thư nhi không có bên cạnh Sóc nhi thì đều ở chung với Hàn Lạc Tuyền hay không. So sánh lời nói hai bên thử xem.”

Đừng một chút, Lâm lão phu nhân nói tiếp: “Hiện tại đầu óc Thư nhi bị thương, không nhớ rõ vài thứ. Con bé hơi ngốc nghếch, dễ bị lừa. Thời gian này con sai người giám sát chặt chẽ một chút, đừng để nó có cơ hội xuất phủ.”

“Vâng, tổ mẫu, nếu như Thư nhi nhắc đến chuyện muốn gả cho Triệu Á Thanh thì ngài định thế nào?” Lâm Kỳ lo lắng hỏi.

“Nếu nó muốn gả thì gả đi.” Lâm lão phu nhân híp mắt, không biết đang tính toán gì.

Nghe vậy, Lâm Kỳ nhíu chặt mày, hỏi: “Tổ mẫu có ý gì ạ? Tôn nhi không hiểu.”

“Trước khi Dịch Vương phi đến đây báỉ phồng, từng có người dò hỏi đám hạ nhân Lâm gia về chuyện của Thư nhi. Đã từng có người xông vào Lâm gia, bị phủ binh phát hiện, dễ hần chạy thoát rồi.” Nói đến đây, Lâm lão phu nhân liền ngừng lại.

“Tổ mẫu, ngài nghi ngờ là Hàn Lạc Tuyền phái người tới thăm dò tin tức của Thư nhi ạ? Ngày hôm nay Dịch Vương phi đến đây cũng là do Hàn Lạc Tuyền gợi ý ạ? Rốt cuộc hần muốn làm gì đây! Không phải có tình cảm với Thư nhi sao? Vì sao còn phải phái người tới thăm dò tin tức của Thư nhi chứ?” Lâm Kỳ hơi tức giận đáp.

“Thiếu niên chậm chạp, có hoa không bẻ, không nhưng nhớ. Bỗng nhiên quay đầu, hoa theo gió bay đi mới biết đã sớm động xuân tâm. Tổ mẫu muốn mượn chuyện lần này tuyên bố với ngoại giới để Thư nhi gả cho Cửu hoàng tử, thử xem rốt cuộc tên tiểu tử Hàn gia kia có chút động tâm nào với Thư nhi không.”

Xâu chuỗi mục đích lần này Dịch Vương phi tới và mấy ngày qua có người thăm dò đoán hạ nhân về Lâm Thư, lúc này bà mới hiểu ra. Nếu như Hàn Lạc Tuyền còn quan tâm đến Lâm Thư, nói rõ hần vẫn có cảm giác với Lâm Thư.Có thể là do tình cảm chậm chạp, chưa biết tâm ý của mình. Cho nên, Lâm lão phu nhân muốn bức ép một chút. Q,,u,,yy,,44.. ...Nếu như Hàn Lạc Tuyền thật sự động lòng với Thư nhi, ngăn cản con bé thành thân với Triệu Á Thanh, như vậy là tốt nhất. ---= Nếu như tiểu tử đó không có ý với con bé, đến lúc đó bà cũng nghĩ cách ngăn cản hôn sự này. Một hoàng tử không có quyền thế, còn khó đối phó sao? Lâm lão phu nhân không đặt một hoàng tử vô dụng như Triệu Á Thanh vào mắt đâu.

Nghe xong Lâm lão phu nhân nói, Lâm Kỳ trầm tư một lát, gật đầu, đáp: “Tôn nhi hiểu rồi.”

62. Chương 42: Chương 42

Mặc dù Dịch Vương phi từ Lâm gia trở về, mang về tin tức là thân thể của Lâm lão phu nhân không sao cả, Lâm Thư cũng bình an, nhưng lòng Hàn Lạc Tuyền vẫn hoảng sợ. Bởi vì từ miệng mẫu phi của hắn đã xác định chuyện Lâm Thư có ý muốn thành thân.

63. Chương 42: Hai Tướng Nói Chuyện Với Nhau

Mặc dù Dịch Vương phi từ Lâm gia trở về, mang về tin tức là thân thể của Lâm lão phu nhân không sao cả, Lâm Thư cũng bình an, nhưng lòng Hàn Lạc Tuyền vẫn hoảng sợ. Bởi vì từ miệng mẫu phi của hắn đã xác định chuyện Lâm Thư có ý muốn thành thân.

Mười lăm ngày trôi qua, đám học trò đều phải trở về học viện, tiếp tục học tập. Hàn Lạc Tuyền cũng không ngoại lệ, mang theo một bầu tâm sự nặng trĩu quay về học viện Thánh Tài.

Kỳ học đầu tiên sau khai giảng, Hàn Lạc Tuyền cứ bất an mà vượt qua. Trong lúc ấy, ánh mắt hắn hay liếc về phía Lâm Sóc nhưng không còn bóng dáng của người kia nữa. Hàn Lạc Tuyền cảm thấy trong lòng trống không, bóng hình của Lâm Thư đã nhiều lần hiện lên trong đầu hắn, muốn xua đi cũng chẳng được. Hàn Lạc Tuyền cho rằng đó là vì tiếp xúc nhiều với Lâm Thư và coi nàng là hảo hữu. Hai người đột nhiên quyết liệt, trong lòng hắn mới khó chịu như vậy.

Nhưng nam tử hán đại trượng phu, lời nói ra như tát nước đổ đi. Hàn Lạc Tuyền cảm thấy mặc kệ trong lòng khó chịu thế nào, cũng không thể cúi đầu đi tìm Lâm Thư. Nàng đã có ý định ‘không an phận’ với hắn, nếu hắn cứ giao du với nàng, chẳng phải sẽ hại nàng sao? Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, Lâm Thư sẽ gả cho hắn, ở chung với hắn. Nghĩ đến dáng vẻ nữ nhi của Lâm Thư khi gọi hắn là ‘phu quân’, Hàn Lạc Tuyền bỗng nhiên rùng mình một cái.

Tâm tư bất an vượt qua một khóa học, Hàn Lạc Tuyền thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi học đường. Mới ra tới cửa, liền bị người ngăn cản.

“Lâm huynh có chuyện gì sao?” Thấy vẻ mặt Lâm Sóc âm u nhìn mình, trong lòng Hàn Lạc Tuyền có cảm giác như làm chuyện xấu bị người khác bắt được, nên hỏi có phần yếu ớt.

“Phía đông sân huấn luyện, có người tìm huynh. Nếu như huynh không đi, sau này ta và huynh sẽ không đội trời chung!” Sắc mặt Lâm Sóc vô cùng khó coi, hung dữ nói. Vừa nhớ đến hai tháng qua Lâm Thư luôn bị tổn thương, liền hết sức đau lòng, càng thêm giận Hàn Lạc Tuyền.

Hàn Lạc Tuyền vừa nghe, phản ứng đầu tiên là Lâm Thư muốn tìm hắn. Chẳng biết tại sao, trong lòng lại thoáng qua chút vui vẻ. Nhận thấy được tâm tình của mình, Hàn Lạc Tuyền thầm mắng mình trong lòng. Mặt không đổi sắc gật đầu với Lâm Sóc, Hàn Lạc Tuyền nói: “Hàn mẫu sẽ đi ngay.”

Lâm Sóc không vừa mắt Hàn Lạc Tuyền, thấy hắn đồng ý, cũng lười để ý đến Hàn Lạc Tuyền, lập tức dẫn Lâm Trúc đi.

Nhìn Lâm Sóc đi xa, Hàn Cửu mới nhỏ giọng hỏi Hàn Lạc Tuyền: “Thế tử, không phải ngài nói sau này không gặp mặt Lâm tiểu thư nữa hay sao?”

“Sao người biết người hẹn gặp ta chính là Lâm Thư?” Liếc Hàn Cửu một cái, hắn nâng bước đi đến sân huấn luyện.

Vậy mà, đến sân huấn luyện, Hàn Lạc Tuyền chỉ thấy được một nam tử chưa từng gặp mặt. Không thấy Lâm Thư, trong lòng hắn liền sinh nghi. Chẳng lẽ Lâm Thư đang ở bên ngoài tường chờ hắn sao? -Hàn Lạc Tuyền muốn trèo tường ra ngoài xem thử, nhưng có người đang đứng do dự ở dưới góc tường, khiến hắn đành phải nghĩ cách đuổi người.

Trong lúc Hàn Lạc Tuyền trầm tư thì người kia đã đi về phía hắn.

Lâm Kỳ vừa thấy một nam tử lạnh lùng, quý khí cao ngạo tuần mỹ, liền đoán chắc là Hàn Lạc Tuyền. Có thể khiến Lâm Thư si mê, không có chút tướng mạo là không xong. Thân thẳng như cây tùng, nâng chân bước về phía Hàn Lạc Tuyền, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hàn Lạc Tuyền, Lâm Kỳ mở miệng trước: “Nhìn huynh có tướng mạo phi phạm, hẳn là Hàn thế tử của Dịch Vương phủ rồi.” Giọng nói hết sức khẳng định.

Hàn Lạc Tuyền nhướn mày, chẳng lẽ đây chính là người đang tìm hắn mà Lâm Sóc đã nói? Không phải Lâm Thư, trong lòng hắn liền hơi mất mát, sắc mặt lạnh xuống, nhìn chằm chằm Lâm Kỳ hỏi: “Chính là Hàn mẫu, không biết các hạ là ai?”

“Ta là tam ca của Lâm Thư, lần này đến không báo trước là muốn xác định một vài chuyện, chuyện liên

Hàn Lạc Tuyền vừa bước vào viện, liền nhìn thấy một người mặc bộ váy màu hồng lợt, búi tóc tròn hai bên, bóng lưng giai nhân như tiên tử. Điều này làm cho trái tim Hàn Lạc Tuyền đập nhanh hơn mấy nhịp, quen biết Lâm Thư đã lâu, hắn còn chưa thấy qua nàng mặc nữ trang. Bình ổn những xao động trong cơ thể, Hàn Lạc Tuyền chậm rãi đi về phía người kia.

Nghe được sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, Lâm Thư chợt đứng dậy, xoay người nhìn về phía người tới. Vừa nhìn, hai người đều ngẩn ra.

Nếu không phải biết được trong viện này chỉ có mình Lâm Thư đang đợi hắn, Hàn Lạc Tuyền chắc chắn sẽ không nhận ra đây là Lâm Thư. Người vẫn là người đó, nhưng đã có chỗ thay đổi. Hắn chưa từng thấy Lâm Thư vận y phục nữ nhi, trong lúc nhất thời nhìn đến ngẩn ngẩn, suýt nữa không nhận ra được. —l,,e,e,,equ...uyyy.....do...n,,,-== Chú ý thấy lông mày của nàng thay đổi, hắn mới thấy được vẻ khác thường. Chẳng lẽ những lời hắn nói thật sự tổn thương quá lớn đến nàng, nàng mới thay đổi lớn như vậy?

Hai người im lặng nhìn nhau, trầm tư hồi lâu, vẫn là Lâm Thư mở miệng trước. Nhíu đôi mày liễu thanh tú, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Hàn Lạc Tuyền, hỏi: “Người là Hàn Lạc Tuyền à? Sao người lại ở đây?”

Nghe thấy nàng gọi tên mình, Hàn Lạc Tuyền không khống chế được sự kích động. Bước đến gần nàng một chút, giọng nói mang theo vui sướng: “Nàng nhớ ta mà đúng không? Lâm Thư! Nàng chưa quên ta!”

Đôi mày thanh tú càng nhíu chặt, Lâm Thư bất mãn vì Hàn Lạc Tuyền đến gần, liền lùi sang bên cạnh vài bước, cách xa hắn, nhàn nhạt mở miệng: “Ta đương nhiên nhớ người, Thế tử Hàn Lạc Tuyền của Dịch Vương phủ.”

Nhìn thái độ và phản ứng của nàng, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy hơi khác thường, trái tim nóng rực cũng dần hạ nhiệt. Khôi phục bình tĩnh, hắn đi thẳng tới bàn đá bên cạnh, ngồi xuống ghế đá. Đặt cành hoa vừa ngắt lên bàn đá, làm tư thế mời với Lâm Thư, rồi đi thẳng vào vấn đề: “Ngồi xuống nói chuyện đi. Nghe nói nàng mất trí nhớ, ta là vì chuyện này mới đến tìm nàng. Sự tình quan trọng, trước tiên nàng nói những gì mình nhớ đi, ta sẽ so sánh.”

Lâm Thư ngồi đối diện Hàn Lạc Tuyền, cảm thấy hắn nói chuyện rất kỳ quái. Cân nhắc đây là người mà tam ca muốn nàng gặp, tam ca sẽ không hại nàng. Với cả, Hàn Lạc Tuyền này cũng coi là ân nhân cứu mạng của nàng, muốn hại thì đã hại ngay trên đảo hoang rồi.-...,,ll,,q,q,, Lâm Thư cho là Hàn Lạc Tuyền chính là người tam ca phái tới hỏi nàng, là vì tốt cho nàng. Suy nghĩ một hồi lâu, mới lên tiếng trả lời: “Ồ trong trí nhớ của ta, người và ta chạm mặt ở trên đảo hoang, hai người ở trên đảo cùng chung hoạn nạn hơn hai tháng,—q,,uy,,uyyy,.... mới được Dịch Vương gia phái người đến đảo đón về. —d-d==onnnn,,onn....Sau đó ta được phụ vương người cho người hộ tống trở về Lâm gia.”

Hàn Lạc Tuyền nghe xong lời nàng, cả người như mù mịt đi. Trí nhớ của nàng không đúng! Vô cùng có vấn đề! Trầm tư hồi lâu, trong đầu loạn chuyển, hắn mới chậm rãi mở miệng, nhìn chăm chăm nàng, thử hỏi: “Nàng có nhớ chuyện ta và nàng bị đàn gấu tấn công ở trên đảo không?”

Nghe vậy, Lâm Thư kinh ngạc mở miệng: “Chúng ta nào có gặp phải bầy gấu gì! Chúng ta còn chả thấy nửa bóng dáng của con gấu nào ở trên đảo ấy chứ!”

Hiện tại, Hàn Lạc Tuyền vô cùng xác định trí nhớ của Lâm Thư có vấn đề. Suy nghĩ một chút, hắn không biến sắc tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao, trở về Lâm gia nàng đã làm gì, có nhớ không?”

“Sau đó, ta đều rú rú ở trong phủ mà!” Lâm Thư kỳ quái liếc Hàn Lạc Tuyền, không biết rốt cuộc người này muốn làm gì.

Trong lòng khiếp sợ, vẻ mặt Hàn Lạc Tuyền hơi khó coi. Hắn không ngờ trí nhớ của nàng lại rối loạn đến mức đó, ký ức bọn họ quen biết nhau không đúng cũng được, nhưng phần trí nhớ sau khi quen biết hiểu nhau, nàng quần lấy hắn thì biến mất hoàn toàn!

Hắn lo lắng nhìn Lâm Thư hỏi: “Nàng có biết trí nhớ của mình có vấn đề không?”

Nghe thấy hắn hỏi, Lâm Thư cúi đầu hạ mắt, mắt hạnh nhìn cảnh đào trên bàn đá, im lặng hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, nhẹ giọng nói: “Ta biết đã quên vài việc, thậm chí còn là nhớ sai nữa.”

Thấy dáng vẻ đó của nàng, Hàn Lạc Tuyền đột nhiên đau lòng. Hắn cũng không biết tìm mình ra sao, kể từ ngày chia ly Lâm Thư ở bên ngoài sơn động của học viện Thánh Tài, cả người hắn đều thay đổi. Tâm tình bởi vì nàng mà trở nên bất định, trầm bổng phập phồng, mất đi vẻ bình tĩnh xưa kia.

Hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu, Hàn Lạc Tuyền hơi giật cổ họng, mở miệng nói: “Ở trong trí nhớ của ta, nàng và ta gặp nhau trên đảo hoang, bị bầy gấu tấn công, là nàng vác ta bỏ rơi bọn chúng. Sau đó nàng nói chúng ta không thể ngồi chờ chết, tốn công đợi người đến cứu. Nàng nói là phải đóng thuyền để rời đi, vì vậy chúng ta tạo ra một cái tựa như thuyền mà không phải là thuyền, chở chúng ta rời khỏi đảo hoang, đến một trấn nhỏ gọi là ‘trấn Thanh Hà.’”

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Trên trấn đó, nàng đã khóc, bởi vì gặp phải một nam tử làm việc quỷ dị. Nàng nói hắn ta có vấn đề, muốn theo sau xem một chút. Vì vậy chúng ta đi theo hắn ta, phát hiện ra chuyện không tưởng. ==-ll...q,,„do,,„n.....Sau đó nàng hỏi ta về lai lịch của khối Tử Ngọc trên người nàng rồi khóc lớn. Khóc đến tê tâm liệt phế, ruột gan đứt từng khúc.”

Lâm Thư nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt đầy khó tin và hoài nghi. Nghe Hàn Lạc Tuyền nói, nàng chẳng có chút ấn tượng nào nhưng vẫn cảm thấy khá quen thuộc. Lòng Lâm Thư bắt đầu hoảng loạn, tâm càng hoảng hốt, nàng càng muốn biết chuyện kế tiếp. Vì vậy, Lâm Thư mấp máy môi đỏ mọng, hỏi: “Kể làm việc có vấn đề đó là ai? Phát hiện ra chuyện gì?”

“Nàng muốn biết à?” Hàn Lạc Tuyền đột nhiên gọi lên sự tò mò của nàng, nhướn mày hỏi.

“Ừm.” Lâm Thư nghiêm túc gật mạnh đầu, bộ dạng hết sức ngoan ngoãn.

“Muốn biết thì trước tiên nàng phải nói rõ chuyện giữa nàng và họ Triệu kia đi.” Hàn Lạc Tuyền cười yếu ớt một chút.

Lâm Thư cảm thấy nụ cười này của hắn thật đáng đánh đòn. Tựa như trong ký ức của nàng, hắn đều đáng ghét, đáng đánh đòn y như lúc ghét bỏ, ức hiếp nàng khi còn ở trên đảo. Trợn mắt nhìn hắn một cái, Lâm Thư bắt hắn nói: “Là ta hỏi người trước, muốn biết chuyện giữa ta với Triệu Á Thanh thì người phải trả lời vấn đề của ta đã!”

Rốt cuộc thấy nàng đã có chút sinh khí, Hàn Lạc Tuyền mừng thầm trong lòng, nhưng hắn cũng không muốn rút lui. Lắc đầu, Hàn Lạc Tuyền nói: “Ta có thể nói cho nàng biết, ở trấn Thanh Hà, người chúng ta theo dõi là họ Triệu. Đây là nàng nói cho ta biết, thân phận của kẻ mà chúng ta đang theo dõi.”

Lời hắn nói đã gọi được sự tò mò của Lâm Thư, trong lòng vừa sợ hãi, vừa khẩn cấp muốn biết rốt cuộc ở trấn Thanh Hà đã phát hiện ra chuyện gì, tại sao lại có Triệu Á Thanh tham dự nữa!

66. Chương 44: Chương 44

Trong lòng giãy giụa hồi lâu, Lâm Thư vẫn kể lại thích đáng chuyện của mình và Triệu Á Thanh cho Hàn Lạc Tuyền nghe.

Mặc dù Lâm Thư nói ngắn gọn nhưng hắn vẫn đoán được những ký ức chung sống ngọt ngào giữa nàng và Triệu Á Thanh. Trong lòng nổi lên bất mãn nồng đậm, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy cực kỳ buồn phiền, khó chịu vô cùng. Vẻ mặt không thể khống chế, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Lâm Thư nói xong, chú ý tới vẻ mặt là lạ của Hàn Lạc Tuyền, nghi ngờ hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không sao!” Cẩn rằng khắc ra hai chữ này, Hàn Lạc Tuyền chợt đứng dậy, chống tay lên bàn, thân thể nghiêng về phía Lâm Thư, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, nói: “Tất cả ký ức giữa nàng và Triệu Á Thanh đều không tồn tại! Sau khi trở về từ Nhạc Châu, nàng liền giả nam chạy đến học viện Thánh Tài, quần lấy ta!”

Lâm Thư không thích hắn tựa sát vào mình, hắn thở ra khí nóng đều phả lên mặt nàng, khiến nàng có chút

67. Chương 44: Hiểu Được Tâm Ý

Trong lòng giã giũa hồi lâu, Lâm Thư vẫn kể lại thích đáng chuyện của mình và Triệu Á Thanh cho Hàn Lạc Tuyền nghe.

Mặc dù Lâm Thư nói ngắn gọn nhưng hắn vẫn đoán được những ký ức chung sống ngọt ngào giữa nàng và Triệu Á Thanh. Trong lòng nổi lên bất mãn nồng đậm, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy cực kỳ buồn phiền, khó chịu vô cùng. Về mặt không thể không chế, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Lâm Thư nói xong, chú ý tới vẻ mặt là lạ của Hàn Lạc Tuyền, nghi ngờ hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không sao!” Cẩn rằng khạc ra hai chữ này, Hàn Lạc Tuyền chợt đứng dậy, chống tay lên bàn, thân thể nghiêng về phía Lâm Thư, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, nói: “Tất cả ký ức giữa nàng và Triệu Á Thanh đều không tồn tại! Sau khi trở về từ Nhạc Châu, nàng liền giả nam chạy đến học viện Thánh Tài, quần lấy ta!”

Lâm Thư không thích hắn tựa sát vào mình, hắn thở ra khí nóng đều phả lên mặt nàng, khiến nàng có chút xấu hổ. Nghe Hàn Lạc Tuyền nói, nàng đột nhiên đứng dậy, phủ nhận: “Không thể nào! Sao ta có thể chạy đến học viện Thánh Tài quần lấy người chứ! Hàn Lạc Tuyền, có phải đầu óc người bị bệnh rồi không! Muốn nữ nhân đến điên rồi hả! Bảo Dịch Vương phi tìm nữ nhân quần lấy người đi!” Đầu óc nàng vô cùng hỗn loạn, có chút tức giận hắn. Nàng không muốn ở chung với tên này, nói xong, liền xoay người muốn đi.

Nhìn ra Lâm Thư muốn rời đi, thân thể Hàn Lạc Tuyền đã phản ứng trước đầu óc, vươn tay kéo nàng lại, mặt đối mặt.

“Đầu óc ta có bệnh sao? Lâm Thư, nàng phải làm cho rõ ràng, hiện tại rốt cuộc ai có bệnh chứ! Nàng không tin ta, có thể đi hỏi đại ca nàng. Hoặc là nàng đổi nam trang về học viện Thánh Tài, xem có ai không biết nàng không!” Hàn Lạc Tuyền cũng rất tức giận, lời nói không dùng đại não kiểm duyệt, tuôn thẳng ra.

“Đúng vậy! Đầu óc ta có bệnh, không liên quan đến người! Ta thích ai, muốn gả cho ai cũng không liên quan đến người!—=ll,ee...q,,...uy,,do,n,...=— Người là ai hả! Lấy thân phận gì mà quần ta! Coi như không tồn tại ký ức với Á Thanh, ta cũng muốn gả cho Á Thanh! Không mượn người xen vào! Không, quần, được!” Lâm Thư tức đỏ mặt, nhấn mạnh từng chữ, nâng chân hung hăng đạp hắn một cái, rồi chạy ra ngoài.

Thấy nàng chạy, Hàn Lạc Tuyền nhin đau, vội vàng đuổi theo. Lần này nếu chọc giận Lâm Thư, để cho nàng đi, có lẽ hắn sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại nàng nữa! Ý thức được điểm này, Hàn Lạc Tuyền đã bình tĩnh lại.

Ở trong rừng hoa đào, Hàn Lạc Tuyền ngăn cản Lâm Thư.

“Rốt cuộc người muốn làm gì! Hàn Lạc Tuyền, người có biết mình rất đáng ghét hay không! Ta không muốn nói chuyện với người, ta muốn trở về phủ! Làm phiền người tránh ra!” Lâm Thư hất cằm, mắt hạnh tròn tròn, tức giận nhìn Hàn Lạc Tuyền.

“Ta có gì đáng ghét, nàng nói thử xem.” Hàn Lạc Tuyền dòn nàng vào góc, phía sau là mặt tường, bên cạnh là cây đào vây quanh, chỉ có một lối ra duy nhất là ở phía sau hắn. Trước mắt, hắn không hề tức giận, tỉnh táo lại, hỏi Lâm Thư.

“Chỗ nào người cũng đáng ghét! Tự cho là đúng xem thường người khác! Thuận miệng mắng chửi người, không tôn trọng người! Người cho rằng người là ai hả! Cũng chỉ là một Thế tử chưa thừa kế tước vị mà thôi, người dựa vào đâu mà ngang ngược chứ! Ghét nhất là người! Mỗi lần vừa mở miệng là rất đáng đánh đòn! Ta nói xong rồi, người có thể tránh ra cho ta đi chưa!” Nàng đụng vào hắn một cái.

Hàn Lạc Tuyền bị nàng đẩy lùi lại hai bước, rồi lại lập tức chặn lên, giang hai tay, ngăn không cho nàng đi. Nếu không phải chú ý tới giữa mi tâm nàng toát ra vẻ chán ghét, không hề giả vờ. Hắn nghe nàng nói, suýt chút nữa cho là nàng vẫn còn trí nhớ. Lúc trước ở cùng nàng, đúng là hắn xem thường, ghét bỏ, thuận miệng mắng nàng. Hàn Lạc Tuyền vẫn cho là Lâm Thư không để ý, không ngờ trong lòng nàng, lời của hắn lại ảnh hưởng lớn tới nàng như thế. Nàng luôn để hết ở trong lòng.

Mất phương tâm trầm nhìn Lâm Thư, Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, đáp: “Chúng ta còn chưa nói xong đâu, ta sẽ không để nàng đi.”

“Người khôn kiếp! Người mà không thả ta đi, ta sẽ gọi người tới!” Lâm Thư sắp bị chọc tức chết rồi.

“Kêu đi! Dù sao bị người phát hiện, ta là một nam tử thì chẳng sao cả, nàng suy nghĩ kỹ đi.” Hàn Lạc Tuyền vốn định vô lại đến cùng.

Lâm Thư tức giận đến vùng quyền đánh hấn một cái. Khí lực to lớn, đau đến lồng ngực Hàn Lạc Tuyền tê rần. Nhưng hấn vẫn không tránh ra, ngược lại còn ôm nàng thật chặt.

Hấn cúi đầu, tiến sát vành tai Lâm Thư, nói: “Chẳng lẽ nàng không muốn biết chúng ta đã phát hiện ra chuyện nguy hiểm gì ở trấn Thanh Hà sao?”

Sự chú ý của Lâm Thư bị dời đi, nói thật nàng vẫn rất muốn biết. Vừa nắm hai cái thật mạnh lên lồng ngực Hàn Lạc Tuyền, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, lạnh giọng nói: “Người buông ta ra trước rồi nói!”

Suy nghĩ một chút, Hàn Lạc Tuyền hơi không nỡ buông nàng ra. Thật ra thì cảm giác ôm Lâm Thư cũng khá tốt, vừa mềm mại, rất thoải mái. -ll,,,q...d..o,,,n....== - Ý thức được suy nghĩ của mình hơi bỉ ổi, trên mặt hấn lướt qua vẻ ngượng ngùng. Ho khan hai tiếng, bèn nói: “Người nhà nàng đều rất lo lắng cho nàng, từng thử dò xét chuyện của hai ta. Nhưng mà ta chỉ nói một phần, không hề nói đến những chuyện quan trọng. Bởi vì giữa hai ta có một bí mật lớn, đến từ khi phát hiện ra chuyện ở trấn Thanh Hà.”

Hàn Lạc Tuyền nói như vậy, càng làm cho Lâm Thư tò mò không hiểu. Sắc hồng trên mặt bắt đầu tiêu tan, Lâm Thư có chút khản trương giọng: “Vậy người nói mau đi!”

Nhướn mày, Hàn Lạc Tuyền thông thả nói ra. Kể lại chuyện mà nàng và hấn đã phát hiện ra ở trấn Thanh Hà, sau đó nàng giả nam lẩn vào học viện Thánh Tài. Từng ly từng tý, hấn kể cho nàng nghe không sót chút nào. Vừa kể, hấn vừa quan sát sắc mặt Lâm Thư. Thấy vẻ mặt nàng đầy khó tin và khiếp sợ, trong lòng hấn tràn đầy cảm giác mất mát.

Nếu như Lâm Thư thương hấn đậm sâu thì coi như quên đi hấn cũng không thể quên được cảm giác với hấn chứ? Hàn Lạc Tuyền bắt đầu hoài nghi tình cảm của nàng dành cho hấn. Nhưng lại nghĩ đến lời tỏ tình của Lâm Thư ở bên ngoài sân huấn luyện và dáng vẻ khóc lóc của nàng khi bị hấn từ chối. Nói nàng không thương hấn đi, nhưng từng việc làm cho hấn đều là biểu hiện thích hấn, muốn lấy lòng hấn mà. Trong lòng Hàn Lạc Tuyền rất hỗn loạn, dù sao chính là vô cùng khó chịu. Rất muốn móc tim ra, có lẽ móc ra sẽ chẳng thấy đau nữa.

Lâm Thư nghe xong, im lặng hồi lâu. Trong lúc nhất thời, hai người đều tự chìm vào suy nghĩ riêng. Một trận gió thổi qua, cuốn theo mấy cánh hoa đào, nghịch ngợm dính vào mái tóc đen như mực của Hàn Lạc Tuyền, nằm yên đó.

Thấy vậy, Lâm Thư không chút suy nghĩ, thân thể dựa vào Hàn Lạc Tuyền, kiễng chân lên, vươn tay lên đầu hấn. Hàn Lạc Tuyền bất động lẳng lẳng nhìn nàng, mặc cho nàng chạm vào mình. Gỡ cánh hoa xuống, Lâm Thư nhất thời hoàn hồn. Trên mặt xuất hiện vẻ lúng túng, xấu hổ cúi đầu.

Thu hết vẻ ngượng ngùng của nàng vào đáy mắt, mắt hấn lấp lánh ý cười nhìn nàng, bỗng nhiên bật cười lên.

“Người cười cái gì! Ta thấy có đồ vương trên tóc người, tốt bụng nhặt nó xuống thôi, có gì đáng cười chứ! Người này thật đáng ghét! Ta đã nghe xong lời người nói, giờ phải về thôi!” Lâm Thư ảo não trừng Hàn Lạc Tuyền, đẩy hấn ra, muốn đi, lại bị hấn ôm lần nữa.

Ôm chặt nàng, Hàn Lạc Tuyền cười nói: “Ta sai lầm rồi, không cười nữa. Chúng ta nói chuyện chính đi.-ll,e,,,q...d,,,...ô,,,n....== - Nếu như nàng không tin ta, ta có thể cho nàng xem chứng cứ về những việc mà Triệu Á Thanh lén lút làm. Ta đã tra xét mấy tháng, chứng cứ cũng thu đủ. Ta không muốn ở bước cuối cùng, nàng bị hấn ta làm liên lụy. Với nàng và toàn Lâm gia đều là mối nguy lớn.”

Vốn là, Lâm Thư nghe Hàn Lạc Tuyền nói mình quần lấy hấn, tỏ tình, bị từ chối rồi khóc lớn, trong lòng liền có chút khác thường, có chút ngượng ngùng, không dám đối mặt với hấn. Bây giờ bị hấn ôm chặt như thế, tim kê tim, làm trái tim nàng đập thành thịch, sắc mặt ửng hồng.

Hơi cà lăm mở miệng, Lâm Thư nói: “Ta, ta biết rồi. Ta đi về hỏi rõ đại ca ta, sau đó sẽ đến học viện Thánh Tài xác định rõ ràng. Nếu như người nói thật thì ta sẽ cách xa Triệu Á Thanh.” Mặc dù Lâm Thư

không hiểu vì sao trí nhớ của mình lại loạn thành như vậy, nhưng liên quan đến Lâm gia, nàng sẽ không để ai gây bất lợi với Lâm gia!

“Như thế mới ngoan.” Hàn Lạc Tuyền yên tâm rồi. Xem ra Lâm Thư đã tin hẳn bảy phần, còn dư lại ba phần, phải để nàng kiểm nghiệm, nàng mới có thể tin hoàn toàn.

“Vậy người có thể buông ta ra chưa! Không phải người chán ghét ta sao! Nói không muốn gặp lại nữa mà! Đã chán ghét ta như vậy thì mau thả ra để ta đi!” Nói xong chính sự, Lâm Thư hơi khó chịu mở miệng, giãy giụa trong ngực hắn.

Hàn Lạc Tuyền đột nhiên cảm thấy cam chịu, giống như là bê đá tự đập chân mình. Trước kia đúng là hắn chán ghét nàng, nhưng trong khoảng thời gian tách khỏi nàng, trong lòng hắn hết sức khó chịu. Cho tới hôm nay, sau khi đến đây gặp mặt, trò chuyện, rốt cuộc hắn hiểu ra rồi. Thật ra, trong lúc bất tri bất giác hắn đã đặt Lâm Thư ở trong lòng rồi. Chỉ là hắn chưa từng nghĩ đến tình yêu, cho nên mới luôn không biết rốt cuộc tình cảm của mình với Lâm Thư là gì. Mà hôm đó bị Lâm Thư đột nhiên tỏ tình, khiến hắn nhất thời không tiếp thu nổi, mới có thể từ chối nàng. Xấu chuỗi lại mọi chuyện, Hàn Lạc Tuyền cảm thấy mình mới là kẻ ngu xuẩn nhất.

Bị Lâm Thư giãy dựa quá mạnh, hắn hơi không giữ nổi rồi, vội vàng nói: “Là ta sai lầm rồi. Ta thật sự không ghét nàng, khoảng thời gian không có nàng, trong lòng ta rất khó chịu. Ta cảm thấy có lẽ mình đã thích nàng, không, không phải có lẽ, mà là rất thích nàng. Lâm Thư, nàng đừng tức giận nữa nhé? Ta biết bây giờ trí nhớ của nàng rất rối loạn, ta sẽ không ép buộc nàng, chỉ hy vọng nàng hãy cách Triệu Á Thanh

Nghe vậy, Hàn Lạc Tuyền cũng nhớ tới chuyện hôn sự của Lâm Thư, sắc mặt trầm xuống, nghiêm túc nói: “Mẫu phi, lúc ấy con còn chưa rõ lòng mình, mới nói như vậy. Bởi vì gần đây trong lòng cực kỳ khó chịu, tìm người hỏi, mới biết tình cảm trong lòng chính là tình yêu. Đúng là con thích tiểu thư Lâm gia, chỉ là lúc trước vẫn ngu ngốc thôi. Giờ đã nghĩ rõ ràng, vài ngày nữa mẫu phi tìm bà mối thay con đến Lâm gia cầu hôn đi.”

Dịch Vương phi không rõ, tại sao phải chờ mấy ngày nữa? Không sợ thế tử bị người đoạt đi à! Bất mãn nói: “Vì sao phải chờ thêm mấy ngày? Chờ nữa thì tiểu thư nhà người ta đã chọn phu xong rồi! Đến lúc đó con hối tiếc cũng chẳng kịp!”

Hàn Lạc Tuyền cảm thấy hơi nhức đầu, xem ra không giải thích rõ mọi chuyện với mẫu phi là không xong rồi.=...L33... Vì vậy, hắn nói ngắn gọn chuyện của mình với Lâm Thư và muốn tấu lên chuyện của Triệu Á Thanh và Đỗ gia cho Dịch Vương phi nghe.-==qu,,,yy...;; -44 Giải thích rõ, Hàn Lạc Tuyền mới rời khỏi Dịch Vương phủ,d-d-o,,,n....onn.- trở về học viện Thánh Tài.

Vừa về tới học viện Thánh Tài, Hàn Lạc Tuyền liền nghe Hàn Cửu hồi báo: “Thế tử, người nọ vẫn không trở về Lục gia. Kể cả mấy chỗ quan trọng mà chúng ta phái người theo dõi cũng không hề xuất hiện bóng dáng người nọ.”

Cởi áo khoác, Hàn Lạc Tuyền rửa tay cho sạch. Nghe Hàn Cửu nói, ngừng lại động tác, trầm tư hồi lâu mới lên tiếng: “Xem ra bắt đầu từ lúc bị bắt, hắn ta cũng biết bản thân xong rồi. Cho nên dứt khoát bỏ qua sản nghiệp và nhân mạch, tự mình chạy trốn. Người này quả nhiên có tâm cơ thủ đoạn.” Nếu để hắn ta được như ý, ngồi lên vị trí kia, người có dã tâm, thủ đoạn độc ác như vậy, nhất định sẽ ra tay với tứ đại gia tộc đang chấp chương binh quyền. Lâm Thư đã đoán đúng rồi.

Nghĩ đến Lâm Thư, trong lòng Hàn Lạc Tuyền vẫn có không ít nghi vấn. Tại sao ngay từ đầu nàng đã hiểu rõ Triệu Á Thanh như vậy? Nói Lâm Thư và Triệu Á Thanh không có qua lại, Hàn Lạc Tuyền không bao giờ tin. Bắt đầu ở trấn Thanh Hà, hắn đã hoài nghi Lâm Thư, cũng âm thầm tra xem nàng và Triệu Á Thanh có tiếp xúc gì không, kết quả là hai người chưa từng gặp mặt, không có dính líu. Điểm này vẫn luôn khiến hắn hoài nghi, tại sao rõ ràng là hai người không liên quan mà người kia lại hiểu rõ ràng người còn lại như thế?

Nhưng hiện tại Lâm Thư bị thương ở đầu, trí nhớ rối loạn. Nếu như đúng theo Lâm Thư nói, vốn là lúc ở cùng hắn, trong trí nhớ của nàng lại biến thành ở cùng Triệu Á Thanh. Đây là sự khó hiểu, bất chấp lý lẽ. Thậm chí Hàn Lạc Tuyền còn đoán rằng, có lẽ thật sự tồn tại những ký ức Lâm Thư và Triệu Á Thanh ở chung, nhưng là chuyện rất lâu rồi, là trước lúc Lâm Thư bị người trói đến Nhạc Châu. Mà do đầu óc bị tổn thương, trí nhớ của nàng rối loạn, mới nhớ lầm trình tự câu chuyện. Nhưng ký ức mà nàng ở trên đảo với hắn, lại hoàn toàn không thể giải thích nổi. Điều này làm cho Hàn Lạc Tuyền nghi ngờ không hiểu, rất ưu phiền.

Lâm Thư ơi Lâm Thư! Rốt cuộc trên người nàng giấu điểm bí mật lớn cỡ nào, tại sao lại biến thành như vậy!

Thấy dáng vẻ nhíu mày suy nghĩ sâu xa của Thế tử nhà mình, cho là vì chuyện của Triệu Á Thanh, Hàn Cửu liền mở miệng nói: “Thế tử, có phải ngài lo lắng từ giờ người nọ sẽ biến mất không?”

Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, lau tay sạch sẽ, ngồi xuống ghế, mới đáp: “Bản công tử vốn không mấy để tâm, cho là hắn ta sẽ tự mình chạy đi liên lạc với những người đó, đi tìm sự giúp đỡ. Không ngờ hắn ta ngoan độc như vậy, có thể dứt khoát buông tha cho đại nghiệp lần này. Người này làm việc quỷ dị ngoan độc, người phải người đi lòng bất hân ta đi.”

“Đạ, thuộc hạ đi làm ngay!” Hàn Cửu luôn đợt Thế tử nhà mình ra lệnh đi lòng bất tên kia.

“Đợi chút, người chọn ra mười mấy kẻ có bản lĩnh, canh giữ ở bên ngoài Lâm gia. Nếu như nghe được tiếng sáo trúc tím, lập tức vọt vào, vô luận xảy ra chuyện gì, nhất định phải bảo vệ tốt Lâm Thư!”

Nhớ tới Lâm Thư từng kể, đêm tết Nguyên Tiêu nàng và Triệu Á Thanh đã gặp mặt ở Tiểu Hương các, hơn nữa còn lộ rõ thân phận với hắn ta. Hàn Lạc Tuyền lo lắng Triệu Á Thanh sẽ xuống tay với Lâm Thư. Dù sao trước kia nàng đã từng đánh hắn ta một lần, còn lột sạch y phục, quăng hắn ta vào trong động nữa.

Đêm tết Nguyên Tiêu đó, Triệu Á Thanh chắc chắn đã nhận ra Lâm Thư. Triệu Á Thanh chưa xuống tay với nàng, nhất định là có mục đích!

Hơn nữa, hần hạ lệnh lùng bắt Triệu Á Thanh còn có mục đích khác. Hần muốn kiểm chứng Triệu Á Thanh, xác định Lâm Thư có từng qua lại với hần ta hay không. Hàn Lạc Tuyền không xác định được rốt cuộc là trí nhớ của Lâm Thư rối loạn, hay là có vài chuyện quý dị xảy ra. Có phải trong đầu Lâm Thư có nhiều đoạn ký ức chưa từng xảy ra đã thay thế những ký ức thực tế hay không. Đây là điều khiến hần lo lắng nhất.

Nghĩ đến đây, Hàn Lạc Tuyền càng muốn lùng bắt nhanh Triệu Á Thanh. Lo lắng Triệu Á Thanh làm việc quý dị, tâm tư kín đáo, sẽ có khả năng xuống tay với Lâm Thư. Dù sao Lâm Thư cũng từng nói chuyện với Triệu Á Thanh, nói cho hần ta biết thân phận của nàng, còn nói muốn gả cho Triệu Á Thanh nữa. Khó bảo đảm Triệu Á Thanh cùng đường, sẽ không lợi dụng Lâm Thư!

Suy nghĩ một lát, Hàn Lạc Tuyền lại nói với Hàn Cửu: “Hàn Cửu, bản công tử viết lá thư, người tự mình đến Lâm gia, đưa cho Lâm tam công tử.”

Hàn Cửu tò mò hỏi: “Thế tử, ngài lo lắng Lâm tiểu thư sẽ xảy ra chuyện sao? Khả năng này rất nhỏ đi! Hiện tại đến cả con muỗi cũng không lọt vào được Lâm gia. £,...l€,„,33Q„,uuu¥„,qu..444„,—D000..D-==Huống chi Lâm gia còn lắm nhân tài ẩn dật, nhân tài tiềm tàng, rồng núp hổ nằm, rồng cuộn hổ phục, có rất nhiều cao thủ đó. Nếu xảy ra chuyện gì, Lâm tiểu thư có nhiều cao thủ che chở như thế, sẽ ổn thôi!”

Lạnh lùng liếc Hàn Cửu một cái, Hàn Lạc Tuyền lạnh giọng nói: “Bảo người làm, người cứ làm! Làm những thứ này để phòng ngừa ngộ nhỡ, nếu đến lúc đó Lâm Thư thật sự xảy ra chuyện, hậu quả người đến gánh sao!”

Thấy Thế tử gia nổi giận, Hàn Cửu có hơi sợ, nhưng nghĩ tới vấn đề nhân thủ, đành nhắm mắt nói: “Thế tử, không phải thuộc hạ không muốn phái người bảo vệ Lâm tiểu thư. Hơn nữa phần lớn người của chúng ta đều phải đi theo dõi những người làm chứng quan trọng và quan viên khả nghi, thật sự là hết người rồi.”

“Không đủ người? Người đến chỗ phụ vương ta xin thêm người đi! Dưới tay ông ấy có một đám người, ông ấy sẽ đưa cho người! Đi theo ta nhiều năm như vậy, sao đầu óc vẫn chẳng nhanh nhạy thế!” Dứt lời, Hàn Lạc Tuyền cầm bút lên, vung tay múa bút.

Nửa khắc sau, Hàn Lạc Tuyền ghi hết mọi chuyện vào thư, giao cho Hàn Cửu. Đợi Hàn Cửu rời đi, Hàn Lạc Tuyền đi tới trước cửa sổ, nhìn mầm non đang nảy mầm trong sân, rơi vào trầm tư.

70. Chương 46: Chương 46

Dịch Vương gia dâng tấu chương lên khiến Văn Đế Triệu Hạo Uyên thật sự rất giận dữ. Ngay đêm đó, thừa dịp mọi người đều ngủ say, Văn Đế hạ lệnh cho cấm quân truy bắt toàn bộ Đỗ gia và Lục gia, nhốt ở trong thiên lao trông coi nghiêm ngặt. Mặc dù năm vạn quân vùng ven không có lực chiến đấu gì, nhưng vẫn không thể bỏ qua lực lượng này. Không thể để cho Đỗ gia có cơ hội hạ bất kỳ mệnh lệnh phản nghịch nào cho quân đội vùng ven. Đề phòng Đỗ gia có dị tâm, Văn Đế còn đặc biệt phái một nhóm người cải trang thành người hầu của Đỗ gia, nhìn bên ngoài thì giống như Đỗ gia vẫn tồn tại, thực ra đã sống trong thiên lao chờ chết rồi.

Mà trong lúc Văn Đế tìm cách xử lý Đỗ gia, thu hồi hết binh quyền thì phương bắc lại truyền đến tin khẩn, Hồ tộc khởi binh đánh về phía Mai Thành rồi. Loạn trong giặc ngoài, khiến Văn Đế nóng lòng như lửa đốt, phái Dịch Vương gia làm chủ soái, dẫn năm vạn tinh binh đến trợ giúp tiền tuyến.

Chiến sự tới đột nhiên, làm cho người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Mặc dù chưa đánh tới kinh thành, nhưng lại khiến cho dân chúng nghe được tiếng gió mà kinh hồn táng đảm.

Trong Lâm gia, gió êm sóng lặng. Ngồi ở trong viện, Lâm Thư đắm chiêu nhìn chăm chăm cảnh đào đã sớm khô héo trong tay. Từ nửa tháng trước, ở Tiểu Hương các gặp qua Hàn Lạc Tuyền, nghe hần nói xong, trở

71. Chương 46: Loạn Trong Giặc Ngoài

Dịch Vương gia dâng tấu chương lên khiến Văn Đế Triệu Hạo Uyên thật sự rất giận dữ. Ngay đêm đó, thừa dịp mọi người đều ngủ say, Văn Đế hạ lệnh cho cấm quân truy bắt toàn bộ Đỗ gia và Lục gia, nhốt ở trong thiên lao trông coi nghiêm ngặt. Mặc dù năm vạn quân vùng ven không có lực chiến đấu gì, nhưng vẫn không thể bỏ qua lực lượng này. Không thể để cho Đỗ gia có cơ hội hạ bất kỳ mệnh lệnh phản nghịch nào cho quân đội vùng ven. Để phòng Đỗ gia có dị tâm, Văn Đế còn đặc biệt phái một nhóm người cải trang thành người hầu của Đỗ gia, nhìn bên ngoài thì giống như Đỗ gia vẫn tồn tại, thực ra đã sống trong thiên lao chờ chết rồi.

Mà trong lúc Văn Đế tìm cách xử lý Đỗ gia, thu hồi hết binh quyền thì phương bắc lại truyền đến tin khẩn, Hồ tộc khởi binh đánh về phía Mai Thành rồi. Loạn trong giặc ngoài, khiến Văn Đế nóng lòng như lửa đốt, phái Dịch Vương gia làm chủ soái, dẫn năm vạn tinh binh đến trợ giúp tiền tuyến.

Chiến sự tới đột nhiên, làm cho người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Mặc dù chưa đánh tới kinh thành, nhưng lại khiến cho dân chúng nghe được tiếng gió mà kinh hồn táng đảm.

Trong Lâm gia, gió êm sóng lặng. Ngồi ở trong viện, Lâm Thư đắm chiêu nhìn chăm chăm cảnh đào đã sớm khô héo trong tay. Từ nửa tháng trước, ở Tiểu Hương các gặp qua Hàn Lạc Tuyền, nghe hắn nói xong, trở về Lâm gia, nàng liền viết một lá thư phái người đưa đến học viện Thánh Tài, đưa đến tận tay Lâm Sóc. Nhận được thư hồi âm của đại ca, Lâm Thư mới xác định lời Hàn Lạc Tuyền nói không phải là giả. Đầu óc hỗn loạn một thời gian, nàng vẫn không nghĩ ra vì sao trí nhớ của mình lại biến thành như vậy.

Ngay lúc Lâm Thư nhìn chăm chăm cảnh đào trầm tư thì Lâm Kỳ tới.

“Thư nhi!” Vội vàng chạy tới, Lâm Kỳ ngồi đối diện nàng.

Thấy hai nha hoàn đứng sau Lâm Thư liền phát tay đuổi họ: “Các người đi xuống trước đi! Nơi này không cần các người hầu hạ!”

Nhìn người đi, Lâm Thư tò mò nhìn tam ca nàng, hỏi: “Tam ca, huynh vội vã chạy đến đây là có chuyện gấp à?”

“Không biết muội nhớ được bao nhiêu về Hàn Lạc Tuyền. Hắn là Thế tử của Dịch Vương phủ, trước khi đầu óc muội bị thương, đã từng thích hắn. Đêm qua tiền tuyến truyền đến chiến báo, nói Mai Thành thất thủ rồi, Dịch Vương gia bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh. Sáng sớm hôm nay Hàn Lạc Tuyền đã tiến cung chủ động xin đi giết giặc, muốn đến tiền tuyến chủ chiến. Bệ hạ phê chuẩn, cũng để cho hắn dẫn mười vạn binh lương đi cứu trợ.”

Nói xong, Lâm Kỳ dừng một chút, bất động nhìn Lâm Thư, nói tiếp: “Nếu như muội còn nhớ rõ hắn thì đi tiễn hắn một đoạn đi.”

Nghe xong, trên mặt Lâm Thư không hề xao động, nhàn nhạt đáp: “Vâng, muội biết rồi.”

Nghĩ tới ngày đó nói chuyện với Hàn Lạc Tuyền ở sân huấn luyện, hắn đã nhìn ra được Hàn Lạc Tuyền có tình ý với Lâm Thư. Lần đi đánh trận này, là lần đầu tiên Hàn Lạc Tuyền lãnh binh tác chiến. Hồ tộc giảo hoạt hung hiểm, chuyến đi này rất nguy hiểm, không biết có thể bình an trở về được hay không. Tuy Lâm Kỳ không thích Hàn Lạc Tuyền đã từng tổn thương Lâm Thư, nhưng là một người nam nhân, hắn vẫn hiểu được tâm tình lúc này của Hàn Lạc Tuyền. Từ xưa khi anh hùng xuất chinh, ai mà chẳng hy vọng được người thương đưa tiễn. Cho dù là gặp mặt lần cuối, cũng thấy mỹ mãn rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Kỳ không nhìn ra được thái độ của Lâm Thư, liền hỏi thay Hàn Lạc Tuyền: “Thư nhi, muội có muốn gặp mặt Hàn Thế tử một lần không?”

“Vì sao muội phải gặp hắn?” Lâm Thư nâng mí mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, hỏi.

Lâm Kỳ ngắc ngứ, mới bừng tỉnh, suy nghĩ một chút, nói: “Muội không muốn gặp vậy thì thôi. Hiện tại bên ngoài hỗn loạn, lúc này muội nên an tâm ở trong nhà, không được chạy loạn.”

Lâm Thư khéo léo gạt đầu, hỏi: “Tam ca còn có chuyện gì không?”

Đôi mắt quét một vòng chung quanh, Lâm Kỳ hạ thấp giọng ghé sát nàng, nói nhỏ: “Thư nhi, nhớ kỹ, vô luận xảy ra chuyện gì, muội đều phải nghĩ cách sống sót! Bây giờ triều cục chập trùng, vi huynh không tiện giải thích nhiều với muội. Nhưng muội phải nhớ kỹ, trước khi tổ phụ lâm chung đã đưa ngọc bội cho muội, nhất định phải mang bên mình, không được để cho bất cứ ai phát hiện ra! Ngày sau nếu như Lâm gia xảy ra chuyện, muội hãy cầm ngọc bội đến núi Hổ Đầu tìm một người tên là Vương Bàn Tử. Vi huynh không thể giải thích quá nhiều, nhưng muội phải nhớ kỹ những lời hôm nay ta đã nói! Mỗi ngày đều phải lặp lại trong đầu, ngàn vạn lần không thể quên! Muội nghe rõ và nhớ kỹ lời ta chưa?”

Lâm Thư kinh ngạc đầy mặt nhìn Lâm Kỳ, bắt được tay Lâm Kỳ, bóp rất mạnh.

73. Chương 47: Nghị Sự Trên Thuyền

Nước gợn sóng theo mái chèo khua, dập dờn lên. Ánh mắt Lâm Thư nhìn thẳng vào nước hồ màu xanh lam, lẳng lặng chờ đợi, vẫn chưa mở miệng.

Chờ thuyền rời khỏi bờ, chèo đến giữa lòng hồ, nàng mới ngước mắt lên nhìn Hàn Lạc Tuyền, lên tiếng hỏi: “Có người theo dõi người ư? Là ai?”

“Là người bệ hạ phái tới.” Hàn Lạc Tuyền lơ đãng đáp.

“Người Hoàng thượng phái tới sao? Vì sao ông ta phải phái người theo dõi người?” Trong lòng Lâm Thư đã mơ hồ đoán ra, Hoàng thượng phái người theo dõi Hàn Lạc Tuyền nhất định có liên quan đến thế cục mà tam ca nói.

Hàn Lạc Tuyền không lập tức trả lời vấn đề của nàng, mà là hỏi những thứ khác: “Khoảng thời gian này, nàng nhớ ra được chuyện gì rồi?”

Lâm Thư lắc đầu, trong lòng nàng có chuyện, nhìn Hàn Lạc Tuyền không đáp, chỉ hỏi lại: “Người nói cho ta biết trước, vì sao Hoàng thượng lại phái người theo dõi người?”

“Vẫn chưa nghĩ ra...” Hàn Lạc Tuyền nhỏ giọng nỉ non, giọng nói mang vẻ mất mát.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng phái người theo dõi người là có liên quan đến chuyện trước kia của ta?” Lâm Thư nghi ngờ hỏi.

Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, nói: “Đúng nhưng cũng không đúng. Trên người nàng có khối ngọc bội, là Định Quốc Công tiền nhiệm giao cho nàng trước khi lâm chung, đúng không?”

Lâm Thư giật mình, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hàn Lạc Tuyền, không nói lời nào.

Hàn Lạc Tuyền bắt đầu dĩ cười nhạt một cái, nói: “Đừng sợ, ta đã sớm nhìn qua khối ngọc bội này rồi, chính nàng đã lấy cho ta xem.”

“Ta từng lấy ngọc bội đưa cho người xem ư? Chuyện khi nào? Người đừng bắt nạt ta không có trí nhớ hoàn chỉnh, người nói rõ ràng cho ta đi!” Lâm Thư mặt bắt đầu mất kiên nhẫn.

Hôm đó ở Tiểu Hương các, không phải Hàn Lạc Tuyền đã kể hết mọi chuyện cho nàng. Mượn chuyện Tử Ngọc Hồ Phù mà nói, Hàn Lạc Tuyền liền bỏ qua không nói với nàng. Khi đó hắn cảm thấy không cần thiết, mà hiện tại thế cục trong triều biến hóa khó lường, cần phải nhắc chuyện này với nàng rồi.

Nhìn xung quanh, đều là hồ nước, không có đến gần thuyền của bọn họ. Hàn Lạc Tuyền mới chậm rãi kể chuyện Tử Ngọc Hồ Phù cho Lâm Thư nghe. Trong ánh mắt khiếp sợ của nàng, Hàn Lạc Tuyền đột nhiên ôm nàng.

Lâm Thư muốn giãy giụa, nhưng nghe hắn ghé sát bên tai thì thầm liền buông xuôi rồi.

Hàn Lạc Tuyền nói: “Trước mắt, Đại Chu đang rơi vào thời buổi rối loạn, loạn trong giặc ngoài, cho nên bệ hạ mới phái người theo dõi ta. Thật may là lần này nàng mặc nữ trang đến, bệ hạ sẽ cho rằng chúng ta có tư tình thôi. Nếu như không muốn bệ hạ hoài nghi Lâm gia và Hàn gia đang mưu đồ bí mật gì, ta và nàng hãy giả làm tình nhân đi.”

Nói xong, thấy Lâm Thư yên tĩnh lại, trong lòng Hàn Lạc Tuyền rất hài lòng, từ ôm chặt đổi thành nhẹ nhàng ôm. Cúi đầu tiến tới bên tai nàng, ngửi mùi thuốc nhàn nhạt trên người nàng, tiếp tục nói: “Ban đầu ta vô cùng không hiểu tại sao người Lâm gia lại giao Hồ Phù cho nàng, giờ thì hơi hiểu rồi.”

Lâm Thư nghe vậy càng yên tĩnh, thấy hắn không nói tiếp liền ngẩng đầu nhìn. Không ngờ, môi đỏ mọng của hai người lại kề sát nhau. Trong chớp nhoáng này, hai bên đều đứng hình rồi.

Mà A Cường đang chèo thuyền ở đầu bên kia, vô ý thức liếc nhìn, phát hiện tiểu thư nhà bọn họ đang hôn môi Hàn thế tử, nhất thời liền ngậy ngẩn cả người. Lập tức ném mái chèo qua một bên, đứng dậy xông tới, hô: “Tiểu thư! Ngài còn chưa thành thân mà, sao lại thân mật với một nam tử chứ!”

Hàn Lạc Tuyền chưa từng bực mình với ai như thế, dùng ánh mắt giết người lạnh lùng nhìn A Cường. Gương mặt lạnh lùng, không nói lời nào, cũng không thả Lâm Thư ra.

Điều này khiến Lâm Thư lúng túng cực kỳ, đỏ hồng mặt, mang theo tức giận quát A Cường: “Chèo thuyền của người đi, quản cái gì hả!”

A Cường cảm thấy hết sức uất ức, hấn trung thành như thế, vì sao tiểu thư luôn không nghe lời hấn chứ? Ủ rũ cúi đầu về chỗ cũ, A Cường tiếp tục chèo thuyền.

Trong lòng Hàn Lạc Tuyền có chút vui vẻ, trên mặt lại hết sức nghiêm chỉnh, thật giống như vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra, cúi đầu hỏi Lâm Thư trong ngực: “Vừa nãy nàng muốn nói gì?”

Trải qua sự cố nhỏ vừa rồi, giờ Lâm Thư không dám đối mặt với Hàn Lạc Tuyền. Cúi đầu, vùi mặt vào trong lòng hấn, hai mắt nhìn thẳng nơi xa trên bờ, nàng hỏi: “Người nói đã nghĩ ra vì sao tổ phụ lại giao Hồ Phù cho ta, cuối cùng là vì sao?”

“Lần đi đánh Hồ tộc này, nếu bại, ta sẽ chết. Nếu thắng, ta cũng sẽ vong. Phụ vương ta đã xảy ra chuyện, nếu như Thế tử của Dịch Vương phủ cũng xảy ra chuyện, bệ hạ sẽ thuận nước đẩy thuyền thu hồi binh quyền hai mươi vạn đại quân của Hàn gia. Hiện tại thế cục hung hiểm, tứ đại gia tộc nắm binh quyền, Đồ gia bị bệ hạ nắm trong tay. Binh phù nắm vạn quân đội vùng ven sớm muộn gì cũng rơi vào trong tay bệ hạ. Bây giờ bệ hạ đã nổi lòng kiêu kỳ tứ gia trông coi thiên quân, bằng không cũng chẳng phải người theo dõi ta. Bệ hạ muốn xử lý tứ gia, thu hồi trọng quyền, đó là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Nghe hấn nói, Lâm Thư đã sớm thu hồi tầm mắt, nâng mắt, ngẩng đầu nhìn Hàn Lạc Tuyền. Lời hấn nói chạm đến nơi này, lúc này trong nàng đã hiểu ý tứ của tam ca, cũng hiểu vì sao tổ phụ lại giao Hồ Phù cho nàng.

Nếu như Hoàng thượng hạ quyết tâm muốn lấy lại trọng quyền, sau khi chinh đồn Hàn gia xong thì Lâm gia chính là một Hàn gia thứ hai, là cái đinh trong mắt, gai đâm trong thịt, chưa diệt trừ thì sẽ không an tâm. Cho nên tam ca mới nói cho nàng những lời kia, để cho nàng ghi nhớ kỹ trong lòng. Nếu như Lâm gia gặp chuyện không may, nàng nhất định phải chạy đi trước. Vô luận Hoàng thượng muốn xử trí Lâm gia như thế nào, vậy cũng phải tìm ra Hồ Phù trước, lấy được Hồ Phù mới dọn dẹp Lâm gia được. Mà tam ca muốn sau khi nàng trốn thoát thì đến núi Hồ Đầu tìm một người tên Vương Bàng Tử, đây là Lâm gia để lại đường lui cho mình.

Nghĩ thông suốt tất cả, trong lòng Lâm Thư tràn ngập sợ hãi. Nàng chưa từng biết Lâm gia luôn bị vây trong miệng cọp, đứng ở vị trí nguy hiểm như vậy. Cảm nhận được nàng đang sợ hãi, Hàn Lạc Tuyền nâng tay khẽ vuốt lưng nàng, dịu dàng nói: “Ta không biết Lâm gia có dặn dò nàng tí gì hay không, nhưng là nàng phải nhớ, bất luận xảy ra chuyện gì, nàng còn thì Lâm gia còn! Nàng phải sống sót thì Lâm gia mới có hi vọng!”

Lâm Thư gật đầu, lúc này mới phát hiện cảnh tượng trước mắt mình mờ mịt. Vươn tay lau lệ, nàng nói: “Ta biết rồi! Ta sẽ sống sót, sẽ không để cho Lâm gia xảy ra chuyện!”

Thấy nàng kiên cường như thế, Hàn Lạc Tuyền vừa vui mừng vừa hơi đau lòng. Ôm sát nàng, hấn tựa sát bên tai nàng, khác với lúc trước còn giữ một cự ly ngăn, lần này hấn áp sát vành tai nàng, ép giọng rất thấp, nói: “Trong kinh thành Hàn gia có đào hai đường hầm bí mật, một đường bắt đầu từ Dịch Vương phủ, đến bên ngoài thành. Một nơi khác có lối vào ở chỗ ‘khách điểm Thuận Lai’. Nếu như Lâm gia gặp chuyện không may, nàng phát hiện ra điều bất thường thì cứ chạy thẳng đến khách điểm Thuận Lai. Lấy ngọc bội của ta đưa cho chủ quán, ông ta vừa nhìn thấy ngọc bội sẽ dốc toàn lực hộ tống nàng rời kinh thành.” Lúc nói lời này, thân thể của hấn và Lâm Thư kề sát nhau. Ở góc độ người khác không nhìn thấy, Hàn Lạc Tuyền nhét vào trong ống tay áo của nàng một vật gì đó.

Lâm Thư tràn đầy khiếp sợ nghe Hàn Lạc Tuyền nói, đôi mắt ướt át trợn trừng nhìn phía xa trên bờ, khi phát hiện trong ống tay áo có thêm vật gì đó. Lâm Thư liền lén lút cẩn thận nhận lấy, nhét sâu vào trong tay áo.

Hai người kề sát nhau, Hàn Lạc Tuyền có thể cảm thấy được động tác nhỏ của nàng. Hấn lòng nhếch mép, tiếp tục dùng âm lượng mà hai người mới nghe được, nói: “Lần đánh trận này, ta là đỡ nhiều lạnh ít. Nếu không thể bình an trở về, nàng hãy cầm khối ngọc bội này đến Đồng Huyện, người của ta sẽ bảo vệ nàng

suốt đường đi. Nàng đến đó tìm một người thợ rèn tên Ngô Dũng, ra lệnh cho hắn mang binh tấn công vào kinh thành. Nếu như cầm quân của kinh thành chống đối lại, nàng liền lấy Hồ Phù mà Lâm gia giao cho nàng ra, bọn họ nhìn thấy Hồ Phù, mặc dù không thể khiến toàn quân đều nghe theo nàng nhưng ít ra sẽ có một nửa tướng sĩ nghe theo nàng. Nàng để quân ta lãnh binh đánh vào hoàng cung, trước giải cứu Lâm gia, sau đó hãy nói chuyện với các phi tử trong hậu cung có hoàng tử. Chọn một vị không có bối cảnh, còn bé, cần nhắc đưa hoàng tử đó lên ngôi.”

Mặc dù giọng nói của hắn khá bình thản, thậm chí còn mang theo chút nhu tình, nhưng vẫn khiến Lâm Thư kinh hồn bạt vía, thân thể cũng run lên. Đây là người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa! Lật đổ đường kim Hoàng thượng, lập tân vương khác, đây không phải là trò đùa đâu! Nhưng nếu như có thể cứu được Lâm gia, Lâm Thư nguyện ý thử một lần!

Hồi lâu mới tìm lại được tiếng nói, Lâm Thư vươn tay, kéo cổ hắn xuống, kề môi bên tai hắn, học bộ dạng của hắn, nhỏ giọng hỏi: “Người nói đơn giản vậy, nhưng nếu đến lúc đó thuộc hạ của người không nghe ta nói thì sao? Còn nữa, cũng đừng quên Hoàng thượng còn có năm vạn quân đội vùng ven của Đỗ gia cộng với năm vạn quân đội vùng ven của Mạc gia. Đến lúc đó ta dẫn mấy vạn người này đối phó thế nào với hơn mười vạn quân? Đây chẳng phải là người muốn ta đi chịu chết sao!”

Hàn Lạc Tuyền cười chế giễu, ôm chặt nàng, kề tai nói nhỏ với nàng: “Nàng có biết ta đưa cho nàng là ngọc bội gì không? Đó là Hồ Phù chỉ huy hai mươi vạn đại quân của Hàn gia! Lúc trước phụ vương ta đã lĩnh năm vạn binh ra chiến trường, mấy ngày nữa ta vẫn có thể lĩnh mười vạn binh ra tiền tuyến giết địch. Bệ hạ vẫn tưởng rằng Hàn gia chỉ nắm trong tay hai mươi vạn đại quân do tổ tiên truyền xuống hay sao? Ha ha, thật là ngây thơ! Trải qua mấy đời Hàn gia cố gắng, đã sớm âm thầm khuếch trương hai mươi vạn đại quân của năm đó thành ba mươi năm vạn đại quân. Lần này, ta và phụ vương dẫn ra ngoài tác chiến chỉ là một ít binh lính hạ đẳng, còn dư lại hai mươi vạn quân đều là tinh binh lương tướng, đều ẩn nấp trong dân gian. Coi như cầm quân trong kinh thành liên kết với quân đội vùng ven của châu phủ khác vậy hãm, cũng không phải sợ hãi. Ánh sáng đom đóm, há có thể tỏa sáng cùng vàng nhật nguyệt!”

Phát hiện A Cường ở đầu kia chèo thuyền trốn mất nhìn bọn họ, Hàn Lạc Tuyền dừng một chút, dùng ánh mắt đáng đánh đòn khiêu khích A Cường, tiếp tục nói: “Lần này Hồ tộc đột kích, đến là có chuẩn bị. Bọn họ dùng một loại chiến xa kỳ quái, có thể từ bên ngoài cách một dặm, ném tảng đá vào quân doanh của ta, phóng hỏa chờ đả thương người và vật. Lần đánh này nếu ta thắng thì là phúc lớn cho vạn dân Đại Chu. Nếu ta thất bại, còn lưu lại hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ, cố thủ một nửa giang sơn cho Đại Chu. Nàng phải luôn chú ý đến chiến báo của tiền tuyến, nếu như thất thủ, Hồ tộc tiến đánh kinh thành, thừa dịp bệ hạ không còn tâm tư nghĩ cách thu hồi binh quyền, nàng hãy bảo tam ca nàng chuẩn bị tốt để nghênh đón ngoại địch.”

Lâm Thư nghe rất nghiêm túc, trong đầu chợt thoáng qua thứ gì đó. Đột nhiên nắm thật chặt tay Hàn Lạc Tuyền, có chút kích động nói: “Người nói Hồ tộc dùng một loại chiến xa có thể ném đồ từ bên ngoài cách một dặm đối phó với quân ta sao?”

Hàn Lạc Tuyền gật đầu, không hiểu vì sao nàng kích động như thế.

Lâm Thư cũng không biết tại sao, tâm đột nhiên nảy dòn dập. Ở trong trí nhớ, Triệu Á Thanh đã từng nói với nàng, có một thứ có thể bắn cái gì đó ra xa bên ngoài mấy trượng. Lúc ấy nàng không tin, Triệu Á Thanh còn lấy bản vẽ cho nàng nhìn.

Nhìn ra nàng khác thường, Hàn Lạc Tuyền quan tâm hỏi: “Sao vậy? Thư nhi?”

“Ta, hình như ta biết đó là cái gì.” Lâm Thư đè nén kích động, tận lực khiến mình bình tĩnh lại.

“Nàng biết sao?” Giọng hắn cao lên ba phần, không dám tin, tràn đầy hoài nghi nhìn nàng.

“Đúng! Ta biết rõ! Đó là máy bắn đá! Triệu Á Thanh từng nói cho ta biết! Hắn ta còn cho ta xem bản vẽ phác họa, ta còn nhớ rõ nội dung trên trang giấy đó!”

Nói xong, Lâm Thư hưng phấn nhìn về phía Hàn Lạc Tuyền, phát hiện trên mặt hắn không có kinh ngạc, vui vẻ, ngược lại còn nhú mày. Thấy vậy, trong lòng Lâm Thư giống như bị hắt một chậu nước, dập tắt ngọn lửa nhiệt tình trong lòng nàng. Bất mãn nhìn hắn, Lâm Thư lạnh mặt xuống, hỏi: “Thế nào? Người không tin lời ta nói à?”

Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, vẻ mặt thâm trầm nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Nếu như lời nàng nói là đúng, thật sự thấy cấu tạo của vật đó ở chỗ Triệu Á Thanh, thì sợ rằng chuyện Hồ tộc đột kích, tấn công Đại Chu ta không hề đơn giản rồi.”

Nghe hắn nói vậy, Lâm Thư liền tỉnh táo lại, nghĩ đến cái gì, kinh ngạc mở miệng: “Người đang hoài nghi chuyện Hồ tộc đột kích có liên quan đến Triệu Á Thanh sao? Triệu Á Thanh cấu kết với Hồ tộc ư?” Lâm Thư không thể tin được, Triệu Á Thanh sẽ cấu kết với Hồ tộc.

Hàn Lạc Tuyền lắc đầu, trầm tư một chút, nói: “Chuyện này không thể kết luận bừa, nếu như hắn ta thật sự cấu kết với Hồ tộc thì xem ra đã sớm có dự mưu, tâm kế lòng dạ quả thật sâu không lường được! Lát nữa lên bờ, tìm chỗ bán giấy mực, nàng vẽ lại cấu tạo của vật kia. Ta trở về nghiên cứu một chút, có lẽ sẽ có lúc dùng đến.”

Lâm Thư gật đầu, nắm chặt quả đấm, có chút hoảng hốt.

Vươn tay vuốt đầu nàng, Hàn Lạc Tuyền cười trấn an: “Đừng sợ, nếu như Triệu Á Thanh cấu kết với Hồ tộc, chuyện này sẽ đơn giản hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta. Triệu Á Thanh chỉ muốn vị trí này, hắn là người có dã tâm như thế thì không thể để Hồ tộc tấn công vào kinh thành được. Chỉ là....”

“Chỉ là sao?” Lâm Thư hỏi.

“Chỉ là, có thể tình thế trong kinh thành sẽ đại biến, chỉ sợ ta rời khỏi thì kinh thành sẽ thay đổi. Nếu như Triệu Á Thanh dám cấu kết với Hồ tộc, như vậy hắn ta đã sớm chuẩn bị xong kế hoạch đoạt vị. Sợ rằng Hồ Phù không chế năm vạn quân đội vùng ven do Đỗ gia nắm giữ đã rơi vào trong tay hắn ta rồi. Sau khi trở về nàng hãy nói tất cả mọi chuyện cho tam ca nàng biết, tam ca nàng sẽ biết làm thế nào.” Lúc này Hàn Lạc Tuyền không còn lo lắng nữa.

“Tất cả đều nói cho tam ca ta biết sao? Bao gồm cả mật đạo và chuyện người kêu ta dẫn binh bức vua thoái vị?” Lâm Thư muốn xác nhận rõ ràng.

“Đúng, đều nói hết cho tam ca nàng biết, tam ca nàng thông minh, lanh lợi, hắn sẽ biết nên ứng phó ra sao.” Lúc Hàn Lạc Tuyền nói chuyện với Lâm Kỳ ở sân huấn luyện, đã xác định hắn không phải là kẻ tầm thường rồi.

Lâm Thư gật đầu, nói cho tam ca biết cũng tốt. Bây giờ đầu óc nàng mơ hồ, chỉ sợ đến lúc nào đó lại quên mất mọi chuyện. Nếu vì vậy mà xảy ra đại sự thì hối tiếc không kịp.

74. Chương 48: Chương 48

Sau khi du thuyền và nói chuyện xong với Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư trở lại Lâm gia, lập tức tìm Lâm Kỳ nói chuyện. Lâm Kỳ cũng giật mình vì Hàn gia đã âm thầm khuếch trương thế lực trong quân đội, vừa kinh ngạc vì Hàn Lạc Tuyền lại dám giao Hồ Phù không chế hai mươi vạn đại quân cho Lâm Thư. Lâm Thư mong muốn đưa Hồ Phù của Hàn gia cho Lâm Kỳ, lại bị hắn từ chối.

“Thư nhi, đây là đồ Hàn Lạc Tuyền đưa cho muội, muội cứ nhận đi! Mấy lời muội kể, trong lòng ta đã có tính toán rồi. Mười vạn cấm quân, hơn chín phần đã nghe lệnh của Lâm gia rồi. Nếu đúng là tên Triệu Á Thanh có dị tâm, vi huynh sẽ không để hắn ta được như ý. Về phần bề hạ, nếu như có ý định thu hồi binh quyền, ta vẫn hết sức tán thành ý nghĩ của Hàn Lạc Tuyền. Nếu là Đường kim Thánh thượng bắt nạt thì đừng trách chúng ta bất nghĩa! Lật đổ người này lập người khác lên, vẫn có thể xem là một ý kiến hay. Ít nhất, Lâm gia còn có thể bình an sống yên trăm năm.”

Lâm Thư gật đầu, thật ra thì trong lòng nàng có một nghi vấn không hiểu. Vì sao tam ca lại hiểu rõ tình thế của Lâm gia như thế mà phụ thân lại vô lo vô nghĩ suốt ngày?

Thấy vẻ mặt nàng trầm tư, Lâm Sóc bèn hỏi: “Sao vậy? Thư nhi, có cái gì không nghĩ ra à?”

Cẩn cẩn môi, Lâm Thư vẫn hỏi lên: “Tam ca, tại sao huynh lại hiểu rõ hết mọi chuyện của Lâm gia, mà phụ thân lại nhân nhả vậy?”

Lâm Kỳ trầm tư, hai huynh muội an tĩnh chốc lát, Lâm Kỳ thở dài, nói: “Cũng được, nói cho muội biết thôi.”

Lâm Thư ngẩng đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, chờ nghe tiếp.

“Thật ra thì phụ thân của chúng ta là hài tử của tổ mẫu và người khác, không phải là giống nòi của Lâm gia.”

“Tổ phụ biết không!” Lâm Thư tràn đầy kinh ngạc, hỏi.

“Tổ phụ biết, vừa mới thành thân với tổ mẫu thì người đã biết rồi. Cho nên tổ phụ cũng không hay thân thiết với phụ thân, cũng chưa từng bồi dưỡng qua ông ấy, chưa từng có ý định để ông ấy tiếp nhận quyền chưởng quản cấm quân của Lâm gia. Phụ thân không hề biết chuyện binh quyền của Lâm gia. Tổ phụ đối với tổ mẫu yêu đến khắc cốt ghi tâm, bởi vì diện mạo muội giống tổ mẫu, cho nên thuở nhỏ đã được người yêu thương. Trong ba huynh đệ, tổ phụ lựa chọn bồi dưỡng ta để thừa kế quyền chưởng quản cấm quân của Lâm gia. Hồ Phù để lại cho muội là sợ sau này Lâm gia xảy ra chuyện, tìm kiếm Hồ Phù thì không ai ngờ sẽ ở trên người muội. Muội còn sống, dựa vào Hồ Phù, sẽ có hơn phân nửa cấm quân nghe theo lệnh của muội. Bệ hạ không lục ra được Hồ Phù, sẽ không đuổi cùng giết tuyệt người Lâm gia. Đây cũng chính là ý vi huynh nói với muội lúc trước, chỉ cần muội còn thì Lâm gia sẽ có hi vọng. Vô luận xảy ra chuyện gì, muội đều phải kiên cường sống sót!”

Dừng một chút, Lâm Kỳ lại nói: “Thật ra thì tổ phụ không phải bị bệnh chết, mà là trúng độc mà chết!”

“Cái gì? Chuyện gì xảy ra?” Lâm Thư cảm thấy gần đây nàng bị kinh hãi quá nhiều rồi.

“Năm đó tổ tiên Hoàng đế gây dựng giang sơn Đại Chu, phân binh quyền cho tứ gia Hàn Lâm Đỗ Mạc, cũng không phải đơn giản như vậy. Mỗi một người thừa kế của tứ gia, trước khi được thừa kế tước vị đều phải nhận tặng phẩm của Hoàng đế đương triều. Trong những tặng phẩm đó đều trộn kỳ độc. Nếu như người có tâm điều tra sẽ phát hiện, mỗi đời người cầm quyền thừa kế tước vị của tứ gia, bọn họ đều không sống quá bảy mươi tuổi!”

Lâm Thư nghe xong mà sợ mất mặt, nghĩ đến cái gì đột nhiên hỏi: “Vậy phụ thân thì sao? Không phải phụ thân cũng trúng độc chứ?”

Lâm Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, đáp: “Không sai, từ lúc phụ thân được lập làm Thế tử, lúc làm lễ Gia Quan đã trúng phải độc do bệ hạ ban thưởng. Chờ thêm hai năm nữa, khi đại ca làm lễ Gia Quan cũng sẽ bị bệ hạ ban thưởng. Tổ mẫu phát

đến các địa phương để tuyên truyền, vận động nhân dân tham gia các hoạt động bảo vệ môi trường, đặc biệt là các hoạt động thu gom, phân loại rác thải sinh hoạt.

75. Chương 48: Thế Cục Đại Biến

Sau khi du thuyền và nói chuyện xong với Hàn Lạc Tuyền, Lâm Thư trở lại Lâm gia, lập tức tìm Lâm Kỳ nói chuyện. Lâm Kỳ cũng giật mình vì Hàn gia đã âm thầm khuếch trương thế lực trong quân đội, vừa kinh ngạc vì Hàn Lạc Tuyền lại dám giao Hồ Phù khổng chế hai mươi vạn đại quân cho Lâm Thư. Lâm Thư mong muốn đưa Hồ Phù của Hàn gia cho Lâm Kỳ, lại bị hắt từ chối.

“Thư nhi, đây là đồ Hàn Lạc Tuyền đưa cho muội, muội cứ nhận đi! Mấy lời muội kể, trong lòng ta đã có tính toán rồi. Mười vạn cấm quân, hơn chín phần đã nghe lệnh của Lâm gia rồi. Nếu đúng là tên Triệu Á Thanh có dị tâm, vi huynh sẽ không để hắn ta được như ý. Về phần bộ hạ, nếu như có ý định thu hồi binh quyền, ta vẫn hết sức tán thành ý nghĩ của Hàn Lạc Tuyền. Nếu là Đường kim Thánh thượng bắt nạt thì đừng trách chúng ta bất nghĩa! Lật đổ người này lập người khác lên, vẫn có thể xem là một ý kiến hay. Ít nhất, Lâm gia còn có thể bình an sống yên trăm năm.”

Lâm Thư gật đầu, thật ra thì trong lòng nàng có một nghi vấn không hiểu. Vì sao tam ca lại hiểu rõ tình thế của Lâm gia như thế mà phụ thân lại vô lo vô nghĩ suốt ngày?

Thấy vẻ mặt nàng trầm tư, Lâm Sóc bèn hỏi: “Sao vậy? Thư nhi, có cái gì không nghĩ ra à?”

Cẩn cẩn môi, Lâm Thư vẫn hỏi lên: “Tam ca, tại sao huynh lại hiểu rõ hết mọi chuyện của Lâm gia, mà phụ thân lại nhàn nhã vậy?”

Lâm Kỳ trầm tư, hai huynh muội an tĩnh chốc lát, Lâm Kỳ thở dài, nói: “Cũng được, nói cho muội biết thôi.”

Lâm Thư ngẩng đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, chờ nghe tiếp.

“Thật ra thì phụ thân của chúng ta là hài tử của tổ mẫu và người khác, không phải là giống nòi của Lâm gia.”

“Tổ phụ biết không!” Lâm Thư tràn đầy kinh ngạc, hỏi.

“Tổ phụ biết, vừa mới thành thân với tổ mẫu thì người đã biết rồi.;;{1...,33..??/?}ô.....Cho nên tổ phụ cũng không hay thân thiết với phụ thân, cũng chưa từng bồi dưỡng qua ông ấy, chưa từng có ý định để ông ấy tiếp nhận quyền chưởng quản cấm quân của Lâm gia. Phụ thân không hề biết chuyện binh quyền của Lâm gia. +_+,:...q,qq,,u,,yy.....,,-Tổ phụ đối với tổ mẫu yêu đến khắc cốt ghi tâm, bởi vì diện mạo muội giống tổ mẫu, cho nên thuở nhỏ đã được người yêu thương. Trong ba huynh đệ, tổ phụ lựa chọn bồi dưỡng ta để thừa kế quyền chưởng quản cấm quân của Lâm gia. Hồ Phù để lại cho muội là sợ sau này Lâm gia xảy ra chuyện, tìm kiếm Hồ Phù thì không ai ngờ sẽ ở trên người muội.=—s.s.s.d.,o...1111===Muội còn sống, dựa vào Hồ Phù, sẽ có hơn phân nửa cấm quân nghe theo lệnh của muội. Bộ hạ không lục ra được Hồ Phù, sẽ không đuổi cùng giết tuyệt người Lâm gia. Đây cũng chính là ý vi huynh nói với muội lúc trước, chỉ cần muội còn thì Lâm gia sẽ có hi vọng. Vô luận xảy ra chuyện gì, muội đều phải kiên cường sống sót!”

Dừng một chút, Lâm Kỳ lại nói: “Thật ra thì tổ phụ không phải bị bệnh chết, mà là trúng độc mà chết!”

“Cái gì? Chuyện gì xảy ra?” Lâm Thư cảm thấy gần đây nàng bị kinh hãi quá nhiều rồi.

“Năm đó tổ tiên Hoàng đế gây dựng giang sơn Đại Chu, phân binh quyền cho tứ gia Hàn Lâm Đỗ Mạc, cũng không phải đơn giản như vậy. Mỗi một người thừa kế của tứ gia, trước khi được thừa kế tước vị đều phải nhận tặng phẩm của Hoàng đế đương triều. Trong những tặng phẩm đó đều trộn kỳ độc. Nếu như người có tâm điều tra sẽ phát hiện, mỗi đời người cầm quyền thừa kế tước vị của tứ gia, bọn họ đều không sống quá bảy mươi tuổi!”

Lâm Thư nghe xong mà sợ mất mặt, nghĩ đến cái gì đột nhiên hỏi: “Vậy phụ thân thì sao? Không phải phụ thân cũng trúng độc chứ?”

Lâm Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, đáp: “Không sai, từ lúc phụ thân được lập làm Thế tử, lúc làm lễ Gia Quan đã trúng phải độc do bộ hạ ban thưởng. Chờ thêm hai năm nữa, khi đại ca làm lễ Gia Quan cũng sẽ bị bộ hạ ban thưởng. Tổ mẫu phát hiện tuổi thọ của những người cầm quyền qua mấy đời của tứ gia càng ngắn lại, người bắt đầu lo sợ, vẫn luôn kêu ta âm thầm chinh đồn quân đội, lung lạc lòng quân. Vì chính là sợ ngày sau có biến, bộ hạ sẽ xuống tay với Lâm gia.”

Nghe xong, Lâm Thư im lặng hồi lâu. Rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao tổ phụ lại không gần gũi với phụ thân nàng. Cũng hiểu vì sao từ nhỏ nàng rất được các trưởng bối sủng ái. Rốt cuộc yêu sâu đậm thế nào mà một nam nhân mới có thể chấp nhận hài tử của nữ nhân mình yêu với một nam nhân khác chứ. Lâm Thư hồi tưởng lại dáng vẻ của tổ phụ, phát hiện đã bắt đầu trở nên mơ hồ. Trong đầu ngẫm nghĩ một lát, cũng chỉ có một bóng dáng cao lớn.

Lại nghĩ đến Tô di nương và Lâm Thiển, cuối cùng nàng đã hiểu tại sao tổ mẫu luôn đối xử lạnh nhạt với đôi mẫu tử đó như vậy, xử phạt cũng chẳng hề nhân từ nương tay chút nào rồi. Bởi vì huyết mạch không thuần, cho nên hoàn toàn không quan tâm! Nghĩ đến phụ thân nàng, Lâm Thư cũng không biết thế nào, từ sau khi đầu óc bị thương, nàng không hề có cảm tình với vị phụ thân này. Lúc này nghe được phụ thân trúng độc, trong lòng chỉ hơi lo lắng, cũng không có cảm giác gì nữa. Lâm Thư sợ nhất là về sau đại ca mình cũng sẽ bị Hoàng thượng ban thưởng kỳ độc.

“Thư nhi, nếu lần này đi đánh trận, Hàn Lạc Tuyền có thể bình an trở về, hẳn đến Lâm gia cầu hôn, muội có bằng lòng gả cho hắn không? Có lẽ muội đã mất đi phần trí nhớ lúc còn thích hắn, nhưng thích một người thì cảm giác sẽ không thay đổi. Gặp mặt hắn hai lần, hai lần nói chuyện với nhau, muội có chút cảm giác nào không?” Lâm Kỳ hỏi.

Một nam nhân lại chịu giao đại quyền cho một nữ nhân, có thể thấy được sức nặng của cô nương đó trong lòng nam nhân kia. Lúc trước Lâm Kỳ chán ghét Hàn Lạc Tuyền đã tổn thương Lâm Thư, nhưng trải qua khoảng thời gian này, tiếp xúc mấy lần, Lâm Kỳ liền tin lời tổ mẫu hắn nói. Có lẽ ban đầu Hàn Lạc Tuyền tổn thương Lâm Thư thì vẫn chưa phát hiện ra tâm ý của mình dành cho Lâm Thư. Sau lại tách ra hồi lâu, nghe nói Lâm Thư phải gả cho người khác thì Hàn Lạc Tuyền đau lòng mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Lâm Kỳ cảm thấy Hàn Lạc Tuyền là một người có thể phó thác cả đời. Nếu như chiến sự bình định, thế cục trong triều cũng kết thúc, Lâm Kỳ vẫn hy vọng Lâm Thư và Hàn Lạc Tuyền sẽ luôn ở chung với nhau. Có gia tộc cường đại bảo vệ, cả đời Thư nhi sẽ không bị thương tổn. Coi như sau này Lâm gia có chuyện gì, còn Lâm Thư ở đây, Hàn gia cũng sẽ không bỏ mặc. Vô luận là tính toán cho muội muội hay gia tộc, Lâm Kỳ luôn hi vọng Lâm Thư sẽ gả cho Hàn Lạc Tuyền.

Lâm Thư ngây ngẩn phút chốc, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Muội cũng không rõ ràng lắm. Tam ca, sau khi gặp mặt hắn ở tháp Linh Lung, đầu óc muội liền rối loạn lên. Lần này cùng hắn thì miễn bàn đi, lòng của muội hỗn loạn, rất sợ hãi. Muội chưa từng biết rằng Lâm gia đang bị vây trong nguy hiểm như vậy, khiến chủ tử kiêng kỵ địa vị. Trong lòng muội chỉ có Lâm gia, chưa từng nghĩ có tình cảm với Hàn Lạc Tuyền. Nếu như hắn bình an trở về, hai nhà cũng bình yên vô sự, đến lúc đó muội sẽ suy nghĩ tiếp.” Lựa chọn Hàn Lạc Tuyền, đối với Lâm gia mà nói không thể nghi ngờ là trăm lợi mà không có một hại.

“Sợ cái gì, nha đầu ngốc, đừng sợ. Trời sắp xuống có vi huynh chống đỡ mà. Muội chỉ cần nhớ kỹ lời Hàn Lạc Tuyền nói, nếu như xảy ra biến cố, Lâm gia xảy ra chuyện, muội nhất định phải sống tốt! Dù là không thể giải cứu Lâm gia, cũng phải báo thù vì Lâm gia!” Vô nhẹ đầu Lâm Thư một cái, trong mắt Lâm Kỳ che dấu vẻ tàn nhẫn.

Lâm Thư gật đầu, trở về viện của mình.

Hôm mười bốn tháng tư, Hàn Lạc Tuyền dẫn mười vạn tướng sĩ đến phương Bắc. Lâm Thư len lén ra khỏi phủ, tới tháp Linh Lung, lên tầng cao nhất, lặng lẽ dõi mắt nhìn mười vạn trường quân rời kinh.

Nửa tháng sau khi Hàn Lạc Tuyền rời kinh, kinh thành quả thật xảy ra đại biến. Có rất nhiều quân đội vùng ven từ thành nhỏ, huyện nhỏ phụ cận tập hợp lại, tấn công vào kinh thành. Vào lúc Hoàng đế đang bị kinh hãi lớn, Lâm Kỳ đã sớm có chuẩn bị, dẫn cấm quân đối kháng quân đội vùng ven rồi.

Mặc dù lần này quân đội vùng ven tấn công, có loại thần khí ném xa, không ngừng quăng những tảng đá to, mỗi lửa lớn vào trong thành, nhưng Lâm Kỳ vẫn không sợ hãi. Lâm Kỳ đã sớm kêu cấm quân núp đi, sợ bị hòn đá đập thương. Đợi đám quân đội vùng ven đó tấn công vào gần cửa thành thì Lâm Kỳ để quân lính ném những ống trúc có dây dẫn vào trong quân địch. Châm lửa vào đầu ống trúc, ném vào đám quân đội vùng ven. ‘Bùm’ một tiếng lớn, nổ tung người và tứ chi văng đi bốn phía.

Đây chính là đồ Lâm Thư chế tạo dựa theo phần ký ức với Triệu Á Thanh, làm thành đạn ống trúc. Nhìn như pháo bình thường nhưng uy lực của nó rất khổng lồ, khiến người ta khó mà phòng bị. Đánh mấy trận, cấm quân không có việc gì, quân đội vùng ven thương vong thảm trọng.

Đóng quân ở vùng ngoại ô, trong quân doanh, Triệu Á Thanh nhận được chiến báo, tức giận tới mức quăng ném đồ vật.- Hắn ta xuyên tới Đại Chu đã mấy năm, sớm điều tra tìm hiểu rõ xã hội cổ đại lại bại này, vốn là không có thuốc nổ, bom gì gì đó! Lần này sao cấm quân biến ra được mấy thứ đồ đó chứ! Hơn nữa còn là đáng về đã sớm có phòng bị, chẳng lẽ bọn họ sớm đoán được hành động của hắn ta rồi? Là Đỗ gia mật báo à? Triệu Á Thanh bắt đầu hoài nghi Đỗ Linh Nguyệt, không phải là nàng ta mật báo với Hoàng đế, để hắn ta có ý đi tìm chết chứ!

Trong lòng hắn ta có ngàn vạn suy đoán nhưng không ai có thể đứng ra nói cho hắn ta biết một đáp án cả. Đang lúc Triệu Á Thanh phiền lòng, nhứt đầu suy nghĩ cách tấn công vào kinh thành thì phương bác truyền đến chiến báo, sau khi Hàn Lạc Tuyền lãnh binh đến tiền tuyến, chỉ đánh một trận, liền bức Hồ tộc lui về mấy dặm.

Tại sao chuyện hắn ta đang làm đều không được như ý vậy! Triệu Á Thanh để tay lên ngực rống to, trời cao thật quá không công bằng với hắn ta! Triệu Á Thanh mưu tính nhiều năm, thật vất vả mới hợp tác được với Hồ tộc, khiến chúng phát động chiến sự, lừa gạt Hàn gia mang theo trọng binh đi xa, lợi dụng Hồ tộc đối phó với Hàn gia. Vốn định thừa dịp này đánh bại kinh thành, đoạt binh quyền của Lâm gia và Mạc gia, nhất thống thiên hạ. Vốn là tính kế hoàn hảo, không ngờ toàn xảy ra chuyện ngoài dự liệu. Trong thời gian ngắn không tấn công nổi kinh thành, Hồ tộc lại bị đánh lui, ít ngày nữa người của Hàn gia có thể lãnh binh hồi kinh. Đến lúc đó hắn ta còn chưa đánh bại kinh thành, nhất định sẽ bị vây chặt hai mặt, đến cả đường lui cũng không có!

Thành bại của hành động lần này, nhất định phải công chiếm kinh thành trước khi Hàn Lạc Tuyền hồi kinh! Nghĩ đến mười vạn cấm quân trong kinh thành là do Lâm gia nắm giữ, mà Lâm gia có một thiên kim bảo bối bị bệnh thần kinh. Tên bệnh thần kinh ấy, lúc thì đánh hắn ta đến chết, lúc lại nói muốn gả cho hắn ta, Triệu Á Thanh liền dập tắt ngọn lửa trong lòng, bắt đầu tính toán.

76. Chương 49: Chương 49

Trong kinh thành, lòng người kinh hoàng, đều trốn ở trong nhà không dám ra ngoài. Văn Đế Triệu Hạo Uyên từ trong miệng Lâm gia biết được những binh lính ngoài thành kia là do Triệu Á Thanh dẫn tới đánh, liền nổi giận ngút trời. Lúc này cũng hiểu ra vì sao ép hối Đỗ gia nhiều ngày, vẫn không tra được chuyện có liên quan đến binh phù. Thì ra Đỗ gia đã sớm đưa binh phù cho Triệu Á Thanh! Ban đầu cũng không nên tồn tại tâm thiện, bỏ qua tên oắt con này!

Loạn trong giấc ngoài, bên ngoài đều đang đánh. Chiến báo từ tiền tuyến, bởi vì có Triệu Á Thanh dẫn binh vây công (vây hãm + tấn công) kinh thành, không truyền tin vào được trong kinh thành nên Văn Đế hoàn toàn không biết bên ngoài ra sao. Chỉ có thể hạ tử lệnh cho Lâm gia, kêu cấm quân tử thủ kinh thành. Cũng cố gắng để người đi truyền thư, muốn điều động năm vạn quân đội vùng ven của Mạc gia tới đây, đối phó Triệu Á Thanh.

Lúc này cấm quân đang anh dũng kháng địch, trong kinh thế cục đại biến, chuyện Lâm gia nắm trong tay cấm quân đã bị phơi bày. Lâm Kỳ sợ người có lòng nhân cơ hội dùng tính mạng của người Lâm gia uy hiếp hắn, liền đưa hết người thân quan trọng trong nhà tới Dịch Vương phủ.

Lâm Sóc và Lâm Ngọc vốn không chịu trốn tránh, muốn cùng Lâm Kỳ kháng địch, nhưng là bị Lâm Kỳ lạnh mặt, dùng lời lẽ lấy đại cục làm trọng thuyết phục rồi.

Lâm Kỳ nói: “Đệ đã trông coi cấm quân ba năm, chỉ có đệ hiểu rõ quân đội Lâm gia nhất. Cho dù các huynh có ra chiến trận cũng không giúp được gì. Còn không bằng ở lại bên cạnh tổ mẫu, mẫu thân, muội muội, bảo vệ họ cẩn thận, đừng làm cho đệ phân tâm!”

Lâm Sóc và Lâm Ngọc không dám phản bác Lâm Kỳ, hai vị huynh trưởng lớn hơn Lâm Kỳ, nghe theo lời đệ đệ mình, đưa người nhà đến Dịch Vương phủ tránh nạn.

May mà lúc này Văn Đế nóng lòng như ma, lo lắng nhất là chuyện Triệu Á Thanh lãnh đạo năm vạn quân đội vùng ven ở ngoài thành, không có tinh lực phái người theo dõi kỹ Hàn gia. Nếu không cả đám người Lâm gia chạy đến Dịch Vương phủ, muốn Văn Đế không hoài nghi cũng khó.

Người Lâm gia tới Dịch Vương phủ, vui mừng nhất chính là Dịch Vương phi rồi. Vốn là trượng phu bị thương, nhi tử ra chiến trường, hai phụ tử đều không ở bên cạnh nàng, khiến lòng nàng khó chịu. Nay người Lâm gia tới, rốt cuộc trong lòng Dịch Vương phi không còn sợ hãi nữa. Huống chi người tới rất có thể là thân gia tương lai của nàng, phải tiếp đãi tốt mới được! Không còn lo lắng hoảng sợ như vài ngày trước đó, Dịch Vương phi nâng lên tinh thần tiếp đãi tốt người Lâm gia, nhân cơ hội tạo dựng mối quan hệ với họ.

Dịch Vương phi cùng Lâm lão phu nhân và An thị chung sống khá hòa hợp, chỉ là với Lâm Thư thì nàng không biết nên chung sống thế nào. Cô nương Lâm Thư này không hẳn là tệ, chỉ là cả ngày mặt ủ mày ê, hoang mang lo sợ. Nói với nàng cái gì, phải nói nhiều lần, nàng mới đáp lại một câu.

Dịch Vương phi đoán không ra Lâm Thư đang lo lắng cho nhi tử nhà mình hay là huynh trưởng của Lâm Thư. Còn chưa rõ rốt cuộc Lâm Thư có ý với nhi tử mình hay không, nàng đành phải an ủi: “Lâm tiểu thư đừng lo lắng, huynh trưởng con nhất định sẽ bảo vệ tốt kinh thành!”

Lâm Thư quay đầu, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Dịch Vương phi, tò mò hỏi: “Vương phi, ngài không lo lắng cho Hàn Lạc Tuyền và Dịch Vương gia sao?”

”Không, ta tin tưởng phụ tử bọn họ. Nam nhân của ta, nhi tử của ta sẽ không kém cỏi như vậy. Huống chi, ta ở đây lo lắng thì hữu

77. Chương 49: Nguy Cơ Tứ Phía

Trong kinh thành, lòng người kinh hoàng, đều trốn ở trong nhà không dám ra ngoài. Văn Đế Triệu Hạo Uyên từ trong miệng Lâm gia biết được những binh lính ngoài thành kia là do Triệu Á Thanh dẫn tới đánh, liền nổi giận ngút trời. Lúc này cũng hiểu ra vì sao ép hỏi Đỗ gia nhiều ngày, vẫn không tra được chuyện có liên quan đến binh phù. Thì ra Đỗ gia đã sớm đưa binh phù cho Triệu Á Thanh! Ban đầu cũng không nên tồn tại tâm thiện, bỏ qua tên oắt con này!

Loạn trong giặc ngoài, bên ngoài đều đang đánh. Chiến báo từ tiền tuyến, bởi vì có Triệu Á Thanh dẫn binh vây công (vây hãm + tấn công) kinh thành, không truyền tin vào được trong kinh thành nên Văn Đế hoàn toàn không biết bên ngoài ra sao. Chỉ có thể hạ tử lệnh cho Lâm gia, kêu cấm quân tử thủ kinh thành. Cũng cố gắng để người đi truyền thư, muốn điều động năm vạn quân đội vùng ven của Mạc gia tới đây, đối phó Triệu Á Thanh.

Lúc này cấm quân đang anh dũng kháng địch, trong kinh thế cục đại biến, chuyện Lâm gia nắm trong tay cấm quân đã bị phơi bày. Lâm Kỳ sợ người có lòng nhân cơ hội dùng tính mạng của người Lâm gia uy hiếp hắn, liền đưa hết người thân quan trọng trong nhà tới Dịch Vương phủ.

Lâm Sóc và Lâm Ngọc vốn không chịu trốn tránh, muốn cùng Lâm Kỳ kháng địch, nhưng là bị Lâm Kỳ lạnh mặt, dùng lời lẽ lấy đại cục làm trọng thuyết phục rồi.

Lâm Kỳ nói: “Đệ đã trông coi cấm quân ba năm, chỉ có đệ hiểu rõ quân đội Lâm gia nhất. Cho dù các huynh có ra chiến trận cũng không giúp được gì. Còn không bằng ở lại bên cạnh tổ mẫu, mẫu thân, muội muội, bảo vệ họ cẩn thận, đừng làm cho đệ phân tâm!”

Lâm Sóc và Lâm Ngọc không dám phản bác Lâm Kỳ, hai vị huynh trưởng lớn hơn Lâm Kỳ, nghe theo lời đệ đệ mình, đưa người nhà đến Dịch Vương phủ tránh nạn.

May mà lúc này Văn Đế nóng lòng như ma, lo lắng nhất là chuyện Triệu Á Thanh lãnh đạo năm vạn quân đội vùng ven ở ngoài thành, không có tinh lực phái người theo dõi kỹ Hàn gia. Nếu không cả đám người Lâm gia chạy đến Dịch Vương phủ, muốn Văn Đế không hoài nghi cũng khó.

Người Lâm gia tới Dịch Vương phủ, vui mừng nhất chính là Dịch Vương phi rồi. Vốn là trượng phu bị thương, nhi tử ra chiến trường, hai phụ tử đều không ở bên cạnh nàng, khiến lòng nàng khó chịu. —ll,,e,eq,,q,uu..do,,nn— Nay người Lâm gia tới, rốt cuộc trong lòng Dịch Vương phi không còn sợ hãi nữa. Huống chi người tới rất có thể là thân gia tương lai của nàng, phải tiếp đãi tốt mới được! Không còn lo lắng hoảng sợ như vài ngày trước đó, Dịch Vương phi nâng lên tinh thần tiếp đãi tốt người Lâm gia, nhân cơ hội tạo dựng mối quan hệ với họ.

Dịch Vương phi cùng Lâm lão phu nhân và An thị chung sống khá hòa hợp, chỉ là với Lâm Thư thì nàng không biết nên chung sống thế nào. Cô nương Lâm Thư này không hẳn là tệ, chỉ là cả ngày mặt ủ mày ê, hoang mang lo sợ. Nói với nàng cái gì, phải nói nhiều lần, nàng mới đáp lại một câu.

Dịch Vương phi đoán không ra Lâm Thư đang lo lắng cho nhi tử nhà mình hay là huynh trưởng của Lâm Thư. Còn chưa rõ rốt cuộc Lâm Thư có ý với nhi tử mình hay không, nàng đành phải an ủi: “Lâm tiểu thư đừng lo lắng, huynh trưởng con nhất định sẽ bảo vệ tốt kinh thành!”

Lâm Thư quay đầu, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Dịch Vương phi, tò mò hỏi: “Vương phi, ngài không lo lắng cho Hàn Lạc Tuyền và Dịch Vương gia sao?”

“Không, ta tin tưởng phụ tử bọn họ. Nam nhân của ta, nhi tử của ta sẽ không kém cỏi như vậy. Huống chi, ta ở đây lo lắng thì hữu dụng sao? Có lẽ chưa đợi được bọn họ đắc thắng trở về, ta đã ngã bệnh trước. Ta phải tự chăm sóc mình thật tốt, đây mới là hy vọng giúp bọn họ.” Dịch Vương phi cười đến thần nhiên thông dong.

Lâm Thư đắm chiêu ngấm kỹ lời của nàng, đồng ý gật đầu một cái.

“Đúng, ta phải tin tưởng tam ca của ta, tin tưởng Hàn Lạc Tuyền.”

Nghe được Lâm Thư nhắc tới nhi tử, trong lòng Dịch Vương phi hơi vui vẻ. Xem ra người ta cũng có ý với nhi tử nhà mình! Có ý, vậy thì dễ làm rồi! Dịch Vương phi đẩy mạnh suy nghĩ, trong lòng vội vàng hy vọng

chiến sự sớm kết thúc, quốc sự yên ổn. Sau đó vội vàng đến cầu hôn Lâm gia, để cho nhi tử cưới Lâm tiểu thư, rồi sinh tôn tử béo mập cho nàng ôm!

Trong lúc Dịch Vương phi bắt đầu ảo tưởng tính toán thì Lâm Thư đột nhiên đứng lên khỏi ghế, nói với nàng: “Vương phi, thật sự xin lỗi. Ta đột nhiên nhớ ra có chuyện cần làm, muốn đi trước ạ.”

Dịch Vương phi kỳ quái, trước mắt trừ chiến sự còn có việc gấp gì đây, liền gọi Lâm Thư lại hỏi: “Lâm tiểu thư sao vậy? Hiện tại có việc gấp gì muốn làm chứ?”

Suy nghĩ một lúc, suy tính chuyện này cũng có liên quan đến Dịch Vương phủ, Lâm Thư nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy bọn họ đang anh dũng đối kháng kẻ địch,...;l;|= chúng ta ở đây hưởng thụ an nhàn là không đúng! -q;;q;uu””==Ta muốn nói một chủ ý cho huynh trưởng ta.-==d,,o...,,onn....=- Chủ ý này có liên quan đến Dịch Vương phủ, muốn nhận được sự đồng ý của Vương phi.”

Dịch Vương phi nghi ngờ, hỏi: “Lâm tiểu thư muốn làm cái gì?”

Lâm Thư kề sát vào tai Dịch Vương phi, nhỏ giọng nói. Dịch Vương phi nghe xong, mở to hai mắt, siết chặt khăn lụa trong tay. Nàng đã hơi hiểu vì sao nhi tử lại động tâm với cô nương này. Mặc dù thoát nhìn Lâm Thư có hơi ngốc nghếch, song lại vô cùng can đảm! Người như vậy, có tình có nghĩa, đáng giá để người yêu thích!

“Ý Vương phi như thế nào? Đây cũng là cách mau chóng bình định chiến loạn, bắt giặc phải bắt vua trước. Nếu như bắt được nghịch tặc Triệu Á Thanh này, kinh thành lập tức an bình. Ở tiền tuyến, Dịch Vương gia và Hàn Lạc Tuyền nghe được tin tức cũng sẽ an tâm tác chiến, không cần phân tâm vì chúng ta.” Lâm Thư chậm rãi nói.

Dịch Vương phi nhẹ nhàng gật đầu, tràn đầy tán thưởng nhìn Lâm Thư, nói: “Lâm tiểu thư quả là một cô nương can đảm! Nếu như hành động lần này thành công,-ll...,,qq,,nhất định khiến cho tất cả mọi người yên lòng. Con ta cũng sẽ không phân tâm lo lắng cho chúng ta,-qu,,yyd,,,,ônnonn==nhất định chuyên tâm đối kháng ngoại địch, sớm ngày đắc thắng trở về!”

Nhận được sự ủng hộ của Dịch Vương phi, Lâm Thư cười xán lạn, nói tiếng cảm ơn rồi xoay người đi tìm Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ vừa nhìn thấy nàng, liền nổi giận trách mắng: “Thư nhi! Có phải muội đã quên lời ta dặn rồi không! Kêu muội ngoan ngoãn sống ở Dịch Vương phủ, còn chạy đến tìm ta làm chi!”

“Tam ca, trước tiên huynh đừng tức giận! Muội đột nhiên nghĩ ra một kế mới chạy đến tìm huynh. Huynh nghe muội nói trước rồi mắng sau nhé.” Lâm Thư lấy lòng nói.

“Nói đi, là chuyện quan trọng gì mà khiến muội mạo hiểm chạy đến tìm ta.” Sắc mặt hắn vẫn hết sức khó coi, giọng nói cứng ngắt, gương mặt lạnh lùng.

Lâm Thư nói hết tính toán của mình cho Lâm Kỳ. Sau khi nghe xong, Lâm Kỳ híp mắt, như có điều suy nghĩ. Hắn cảm thấy cách của Lâm Thư có thể thực hiện được. Hiện tại tình hình của hai bên là, bên ngoài không tiến công vào được, bên trong không biết tin tức của bên ngoài. Nếu có thể từ mật đạo của Hàn gia ra ngoại ô, sẽ dễ dàng dò xét động tĩnh của quân đội vùng ven rồi! Không khéo còn có thể bắt gọn tên tặc tử Triệu Á Thanh nữa!

“Dịch Vương phi vậy mà đồng ý ư?” Lâm Kỳ có chút không yên lòng hỏi.

“Đúng vậy! Chính Dịch Vương phi gật đầu đồng ý mà.” Trọng giọng nói của nàng có chút hưng phấn khó phát hiện ra.

“Ta biết rồi, ta phái người hộ tống muội trở về Dịch Vương phủ. Khoảng thời gian này nhất định không được chạy loạn! Nghe chưa!” Lâm Kỳ nghiêm mặt dặn dò muội muội.

Lâm Thư ngoan ngoãn gật đầu, để người hộ tống trở về, lưu lại Lâm Kỳ, đang suy nghĩ tính toán sâu xa. Nếu như phải một đám cao thủ tinh nhuệ đi dò xét quân doanh của Triệu Á Thanh, có thể bắt hắn ta thì quá tốt.-ll,,qq,,d,,111== Nhưng giam giữ Triệu Á Thanh, bình định xong trận nội loạn này, không biết bọn họ sẽ đối đãi với Lâm gia thế nào, điểm này còn phải suy nghĩ kỹ đã. Lâm Kỳ vô cùng rõ ràng năng lực hiện tại của mình, hắn vẫn chưa thể nắm hết cầm quân trong tay. Nhưng rõ ràng bọn họ đã nổi lên kiêng kỵ

với những thế gia chưởng quân binh quyền.-==lllld,,...ô==11== Lần này nội loạn qua đi, bệ hạ nhất định sẽ tìm cách thu hồi binh quyền, nếu không sẽ chẳng thể an tâm ngồi trên long ỷ.

Suy đi nghĩ lại, Lâm Kỳ vẫn có ý dựa theo suy tính của Hàn Lạc Tuyền, quyết định lật đổ đương kim Hoàng thượng, lập tân vương khác. Đương kim Hoàng đế còn chưa lập thái tử, tìm một vị hoàng tử còn nhỏ tuổi không có thể lực nâng lên hoàng vị, ít nhất thế cục trong triều sẽ ổn định được vài chục năm. Trong lúc ấy, bọn họ sẽ có nhiều thời gian tìm cách đối phó với hoàng gia.

Mồng một tháng năm, vào hạ, mưa xối xả như trút nước, đây là mùa cỏ cây điên cuồng sinh trưởng. Cỏ dại tươi tốt phong phú, cộng thêm trời đổ mưa to, tiếng mưa rơi vang liên tục, có thể che giấu rất nhiều động tĩnh khác. Một nhóm người mặc hắc y, che mặt lạng lẽ chạy đến lều của Triệu Á Thanh.

Giờ phút này, ở trong lều, Triệu Á Thanh hết sức kích động. Trước mắt trời đổ mưa to, chính là thời cơ công thành tốt nhất! Liên tiếp bị đánh bại nhiều ngày, không tiến công vào được kinh thành, khiến hắn ta vô cùng nóng nảy. Hiện tại có trận mưa này, coi như cấm quân có thuốc nổ thì sao? Mưa lớn như xối nước, uy lực gì cũng bị mất! Triệu Á Thanh nắm chặt thời cơ, dẫn binh tiến công.

Sống ở trong lều, Triệu Á Thanh không nén được sự kích động trong lòng. Hắn ta giống như nhìn thấy được kinh thành bị chiếm đóng, hắn ta được bước lên ngôi vị hoàng đế, trong lòng tràn đầy kích động và vui sướng. Nhưng không ngờ, vui mừng quá sớm, sau gáy đột nhiên đau xót, bị vật gì đó đập mạnh vào. Sự vật trước mắt từ từ mờ hồ, Triệu Á Thanh nhắm hai mắt lại.

Bên này, đã đánh lui Hồ tộc, đánh thắng trận chiến, Hàn Lạc Tuyền nghe được tin tức từ kinh thành truyền đến, nói là Cửu hoàng tử lĩnh binh tiến vào hoàng cung, ép buộc bệ hạ, mong muốn soán vị. —lll,,q,q,q,...d,,/// ...♪.., —==Cấm quân liều chết cứu giá, nhưng không ngờ bệ hạ lại bị Triệu Á Thanh đâm chết tại chỗ. Cấm quân liều chết tranh đấu, cùng quân đội vùng ven đánh hai ngày hai đêm, mới bắt được toàn bộ phản quân.

Tin tức này đối với Hàn Lạc Tuyền chính là một tin tức tốt. Lâm Kỳ người này quả nhiên không phải là một kẻ vô mưu, giết vua lập vương khác, đủ ngoan độc, cũng đủ thủ đoạn! Lưu lại người dọn dẹp tàn cuộc, Hàn Lạc Tuyền dẫn người chạy về kinh trước.

Mấy con tuần mã hỏa tốc chạy băng băng ở giữa rừng núi, vó ngựa bước qua nơi trũng thấp, hất nước văng tung tóe khắp nơi. Đột nhiên, trên núi vang lên tiếng động, mấy ống trúc có lửa văng đến chỗ Hàn Lạc Tuyền.

‘Đùng – đùng – đùng –’ Tiếng nổ lớn giống như sét đánh khiến người và ngựa văng đi bốn phương tám hướng.

Trước lúc nhắm mắt, Hàn Lạc Tuyền không hiểu, nơi này đã gần tới kinh thành rồi, là ai xuống tay với hắn chứ!

78. Chương 50: Chương 50

Đứng ở trước cửa sổ, nhìn mưa phùn bay bay liên miên bên ngoài, khuôn mặt Lâm Thư lạnh nhạt, trong đôi mắt hạnh còn mang theo ba phần âm trầm.

Đứng lặng hồi lâu, nàng gọi nha hoàn đến, mở miệng hỏi: “Gần đây Dịch Vương phủ có tin tức gì không?”

Nha hoàn bị Lâm Thư gọi đến hỏi tên là Bích Thái, là nha hoàn do nàng tự bồi dưỡng kể từ khi hồi phủ sau sự kiện bị bắt cóc. Lúc trước nàng chuồn êm ra phủ, đó là do nhà hoàn này đóng giả nàng, giấu giếm mọi người.

Bích Thái bị Lâm Thư gọi lên hỏi, vội vàng kể hết mọi chuyện mà mình biết gần đây ra.

“Tiểu thư, ba ngày trước Dịch Vương gia đã hồi kinh rồi. Chỉ là trong Dịch Vương phủ vẫn không có tin tức nào về Hàn thế tử được truyền ra. Có vài người bắt đầu suy đoán là Hàn thế tử xong rồi. Dù sao lúc

ấy Hàn thế tử bị khiêng về phủ đã là một thân máu thịt be bét, sống chết khó mà nói được. Mà nhiều năm qua, Dịch Vương gia chỉ có mỗi Hàn thế tử là nhi tử, trong kinh thành có người nói rằng Dịch Vương phủ sẽ chẳng còn ai thừa kế rồi!”

Lâm Thư nghe kể, siết chặt nắm tay, giữa hai đầu lông mày có bảy phần tức giận, giọng nói lạnh lẽo ra lệnh: “Kêu người chuẩn bị xe, ta muốn đến Dịch Vương phủ!”

Bích Thái do dự, tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu thư, trong lúc này, ngài cứ quang minh chính đại đến Dịch Vương phủ bái phỏng như thế thì không hay đâu. Không có trưởng bối đi cùng, nếu để cho người truyền ra tin xấu, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngài...”

Nâng tay cắt ngang lời của Bích Thái, Lâm Thư kiên quyết nói: “Kêu người chuẩn bị tốt lễ vật, lập tức đến bái phỏng Dịch Vương phủ!”

Bích Thái thấy khuyên không được, lè mề kêu người chuẩn bị đồ, lại phái người đến báo cho Lâm Kỳ.

Sau khi chiến sự kết thúc, Tân quân thượng vị, Lâm Kỳ có rất nhiều chuyện phải làm, vội vàng đến chân không chạm đất. Lúc này đang ở Tây Uyển, bàn chuyện nên xử trí những trọng thần do tiên hoàng Văn Đế bồi dưỡng, đưa lên như thế nào với Lâm lão phu nhân. Nghe thấy người hầu bẩm báo, Lâm Thư muốn khoa trương đến Dịch Vương phủ, Lâm Kỳ liền nhíu mày, nhìn về phía Lâm lão phu nhân.

Lâm lão phu nhân khoan thai, bình thản xoa tay, nói: “Để tiểu thư đi đi, phái mấy người có võ công cao cường đi bảo vệ tốt tiểu thư.”

Được lệnh của bà, người hầu chạy nhanh đến An Nhạc viên báo với Bích Thái.

Đợi người hầu đi xa, Lâm Kỳ mới hỏi: “Tổ mẫu, ngài nói xem hiện tại, rốt cuộc Thư nhi có ý gì với Hàn Lạc Tuyền chứ?”

Nếu nói có tình ý thì vì sao sau khi nghe nói Hàn Lạc Tuyền bị thương, muội muội vẫn không có cảm xúc gì? Nếu nói không thì hôm nay Hàn Lạc Tuyền đã về Hàn gia hơn nửa tháng rồi, sao giờ Lâm Thư mới muốn đi thăm hân chứ? Lâm Kỳ thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của muội muội mình. Nữ nhân hiểu rõ nữ nhân nhất, Lâm Kỳ dứt khoát hỏi thẳng Lâm lão phu nhân.

Lâm lão phu nhân trầm tư, hồi lâu mới mở miệng: “Mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng vẫn còn cảm giác thôi. Gần đây sắc mặt con bé u ám, hẳn là nghe nói tiểu tử Hàn gia bị thương, trong lòng cũng không dễ chịu. Nhịn lâu như vậy, hôm nay mới bỏ qua thân phận và bản khoản đến Dịch Vương phủ thăm viếng, trong lòng Thư nhi cũng đầy đau khổ. Cứ mặc kệ con bé đi!”

Lâm Kỳ thở dài nói: “Hàn thế tử kia được người khiêng về Dịch Vương phủ, nghe nói máu thịt be bét, sợ rằng dữ nhiều lành ít, khó mà sống sót.”

Về mặt Lâm lão phu nhân thâm trầm, không nói gì.

Khác với vẻ yên tĩnh của Lâm gia, lúc này Hàn gia bị mây đen bao phủ, vẻ mặt mọi người đầy bi thương. Vết thương của Dịch Vương gia mới khỏi, nghe nói nhi tử bị trọng thương, liền lưu lại thân tín trấn áp ở Mai Thành, vội vã dẫn người trở về.

Trở về nhìn thấy không khí nặng nề quanh phủ, lại thấy Vương phi của mình gầy đi rất nhiều, gương mặt tiêu tụy. Nếu như có gió lớn thổi qua, nhất định sẽ bị quật ngã. Dịch Vương gia nhìn mà hết sức đau lòng;;;” nhi tử bị thương thì ông cũng lo lắng, nhưng thấy dáng vẻ đó của thê tử, trong lòng ông đau như bị cắt mất miếng thịt. Trong lòng vô

79. Chương 50: Khoa Trương Đến Cửa

Đứng ở trước cửa sổ, nhìn mưa phùn bay bay liên miên bên ngoài, khuôn mặt Lâm Thư lạnh nhạt, trong đôi mắt hạnh còn mang theo ba phần âm trầm.

Đứng lặng hồi lâu, nàng gọi nha hoàn đến, mở miệng hỏi: “Gần đây Dịch Vương phủ có tin tức gì không?”

Nha hoàn bị Lâm Thư gọi đến hỏi tên là Bích Thái, là nha hoàn do nàng tự bồi dưỡng kể từ khi hồi phủ sau sự kiện bị bắt cóc. Lúc trước nàng chuồn êm ra phủ, đó là do nhà hoàn này đóng giả nàng, giấu giếm mọi người.

Bích Thái bị Lâm Thư gọi lên hỏi, vội vàng kể hết mọi chuyện mà mình biết gần đây ra.

“Tiểu thư, ba ngày trước Dịch Vương gia đã hồi kinh rồi. Chỉ là trong Dịch Vương phủ vẫn không có tin tức nào về Hàn thế tử được truyền ra. Có vài người bắt đầu suy đoán là Hàn thế tử xong rồi. —lll...q.q..q.q.,d.,d,...—Dù sao lúc ấy Hàn thế tử bị khiêng về phủ đã là một thân máu thịt be bét, sống chết khó mà nói được. Mà nhiều năm qua, Dịch Vương gia chỉ có mỗi Hàn thế tử là nhi tử, trong kinh thành có người nói rằng Dịch Vương phủ sẽ chẳng còn ai thừa kế rồi!”

Lâm Thư nghe kể, siết chặt nắm tay, giữa hai đầu lông mày có bảy phần tức giận, giọng nói lạnh lẽo ra lệnh: “Kêu người chuẩn bị xe, ta muốn đến Dịch Vương phủ!”

Bích Thái do dự, tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu thư, trong lúc này, ngài cứ quang minh chính đại đến Dịch Vương phủ bái phỏng như thế thì không hay đâu. Không có trưởng bối đi cùng, nếu để cho người truyền ra tin xấu, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngài...”

Nâng tay cắt ngang lời của Bích Thái, Lâm Thư kiên quyết nói: “Kêu người chuẩn bị tốt lễ vật, lập tức đến bái phỏng Dịch Vương phủ!”

Bích Thái thấy khuyên không được, lè mề kêu người chuẩn bị đồ, lại phái người đến báo cho Lâm Kỳ.

Sau khi chiến sự kết thúc, Tân quân thượng vị, Lâm Kỳ có rất nhiều chuyện phải làm, vội vàng đến chân không chạm đất. Lúc này đang ở Tây Uyển, bàn chuyện nên xử trí những trọng thần do tiên hoàng Văn Đế bồi dưỡng, đưa lên như thế nào với Lâm lão phu nhân. Nghe thấy người hầu bẩm báo, Lâm Thư muốn khoa trương đến Dịch Vương phủ, Lâm Kỳ liền nhíu mày, nhìn về phía Lâm lão phu nhân.

Lâm lão phu nhân khoan thai, bình thản xua tay, nói: “Để tiểu thư đi đi, phái mấy người có võ công cao cường đi bảo vệ tốt tiểu thư.”

Được lệnh của bà, người hầu chạy nhanh đến An Nhạc viên báo với Bích Thái.

Đợi người hầu đi xa, Lâm Kỳ mới hỏi: “Tổ mẫu, ngài nói xem hiện tại, rốt cuộc Thư nhi có ý gì với Hàn Lạc Tuyền chứ?”

Nếu nói có tình ý thì vì sao sau khi nghe nói Hàn Lạc Tuyền bị thương, muội muội vẫn không có cảm xúc gì?—lee—quu...— Nếu nói không thì hôm nay Hàn Lạc Tuyền đã về Hàn gia hơn nửa tháng rồi, sao giờ Lâm Thư mới muốn đi thăm hán chứ?...qu....dô==....,♪—Lâm Kỳ thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của muội muội mình. Nữ nhân hiểu rõ nữ nhân nhất, Lâm Kỳ dứt khoát hỏi thẳng Lâm lão phu nhân.

Lâm lão phu nhân trầm tư, hồi lâu mới mở miệng: “Mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng vẫn còn cảm giác thôi. Gần đây sắc mặt con bé u ám, hẳn là nghe nói tiểu tử Hàn gia bị thương, trong lòng cũng không dễ chịu. Nhịn lâu như vậy, hôm nay mới bỏ qua thân phận và bắn khoả đến Dịch Vương phủ thăm viếng, trong lòng Thư nhi cũng đầy đau khổ. Cứ mặc kệ con bé đi!”

Lâm Kỳ thở dài nói: “Hàn thế tử kia được người khiêng về Dịch Vương phủ, nghe nói máu thịt be bét, sợ rằng dữ nhiều lành ít, khó mà sống sót.”

Về mặt Lâm lão phu nhân thâm trầm, không nói gì.

Khác với vẻ yên tĩnh của Lâm gia, lúc này Hàn gia bị mây đen bao phủ, vẻ mặt mọi người đầy bi thương. Vết thương của Dịch Vương gia mới khỏi, nghe nói nhi tử bị trọng thương, liền lưu lại thân tín trấn áp ở Mai Thành, vội vã dẫn người trở về.

Trở về nhìn thấy không khí nặng nề quanh phủ, lại thấy Vương phi của mình gầy đi rất nhiều, gương mặt tiêu tụy. Nếu như có gió lớn thổi qua, nhất định sẽ bị quạt ngã. Dịch Vương gia nhìn mà hết sức đau lòng;;;"llll q...qqq♫,,,"d,,,"¥1111€- nhi tử bị thương thì ông cũng lo lắng, nhưng thấy đáng về đó của thể tử, trong lòng ông đau như bị cắt mất miếng thịt. Trong lòng vô cùng khó chịu, chỉ ngóng trông nhi tử có thể sớm tỉnh lại.

Lúc này Dịch vương phi đang cẩn thận, tỉ mỉ chăm sóc cho Hàn Lạc Tuyền đang hôn mê nằm trên giường. Nghe người bẩm báo là Lâm Thư tới, sưng sốt một chút, nàng mới phản ứng được Lâm Thư là ai.

“Mau mời Lâm tiểu thư vào đi!” Dịch Vương phi kích động, mở miệng ra lệnh.

Kể từ khi Lâm Kỳ bình định xong cuộc nổi loạn trong kinh, liền đón người Lâm gia trở về phủ Định Quốc Công. Ban đầu Dịch Vương phi còn tìm cơ hội đến Lâm gia để gia tăng thiện cảm của họ với nhi tử mình, nhưng nửa tháng trước, nhi tử được người nâng về Hàn gia, Dịch Vương phi chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ rồi.—lll,q,q,...doonn,,,"-==nn....Nàng không hề khóc lớn, mà trước hết mời đại phu có y thuật cao minh tới cứu trị cho Hàn Lạc Tuyền, cho đến khi nghe thấy đại phu nói nhi tử đã an toàn,—,,ddoo111/../// lúc này mới lớn tiếng khóc lên. Sau đó vẫn hết sức chuyên chú chăm sóc nhi tử, một tắc không rời. Trong lòng luôn vương bận sinh tử của nhi tử, Dịch Vương phi cũng quên đi ý định làm thân với Lâm gia.

Bây giờ nghe nói Lâm Thư tới, trong lòng Dịch Vương phi hết sức vui mừng. Nàng nhìn người không sai mà, Lâm tiểu thư quả nhiên là một người có tình có nghĩa! Dịch Vương phi biết nhi tử thích tiểu thư Lâm gia, nếu để Lâm Thư hàn duyên bên tai Hàn Lạc Tuyền. Không khéo bởi vì sức mạnh của ái tình, nhi tử nghe lọt lời của người thương, sẽ tỉnh lại thì sao! Từ lúc bước vào Dịch Vương phủ, Lâm Thư cũng cảm thấy được bầu không khí nặng nề bao quanh phủ. Điều này làm cho lòng nàng càng khủng hoảng, lo sợ. Đi theo người hầu, vòng qua hoa viên, đi qua dãy hành lang dài, nàng được đưa đến viện của Hàn Lạc Tuyền.

“Lâm tiểu thư! Con đã đến rồi!” Dịch Vương phi kích động đứng ở cửa ngênh đón Lâm Thư.

Đôi mắt nàng sưng đỏ, gương mặt tái nhợt, khiến Lâm Thư nhất thời không nhận ra được. Thấy lúc nói chuyện, hai hàng lệ liền chảy ra từ trong mắt Dịch Vương phi, bộ dạng tiêu tụy đó như sắp ngã xuống, Lâm Thư liền bước nhanh đến đỡ nàng, quan tâm nói: “Vương phi, xin bảo trọng thân thể! Nếu Hàn Lạc Tuyền tỉnh lại, hẳn cũng không hy vọng ngài vì hắn mà hành hạ bản thân thể này!”

“Cảm ơn Lâm tiểu thư khuyên nhủ! Ta có một chuyện cầu xin Lâm tiểu thư, xin con nhất định phải đáp ứng ta!” Dịch Vương phi khóc càng thêm lợi hại.

Lâm Thư không hỏi là chuyện gì, lập tức đồng ý: “Vô luận là chuyện gì xin Vương phi cứ nói, nếu Lâm Thư làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực tương trợ!”

Thấy nàng không hề hỏi gì đã đồng ý ngay như thế, Dịch Vương phi vô cùng cảm động, nước mắt rào rào rơi xuống.

“Đại ân của Lâm tiểu thư, Hàn gia ta nhất định không quên!”

Nhìn Dịch Vương phi càng khóc càng lợi hại, Lâm Thư vừa gấp gáp vừa lúng túng.

“Xin Dịch Vương phi nói chuyện cần ta giúp một tay đi! Nếu như ngài cứ khóc nữa thì sợ rằng đến tối cũng không nói được chuyện gì đâu.”

Lời này của nàng có hơi bất kính nhưng Dịch Vương phi không thềm để ý. Giống như hiểu được sự sốt ruột của nàng, Dịch Vương phi bắt đầu thu hồi nước mắt, thút tha thút thít nói: “Con ta có lòng với Lâm tiểu thư,...,,đ....11....không biết Lâm tiểu thư có biết chăng? Hiện tại Tuyền nhi bị thương nặng, ta chỉ hi vọng Lâm tiểu thư có thể thăm nom nó nhiều một chút, ghé sát tai nó lắng nghe vài câu.—le,,,"le333..... Hi vọng nó có thể sớm tỉnh lại! Ta biết, làm như vậy, truyền đi sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Lâm tiểu thư, nhưng ta hết cách rồi!—q,,,"uu,,,"u¥....- Xin hãy hiểu cho sự ích kỷ của người làm mẫu thân, xin Lâm tiểu thư giúp ta đánh thức Tuyền nhi đi!”

Lâm Thư nghe xong, im lặng hồi lâu. Cho đến khi Dịch Vương phi cảm thấy nàng sẽ đổi ý thì nàng lại gạt đầu đáp ứng. Dịch Vương phi vui không kể xiết, vội vàng lôi kéo nàng vào nhà, tiến vào nội thất.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng khiến người ta cảm thấy không khỏi buồn nôn. Nhưng từ nhỏ Lâm Thư đã ngấm thuốc đắng lớn lên, đã sớm quen với mùi thuốc đắng ngắt. Đi vào phòng trong, khi thấy người đang nằm ở trên giường không có chút huyết sắc nào thì lòng nàng cũng không biết là có cảm xúc gì, trong lòng rất là khó chịu.

Mặc dù Dịch Vương phi vẫn khịt khịt mũi để khống chế cảm xúc, nhưng vẫn lén quan sát Lâm Thư. Thấy trên mặt nàng rõ ràng là vẻ đau lòng, khó chịu, trong lòng liền mừng thầm. Xem ra Lâm tiểu thư đúng là có ý với nhi tử nhà mình! -llll,,q,q,ppp=== Nhưng vừa nghĩ đến thương thể hiện tại của nhi tử, Dịch Vương phi lại suy sụp xụi mặt. Nếu nhi tử cứ tiếp tục hôn mê thế này, cho dù Lâm tiểu thư có ý với nó thì người Lâm gia cũng không để cho nữ nhi nhà họ khổ sở đợi chờ nhi tử nhà mình. Càng nghĩ, Dịch Vương phi càng gấp gáp. Khẩn cấp hi vọng nhi tử có thể mau khỏe lại, rước Lâm Thư về.

“Lâm tiểu thư, nửa tháng trước, ở Hoa Huyện phía đông kinh thành, Tuyển nhi gặp phải mai phục. Bị nổ thương thành như vậy, may mà lúc đó nó đã phát hiện ra điều bất thường, tránh né trước một bước, nhưng vẫn bị thương không nhẹ. Trải qua cấp cứu, đại phu nói đã bảo vệ được tính mạng, chỉ là, có thể tỉnh lại hay không, phải dựa vào ý chí của nó.” Dịch Vương phi nói xong, vẻ mặt rất đau khổ.

Bất được từ mẩu chốt, Lâm Thư nhú mày hỏi: “Bị nổ thương? Hàn Lạc Tuyển bị người dùng thuốc nổ làm bị thương sao?” Thuốc nổ là vật mà Lâm Thư dựa theo trí nhớ, theo hướng dẫn của Triệu Á Thanh để chế tạo ra. Chỉ có cấm quân mới có loại thuốc nổ có uy lực khổng lồ này!

Khuôn mặt Dịch Vương phi đầy phẫn hận, gật đầu, cắn răng nói: “Đúng thế! Chính là loại thuốc nổ mà cấm quân dùng để đối phó với phản tặc!”

Nghĩ đến cái gì, Dịch Vương phi sợ Lâm Thư hiểu lầm, vội vàng nói: “Lâm tiểu thư đừng hiểu lầm! Chúng ta tuyệt đối không có ý hoài nghi Lâm gia. Ta đã phái người đi thăm dò chuyện này, ít ngày nữa chắc chắn có kết quả! Trong này nhất định là có tiểu nhân cố ý động tay, muốn hai nhà Hàn Lâm chúng ta trở thành thù địch!”

Lâm Thư nhú chặt mày, nàng thật sự không nghĩ ra, là ai đứng đằng sau gây ra mâu thuẫn giữa hai nhà Hàn Lâm, muốn cho hai nhà trở mặt thành thù. Nhưng nếu như đối phương có thể lấy được thuốc nổ, trong cấm quân nhất định có đồng đảng.—lllqqq,d...0011111...Thuốc nổ có uy lực mười phần, sau khi chế tạo thành công nàng đã luôn dẫn dò tam ca, chỉ được sử dụng ở trên chiến trường thôi. Nghĩ đến tính cách cẩn thận của tam ca, nhất định sẽ hết sức để ý chăm mỗi số lượng thuốc. Chỉ cần điều tra là có thể biết trong cấm quân là ai có vấn đề!

“Xin Vương phi yên tâm, chờ ta trở về phủ sẽ nắm rõ với huynh trưởng. Thuốc nổ là vật cấm, huynh trưởng rất để tâm. Vật này nhất định có ghi danh, nếu tra kỹ một chút, sẽ biết nội gián trong cấm quân là ai!” Lâm Thư nghiêm túc đầy mặt nói.

Thấy Lâm Thư không hề quan ngại, ngược lại còn coi trọng như vậy, Dịch Vương phi rất yên tâm. Nhìn Hàn Lạc Tuyển đang nằm trên giường, rồi nói với Lâm Thư: “Hi vọng Lâm tiểu thư sẽ hàn huyên đôi câu với Tuyển nhi, có người trong lòng lắng nhai bên tai, có lẽ nó sẽ nghe lọt rồi mau chóng tỉnh lại.”

Lâm Thư gật đầu nói: “Vương phi, ta sẽ cố gắng nói chuyện nhiều hơn với hần.”

Dịch Vương phi yên tâm, ra cửa lệnh cho đám hạ nhân không được quấy rầy. Lúc này mới đi tìm Dịch Vương gia bàn chút chuyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-sach-theo-duoi-phu-quan-sau-khi-song-lai>